

01

“...කනිෂ්කයෝ..... දොර ඇරපං..
අ.. අනේ මවං.. මේක ඉක්මනට ඇරපං...”

ටී. ඩී. එකේ වොම් පුසා, ජෙරී මියව අල්ලෙන්ම මාර ගේමක් දෙනවා. මගේ ඇස් දෙකයි, කන් දෙකයි ඇතුළු සියලු සංස්කාර ධර්මයෝ ඒ දිහාට හැරලා. තව තත්පරේකින් නැත්නම් දෙකකින් වොම්කාරයා ජෙරී නට්ටව බෙල්ලෙන්ම අල්ල ගන්නවා. බුදු ජෙරියෝ.. තව හයියෙන් දුවපං.. නැත්තං උඹට සොරිම තමයි.. මංවත් ළඟක හිටියනම් සපෝටි එකක් දෙන්න තිබ්බා..

"කනිෂ්කයා.. උඹ මේ දොර අරින්නැතුව, මගේ හත් දවසෙ දානෙට එන්න ඉන්නවද යකෝ.. අනේ අප්පච්චියේ.. මේක ඇරලා මාව ඇතුළට ගනිං රත්තරං.."

වොම් පුසා, පැනපු ගමන් ජෙරී මියව බෙල්ලෙන්ම අල්ල ගන්නා. ඒත් නියපොතු පිරුණු ඇහිලි අස්සෙන් ජෙරී පුරුස්

ගාල බිමට පැත්තා. උෟ ඒක කොහොම කරාද මංදා. මං ඇස් බෝල දෙක කටේ දාගෙන ටී. ටී. ස්ක්වින් එකට එබුණා.

"අ.. අනේ දෙයියනේ.. මේ දොර ඇරල මාව ඇතුළට ගනිං.. උඹ විහිලුවටවත් ගෙදර නැද්ද කනිෂ්කයෝ.. ඒත් ට්‍රේල් දන්ඩ තනිකරලා උඹ ටොයිලට් එකටවත් යන්නැනේ.. මට ලොකු කරදරයක් වෙලා හත්තිලව්වේ.. උඹලගෙ ගෙදර අද කිසිම මල යකෙක් නැද්ද යකෝ.. මාව මෙහෙම කෑගස්සවල, ලේ කෝප කරවල අමනුස්සයෙක් කරන්න උඹට දුක නැද්ද කනිෂ්කයා..."

ඒ පාර ටොම්ටයි, ජෙරිටයි අමතරව දඩාර් සයිස් පත බලු නාම්බෙකුත් ස්ක්වින් එකට ඇවිත්.. දැන් බල්ලයි, ජෙරියි දෙන්නම් ටොම් පුසාගෙන් ගේම ඉල්ලනවා.. ඔහ්.. අපරාදේ අප්පා.. මේ කනිෂ්ක ඉන්න තිබ්බේ ඔතන.

"දඩ බඩෝ.. ඩිග්.. ඩිග්.. තහ්.."

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා.. යකෝ මොකක්ද ඒ අවමගුල් සහගත සද්දේ.. කවුරු හරි අපේ වහලට ගලකින් ගැහුවා නේද..? මොකාද බං ඒ කුපාඩි වැඩේ කරපු බිං උෟරා.. ටී. ටී. බැලිල්ල පැත්තක තියල, මං අඩියට දෙකට ඉස්සරහ දොර ළඟට පැනල දොර ඇරියා. ඕන කංකුන්ඩෙක් ඉන්නව නම් කෙලින්ම වරෙන්.. මේ කනිෂ්ක වලි නම් වලි.. ඡෙප් නම් ඒත් වලි තමයි.

"උ.. උඹ කොහේද බං මේවිවර වෙලා හිටියේ..? ගේ අස්සෙ ගැනියෙක්වත් ඉන්නවද..?"

මෙන්න බොලේ, කටත් බලිය වගේ කරගෙන, අසංකයා ඉස්සරහ දොර ගාව.. මු මොකද මේ අවේලාවේ.. මේකා සාමාන්‍යයෙන් ගොම්මනේ කරක් ගහන්නැ.. ඒත් මේක විශේෂිත අවස්ථාවක් වෙන්නැති. මං හිත හදා ගත්තා.

"වහලට ගල් ගහන්නේ, උඹ හිතුවේ මං හෙලුවැල්ලෙන් ඇති කියල හිතාගෙනද මැට්ටො.."

"ම.. මං කොච්චර වෙලා උඹට කතා කරාද..? විනාඩි පහළොවකටත් වැඩියි.. බැරිම තැන තමයි, මං වහලට ගලකින් පතබෑවේ.. ඒකට මට සමාවෙයං.. ඇයි.. ඇයි උඹ ඔහොම කැන විදියට මං දිහා බලන්නේ..? හරියට නිකං මට බඩ ගිහිල්ලා වගේ අප්පිරියාවෙන් මං දිහා බලන්නෙපා මට.. මටත් කැන හිතෙනවා.."

"හරි.. ඒ කතා නවත්තලා ප්‍රශ්නේ මොකක්ද කියපං.. දැන් මම එළියට ඇවිල්ලෙන ඉන්නේ.."

පස්ස පැත්තට පැට්‍රෝල් හලා ගත්තු ටොම් පුසා වගේ මු දුවගෙන ආවේ එසේ මෙසේ දේකට වෙන්න බෑ.. මොකක් හරි අවමගුලක්ම තමයි..

"ලොකු කරදරයක් කනිෂ්කයා.. මගේ විනාසෙ ලංවෙලා.."

"එහෙනම් ගේ ඇතුළට ඇවිත් කතා කරමු.."

"බෑ.. බෑ.. බෑ.. දහයාමාර වෙද්දි විල්රන් පාක් එකට යන්න ඕන.."

"මොනවද බං මේ කියන්නේ..? උඹේ මොලේ"

කොලොප්පංද..? උඹ මොකටද විල්ලන් පාක් යන්නෙ..?"

"නෑ.. නෑ.. මං ලොකු කරදරේක වැට්ලා.. උඹේ උදව් මේ වෙලාවේ අත්‍යාවශ්‍යයි මවං.. උඹ ඇරෙන්න වෙන කාටවත්ම මාව ගලව ගන්න බෑ.. ප්ලීස් කනිෂ්කයා මාව බේරගනිං.."

"බේරගන්න කාගෙන්ද මැට්ටො..? කියන මගුලක් තේරෙන්න කියපං.. මටත් දැන් තද වෙනවා.."

"මේ කතන්දරේ කොහෙන් පටන් ගන්නද මංදා.. මාධව් අද දහයාමාරට මාව බලන්න එනවා.."

"කවුද මාධව් කියන්නෙ..?"

"ඇයි මං උඹට කලින් කිව්වෙ.. අර මගේ පෙන් පැල්.."

"ආ.. උඹේ අර පෑනේ මිතුරිය වූ ශ්‍රියා කාන්තාවද..?"

"ඔව්.. ඔව්.. ඒකි තමයි.."

"ඉතිං මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

අසංකයා අම්බුලුවාවේ ට්‍රිප් එක ගිහින් එද්දි ඇඩ්ස් එක හතර වටේ හිටපු හැම කෙල්ලෙකුටම ලෝබ නැතුව දීලා ඇවිත් තිබුණා.. කරුමේ කියන්නෙ, උපන් පවට එක කෙල්ලෙක් මුට උත්තර එවල තිබුණා. මුත් ආපිට හැරෙන තැපෑලෙන් ඒකිට ලියුම් දැම්මා. බලන්න අප්පා.. ඒකිත් ඇරියෙ නෑ.. සුටුස් ගාල ආපහු උත්තර එව්වා. මුගෙන් කහින ආදරේනේ.. මුත් පටස් ගාලා රිප්ලයි දුන්නා.

"අද තමයි මායි, මාධව්යි හා හා හරි හාවා කියල

ඉස්සෙල්ලම නමෝ විත්තියෙන් හම්බවෙන්නෙ.. මීට කලින් ලියුම් ලියා ගත්තට අපි මුණට මුණ හම්බවෙලා නෑනෙ බං.."

"හරි.. හරි.. ප්‍රශ්නෙ කියපං.. මට වෙන කුණුහරුප වැඩක් නෑ.."

"වැඩේ කියන්නෙ, ප්‍රියංවදාත් අදම මට දහයාමාරට විල්ලන් පාක් එකට එන්න කිව්වනෙ.. මෙලෝ විදියකට ඒකිව මග අරින්න බෑ.. උඹ දන්නවනෙ ඒකිගෙ හැටි.."

"හුටා.."

ප්‍රියංවදා කියල කිව්වෙ, අසංකගෙ 'ටරු ලව්' එක.. දන ගාන කාලෙ ඉඳන්, පුංචි කලිසමේ වූ දාගන්න කාලෙ ඉඳන්, වැලි කෙලියෙ ඉඳන් මු ඇති කරගත්තු අකලංක ප්‍රේමේ.. මුගේ තියෙන සමස්ථ විලිලැප්පා නැතිකමට, එහෙව් ප්‍රේමයක් ළඟ තියාගෙන තමයි මේ ඇතින් තියෙන ගඩා ගෙඩි කන්න උත්සාහ දරන්නෙ.. ඇත්තමයි මුංගෙ අම්මා මුව මොකට වැදුවද මංදා.

"හුටා කියලා මේක මගාරින්නෙපා මවං.. මොනව හරි කරන්න බලපංකෝ.. හැමදේම පැත්තකට දාලා උඹව හොයාගෙන ආවෙ, උඹව ෂුවර් හින්දනෙ කනිෂ්කයා.."

"එහෙනම් මාධව්ට කියපං වෙන දවසක එන්න කියලා.."

"එහෙම බෑ.. දැන් සති දෙක තුනක වෙලේ ඉඳල, අපේ මේ හමුවීමට පිඹුරුපත් සකස් කරේ.. මට නිල් පාට ෂර්ට් එකක් ඇඳගෙන එන්න කියල ඒකි දිගින් දිගටම කිව්වා.. ඒකිගෙ ප්‍රියතම පාට නිල්නෙ.. නමුත් කනිෂ්කයා ඒකි එනවා කිව්වෙ කහ පාට ගවුමක් ඇඳලා.."

ඔව් ඉතිං කහ පාට ගවුමක් ඇඳලා කහ පැල් වගේ ඒකි එයි.. මුට වෙන්තෙ කහ ටිකක් උරවිච් කරල කටේ ගාගන්න.

"එහෙනම් ප්‍රියංවදාව නවත්තපං.."

"ඒක කොහොමටවත් බෑ.. ප්‍රියංවදා දැන් විල්ලන් පාක් එකට ඇවිල්ලත් ඇති.. ඒකිට ලොකු ප්‍රශ්නයක් වෙලා.. මාව හමුවීම අද අත්‍යාවශ්‍යලු.."

"හර්.. ඔය දෙකම අත්‍යාවශ්‍ය නම් උඹ මේ මාව හම්බවෙන්න ආවෙ ඇයි උන්ව හම්බ නොවී.. හරියට නිකං උඹ දුටුගෙන ඇවිත් කැගැහුවෙ උඹේ වටිනාම අවයවේ මොකෙක් හරි කපාගෙන දිව්වා වගේනෙ.."

"කනිෂ්කයා.. මේ.. කැන කතා කියන්නෙපා.. මට මේ ඇඬලයි කියෙන්නෙ, මොනව කරන්නද කියලා හිතාගන්න බැරිව.. බලපං පෙරුම් පුරල පුරල, මාධව්ව ඇස් දෙකට දකින්න බලාගෙන හිටියා.. මේ මල ඉලව් දෙවේ, ඒකටත් මට ඉඩදෙන්නෙ නෑ.."

දැන් නම් මට මුත්තෙක්ක මරු නගිනවා. ඇයි හත්තිලව්වේ.. අහන ප්‍රශ්නෙට උත්තර නොදී වෙන මල ඉලව්නෙ කියවන්නෙ.

"යකෝ.. බත් කන හරකො.. තොගේ ඇස්වල කරගැටද..? හොඳට මං දිහා බලපං.. කරුණාකරල, මගෙන් උඹට උවමනා මොනවද කියල කියපං.. නිකාං.. බේරිහත් දෙන්නැතුව.."

"උවමනා දේ නම් ටිකක් අමාරු දෙයක්.."

"කමක් නෑ කියපං.. මං අහගෙන ඉන්නෙ.."

"උ.. උඹට බැරිද..?"

"ඔව්.."

"උඹට බැරිද මං වෙනුවට විල්ලන් පාක් එකට යන්න.."

"මො..ක..ක්..?"

"ඔ.. ඔව්.. මාධව්ව ළඟට.."

අසංක කියපු දෙයින් මාව කරකවල අතෑරියා වගේ උනා.. මොන හෙණගෙඩියක්ද මේ..?

"උඹට පිස්සුද අසංක..?"

"අ.. අනේ.. බෑ.. කියන්නෙපා මවං.. ජලිස්.. මේක මගේ ජීවිතේ සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක්.. මගේ පිවිතුරු ආදරේ ගැන නොදන්නවා ආපු කඩඉමක්.. මේක ගහල ගියොත් මගේ හැමදේම ඉවරයි.. හරියට නිකං ගැනියෙක්ගෙ පතිවෘත්තාවය වගේ.."

"හර්.. උඹ ඔව්වරම කියන හන්ද, බැගෑපත් වෙන හන්ද මාධව්ව ළඟට මං යන්නම්.. හැබැයි පුතෝ මට මාධව්ගෙන් ප්‍රශ්නයක් උනොත්, මං උඹේ පතිවෘත්තාවය කාල ගැන්වා එකක් බොනවා.. අන්න ඒක මතක තියාගනිං.."

"උ.. උඹ නම් දෙයියෙක් කනිෂ්කයා.. දෙයියෙක්.. එහෙනම් මගේ හොඳ එකා වගේ, නිල් පාට ෂර්ට් එකක් ඇඳගෙන පුළුවන් තරම් ඉක්මනට විල්ලන් පාක් එකට දුවපං.. මං ඡේප් එකේ ප්‍රියංවදාව හම්බවෙන්නම්.."

අසංක තත්පරේට දෙකට මාරු උනා. දැන් ඉතිං මේක බාර ගන්නා වගේ නෙමෙයි.. ඒකි ළඟට ගිහිත් මං මොනවා කියන්නද මංදා.. මං වෙලාව බැලුවා.. දහයාමාරට තව විනාඩි

විස්සක් ම කියෙනවා. මුත් ටක්කෙටම ටකේ හොල්ලන්ත මෙතෙත්ටම ආවනේ.. මං ඊගාවට බැලුවේ ටී. ටී. එක දිනා. දැන් ඒකෙ වොම් පුසා අයිස් කන්දකට යටවෙලා.. අයිස් පලම් එකක් වගේ හරි හතරැස් වෙලා.. මමත් මේ වැඩෙන් අයිස් පලම් එකක් වෙලා හරි බේරුණොත් මදැයි.. ඒත් මගේ හිතේ තිබ්බ එකම ප්‍රශ්නෙ මං කොහොමද බිනෝද්ව දාලා යන්නෙ කියලා. අනික මේ වගේ ගමනක් යන්න වෙන්නෙ, කොහොමටත් බිනෝද්ව හොරෙන් තමයි.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

හරියටම දහයාමාර වෙද්දි මං විල්ලන් පාක් එකට ඇතුල් උනා. පාක් එක ඇතුළෙ වැඩිපුරම හිටියෙ පුංචි ඇයො අරන් ආපු අම්මලා තාත්තලා.. උඩ බැම්ම ගාව ඉඳල පහළට බහින්න හදල කියපු පඩිපෙල දිගේ බහින ගමන් මං වටපිට බැලුවා. දැන් ඉතිං දන්න ශිල්ප දාලා කහ පාට ගවුමක් හොයපංකෝ.. ඒත් හතර වටේම බැලුවත්, නානාප්‍රකාර බිලවිස්, ගවුම් අතරේ කහ පාට රෙදි කැල්ලක්වත් මං දැක්කෙ නෑ.. දැන් කහ පාට ගවුම් කඩවල්වලට එන්නැද්ද මංදා. නැත්තං ගැනුන්ට කහ පාට අප්පිරියා වෙලාද..?

"අ..න්..නී.. ඔ.. ඔයා අසංක තේද..?"

හොයන වැඩේ අප්පිරියා වෙලා ආපහු යන්න හදනකොට තමයි, අහසින් පාත්වෙලා වගේ කෙල්ලෙක් මගේ ලඟට දුවන් ආවේ. දෙයියනේ මේ මොකීද..? කොන්ඩ කරල් දෙකකට අවුලක් නැතුවම, කොන්ඩේ බෙදාගෙන. ටොම්බා සයිස් සන්ග්ලාස් දෙකකුත් දාගෙන.. හරියට අර, සිල්ඩරෙල්ලා කතාවේ නපුරු කුඩම්මා වගේ.

"අසංක නම් තාම ආවේ නෑ.. උං ප්‍රියංවදාව හම්බවෙන්න ගියානෙ.."

දිව අගටම ආවේ ඔය වචන ටික. මං යාංතන් කට වහගෙන ඒ හැම වචනයක්ම බිලොක් කර ගත්තා. ඔව්වා ටික පිට වුණා නම් සොර්ම තමයි.. මං දැන් ආවේ, අසංක චරිතය වේදිකාවේ පණ පොවන්නනෙ. දැන් ඉතිං කරපංකෝ.

"ඔ.. ඔව්.. මම අසංක තමයි. ඔයා කවුද..?"

"ඇයි.. අතේ ඔයාට මාව අඳුනගන්න බැරිද..?"

"බැරි හින්දනෙ ඇහුවෙ...?"

"අ..න්..නී... ඔයය.. බලන්න ඉතිං.. ඔයාමයි මට කිව්වේ, ඔයා නිල් පාට අඳිනවා, මට කහ පාට අඳින්න කියලා.. අපිට අඳුනගන්න පහසුවෙන්න.. ඒකෙන් කමක් නෑ.. මං එක පයින් ඔයාව අඳුන ගත්තා.."

මං පටාස් ගාල කෙල්ලගෙ කකුල් දෙක දිහා බැලුවා. කෝ ඉතිං, ඔය ඉන්නෙ කකුල් දෙකෙන් හිටගෙන යස අගේට.

"ඇත්තමයි අසංක.. මං හිතුවටත් වැඩිය ඔයා හැන්ඩ්සම් බෝයි කෙනෙක්නෙ.. ම.. මට හුඟාක් සතුටුයි.. බලන්න ඉතිං සංසාරේ පතාගෙන ආව වගේ මං ඔයාව හොයාගෙන ආපු හැටි.."

බම්බුව.. පතාගෙන ඇවිල්ල ඔතාගෙන යන්නද..? අඳුනන එකෙක් කරුමෙට හරි මේකියි, මාවයි දැක්ක නම් මට සොර්ම තමයි. ඒත් ඉතිං මේ සිත්ඩරෙල්ලා කුඩම්මට ඕව කියන්න

පුළුවන්ද අප්පා.. බාරගත්තු වැඩේ හරි හමන් විදියට අල කරගන්නැතුව කරනව මිසක.

"ඔයත් හරි හැඩයිනෙ මාධවී.. ඇත්තටම ඔයා කොතේ හරි බිස්සුටි කල්වර් කෝස් එකක්වත් කරනවද...?"

පොළොව පැලෙනව නම් හරි, ඒ හා සමාන වෙන දෙයක් වෙනව නම්, මං දැන් කියපු වචන ටික හොඳටම ඇති.. ඒත් ඒක එහෙම උනේ නෑ.

"අ..න්..නී.. ඔයත් අහන දේවල්.. ඔයා කොහොමද ඒක හරියටම දැනගත්තෙ.. ඇත්තටම මං ඩයටි කන්ට්‍රෝල් කරනවා.. ඉතිං කියන්නකො අසංක.. ඔයාගෙ හිතේ ඇදිල තිබ්බ රූපෙන් මං වගේමද..?"

"ඔ.. ඔව්.. ඔව්.. ඔය රූපෙමයි මගෙ හිතේ තිබුණෙ.. බලන්න ඉතිං දෙවෙයෙ හැටි නේද..?"

"ඇ.. ඇයි දෙවෙයා ඔයාට මොනවද කරේ..? අනේ ඔයාට අඹ මල් රේණුවක හිරිහැරයක් කරොත් උඹ හොඳක් වෙන්නෑ.."

දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න.. මං මේ කතා කරන්නෙ පිස්සෙක් එක්කද..? එහෙම නැත්නම් පිස්සු නැම්බියෙක් එක්කද..? මේකි හිතන් ඉන්නෙ දෙවෙයා කියන්නෙ මිනිහෙක් කියලද..? නැත්නම් ඉතිං ඔහොම මැටි කතා කියාවිද..?

"මට කරපු කිසිම දෙයක් නෑ.. අපි දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

මොනව හරි කරල මේ මහා පරාල ඇණෙන් ගැලවෙන්න මං හිතාගත්තා. තවදුරටත්, මේ වගේ ජනාකීර්ණ ස්ථානයක

කරන මේ සෙල්ලමෙන් අහිංසක කනිෂ්කට විලිරුදාවක් නැතුවම බබා හම්බවෙනවා.

"අ...නේ.. ඔයාට ඔය ඩිංගට ඒකත් අමතක වෙලා.. ඇයි අන්..නී.. අපි ලියුමෙන් කතා වුණේ, අර පුංචි බංකුවක් උඩ වාඩිවෙලා, අපේ අනාගතේ ගැන කතා කරනව කියල නේද..?"

ඇතින් ජේන කොළ පාට පුංචි බංකුව දිහාට ඇහිල්ල දික් කරලා කෙල්ල කිව්වා. මෙන්න මේ වෙලාවෙ අසංකයා මගේ ළග හිටිය නම්, මං අර කලින් කිව්ව එක කාල ෆැන්ටා නැත්නම් චතුර එකක් හරි බොනවා.

"අනාගතේ ගැන කතා කරන්න දෙයක් නෑ මාධවී.. අපි ලියුම් වලින් ඒ ගැන මහ හුඟාක් කතා කරානෙ.. ඒක හින්ද තවත් ඒ ගැන කතා කරල වැඩක් නෑ.."

"එහෙනම් ඉතිං ඔයා අද මට මොනවද කරන්නෙ..?"

මිහි.. මේකි ඒක අහපු සමස්ථ විලි ලැජ්ජා නැති විදිය. ඇත්තමයි මටත් කැත හිතුණා. මං ටිකක් වටපිට බැලුවෙ දන්න අඳුනන එකෙක්වත් ඉන්නවද බලන්න.

"කරන්න මෙලෝ දෙයක් නෑ.."

"එහෙනම් එන්න.. අතතින් වාඩිවෙමු.."

පැය කීයක් මේකින් එක්ක මෙනත තපින්න වේවිද මංදා.. කෝ දැන් අසංකයා කිව්වෙ, ප්‍රියංවදා එක්ක උඟ් විල්රන් පාක් එනව කියලා.. මුට විල්රන් පාක් එක කියෙන තැන අමතක වෙලා වත්ද..? නැත්තං මු මාව ඇන්දුවා වත්ද..?

"අපි දෙන්නම ණයයි නේද අසංක.."

"ණයයි.. කාටද අර සයිවර් කඩේ අස්ලම් නානාටද..?"

"නෑ.. අ..න්.. නි.."

"එහෙනම්..?"

"අම්බුලුවාට කන්දට.."

මොකක්ද බං ඒ අලුගුත්තේරු කතාව.. මං මගෙන්ම අහගන්නා. අම්බුලුවාට මිනිස්සු ණයයි කියල මං ඔය ඇහුවමයි. අනික මේකි, අනේ කියන්නෙ, අ..න්..නී කියල. හැතැප්මක් විතර දිගට ඇදල. අහගෙන ඉන්නකොට කන්දෙක හිරි වැටෙනවා. සමහර වෙලාවට බයෙන් බෑ දිව ගැලවෙයි කියලා.

"ඇයි.. ඒ..?"

"අ..න්..නී.. ඔයාට ඒක අමතකද..? ඔයා හරි තරකයි අසංක.. හම්බවෙව්ව පළවෙනි දවසෙම ඔයා මගේ පුංචි හිත රිද්දුවා.. ඔයා අහම්බෙන් වගේ අම්බුලුවාට දාල ගියපු ඇටුස් එක හන්දනෙ, අපි අදහස් හුවමාරු කර ගත්තෙ. ඇයි අ..න්..නී.. ඔයා ඔය විදියට අතීතය අමතක කරන්නෙ..?"

"පිස්සුද මාඩව්.. මං මේ බැලුවෙ ඔයාට අතීතය අමතක වෙලාද කියලා.. ඔයා අතීතය අමතක කරන කෙනෙක්ද කියලා.."

"ඒ.. ඒක මිසක්.. මං හො...ද...ටම බයවුණා.."

බයවෙන්න මං මළ යකෙක්ද දෙයියනේ.. මේකි ඉඳල ඉඳල මහා අලුගුත්තේරු කතානෙ කියන්නෙ.. මොන නැකතක ඉපදිවිව්

සත්වයෙක්ද මංදා.

"ඔයා ආවෙ කාත්තෙක්කද මාඩව්..?"

කතාවෙ පිල්ල මාරු කරන ගමන් මං වටපිට බැලුවා. අඳුනන එකෙක් හරි හිටියොත් සොරිම තමයි. අනිත්තෙක, මේකිගෙ කන්කරව්වලේ තමයි ඉවසන්නම බැරි. හරියට නිකං අවුරුදු විස්සක් විතර කතා කරන්න බැරුව ගොලුවෙලා ඉඳපු එකෙකුට හිටි හැටියෙම කතා කරන්න පුළුවන් උනා වගේ. දෙයියම්පා.. අහන් ඉඳලම කන් දෙක රිදෙනවා..

"කවුරු එක්ක එන්නද අන්..නී.. ඔයා එනවා කියල මං ළවර්තෙකටම දන්නවනෙ.. ඒක හින්ද මං කවුරුවත් එක්කං ආවෙ නෑ.."

ඒකත් මගෙ වෙලාව තමයි.. අඩුගානෙ මේ මලහෝත්තුව තව කවුරු හරි එක්කන් ආව නම්, වෙනසකටවත් එක්ක ඒකි එක්කවත් කතා කරන්න තිබ්බා.

"එහෙනම් ඉතිං අපි යමුද..?"

මං ආයෙත් වටපිට බැලුවා. අසංකයා තියා ප්‍රියංවදාගෙවත් හුළඟක් නෑ. ඒ කියන්නෙ පුනේ, උඹ මාව ඇන්දුවා කියනෙකද..? හැබැයි පුනේ කොච්චර හොඳ යාලුවා උනත් එහෙනම් මං උඹේ ප්‍රියංවදාත් එක්කත් යාලුවෙලයි පස්ස බලන්නෙ. උඹට ගැනු සංහතියම එපාවෙන්න.. ආයෙ දෙකක් නෑ. මේ කණයා කිව්වොත් කිව්වා.

"අ..න්...නී.. ඇයි දැන්මම යන්නෙ..? අපි තව ඩිංගක් මෙනෙ ඉදිමුකෝ.. අපිට කතා කරන්න කොයි තරම් දේවල්

නියෙනවද අසංක.. මගේ හිත ඔයාට පළමු බැල්මෙන්ම බැඳුණා..
තුමිසේ ජයාර් කරෙහි.."

"මො..ක..ක්..?"

මේකි නම් ඇත්තටම ඔලුව කොහේ හරි හයියෙන් හප්පගෙන..
ඇයි අප්පා කෙල්ලෙක් කතා කරන ඒවද මේ..? අමු තිත්ත
කුණුහරුපනෙ දෙසා බාන්නෙ.. තුමිසේ මොකක්ද එකක්ලු..

"අ..න්..නි.. ඔයාට හිංදි තේරෙන්නෙ නැද්ද අසංක..? ඇයි
ඔයා ලියුම්වල ලියල එවල තිබුණේ, හිංදි හොඳටම දන්නවා..
හිංදි වලට ඩිප්ලෝමා එකක් තියෙනවා.. ලබන සතියෙ හාත්
කන්ඩේ යනවා කියලත්.."

"මොකක්.. හාත් කන්ඩේ.."

පිස්සු නෑත්තං හොඳයි.. මං මොකටද ලබන සතිය වෙනකල්
ඉන්නෙ බත් කන්ඩ යන්න.. අද දවල්ටම කනවා මිසක.. මොනව
උනත් අර කේප්ප වස්සා මේ ලෝක ධාතුවෙ තියෙන මුලු
මහත් කෙප්ප සංඛාරයම, මේ මල හොල්මනට දෙසා බාල
වගෙයි.. අනේ ඇත්තට මු මේ ළඟපාතක හිටිය නම්, මං උඹට
ඉස්පිරිතාලෙ යන්නයි වැඩේ කරන්නෙ.

"අ..න්..නි අසංක.. ඔයාට අපි කතා කරපුව, ඔයා ආදරයෙන්
කියපුව ඔක්කොම අමතක වෙලා වගෙයි.."

"නෑ.. නෑ.. අමතක උනේ නෑ ළමයෝ.. අපිට මේ තරම්
හොඳට සිංහල කතා කරන්න පුළුවන්කම තියෙද්දි, ඇයි ඉතිං
කොහේවත් යන හිංදියක්.. අනික මං කැමති නෑ, මං දන්නව
කියල පෙන්න්න.. ඔව් ඇත්තමයි.. මං හිතන්නෙ ඒක මගේ

නිරහංකාර ගතිගුණයක් වෙන්න ඇති.."

"ඔව් අනි.. එහෙම වෙන්න ඇති කියල මාත් හිතනවා..
ඔයා කතා කරනකොට අහන් ඉන්න ආසයි.. කණට මී පැණි
දානව වගෙයි.."

මේකිට නම් බත් කෙන්නඩේ ඉඳලම පිස්සු.. ඇයි හත්වලාවේ
කණට මී පැණි දැම්මහම කන්බෙරේට මොකද වෙන්නෙ..
කන්බෙරේ පැසවලා මේකට තව ලෙඩක් හැදෙයි.

"ඔයා වේට් කරනව නේද අසංක..?"

"ඔව්.. ඔයා කොහොමද දන්නෙ..?"

"ඇයි අ.. නි.. ඔයා මට ලියල එව්වේ.. ඒ ලියල එවපු
දේවල් වලින් මේක තමයි හොඳටම ඇත්ත.. ඔයාගෙ ඇඟ හරිම
හැඩයි.. හරියට 'ජෝන් සීනා' වගේ.."

"ආ.. ඇත්තද..? තැන්ක්සු.."

කාල වරෙන්කො.. ජෝන් සීනා ගැන කෙල්ලෙක්ගෙ කට්ත්
අහගත්තු පළවෙනි පාර. ඒ කියන්නෙ මේකි රෙස්ලින් වලට
කැමතියි කියන එකද..? නෑත්තම් කාගෙන් හරි අහගෙනද මේ
කතා කරන්නෙ.

"අසංක.."

"ඇයි..?"

"අ..න්..නි.. ඔයා ඔහොම සැරෙන් කතා කරන්නෙපා..
මට දුක හිතෙනවා.. ටිකක් ලාමට විදියට කතා කරන්නකො..

නිකං ලාමක ටිං ටිං විදිහට.."

"මේ මාධවී.. මං එකක් කියන්නම්.. මං ලේනෙක් නෙමෙයි ටිං ටිං ගාන්න.. මං කොල්ලෙක්.."

බම්බුව.. තව ටිකක් වෙලා ගියහම මේකි කියයි, ජෝන් සීනා වගේ කෑගහගෙන, විල්රන් පාක් එක වටේ දුවන්න කියලා.. ඇත්තමයි අසංකයා මේ ළඟ පාතක හිටියේ නැත්තෙ උගේ වාසනාවට.. නැත්තං උං වෙන දේ උචත් දන්නෙ නෑ..

"අ..න්..නී.. ඔයාට තරහ ගියාද බබා.. මං ඔයාට සෙන්සිටිව් විහිලුවක් කරේ.. ඒක නෙමේ.. ඔයා වඩාත්ම කෑමති 'මාක් හෙන්රිට්ට්..', නැත්තම් 'කාලි' ටද..?"

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා.. යකෝ.. මේකි මොන නැකතක ඉපදිවිව එකියක්ද..? මං හොඳට ඇස් පිහදාලා ඇස් පිහාටු උස්සල බැලුවා. රෙස්ලින් කරන මොන තරම් උස්සන, හැන්ඩ්, ඉන්ටර්නැෂනල් පොරවල් ඉන්නවද..? මේකි අහන්නෙ උංගෙ ඉන්න අපතම පොරවල් දෙක ගැන.. එකෙක් පත ඇහකුත් එක්ක පොල් ගහක් වගේ උසයි. අනිකා ඇහේ ගැටුණත් මැරිල වැටෙන සයිස් පත කළු පතබරියෙක්. හත්වලාමේ.. හරියකට පිරියකිත්වත් උං දිහා බලන්න පුළුවන්ද..?

"නෑ.. මං කෑමති 'ටොම්' ට..?"

"අ..න්..නී.. ඉතිං මං ඉන්දෙද්දි ඇයි ඔයාට ටොම්ට කෑමති වුණේ.. ඔයා ඔය හදන්නෙ සිරියස්ලි මාව අඩවන්නයි අසංක.. ජලිස්.. ටිකක් පිවිතුරු වෙන්න.."

ඇත්තමයි තවත් වෙලා මං මෙතන හිටියොත් පිවිතුරු

නෙමෙයි පළතුරු වෙලයි නවතින්නෙ.

"එහෙනම් ඔයා අර පතබර 'මාක් හෙන්රිට්' කෑමතියි කිව්වේ.."

"අ..න්..නී සුදු.. මං ඇහුවේ මාක් හෙන්රි අයිගෙනුයි, කාලි අයිගෙනුයි ඔයා කෑමති කාටද කියලා.."

හුටා.. ඒ ගමන උං දෙන්නා මේකිගෙ අයිගලා වෙලා.. තව ටිකක් වෙලා ගියොත් මේකි උං දෙන්නව කසාද බදියි.. ඇත්තමයි මෙව්වර අඩු වයසකින් පිස්සෙක් වෙන්න මට ඕන්නෑ.. මං බංකුවෙන් නැගිට්වා.

"අ..න්..නී.. ඔයා ඔය යන්නද හදන්නෙ..?"

මේ කෙල්ල මාව බයිට් එකට අරගෙන කියන සිතුවිල්ල, මට දැනට විනාඩි ගානක විතර ඉඳල වගේ දැනිල තිබුණා. ඇයි ඉතිං කෙල්ලෙක් ජීවිතේට කතා නොකරන ඒවනෙ මේ දහිර වාට්ටුව කතා කරන්නෙ.

"අනී.. යන්නෙපා අසංක.. අනී.. මාව දාලා යන්නෙපා.. ඔයා ගියොත් මේ බංකුව උඩම මගේ හුස්ම ටික වා තලයට මුහුටෙයි.. ඒක විතරක් තේරුම් ගන්න.."

යන්න ගිහිල්ලත් මං ආපහු හැරුණා. ඒ කෙල්ලගෙ කටහඬේ තිබ්බ අමුතුම වචන උච්චාරනේ හින්දා.. මං මෙව්වර වෙලා හිතුවේ මේකි කහ පැලයක් කියලා.. ඒත් මේකි මේ හැමදේම උචමනාවෙන්මයි කරන්නෙ.. මේකිගෙ ඇත්ත ස්වභාවය මේක නෙමෙයි කියන්න මං තේරුම් ගත්තා.

"මට හැමදේම තේරුණා මාධව්.."

මං ඒක කිව්වෙ හින්ටි එකට වගේ උනත්, කෙල්ලගෙ මුණෙ තිබ්බෙ අමුතුවම හිතාවක්. ඒ හිතාව දිගේ මට තවත් හුඟාක් දේ තේරුම් ගියා. ඒ තමයි මේකි මේ අසංක කියන හාදයව බයිටි එකට අරගෙන කියලා. ඒත් ඉතිං උගේ වෙලාව අත්තිම හොඳ හින්දා මාව මෙතෙන්නට එවල උං මේ මර උගුලෙන් කැත නැතුව බේරුණා. 'ඒත් කෙල්ලේ.. උඹ හොඳට මතක තියාගනිං.. උඹට කවදාවත් බෑ මේ කනිෂ්කව බයිටි කරන්න..'

"ඔයා මේ වෙනකොට කෙල්ලො කීදෙනෙක් එක්ක යාලු වෙලා තියෙනවද..?"

කෙල්ලගෙ කටහඬට ඔන්න දැන් නියම කටහඬම ඇවිල්ල තිබුණා. ඒත් පුංචි සැකයක් වගේ මොකක්දෝ දෙයක් මගේ හිත ඇතුළෙ එහෙටයි, මෙහෙටයි පාවෙලා ගියා. ඒත් ඒක මොකක් සම්බන්ධවද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.. මොනව හරි අමුතු දෙයක් සිද්ධ වෙන්න පුළුවන් කියල විතරයි මට තේරුම් ගිහින් තිබුණේ. ඒත් ඔය හැමදේටම කලින් ඉස්සරවෙන්න ඕන කියල මං හිතාගත්තා.

"කෙල්ලො නම් සැහෙන ගානක් එක්ක යාලුවෙලා තියෙනවා.. ඔයා ඔය අහන්නෙ ඇටුස් දාලා යාලුවෙව්ව අය ගැනද..?"

"කොහොම හරි.."

"ඇටුස් දාලා තිස් නමයි. කෙලින්ම අහල හතලිස් හයයි.. බලෙන් අට දෙනයි.."

කෙල්ලගෙ ඇස් දෙක නළලටම ගියා. ඔන්න කනගා දැන් තමයි අර ඡේක්ස්පියර්ගෙ කතාව මෙතෙන්නට අදාල වෙන්නෙ. 'ලෝකය රහ මඩලකි. අපි එහි නළුවෝ වෙමු' කියලා.

"බ.. බ.. බලෙන් කි.. කිව්වෙ..?"

"නෑ ඉතිං මුලින් බබා වගේ ආදරේ පෙන්නල, පස්සෙ බොරු කරන්න හැදුවහම, මං ටිකක් සැරයි.. එතකොට මං ඒ කෙල්ලව නියපොත්ත ඉඳල පට්ට ගහනවා.. ආයෙ වෙන කොල්ලෙක් ළඟට යන්න බැරිවෙන්න.."

"ත්..ග්.."

හැම කෙහෙල්මලම පැත්තකට දාලා, කෙල්ලට හුස්ම හිර උනා. ඔහොම යං.. ඔහොම යං.. අනාගතේට තව ඩිංග දුරයි.

"ඇයි ඔයා බය උනාද..?"

"ත්.. නැත්.. ම.. මං බ.. බය උ.. උනේ නෑ.."

ආයිෂ් අප්පා.. කෙල්ල නහුතෙටම බයවෙලා.. පට් කියලත් හිතෙනවා මුණ දැක්කහම.. කලින් තිබ්බ ඔල්මොරොන්දත් ගතිය බිංදුවක්වත් නෑ.. දැන් තමයි කෙල්ලට ප්‍රකෘති සිහිය ඇවිල්ල තියෙන්නෙ.. මං ආයෙත් බංකුවෙන් නැගිට්වා.

"ඔ.. ඔයා මොනවද කරන්න හදන්නෙ..?"

"අපි යමු.."

"කො.. කොහේටද..?"

"මං දන්න හොටෙල් එකක් තියෙනවා.. එතෙන්නට.."

"හො.. හොටෙල් එකක්..?"

කෙල්ල දැන් නම් කණ පැලෙන් බයවෙලා ඉන්නෙ.. ඇස් ගෙඩි දෙක නළලෙනුත් උඩ. ඇහේ බෝල ටික, දැන් බිමට වැටෙයි, දැන් බිමට වැටෙයි කියල මං මග බලන් හිටියා.

"ඔව්.. ඇයි.. ඔයාට මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද මාධව්..?"

කෙල්ලගෙ මුණේ දැන් මළ ගෙවල් දෙක තුනක්ම පායලා.. දැක්කහම දුකත් හිතෙනවා.. ඔයා හැදුවේ මාව බයිට් එකට ගන්නන කෙල්ලේ.. ඒවා හදේ.. මේ කනිෂ්කයා, උපන්නේකට තාම කාටවත්, කාගෙවත් බයිට් එකක් වෙලා නෑ.. ජාති ජාතිවත් වෙන්නෙත් නෑ..

"ප්‍ර.. ප්‍රශ්නයක් නම් තමයි.. ඔ.. ඔයාට පිස්සුද අසංක.. හම්බවෙව්ව පළවෙනි දවසෙම ඒ වගේ ගමන් යන්න.."

"ඇයි මාධව්.. අපි දෙන්නට කවදම හරි යන්න වෙන ගමනක්නෙ.. කල් දාන්නෙ නැතුව අදම ගිහිල්ලා ඉවරයක් කරමුකො.. වැඩේ ඉවරයි.. රූමි එකකට ඒ තරම් ගානක් යන්නෙත් නෑ.. මොකද කියන්නෙ..?"

"ඔයා ඔය වගේ යෝජනා කරන්නෙ ඇයි අසංක..? ඔයා මං ගැන කොහොමද හිතන් ඉන්නෙ..?"

කෙල්ල උදව් ඉල්ලල කෑගහන්න වගේ වටපිට බැලුවා. සමහර විට මේ ළහපාකක මේකිගෙ යාලුවෝ උනත්, හැංගිලා ඉදගෙන මේ සීන් එක බලන් ඉන්නවා ඇති. මාව නෝන්ඩි කරල හිනාවෙනවා කියල මුං ඔක්කොම හිතන් ඉන්න ඇති. ඒත් දැන් හිනායන්නෙ මටයි.

"කොහොම හිතුවත් මොකද මාධව්.. මං අර කලිනුත් කිව්වෙ.. මං මේවා පුරුදු වෙන්න කරන දේවල් නෙමෙයි කියලා.. මට මේවා සිම්පල් දේවල්.."

"සිම්පල් දේවල්..?"

"ඔව්.. අර මං කලින් කියපුවා බොරු කියලද ඔයා හිතන්නෙ.. අර බලෙන් අට දෙනෙක් එක්ක මං යාලු උනා කියල කිව්වනෙ.. එයාලගෙන් හත් දෙනෙක්ම රූමිස්වලට අරන් ගියා. ඉතිරි එක්කෙනාට මේ පාක් එකේදිම හැමදේම සිද්ධ උනා..."

"දෙ.. දෙයියනේ.. හ්..ග්.."

කෙල්ලගෙන් පිටවෙව්ව වාග් මාලාව අනුව මං හිතුවේ ඒකිගෙ පිලමන්ටි එක පිව්වුනා කියලා.. මං ඒකයි හොඳට ඇස් දෙක ඇරලා ඒකි දිහා බැලුවෙ.. නෑ.. නෑ.. තාම එහෙම ආබාධයක් වෙලා නෑ..

"ඇයි මාධව්.. ඔයා හොටෙල් එහෙකට යන්න කැමති නැද්ද..? මම නම් ඇත්තමයි, සත්තමයි, ඔයාව දැකපු ගමන්ම හිතුවේ කිසි අවුලක් නැතුව රූමි එහෙකට දා ගතැකි කියලා.."

"දෙ.. දෙයියනේ..."

"දෙයියන්ට කියල වැඩක් නෑ කෙල්ලේ.. වැඩිය සද්ද බද්ද නොකර අපි යමුද..? මොකද මට පරක්කු වෙන්න වෙලාවක් නෑ.. තවත් කෙල්ලෙකුට හවස එකහමාරට ඇපොයිමන්ට් එකක් දිල තියෙනවා.. එයත් බලන් ඉන්නවා ගෙස්ට් එහෙකට යන්න.. ඔයාට තේරෙනවනෙ, අද ටිකක් කාර්ය බහුල දවසක්.."

කෙල්ලගෙ මුණ දැන්නම් අන්තිම සවුත්තුයි. ඒත් ඉතිං මොනව කරන්නද නංගි.. ඔයා මේ කෝප් වාර්තාව ඉල්ලගෙනෙනෙ කැවෙ.. නිකං නිවාඩු පාඩුවෙ හිටිය නම් මෙහෙම වචන දුෂ්කරකට ඔයා අහුවෙන්නෙ නෑනෙ.

"ඔ.. ඔය්‍යා මොනවද මේ කියන්නෙ..? ඔයා ලියල එවපු ලියුම් වල මේ වගේ දේවල් තිබ්බෙ නෑනෙ.. ඔයා කොයි තරම් විනීත විදියටද ඒ ලියුම් ලියල තිබ්බෙ.."

"ලියුම් ලියනකොට එහෙමයි නංගි.. කරනකොට මෙහෙමයි.. මගේ ඉස්සරහ බබා වෙන්න හදන්නෙපා.. හම්.. අපි යමු.."

"ඔ.. ඔයාට පිස්සුද..? මම ඒ වගේ කෙල්ලෙක් නෙමෙයි.."

"එහෙනම් කොයි වගේ කෙල්ලෙක්ද..?"

"මතක තියාගන්න අසංක.. මං හොඳ හැදිවිට කෙල්ලෙක්.."

"ඒ විත්තිය පෙනවා.. මේ බොරු නෑකුව එනවා යන්න.. මගේ කාරෙකත් එළියෙ තියෙනවා.."

"ඔ.. ඔයා මේ විහිලුවක් නේද අසංක කරන්නෙ..?"

"විහිලු..? මං කෙල්ලොත් එක්ක විහිලු කරන්නෑ.. මං ඉස්සෙල්ලත් කිව්වෙ.. මං බලෙන් අට දෙනෙක් අරන් ගිහින් තියෙනවා.. ඒ ඔයා වගේ අය තමයි.. මොකද මුලින් කැමති වෙලා පස්සෙ බොරුවට සීලාවාරකම් පෙන්වන අයව මං බලෙනුයි කාර් එකට දාගෙන යන්නෙ.. හම්.. දැන් ඉතිං යමු.."

"හ්..ග්.. හ්.."

කෙල්ල පටාස් ගාල නැගිට්වා.. තත්පරයක් ගියේ නෑ 'උසේන් බෝල්ට්' මීටර් සීය දිව්වටත් වැඩිය ප්‍රීඩ් එහෙකින් කෙල්ල දුවන්න ගත්තා. කෙල්ලගෙ ගවුම දණ හිසෙනුත් උඩට පාවෙනවා.. කියල වැඩක් නෑ.. හරියට නිකං බල්ලෙකුට පැට්‍රෝල් ගැහුවා වගේ. පස්ස නොබලාම ඔරේ රන්. ඇත්තමයි මට හිතාව තවත්තගන්න බැරිඋනා. විල්රන් පාක් එකේ කොන්ක්‍රීට් බංකුව උඩට වෙලා මං තනියම හිතා උනා. ආයෙ නම් මේ කෙල්ල ජීවිතේටත් කොල්ලෙකුට ලියුම් ලියන එකක් නෑ. ලිව්වත්, හමුවීමක් ගැන නම් හිතෙකින්වත් හිතන එකක් නෑ. මොනව උනත් මෙතනින් එහාට සිද්ධ වෙන දේවල් අසංකයා මාධව් එක්ක බලාගනියිනේ. හැබැයි ඉතින් මං මෙතන ඉස්පිරිතාලෙ තුවාල වාට්ටුවෙ දර්ශනයක් මවපු හන්දා අසංකට ආයෙ ජීවිතේටත් මාධව්ට ලියුමක් ලියන්න වෙන්නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා. උගේ අසම්මත ප්‍රේමය මෙතනින්ම අවසානයයි. තවත් ඒ ගැන හිතන්න දෙයක් නෑ.

"කනිෂ්ක අයියා.."

විල්රන් පාක් එකට සුටුස් ගාල ප්‍රියංවදා එක්ක එනව කියපු අසංකට මොකද උනේ කියල හිතන්න ගන්නකොටම තමයි, කාගෙදෝ කටහඬක් මට ඇහුණේ. මං ආපහු හැරුණා. මගේ ඉස්සරහ හිටියෙ අවුරුදු දාසයක විතර කොලු ගැටයෙක්. ඒත් උෟ හිටියෙ ටිකක් විතර බයවෙලා වගේ.

"ඔව්.. මං කනිෂ්ක අයියා තමයි.. ඇයි..?"

මොකද බං මේ..? නිකං දැකල පුරුදුයි පුරුදුයි වගේ දැනෙනවා. ඒත් උණ්ඩුක පුව්වෙ ඒක හරියකට අඳුන ගන්නෙ නෑනෙ..

"අ.. අයියා.. ඔයා අසංක අයියගෙ යාලුවෙක් නේද..?"

"ඔව්.. මං එහෙම හිතනවා.."

"අ.. අයියෙ.. කවුද අයියල වගයක්, අසංක අයියව ස්වේෂන් එක පැත්තට ඇදගෙන ගියා.."

"මොකක්..?"

"ඔව් අයියෙ.. තව අක්කා කෙනෙකුත් එතන හිටියා.. අර දිරාපු කෝවිච් පෙට්ටි නවත්තල තියෙන පාලු පැත්තටයි ගියේ.."

කොල්ලා උණ විකාරෙන් වගේ කියවගෙන ගියා. මොකක්ද කනගේ, ඒ පාර මේ සිද්ධ වෙන්නේ..? මං මගෙන්ම අහගන්නා.

"හර් මලයා.. ආරංචියට තැත්ක්ෂු.. සියලුදේම මං බලා ගන්නම්.."

බලාගන්නම් කියල කිව්වට, මේ කණයට කරන්න පුළුවන් කෙංගෙඩියක් නෑ.. ඒත් ඒක එහෙමෙයි කියලා තව ඩිංගක්වත් පරක්කුවෙන්න මට හිතූණේ නෑ.. මං උපේන් බෝල්ට් නෙමෙයි, දැන් ඩිංගකට කලින් පණ කඩාගෙන දුවපු මාධව්වත් වැඩිය ස්පීඩ් එකකින් ස්වේෂන් එකට දුවගෙන ආවා. අපරාදෙ කියන්න බෑ.. වැහි අඳුරත් එක්ක මහා පාලු මුසල වටපිටාවක්, කැන තැනුව ස්වභාව ධර්මයා මවල තිබුණා.

හතර අතටම ඔලුව කරකව කරකව බැලුවත්, මගේ ඇස් දෙක මේ ලෝක සංසාර දෙයක් දැක්කේ නෑ. අවුරුදු දාසයේ හාල් දන්ඩා මාව ඇන්දුවාවන්ද..? ඒත් ඇයි උං, මාව අන්දවන්නේ. අනික උගේ මුණේ කිසිම ඇන්දවීම් කලාවක් තිබ්බේ නෑ. ඒකා

කියපු විදියටම මං දිරල ගියපු කෝවිච් පෙට්ටි ගාල් කරල තිබ්බ අංගනය පැත්තට ඇවිදගෙන ආවා.

"එහෙනම් උඹ ආයෙක් සෙල්ලම පටන් ගන්නා. ඇ යකෝ.. තොට මගේ වචනට වැඩිය මේ බලු ආදරේ ලොකු උනා.."

දිරල ගියපු කෝවිච් පෙට්ටි පිටිපස්සෙන් මහා ගොරෝසු කටහඬක් ඇහුණා. මොකාද බං මු.. ගෝර්ල්ලෙක් සත්තු වත්තෙන්වත් පැනල ඇවිල්ලද..? මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා.

"අ.. අනේ අයියෙ අසංකට මුකුත් කරන්න එපා.."

"මුකුත් කරන්නෙපා.. ඇ යකෝ.. මං උඹට දන්න සුද්ධ සිංහලෙන් කිව්වනෙ මුත්තක්ක මේ තියෙන අවමගුල නවත්තපං කියලා.. ඒත් උඹ හැදුවේ මගේ කනින් රිංගන්න.. පර බැල්ලි.."

"ව..ටි..ටා..ස්.."

ඊට පස්සේ ඇහුණේ කාගෙ හර් කම්මුලකට කැන තැනුව ඇදල අරින පාර. හුභාක් වෙලාවට මං හිතාගන්නා ඒ ගුටි කෑවේ නම් ප්‍රියංවදාය කියලා.

"අ.. අනේ අයියේ.. ප්‍රියංවදාට ගහන්නෙපා.. කරන දෙයක් මට කරන්න.."

"ඇ යකෝ.. තෝ ඒ පාර මද්දුම බණ්ඩාර වෙන්නද යන්නේ..? දැනගන්න.. අද මං තෝව් හතර අනේ ගැට ගහල, අර රේල් පාරේ සතපනවා.. කෝවිච්ගෙන් භූමදානෙ වෙන්න.."

ෂන්.. නියම සංස්කෘතික වචන ටිකක් ඇහෙනවා.. අපරාදෙ

කියන්න බෑ අසංකය, ප්‍රියංවදාවයි අවුලක් නැතුවම ප්‍රියංවදාගෙ අයියටයි, උගේ නසරාණි ගැන්සියටයි අහුවෙලා වගේ. මං තව ටිකක් ලංවුණා. ඔන්න දැන් නම් විග්‍රහට් දර්ශන තලය හොඳට පේනවා. මං හරිබරි ගැහුණා.

"අ.. අනේ අයියේ.. ම.. මං වැදල කියන්නම්.. අ.. අසංකට මුකුත් කරන්නෙපා.."

"මෙව්වර දවසක් විහිලුවටවත් මට වැන්දේ නැති ගැනි, දැන් මේ හාල් දන්ඩා හින්දා වදින්නද යන්නේ.. ඕනෙ නෑ නංගියේ... ඕන නෑ.. අනික මේකා මේ තරම් වලිකන්නෙ මගේ මස්සිනා වෙන්නනේ.. ප්‍රීතියි යකෝ.. ප්‍රීතියි.. අඩෝ හිකනලා.. දැනගනින්.. උඹට අද ගෙදර යන්න වෙන්නෑ.. අද අපි උඹව මෙනනම භූමදාන කරනවා.."

"අනේ අයියේ.."

"මගෙන් මැරුම් නොකා එහාට පල.. ඒයි.. මෙන්න මේකිව වැන් එකට දාපල්ලා.. මං මුව ඩිංගක් ආශ්‍රය කරල එන්නම්.."

අබලන් වෙව්ව කෝවිච් පෙට්ටිය පිටිපස්සේ කොල්ලො පස්දෙනෙක් අසංකවයි, ප්‍රියංවදාවයි වටකරගෙන හිටියා. අසංකගෙ මුණ නම් බලන්න ලස්සනයි. ආසාවේ බෑ.. පේන හැටියටයි, ඇහෙන හැටියටයි ඉස්සරහම ඉන්න කෙට්ටු එකා ප්‍රියංවදාගෙ අයියා වෙන්න ඕන.

"අනේ අයියේ.. අසංකට යන්න දෙන්න.. එයාට මුකුත් කරදරයක් කරන්නෙපා.."

"නෑ.. නෑ.. උඹ බයවෙන්නෙපා.. මං මුව මාස දෙක

තුනක් ඉස්පිරිතාලෙ හදිසි අනතුරු වාට්ටුවේ නවත්තල දාල එන්නම්.. වෙන මුකුත් මං කරන්නෑ.. උඹත් අද ගෙදර යමංකො.. උඹේ සියලු ගමන් බිමන් අද ඉඳන් තහනම්.. භම්.. දැන් ඉතිං මට පව් නොදී මෙනතින් මකබැව්ලා පලයන්.."

"අනේ අයියේ.."

"මං තොට කිව්වනෙ යකෝ.."

අත දිගුරල වට්ටාස් ගාල අලි පත කම්මුල් පාරක් ප්‍රියංවදාට හිටු කියල වැදුනා. සැප කනේ වෙන්න ඇති ඒ වැදිව්ව පාර නම්. මගේ කනත් එක්ක හිරිවැටුණා.

"අ.. අනේ අයියේ ප්‍රියංවදාට ගහන්නෙපා.."

"එහෙනම් උඹ ගුටිකාපං.."

කෙට්ටු එකා කකුල නමල, අසංකගෙ බඩ මැද්දටම දමල ඇරියා. බඩත් අල්ලගෙනම අසංක බිමට කඩාගෙන වැටුණා. ප්‍රියංවදා අත්දෙකින්ම මුණ වහගෙන මහ හයියෙන් ලතෝනි දුන්නා. මං හිතන්නේ ඒක ඉබේටම වෙන්න ඇති. තත්වය එන්න එන්නම සෝවනීය වෙනවා කියල මං දැක්කා. මු මට කවදාවත් මෙහෙම විත්තැහියක් ගැන අනතුරු අභවල තිබ්බේ නෑනේ.. හැබැයි ඉතිං තවත් බලන් හිටියොත් නම් අසංකගෙයි, ප්‍රියංවදාගෙයි අවමගුලට තමයි මේ කනයට සහභාගි වෙන්න වෙන්නේ.

දිරල අබලන් වෙව්ව කෝවිච් පෙට්ටි දෙකක් අතරින් මං හෙමින් සීරුවට මතු වුණා. 'ජරබරස්' ගගා ඇහුණ සද්දෙට හැමෝම මගේ දිහාට හැරුණා. මාව දැක්ක ගමන් අසංකගෙ

ඇස් දෙක ලොලිපොප් දෙකක් වගේ ලොකු උනා. උෟ බලනව ඇති, විල්රන් පාක් එකේ හිටපු කණයා කොහොමද මෙනනට ආවේ කියලා.

"මු මොකාද බ...?"

හිටගෙන ඉඳපු ඉරියව්වයි, මගේ මුණෙ තිබ්බ අවමගුල් සහගත පෙනුමයි හන්ද, අසක ගාව ඉඳපු භාල් දන්ඩෙක් ප්‍රියංවදාගෙ අයිගෙන ඇහුවා. ඒත් ඒකට උත්තරයක් උෟ දුන්නේ නෑ.. ඒකා කෙලින්ම ආවේ මගේ ළඟට.

"ඇ..යි..?"

"මාත් අහන්නෙ ඇයි කියල තමයි.."

"උඹ ගේමද ඉල්ලන්නෙ..?"

"උඹට කොහොමද හිතෙන්නෙ..?"

"මට පේන විදියට මු අරුගෙ යාලුවෙක්.. උත්තෙක්ක සහයෝගයෙන් ගුටි කන්නද කොහෙද ඇවිල්ල තියෙන්නෙ.. නියමයි.. අපිටත් අනේ පයේ හරි ඇරගන්න නියම වාන්ස් එක.."

ඒ පාර අසංකවයි, ප්‍රියංවදාවයි අතූරල උං කට්ටියම මාව වට කරා. එළ.. එළ.. මේ වගේ ප්‍රීතිමත් අවස්ථා කනිෂ්කගෙ ජීවිතේට එනවා හුඟාක් අඩුයි.

"උඹලගෙ හිරි ඇරගන්නට කමක් නෑ.. හැබැයි ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා.."

මාව වට කරගෙන ඉන්න අපනයො ටික දැක්කහම හිතට පුංචි බයක් වගේ හැඟීමක් ආවත්, ඉස්කෝලේ විවාද සංගමයෙ තරඟයකදී වගේ මං කතා කරා. බය උනත් ඒක මෙනන පෙන්නන්න බෑනේ.. මුං මට හොඳට තලල සුප් එකක් හදයි.

"ප්‍රශ්නයක් වෙන්නෙ උඹ මෙනතින් ගියේ නැත්තං.. මොකද උඹට මුත්තෙක්කම අද ඉස්පිරිතාලෙ ඉන්න පුළුවන්.."

"එතකොට මගේ අයියා ආවහම උඹල එයාට මොනවද කියන්නෙ.. මං ඉස්පිරිතාලෙ කියලද..?"

මට ගහන්න වගේ අත් දෙකත් ගුලි කරගෙන ඉස්සරහට ආපු එකා ඒ කතාවේ තිබ්බ ගැමීමට එහෙම්මම නතර උනා.

"අ..යි..යා..? මොනවද බං මු මේ කියවන්නෙ..?"

"උඹේ අයියා ආවහම කියන්න කියන්නෙ.. උෟ මහ ඇමතිද..?"

"අනේ ඒ තරම් ලොකු කෙනෙක් නෙමෙයි.. හැබැයි එයා කවුද කියල කිව්වොත් උඹලට දුවන්න පාර මදිවෙනවා.."

"මොකක්ද යකෝ උඹ කිව්වෙ..?"

"බලන් ගියහම උඹ මහ බිරි හටනක්නෙ.. මං ගිරිය කඩාගෙන කෑගහද්දි උඹට ඇහෙන්නෑ කියන්නෙ.."

"අඩෝ.. ඔය වැඩි කැලි නවත්තල කවුද උඹේ අයියා කියපං.. එතකොට අපිට උෟවත් ඉස්පිරිතාලෙ නවත්තන්නැකි.."

"ඒකට නම් ටිකක් වෙලා යයි.. මොකද එයා ඉන්නෙ පොලිසියෙ.."

"පොලීසියෙ..?"

"ඔව්.. මෙහේ පොලීසියෙ අලුතින් ආපු O.I.C. තමයි මගේ අයියා.."

මම වටේ හිටපු කොල්ලන්ගෙ, ඇස් උඩ යනවා මං දැක්කා. සමහර ඇයොන්ගෙ තොල් ඇඹරලා මුණු සුදුමැලි උනා. අප්පව්වියේ මුං පොලීසියට මේ තරම් බයද..? නැත්තං මුං මිමුස්මොරේද..?

"දැන් මොකද තමුසෙල කියන්නෙ..? ඕන්නම් මට එකම එක කෝල් එකක් දීලා අයියව මෙනෙත්තට ගෙන්නුවහැකි.. වැඩිය ඕන්නෑ.. මං මිස් කෝල් එකක් ගැහුව නම් අයියා මට සුදුස් ගාලා ගනියි. එකකොට තමුසෙලාට තීරණේ කර ගන්නැහැකි, අයියයි, මාවයි ඉස්පිරිතාලෙ යවනවද.. නැත්නම් තමුසෙල කට්ටිය ඉස්පිරිතාලෙ යනවද කියලා.."

මං ෆෝන් එක අතට ගත්තා. මදාවියො ටික යස අගේට මුණින් මුණ බලන්න ගත්තා. කුරෝලු වෙව්ව පොල් ගෙඩි වගේ තිබ්බ ඔලුගෙඩි ටික හොල්ල හොල්ලා උං තීරණයක් ගත්තා කියල මට තේරුණා. ඒ කියන්නෙ මොනව උනත්, කතිෂ්කට ලවක් දෙවක් නැතුව ගුවි ඇතගෙන ඇතගෙන යනවා කියලද..? නෑ.. මොන පිස්සුද..? උං කට්ටිය මට ඔරවන ගමන් වචනයක්වත් නොකියා අපි ගාවින් ඇත්වෙලා ගියා. බලන්න අප්පේ.. මුං පොලීසියට මේ තරම් බයද..?

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

02

“...දෙයිගියො

එව්වා වගේ 'කණයා' උඹ ආපු එක නම්..? තව සිංගෙන් අරුත් මාව ගයිඩ් රයිස් හදනවා.."

මදාවියො ටික පේන්නැතිවෙලා ගිය ගමන් අසංකගෙ කට ඇරුනා.

"හදනවා තමයි.. මොනවද මී හරකො මේ කරගන්න බුරු වැඩ.. උඹ මට කවදාවත් කියල තියෙනවද ප්‍රියංවදාගෙ අයියා කෙනෙක් ගැන..?"

"කියන්න ඉතිං මාත් දැනගන්න එපැයි.."

බඩත් අතගාන ගමන් අසංක කියපු කතාවට මං පුදුම වුණා.

"මොකක්..?"

"ඔව් කතයා.. අයියා කෙනෙක් ඉන්නව කියල දැනගත්තට

ඒකා ඔය තරම් අමනුස්සයෙක් කියලා ප්‍රියංවදා විහිලුවටවත් කියල නැතෙ.."

"ඒක මිසක්.. මොනව උනත් උෟ කිසිම කැතක් නැතුව, හිරිකිතයක් නැතුව උඹටයි, ප්‍රියංවදාටයි ගැහුවා. ඔව්... කිසිම කැතක් නැතුව ගැහුවා.. ආසාවේ බෑ.."

"මවං කනසා.. උඹ ඇයි ඔය තරම් බාල විදියට මාව දාලා කතා කරන්නෙ.. උඹ මගේ ළහම යාලුවා තේද.. උඹට වටින්නෑ මං මේ තරම් අන්ත අසරණ වෙලා ඉන්න වෙලාවේ ඔය වගේ අවලං කතාවක් කියන්න.."

"බම්බුව.. උඹ වගේ දෙකයි පනහෙ හොට්ටෙකුට ඔහොම කතා කරල මදි.. අපරාදේ මට තිබුණේ උඹට තවත් අන්නවන්න.."

"ඇ.. ඇයි කනසා.. උඹ ඔහොම බය හිතෙන කතා කියල මගේ පපුව හාරවන්නෙ.. මං උඹට මොන වැරද්දක්ද කරේ..?"

"වැරද්දක්..? ඇයි හෝ හපුට්ටො... ගෙයො.. උඹ අර අවමගුල් සහගත මාධවී කෙල්ල ළහට මාව යැව්වේ.. ඒකි දිවා ආහාර වේලට මාවනෙ ගන්න හැදුවේ.."

"හත්.. හත්.. මී ඇස් දෙක පල්ලා කනසා.. මට ඒ ගැන අමතක උනානෙ.. උඹ මොනවද කරගත්තෙ.. ගොඩදාගත්ත තේද..? මං දන්නවනෙ උඹ නියම එතප්පියර් බැටරිය කියලා.."

මුගේ ඇස් දෙක තියෙද්දි, අර කොහේවත් ඉන්න මී තඩියෙකුගෙ ඇස් දෙකක් අල්ලලා දිවරපු හැටි බලන්න කැතයි අප්පා.. මුංටත් ඉරවල් හඳවල් පායනවනෙ.

"ඒක නෙමේ.. කනසා.. මාධවී ආයෙ එනවා කියල කිව්වද..?"

බලාපල්ලා බං මුගේ අවලස්සන කතාවේ හැටි.. කෙල්ල ආයෙමත් එනවද කියල මගෙන් අහනවා.. ඒකි දුටුපු දිවිල්ලෙ හැටියට මෙලහකට ඉන්ද්‍රියාවටත් එහා ගිහිත් ඇති.

"ඔව්.. ඔව්.. උඹව හම්බවෙන්න ඒව්... ඔය ප්‍රියංවදාගෙ අයිසා ආවා වගේ පොලු කැලි හරස් කරන්... හැබැයි පුතෝ මීට පස්සෙ ඔය මාධවී කෙල්ල වගේ අලුගුත්තේරු වැඩ වලට මාව සම්බන්ධ කරන්න ආවොත් යාලුකම පැත්තක තියල, මං උඹව ප්‍රියංවදාගෙ අයිසා ළහට එක්කරන් යනවා.."

"එහෙම කරන්නෙපා කනසා.. උඹට ඕන නම් මට ගහපං.. උඹට ගහන්න බැරි නම් මාව මරල හංගපං.. එහෙමත් තැත්නම් උඹ මාධවී එක්ක එක්කපු වෙලා මාව බෙදාගෙන කාපං.. ඒත් ඔහොම කතා කරන්නෙපා.. මට දුකයි.."

හාපෝ.. මේකා දුක්වෙන්න ගියහම ඔක්කෝටම වඩා ඇලපික්නේ.. ළහ ඉන්නත් එපා වෙනවා.. මු මට මේ නොකියා කියන්නෙ මුව කන්න කියලද..? ඒත් දෙයියනේ මං හරක් මස් කන්නෙ නැතෙ..

"ඒක නෙමේ කනසා.. උඹට අර අලිපත බොරුව කටට ආවෙ කොහොමද..?"

"මොන බොරුවද..?"

"මෙහේ පොලිසියෙ O. I. C. උඹලගෙ අයිසා කියලා.."

"ඒකට තමයි බං කියන්නෙ ස්ථානෝචිත අහවල් එක

කියලා.. නැත්තං කන්න වෙන්නෙ ඉතිහාසගත කැමක්නේ.."

"ඒ උනාට උඹට කොහොමද එක පාරටම පොලීසිය මතක් උනේ..?"

"පහුගිය දවස්වල ග්‍රවුන්ඩ් එකේ සෙල්ලම් කරද්දි, කොල්ලො කියපු කතා උඹට මතක නැද්ද..? මෙතේ පොලීසියට අලුතින් O. I. C. කෙනෙක් ඇවිල්ලා තියෙනවා.. පොඩ් කොල්ලෙක්.. මාර වැඩකාරයා.. ජරා වැඩ කරන අපතයො පණ බයේ ඉන්නෙ.. දැනටත් හුඟ දෙනෙක් කුඩුව ඇතුලෙ.. අරකයි මේකයි.."

"ඉතිං, උඹ ඒකව ගානට මෙනෙත්දි උඹේ අයියා කර ගත්තා.."

"නැතුව බැනෙ බං.."

"බලන් ගියහම අපේ ඇයොන්ගෙන් උඹට තමා ඉස්තරම්ම මොළගෙඩිය තියෙන්නෙ.. මට නම් ඔහොම එකක් හිනෙකින්වත් මතක් වුණේ නැනෙ.. උඹ ඔය යන්නද හදන්නෙ..?"

"ඔව්.. දැනටමත් මං හොඳටම පරක්කුයි.. 'බිනෝද්' මාව හොයනවද දන්නෑ.. මට කියලවත් එන්න බැරවුණා.. උඹේ මේ අවමගුල් වැඩ හන්දා.."

"ප්‍රියංවදාට මොනව උනාද දන්නෑ කනසා.."

"මේ.. මේ.. උඹම ඒවා බලාගනිං.. මට තවත් වෙලාව ඉතුරුවෙලා නෑ.. මං යනවා.."

"එහෙනම් උඹ හවසට ග්‍රවුන්ඩ් එනවනෙ.. අද කොල්ලො ටික ඔක්කොම ඒව්.. සික්ස් සයිඩ් ට්‍රනමන්ට් එකට වැඩි දවසක්

නැති හන්ද, ටිකක් වැඩිපුර ප්‍රැක්ටිස් කරන්න වෙයි.."

"හර්.. හර්.. මං වෙලාවට ග්‍රවුන්ඩ් එක ලඟ ඇති.."

මගේ හිතේ ඒ වෙලාවෙ තිබ්බේ එකම එක දෙයයි.. ඒ පුළුවන් තරම් ඉක්මනට ගෙදර දුවන්න ඕන කියනෙකයි.. ඇත්තටම මොන වැඩේ කරත්, මොන බාල්දිය පෙරළුවත් ගෙදරින් පිට ඉඳීමේ සීමා සහිත කාලයක් මම මටම දාගෙන තිබුණා. ඒක කවුරුවත් මේ කතිෂ්කට බලෙන් පටවාපු එකක් නෙමෙයි. ඒක මගේ පපුව ඇතුළෙන්ම දාගෙන තිබුණු බැරියර් එකක්. ඒ බැරියර් එකට දැවැන්ත හේතුවකුත් තිබුණා. ඒ තමයි මගේ එකම මල්ලි වුණු බිනෝද්. එයාට දාල වැඩි වෙලාවක් ගෙදරින් එළියෙ ගත කරන පුරුද්දක් මගේ ජීවිතයෙ, මට මතක ඇති කාලෙක ඉඳල තිබ්බේ නෑ. මං පැයක් දෙකක් පරක්කු උන ගමන් බිනෝද් කලබල වෙනවා කියන්න මං දැනගෙන හිටියා.

ස්ටේෂන් එක පහු කරල මං පාර දිගේ ඉස්සරට දුවගෙන ආවා. දැනට විනාඩි ගානකට කලින්, සිද්ධ වුණ හැම සිදුවීමක්ම විත්‍රපටියක් වගේ මගේ ඇස් ඉස්සරහ ආයෙමත් මැවිල පෙනෙද්දි ඒ හැමදේටම උඩින් බිනෝද්ගෙ අහිංසක මූණ මට මැවිල පෙනුණා. මට තිබ්බ එකම ප්‍රශ්නෙ මේ වෙනකොට බිනෝද් ඇහැරලා ඇතිද කියනෙකයි. වෙනද හුඟාක් වෙලාවට මම යන යන තැන්වලට බිනෝද්ව එක්කං ගියත් අද වගේ දවසක එයාට එක්කගෙන යන්න පුළුවන්කමක් මට තිබ්බේ නෑ. එහෙම එක්කං ගියා නම් එයාට තේරෙන විදියට අද එයා සැහෙන්න ප්‍රශ්න අහන්න තිබුණා.

"ආවිච්චි මමිමේ.."

ඉස්සරහ ගේට්ටුවක් හායි ගාල ඇරල දාලා.. කිරිකාරයාවත් ඇවිල්ල ගියාද දන්නෙ නෑ.. ඒත් මේ තරම් දවල්වෙලා තියෙද්දි..? මිනිසා එනව නම් එන්නෙ හිස් බෝතල් ටික අරගෙන යන්නනෙ.

"සුදු පුතා.. ඔයා කොහේද ගියේ..?"

මං කතා කරාටත් වැඩිය ඉක්මනට ඉස්සරහ දොර ගාවින් ආවිච් මම්මා මතුවුණා. බෝරිවිච් අත් දාල මහපු හැට්ටෙ උඩින් ලොකු පබලු මාලයක් දාල, ලොකු කරාබු දාල ඇදල තිබ්බ ඔසරිය ආවිච් මම්මට ගෙනාවෙ පැරණි වලව්වක කුමාර්හාමි කෙනෙක්ගෙ පෙනුමක්. ඒ පෙනුමත් එක්ක ආව හිතාගන්න බැරි ගතියට පුංචි කාලෙ ඉඳලම මගෙ හිතේ තිබුණෙ ලොකු කැමැත්තක්.

"යාලුවෙක්ගෙ පොඩ් වැඩක් ආවිච් මම්මෙ.. කෝ බිනෝද්..?"

"ඔන්න නිදාගෙන ඉඳල නැගිට්ට ගමන් හෙව්වෙ ඔයාව.. දැන් මුණත් තරක් කරගෙන පැත්තකට වෙලා ඉන්නවා.. තාම කෑවෙත් නෑ.. මොනවද සුදු පුතේ මේ කරන වැඩ.. ඔයා යන තැනක් අඩුගානෙ මටවත් කියල යන්න මින තේද..? ඔයාට ඔය ගැන මං කොයි තරම් කියනවද..? ඇයි මං කියනෙක ඩිංගක්වත් ඔයා අහන්නැත්තෙ..?"

"සොරි ආවිච් මම්මෙ.. අනෙක් වාරයක් සොරි.. ඉන්න මං බිනෝද්ව බලන්නම්.."

ගෙදර මහ දොර ඉස්සරහ හිටගෙන ඉඳපු ආවිච් මම්මව පැත්තකට කරල, මං ගෙට ඇතුල් උනා. මං බලාපොරොත්තු උනේ ටි. ටී. එක ඉස්සරහ තිබ්බ ලී වලින් හඳල තිබුණු දිග

හාන්සි පුටුවෙ බිනෝද් ඇති කියලා. ඒත් සුපුරුදු ස්ථානයෙ බිනෝද් හිටියෙ නෑ. එයා ඇත්තටම කොහෙද..?

"බි..නෝ..ද්.."

මගේ කටහඬට වෙනදට එන තරමෙ ප්‍රති උත්තරයක් ගෙදර කොතනකින්වත් ඇහුණෙ නෑ.. ඒක හින්ද මං තව ටිකක් හයියෙන් කතා කරා.

"බිනෝද්.. ඔයා කොහේද..?"

හින් සිරුවෙ හුස්ම ඉහළට ඇදල ගන්න ගමන් මං කාමරේට එබුණා. මගේ ඇස් දැකපු දේ.. මට කිසි දෙයක් හිතාගන්න බැරිඋනා.

"බිනු.. ඇයි මේ..?"

භාවනා කරන්න වගේ මෙට්‍රස් එක උඩ වාඩ්වෙලා ඉඳපු බිනෝද්ගෙ ඇස්වලින් කඳුලු බේරෙනවා.. මගේ හිත ඇතුල ගිනිගන්නවා වගේ මට තේරුණා. කොහොමටවත්, මොනම හේතුවක් හින්දවත් බිනෝද්ගෙ ඇස්වල කඳුලු දකින්න මගේ කැමැත්තක් තිබ්බෙ නෑ. මං කොයි වෙලාවෙත් බැලුවෙ එයාව සතුටින් නියන්න.

"කතා කරන්න බිනු.. කතා කරන්න.. ඔයාට කවුරු හරි මොනව හරි කරාද..? ගැහුවද..? බැන්නද..? මට කියන්න.. මට කියන්න.."

පුංචි උරහිස් දෙකෙන් අල්ලලා, හෙමින් සිරුවෙ හොලවන ගමන් මගේ මුණ ඒ සියුමැලි මුණ ළඟට ලං කරල මං ඇහුවා.

රෝස පාට මුණ මැද්දෙන් ලතාවකට ගලාගෙන ගියපු කඳුදු වැල් පේලි මගේ හිත තත්පරෙන් තත්පරේ පුච්චල දැමීමා.

"ම.. ඔය..යා.. මා.. මාව දා.. දාල ගි.. ගියාද අ.. අයියා..?"

බිනෝද් කඳුළු පිටින්ම මගේ අත බදාගත්තා. තාමත් හරියකට කතා කරන්න බැරි, වයසේ තරමට හිතන්න බැරි, මගේ අහිංසක මල්ලි දිනා මං බලන් හිටියේ මහා වේදනාවකින්. ඇත්තටම කතා කරගන්න පුළුවන් තරමේ එක වචනයක්වත් හුභාක් වෙලා යනකන් මගේ හිතට ආවේ නෑ. ජීවිතය හුභාක් සංතෝසජනක දේවල් මගේ අත් දෙක උඩට දුන්නත්, මේ මගේ ඇස් ඉස්සරහ පේන්න තියෙන දුක්බර යථාර්ථය මගේ හිත හැමදාම කැලි කැලිවලට කඩල දැමීමා.

"නෑ බිනෝද්.. නෑ.. මං ඔයාව දාලා ගියේ නෑ.. ඔයාට තේරෙනව නේද මං කියන දේ.. මං ඔයාව දාලා ගියේ නෑ.. ඔයාගෙ සුදු අයියා, ඔයාව දාල කවදාවත් යන්නෙ නෑ.. මං ඔයාව දාලා කොහේ යන්නද බිනෝද්..?"

මං කියපු දේ පිළිගන්නෙ නෑ වගේ, බිනෝද් ඔලුව දෙපැත්තට වැනුවා. තාමත්.. මේ දැනුත් ඒ නිල්පාට ඇස් දෙකෙන් කඳුළු ගලා ගෙන ගියා.

"මං කියන දේ ඔයාට ඇහෙනව නේද බිනු.. මේ බලන්න.. මේ බලන්න.. මං කියන දේ ඔයාට ඇහෙනවා.. මම.. මම ඔයාව දාල ගියේ නෑ.. චුට්ටක් එළියට ගියා විතරයි.. ආයෙ තව ඉස්සරහට එහෙමවත් වෙන්නෙ නෑ.. ඔයාට කියලම යනවා.. එතකොට හරි නේද..?"

"මා.. මාව දාලා කො... කොහේවත් යන්නෙපා සු.. සුදු අයියා.. ම... මට බය තිබෙනවා.. ම..මට ඉන්නෙ ඔයයි.. ආ.. ආවිටි ම.. මම..මමමයි වි.. විතරනෙ අයියා.."

බිනෝද්ගෙ කටහඬේ තිබ්බේ දුක, වේදනාව, සංතාපය මගේ හිත පුරා දෙගොඩ තලා ගලන් ගියා. මේ කනිෂ්ක, ගහක් ගලක් වගේ ඕන දේකට ඔරොත්තු දුන්නට, ඔට්ටු උනාට, මේ ඇස් ඉස්සරහ ඉන්න අහිංසකයා ළඟදි, ඉටි වගේ දිය වෙලා වැක්කෙරෙනවා. ඒක මේ ගෙවිල ගියපු අවුරුදු ගනනාව පුරාම සිද්ධවෙච්ච දෙයක්. ඒක කවදාවත් වෙනස් උනෙත් නෑ. බිනෝද්ගෙ වයස අවුරුදු පහළොවක් උනත් ඒ උසට මහතට ඇඟ හැදිල තිබුණත්, එයා දේවල් හිතුවේ, දේවල් කරේ, අවුරුදු පහේ හයේ පුංචි එකෙක් විදියට. එයා කතා කරෙත් එහෙමයි. සාමාන්‍ය දරුවෝ තත්පරයකදි, දෙකකදි තේරුම් ගන්න දේකට, බිනෝද්ට හුඟ කාලයක් ගියා ඒ දේම තේරුම් ගන්න. සමහර වෙලාවට තේරුම් ගන්නම බැරි උනා.

ඇත්තම කියනව නම්, මේ කනිෂ්ක දන්න වචනවලින් කියනව නම්, බිනෝද් කියල කියන්නෙ 'මන්ද මානසික' දරුවෙක්. දොස්තරල නම් ඒකට අමුතු නමක් දිල තිබුණා 'ඩවුන් සින්ඩ්‍රෝම්' කියලා. ඉස්සර මට මතකයි, බිනෝද්ට අසනීප වෙලා බෙහෙත් ගන්න හෙම ගියාම, ඩොක්ටර්ස්ලා එයාට කිව්වේ 'ඩවුන්ස් බේබි' කෙනෙක් කියලා.. මං හිතුවේ ඒක මේ ආදරේට කියන නමක් කියලා.. ඒක හින්ද මමත් බිනෝද්ට කිව්වේ 'ඩවුන්ස් බේබි' කියලා. ඒත් කාලය ගතවෙලා යනකොට, හුභාක් දේ මට තේරෙනකොට, එහෙම කතා කරන ඩොක්ටර්ස්ලා එක්ක පවා මට ආවේ ලොකු කේන්තියක්. ඇයි මේ අහිංසකයෙක් ගැන විශේෂ කරල හිතන්නෙ.. මේ දරුවෝ ගැනත් සාමාන්‍ය දරුවෝ

විදියට හිතන්න කාටවත් බැර ඇයි..?

විනාඩි දහයක්, පහළොවක් විතර මං ඒ සුදු මුණ දිහා බලන් හිටියා.. ඒ බලන් ඉඳපු තත්පරයක් තත්පරයක් ගානෙ මගේ පපුවෙ ලේ බිංදු කියක් නම් පිවිටුනාද කියල දැනත් හිටියෙ මං විතරයි.

"ආවිච්චි මම්මා.."

වොෂ් එකක් දාගන්න යන්න කලින් මං බිනෝද්ව, ආවිච්චි මම්මාට බාර දුන්නා. නැත්තං ඉතිං මං බාත්රුම් ගිහින් එතකනුත් බිනෝද් මුණ බේරිකරන් ඉදියි.

"සු.. සු.. සුදු අ.. අයි... යා.."

කාමරෙන් පිටවෙලා යන්න ඔන්න මෙන්න කියල තියෙද්දි මට බිනෝද්ගෙ කටහඬ ඇහුණා. හිතේ තිබ්බ හැම සිතුවිල්ලක්ම පැත්තකින් නියල මං ආපහු හැරුණා.

"ඇයි බිනු..?"

"ක.. ක.. කවදාවත්.. ක.. කවදාවත්.."

"ඔව්.."

"කවදාවත්.. කවදාවත්.."

"ඔව්.. කියන්න බිනු.. මං අහගෙන ඉන්නෙ.. මං මේ ඔයා කියනකල් බලන් ඉන්නෙ.."

"අ.. අම්මයි, තා.. තාත්තයි මා.. මාව දාලා ගියා වගේ,

ඔ.. ඔයයා.. මා.. මාව දාලා කවදාවත් යන්නෙ නෑ නේද..?"

වචන එකින් එක පටල, පටල ගොත ගහන මගේ අහිංසක මල්ලි අමාරුවෙන් අහපු ඒ ප්‍රශ්නෙන් මගේ ආත්මෙම දාල පිවිච්ලා ගියා. ජීවිතේ හුඟාක් වෙලාවට කඳුලු බිංදු මතුපිණ මේ, නිල් පාට ඇස් ඉස්සරහ කිසිම ලෝබකමක් නැතුව, ඇස් දෙක පලාගෙන ගිත්දර වගේ කඳුලු කැට මතුපිණා.

"ඔයා මොනවද බිනු මේ කියවන්නෙ..? ඔයා මොනවද මේ අහන්නෙ.. ඔයාව කවුරු දාල ගියත්, මේ සුදු අයියා ඔයා ළහ හැමදාකම ඉන්නවා.. මට ඔයා නැතුව ඉන්න බෑ කියල ඔයා හොඳටම දන්නවනෙ බිනු.. මගේ මුලු ජීවිතේම ඔයානෙ.. මං ඒක ඔයාට ඔප්පු කරලත් තියෙනවා.."

මං බිනෝද්ව තද කරල බදාගත්තා. මගේ උණුසුමට ලෝබකමින් වගේ බිනුත් ආපිටට මාව තද කරල අල්ල ගත්තා.

"ඔව් බිනු.. මේ ලෝකෙ වටිනාම දේ කවුරු හරි මගේ කකුල් දෙක ගාව ගෙනැල්ල තිබ්බත්, මං ඔයාව දාලා යන්නෙ නෑ.. ඔයා ඒ ගැන ඩිංගක්වත් හිතන්න ඕන නෑ.. ඒ ගැන අවිශ්වාස කරන්නත් එපා.. එකකොට මට හුඟාක් දුක හිතෙනවා.. ඔයාට මේ හැමදේම තේරුම් ගන්න තව අවුරුදු දහයක්, පහළොවක්, සමහර විට ඊටත් වැඩියෙන් හරි ගියත්, මං ඒ වෙනකත් බලන් ඉන්නවා.. මං ඔයාව කවදාවත් තනි කරන්නෙ නෑ.. ඒක මේ සුදු අයියගෙ නොබිඳෙන පොරොන්දුවක්.. ඔය අනිත් ඇයො ගියා වගේ ඔයාව තනිකරල මං ගියොත් මට හෙණ හතම ගහයි බිනු.."

බිනෝද්ගෙ රෝස පාට ඇඟිලි තුඩුවලින් එකපාරටම මගේ

කට වැහුණා. මං කිව්ව දේ බරපතල වැඩියි කියල මට තේරුණේ ඒ වෙලාවේ. ඒත් බිනුගෙ වචනවල තිබ්බ දුක හෝදල අරින්න, වෙන අදහසක් මට ආවේ නෑ.

"ද.. දන්නවද...? ම.. මං මැරෙන්නේ නැතුව ඉ.. ඉන්නෙ ඔ.. ඔයා හන්දා සු.. සුදු අයියා.. හැ.. හැබැයි ඔයා ගියොත්.. ඔයා මාව දාලා ගියොත්.. මං නිකම්ම මැරෙයි.. මේ ඇහ ඇතුළෙ තියෙන පු.. පුංචි පපුව පැලිලා ම.. මං මැ.. මැරෙයි.."

කවදාවත් නැතුව බිනෝද්ට අද මේ මොකද වෙලා තියෙන්නේ..? මට හිතාගන්න බැරිවුණා.. කවදාවත් කියන්නේ නැති දේවල්, එයා ඇයි මේ කියන්නේ..? මේ කියන දේවල්වල තේරුමවත් එයා දන්නවද..? බිනෝද්ගෙ ඔලුවට කොහෙන් ආපු දේවල්ද මේ..? මං එයාව දාලා යනව කියල එයාගෙ හිතට ඇවිල්ල තියෙන්නේ කොහොමද..?

ජාතක කරපු තාත්තයි, වදාපු අම්මයි කිසිම හිතක් පපුවක් නැතුව මේ අහිංසකයාව අතැරල යද්දි බිනු ගාව නතර වුණේ මං විතරයි. අම්මයි, තාත්තයි එක්ක එකතු වෙලා මේ රට අතැරල යන්න ඕනෙවටත් වැඩිය අවස්ථා උදා උනත්, බිනු වෙනුවෙන්, මගේ අහිංසක මල්ලි වෙනුවෙන් මං ඒ පටිකාර වැඩේ කෙරුවේ නෑ. මගේ මුළු ජීවිතයේ හැම දෙයක්ම බිනු වෙනුවෙන් කියල හිතාගෙනයි මං ජීවත්වුණේ. අම්මයි, තාත්තයි නැති අඩුපාඩුව මකන්න, මං කොයිතරම් මහත්සි උතාද, මොන තරම් කැපවීමක් කරාද කියල දැනත් හිටියේ මං විතරයි. ඒත්, මං බිනුව දාල යනව කියල, සිතුවිල්ලක් බිනුගෙ හිතට ඇවිල්ල තියෙද්දි, මං කරපු කියපු හැමදේම ගහට කපපු ඉති වගේ උතාද කියල මට අත්තිමට හිතුණා.

"බිනු.. දැන් 'ෂෝන් ද ස්ලීප්' යනවා ඇති.. ඔයා බලන්නැද්ද..?"

බිනෝද් කැමතිම ප්‍රෝග්‍රෑම් එකක් මේ වෙලාවේ සැටලයිට් ටී. ටී. එකේ යනව කියල මට මතක් වුණා. 'ෂෝන් ද ස්ලීප්' කියල ඇහුණ විතරයි බිනු ඔලුව ඉස්සුවා.

"ම.. ම.. මට අ.. අ.. අමතක වුණා.."

කලින් කතා කරපු හැමදේම අමතක වෙලා, බිනු ඇඳෙන් පැනල මාවත් පෙරලගෙන ටී. ටී. එක ළඟට දිව්වා.. දැන් ඉතිං ඔය ප්‍රෝග්‍රෑම් එක ඉවරවෙනකන් බිනුට මේ වෙව්ව කතාබහ, කිසිම දෙයක් මතක්වෙන එකක් නෑ. සමහර විට මෙනතින් පස්සේ මේ වගේ කතාබහක් මායි, බිනුයි අතරේ සිද්ධ වුණාද කියලත් එයාට මතක නැතිවෙව්. ඒ තමයි මේ ලෝකෙ මවුපු කෙනා, මගේ බිනුට ලබාදීපු ජීවිතේ හැටි. ඇත්තටම හුඟාක් දේ ගැන එයාගෙ මතකය හරිම කෙටි එකක් වුණා. ඒත් සමහරක් දේ ගැන එයාට හරි අපූරුවට මතක තිබුණා. කොටින්ම, සංගීතය පැත්තෙන් බිනු හිටියේ මටත් වැඩිය ගව්ගානක් ඉහළින්. ඩාන්සින් පැත්තෙනුත් එහෙමයි. තමන්ගෙ ජීවිතයේ අත්‍යවශ්‍ය හුඟාක් දේවල් අහිමි වෙද්දි, බිනුට හිමිවෙලා තිබුණේ ඒ වගේ පුංචි කාරණා දෙක තුනක් විතරයි.

"යා...තන් හරි නේද..?"

එහෙනම් ආවිච් මම්මා මුල ඉඳන්ම කතන්දරේ බලන් ඉඳලයි තියෙන්නේ.

"මං ගියාට පස්සේ ආවිච් මම්මා, බිනුට මොනව හරි කිව්වද..?"

"ඇයි සුදු පුතා..?"

"මං අහපු දේට උත්තර දෙන්නකො ආවිව් මම්මා..?"

"බිනු නැගිට්ට ගමන් හෙව්වෙ ඔයාවයි සුදු පුතා.. මං එයා ලඟට ගියත්, මාව එළවගත්තා. කතා කරන්නවත් දුන්නෙ නෑ.."

"එහෙනම් සමහර විට බිනු හිතයක්වත් දැක්කද දන්නෙ නෑ.."

"ඒ කියන්නෙ..?"

"එයා හිතෙන්නවත් දැක්කද දන්නෙ නෑ.. මං එයාව දාලා යනවා වගේ දෙයක්.. මොකද බිනු ඒ ගැනමයි කතා කරේ.."

"දෙ.. දෙයියනේ සුදු පුතා.. බිනු එහෙම කතාවක් ඇහුවද..?"

"ඔ.. ඔව්.. ඇයි ආවිව් මම්මා.. ඔයා එයාට එහෙම කතාවක් කිව්වද..?"

ආවිව් මම්මගෙ මුණ සුදුමැලි වෙලා ගියා. ඒ වියපත් මුණෙ මතුවුණේ තේරුම් ගන්න බැරි තරමේ පුදුමකාර දුකක්. කාටවත් වරදක් වෙන එකක් නෑ කියල හිතාගෙන කරපු වැඩකින් නොහිතපු කෙනෙක්ගෙ හිත රිදිලා කියලා දැන ගත්තහම තමන්ට දැනෙන හැඟීම හරි අපූරුවට ඒ මුණෙ රැදිලා තිබ්බා. ඩිංගෙන් ඩිංග ඒ වියපත් ඇස් දෙක තෙත්වෙනවා මං දැක්කා.

"දැන් ටිකකට කලින් අම්මා මෙහෙට කතා කළා.."

'අම්මා' කියන වචනෙ ඇහුණා විතරයි, හිතේ හැම

අංශුමාත්‍රයකම හැංගිලා තිබ්බ අප්‍රසන්න හැඟීම් දස දහස් ගානක්, එක තත්පරේට එළියට ඇදිල එනවා කියලා මට තේරුණා.

"අ.. මි..මා..?"

මගේ කටින් ඒ තනි වචනෙ පිටවුණ විදියට ආවිව් මම්මා වෙච්චලා ගියා කියල මං දැක්කා.

"මං එපා කියල කියෙන දේවල් මේ ගේ ඇතුළෙ වෙන්නෙ ඇයි ආවිව් මම්මෙ..?"

"මං.. මං මොනව කරන්නද සුදු පුතා.. එයා කතා කරල ඔයයි, බිනුයි ගැන ඇහුවා.."

"ඇයි..? මායි, බිනුයි තාමත් මැරිල නැද්ද කියල දැනගන්නද..?"

"දෙයි භාමුදුරුවනේ.. ඇයි රත්තරනේ ඔය වගේ අවකැපෙන කතා කියන්නෙ..? ඔයා හදන්නෙ මගේ පපුව පලන්නද..?"

"ඔයාගෙ පපුව පැළුනෙ නෑ ආවිව් මම්මා.. පපුව පැලෙන්නෙ මගෙයි, බිනුගෙයි.. හොඳයි කමක් නෑ.. අපි ඔය අප්‍රසන්න කතාව නවත්තමු.. ඒත් ඊට කලින් මට කියන්න 'එයා' මොකටද කතා කළේ කියලා.."

මං එයා කියන වචනෙ බර කෙරුවෙ ආවිව් මම්මට රිද්දන්න. ආවිව් මම්මා ඔය කියන 'එයාව' හරියට හදල තිබ්බ නම් අද මේ ප්‍රශ්න මුකුත්ම නෑ.. හැබැයි මං එයා කියල කියපු විදියට, ආවිව් මම්මා හිතාගන්න ඇති, අම්මගෙයි, මගෙයි අතරෙ කියෙන මේ ගව් ගානක දුර, තාම එහෙමමයි කියල.

"එයාල දෙන්නා ළඟට ඔයා එනවද අහන්න.."

සිය දහස් වතාවකට වැඩිය මගෙන් අහසු ප්‍රශ්නයක්.. ඒ දෙන්නා දැන් ආවිව් මම්මගෙන් අහන්න පටන් අරන් තිබුණා. ඇත්තටම කේන්ද්‍රියයි, දුකයි පැත්තකට ගිහිල්ල මගේ හිතේ ඉපදුණේ ලොකු පිළිකුලක්.

"මම...! මේ කනිෂ්ක..? ඔව් ඉතිං... එතකොට මේ ලෝකෙ ඉන්න හැම එකාලටම මාව පෙන්න්න පුළුවන්තෙ.. මේ තමයි අපේ ලොකු පුතා.. බලන්න අපි වගේමයි තේද..? කොයි තරම් ලස්සනද..? හැමදේටම පුදුම තරම් දක්ෂයි.. කියල කියනුහැකිනෙ.. ඒත් අර ටී. ටී. එකට එබ්ගෙන, මේ ලෝකෙ කියෙන නපුරුකම් ගැන අඹමල් රේණුවක තරම්වත් දෙයක් නොදන්නා අභිංසකයා ගැන වචනයක්වත් කියනවද..? මෙතනින් එහාට බිනු කොහොම ජීවත්වෙයිද..? බිනුගෙ අනාගතේට මොකද වෙන්නෙ..? ජීවිතේට එයාල ඒ ගැන කතා කරල කියෙනවද..? අඩුගානෙ මගේ බිනුගෙ උපන් දිනයවත් එයාලට මතකද..? නෑ ආවිව් මම්මෙ.. නෑ.. මට ඒගොල්ලන්ගෙ ඔය පවිකාර දෙබිඩි ආදරේ ඕනෙ නෑ.. මේ ආත්මෙට විතරක් නෙමේ.. තව ආත්ම සියකටවත් මට ඕන නෑ.. එයාල ආයෙ මෙහාට කතා කරන්නත් ඕන නෑ.. එයාලගෙ කුණු සල්ලිත් අපිට ඕන නෑ."

"සුදු පුතා.."

"ඉන්න ආවිව් මම්මෙ.. ඉන්න.. වචනයක්වත් කතා කරගන්න බැරුව ඉඳපු, තාමත් පුංචි එකෙක් වගේ හැසිරෙන මේ අභිංසකයා දාල එයාලා වෙන රටකට ඉහිලුණාට, මට එහෙම කරන්න බෑ.. මට මගේ බිනුව දාල යන්න බෑ.. මම

කොහොමද ආවිව් මම්මෙ මේ අභිංසකයා දකින්නෙ නැතුව එක දවසක් හරි ඉන්නෙ.."

"මට මේවා තේරෙන්නෙ නෑ සුදු පුතා.."

"තේරුම් ගන්න උත්සාහ ගන්න ආවිව් මම්මෙ.. ඔයයි, එයයි කරපු කතාබහෙන් ඩිංගක් හරි බිනුව ඇහෙන්න ඇති.. එයා ඒ වෙලාවෙ ඇහැරිලා ඉන්න ඇති.. ඒකයි එයා අර වගේ පෙරල පෙරල මගෙන් ප්‍රශ්න ඇහුවේ. කොහොම උනත් ඔය වගේ දේවල් මීට පස්සෙ සිද්ධ වෙන්න දෙන්නෙපා ආවිව් මම්මෙ.. ඔය අම්මයි, තාත්තයි කියන දෙන්නා මීට පස්සෙ මෙහෙට කතා නොකළට කමක් නෑ.. එයාලට එයාලගෙ ලෝකෙ ජීවත්වෙන්න කියන්න.. කවද හරි මං බිනුව දාල, එයාල ළඟට එනව කියල එයාල හිතත් ඉන්නව නම් ඒක කොයි තරම් මවාගත්තු විහිලුවක්ද කියල එයාලට ඉක්මනටම තේරෙයි.."

මගේ මුණ දිහා එක සිරුවට බලන් හිටියා මිසක ආවිව් මම්මා මුකුත්ම කිව්වේ නෑ. ඇත්තටම ආවිව් මම්මට කියන්න දෙයක් නෑ කියල මං දැනත් හිටියා.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

"සුදු මහත්තයා ග්‍රවුන්ඩ් එකටද යන්නෙ..?"

හවස තුනහමාර විතර වෙද්දි 'කොකුබුරා' බැටි එකයි, ස්ටම්ප් කුරුයි අරගෙන එලියට බහින්න හැදුවා විතරයි මෙන්න රාළහාමි අයියා මං ඉස්සරහ.

"ඇයි රාළහාමි අයියත් එනවද..?"

"එන්න නම් කැමතියි.. ඒත් බිත්ත මහත්තයා..?"

"මං ඉතිං කොහොමත් බිත්ත එක්කත් යනවනෙ.."

"එහෙනම් සුදු මහත්තයා අපේ පවුලට සිංගක් කියන්න..
නැත්නම් මට අහන් ඉන්න බැරි දෝස්මුරයක් දාවි.. දන්නවනෙ
හැටි ඉතිං.."

රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි අක්කයි දෙන්නම පදිංචි වෙලා
හිටියෙ, අපේ ගෙට අල්ලලාම වගේ හදල තිබ්බ පුංචි ගෙදර.
සීයා තාත්තා තමයි රාළහාමි අයියව නවත්තගෙන තියෙන්නෙ.
සීයා තාත්තා නැති උනාට පස්සෙත් රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි
අක්කයි අපිත් එක්කම ජීවත් උනා. ඇත්තටම ගෙදර ආරක්‍ෂාව,
වත්තපිටිය, අපි ගැන හොයල බැලුවෙ රාළහාමි අයියා වගේම,
ආච්චි මම්මගෙයි, මගෙයි, බිත්තගෙයි කැම බීමයි, අතින් දේවලුයි
ගැන බැලුවෙ රාළහාමි අයියා බැදල හිටපු රාළහාමි අක්කා.
අම්මයි, තාත්තයි නැති පාලුව, මහ විසාල අඩුව, යාංතත් හරි
පිරිමැනුනෙ රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි අක්කයි හින්දා. කොට්ත්ම
රාළහාමි අක්කා තමයි ආච්චි මම්මටත් වැඩිය මායි, බිත්තයි
ගැන හොයල බැලුවෙ. ඒ හොයල බැලිල්ල එක වෙලාවකට මට
මහා වදයක් උනත් ඒ හොයා බැලිල්ලෙ තිබ්බ ආදරේ කොයි
තරම්ද කියල මං හොඳටම දැනගෙන හිටියා.

"ඔන්න සුදු මහත්තයෝ.. නොකිව්වයි කියන්නෙපා.. අපේ
මනුස්සයව නම් එක්කං යන්නෙපා.. මේ මනුස්සයා ඔය පතබරියං
ලි කැල්ල උස්සල, අර බෝල ගෙඩියට පතබාන කොට කොල්ලො
උඩ පැන පැන හිනාවෙයි.."

මදැයි.. කතා කරන්නත් කලින්ම රාළහාමි අක්කා නඩු

තින්දුව දන්නා. මං කෙලින්ම බැලුවෙ රාළහාමි අයියා දිහා.
මිනිහගෙ මුණ අර කොටේ ඇතුළට නැට්ට දාගෙන කුඤ්ඤ
ගලවපු වඳුරු අප්පුහාමිගෙ වගේ තමයි.

"සුදු මහත්තයා ඉස්සරහ මාව සවුත්තු නොකර හිටහං.."

"ආයෙ ඔහේගෙ සවුත්තු වෙන්න අමුතු දෙයක් තියෙනවැයි..
දන්න කියන හැමදේම සවුත්තනෙ.."

රාළහාමි අක්කගෙ කටත් ලේසි පාසු එකක් නෙමෙයි..
කියවන්න ගත්තහම දේශපාලවො පරාදයි.

"මං කියන්නද..? එහෙනම් අදට රාළහාමි අයියා ඉන්න..
අපි වෙන දවසක යමු.. ඔන්න රාළහාමි අක්කෙ.. අපේ සික්ස්
සයිඩ් ටුනමත්ටි එක දවසට, රාළහාමි අයියව සම්පූර්ණයෙන්ම
නිදහස් කරන්නෝන.."

"ඒක නම් මොකටද කියල මං හොඳටම දන්නවා.. සුදු
මහත්තයා ලණුවෙන් එළියට ඇදල අරින බෝල පාරවල්
අහුලන්නනෙ.."

මට බකස් ගාල හිනා ගියා. ඔය කිව්වෙ යස අගේට.
රාළහාමි අයියා කේන්තියෙන් වගේ ආපහු හැරිල ගේ ඇතුළට
ගියා. බිත්ත පේන්න ඉන්නවද කියල බලන්න මං ආයෙත් ගේ
ඇතුළට එබුණා.

"ඇයි සුදු මහත්තයෝ..?"

"පේන හැටියට නම් අද බිත්ත මගෙන්කෙක්ක ගුවන්ඩි එකට
එන එකක් නෑ.. උදේ මං නොකියා ගියාට මගෙන්එක්ක හින

රිද්දගෙන තියෙන්නෙ.. වැරදිලාවත් මාව හෙව්වොත් රාළහාමි අයියා එක්ක ග්‍රවුන්ඩ් එක ගාවට එවන්න.. මං එතෙන්නිදි බිහුව ගන්නමි.."

රාළහාමි අක්කා එතනම ඉන්දෙද්දි මං ගේට්ටුවෙන් එළියට ආවා. වෙනද නම් මේ වෙලාවට මං ග්‍රවුන්ඩ් යනව කියල බිහුවට ඉවෙන් වගේ තේරෙනවා.. ඒත් මං ඉස්සෙල්ල ගේ ඇතුළට එබ්ල බලද්දි, බිහු 'ඇනිමල් ප්ලැන්ට්' වැනල් එක බලනවා දැක්කා. ඒ වැනල් එකේ සම්පූර්ණයෙන්ම යන්නෙ ලෝකෙ ඉන්න සත්තු ගැන. දැන් ඉතිං තවත් පැය දෙක තුනකට බිහු ඔතනින් හෙල්ලෙන්නෙ නෑ. අනික මං දැන් බිහු ඉස්සරහට ගියත් එයාට මාව පේන්නෙත් සතෙක් වගේ තමයි.

"කමෝන් කනගා.. කමෝන්.. වරෙන්.. වරෙන්.. මෙන්න එනවා අපේ වර්තමාන අග්රිඩ්.. තව ටික දවසකින් පකිස්ථාන් ටිම් එකට සෙල්ලම් කරන්න යයි.."

ග්‍රවුන්ඩ් එකට ළංවෙන්න හම්බ උනේ නෑ.. වාමර උගේ තට්ටු දෙකේ කඩේ ඇරියා. ඒ වෙනකොට ඇවිල්ල හිටපු කොල්ලො කීප දෙනාගෙන් දෙන්නෙක් තදබල විසිල් පාරවල් දෙකක් ගැහුවා.

"වාමර.. අග්රිඩියා ගහන්නෙ පොල් අඩි පාරවල්.. මගේ ඒවයෙ එහෙම අවුලක් නෑ.."

"මොනවයිත් හරි කමක් නෑ ලකුණු එනව නම්.."

"හැබැයි මවං මේ පාර ඕපන් වූනමනට හන්ද, සෙල්ලම් කරන ටිම් ගාන වැඩ්වෙයි.."

"බජාර් එකේ බාල වන්දන්ලගෙ ගැන්සියත් ටිම් එකක් දානවලු.."

"ඇයි 'ශිපාස්'ලගෙ මුස්ලිම් කොල්ලොත් ටිම් එකක් හදාගෙනලු.."

"බාලා නෙමෙයි, ශිපාස් නෙමෙයි කවුරු හිටියත් වැඩක් නෑ.. අපේ කනගාටු කැපුනා නම් එව්වරයි. අනිත් පැත්තෙ ඇයො ඔක්කෝටම ඉන්න වෙන්නෙ බවුන්රියෙන් එහා.. බෝල අහුල අහුලා.."

කොල්ලො රටේ නැති ඒවා කියවනවා. වූනමනට එක ළඟ හින්ද කොල්ලොන්ගෙ ලොකු පිබිදීමක් ඒ සම්බන්ධයෙන් ඇතිවෙලා තිබුණා. හැම එකාගෙම කටේ කොයි වෙලාවෙන් තිබුණෙ වූනමනට එක ගැනම තමයි.

අසංකගෙ කටහඬ ඇහුණෙ නැති හින්දා, මං වටපිට බැලුවෙ උංට මොනව වෙලාද කියල දැනගන්න. ඒත් උං පේන්නවත් හිටියෙ නෑ.. හැබැයි මු ලේසියෙන් ග්‍රවුන්ඩ් එකට නෑවිල්ල ඉන්නෙ නෑ. සමහර විට ප්‍රියංවදාගෙ අයියා ඇවිත් ආයෙන් සබ්බුව දුන්නද දන්නෙත් නෑ මං ආවට පස්සෙ.

"හැබැයි කනගා අපිට ෆයිට් එකක් තියෙන්නෙ ශිපාස්ල නෙමෙයි.. අනිත් මුස්ලිම් කොල්ලො ටික.."

"ඔව්... ඔව්.. ගියපාරත් මතකයිනේ.. සෙම් ෆයිනල් එන්න අපි දීපු ගේම.."

"ඔව් ඉතිං.. උඹ අර 'සියාම්' ගෙ කැව් එක අතැරියනෙ කනගාගෙ පළවෙනි ඕවරේදිම.. උං ඉතිං නෙලවා බිපු කිරි මතක් වෙන්නත් එක්ක.."

"යාංතත් කනගා අන්තිම ඕවරේදි හයේ තුනක් ගහල මැව්"

එක ගොවිදාගත්තා. නැත්තන් ඉතිං වවුන් එක පළාතෙ බිහින්න වෙන්නැ.."

"ඔන්න මේ පාර නම් කැව් වලට හොඳ පුක්රිස් කරන්නෝන.. කොටින්ම ඇහ රිදෙන න ට්‍රේනින් පාරක් දෙන්නෝන.."

"දෙයි.. දෙයි.. තාම දහයක්වත් ඇවිල්ල නැ.."

ගිය පාර සෙමි ගයින්ල එකේදි, සියාමිලගෙ ටිම් එකක් එක්ක තිබ්බ මැව් එක අපි දිනුවෙ, අන්තිම බෝල දෙකට මං ගහපු හයේ පාරවල් දෙක හන්ද. ඒක ඇත්තටම මාර ගයිටි එකක් ගියපු මැව් එකක්. සියාමිල අන්තිම බෝලෙ වෙනකල්ම හිතන් හිටියෙ උං උඩින්ම දිනනවා කියලා.. හයේ පාරවල් දෙක ගැහුවට පස්සෙ, ගුවුන්ඩ් එක මැදට දුවගෙන ආපු කොල්ලො ටික මාව උස්සගෙන කැගගහ ගුවුන්ඩ් එක වටේම ගියා. උං මාව බිමින් තිබ්බෙ පැය භාගයක් විතර ගියාට පස්සෙ. එතන ඉඳල මාසයක් විතර යනකන් මුළු වටමම කතා වුණේ ඒ ගැන.

"අසංක ආවෙ නැද්ද..?"

"ඔය කියනකොටම එන්නෙ.."

ගුවුන්ඩ් එක අයිනෙන් තිබ්බ වැලි පාර දිගේ මෙලෝ වග විභාගයක් නැතුව හෙමින් හෙමින් එන අසංකව ඉස්සෙල්ලම දැක්කෙ විත්තක. මාව දැක්ක ගමන් උං අත වනාගෙනම මං ළඟට දුවගෙන ආවා.

"කෝ.. උඹේ හෙවනැල්ල ආවෙ නැද්ද..?"

"හෙවනැල්ල...?"

"ඔව්.. බිනු..?"

"ආ.. සමහර විට රාළහාමි අයියන් එක්ක තව ටිකකින් ඒව්.."

"උඹ අර හුටපටේ මේ පොර්සාදයො එක්ක කිව්වෙ නැ තේද..?"

"උඹට පිස්සුද අසංක.."

"ඒක මිසක්.. මං මේ පණ බයේ ගැහි ගැහී ආවෙ.. උඹ ඒ වාර්තාමය විත්‍රපටිය අවුට් කරල තිබ්බ නම්, මට මේ සමාජට මුහුණ දීම මහා ගැටළුවක් වෙනවා.."

ඔක්කොමත් හරි, අසංකගෙ මේ කතාබහ නම් මට දිරවන්නෙම නැ.. මු කොයි වෙලාවෙන් සම්භාව්‍ය විදියට කතා කරන්න ගිහින් අනාගන්නවා.

"හරි.. එහෙනම් වැඩේ පටන් ගමු.."

ඒ වෙනකොට සෙල්ලම් කරන කොල්ලො වැඩි හරියක්ම ඇවිල්ල තිබ්බ හන්ද, මං බැටි එකක් අරන් ගුවුන්ඩ් එකට බැස්සා.

"මේකා අද රාළහාමි අයියන් එක්කගෙන ඇවිල්ල නැ. මේ උඹල තුන් හතර දෙනෙක් අර වැලි පාර පැත්තට පලයල්ලා.."

කොකුබුරා බැටි එකක් වන වනා මං ස්ටම්ප් කරු ළඟට එනකොට විත්තක කැගැහුවා.

"මං දෙවෙනි ඕවරේ.."

"නෑ.. නෑ.. උඹ ඉස්සෙල්ල දාපං.."

"ඔව්.. ඔව්.. ඔය තරම් බයවෙන්නෙ මොකටද උඹ දාපං.."

"මට කියන්න.. උඹ දාපංකො.."

ඒ පාර පළවෙනි ඕවරේ නොදා ඉන්න කොල්ලො මාර ට්‍රයි එකක් දෙනවා. ඇයි ඉතිං කොල්ලො ටිකට, එක්ස්පීරියන්ස් තියෙනවනෙ කතයා බැටි කරනකොට බෝලෙට මොකද වෙන්නෙ කියලා. ආයෙ දෙකක් නෑ.. බෝල හයෙන්, හතරක් විතර ලණුවෙන් එළියෙ තමයි.

"පිස්සු නටන්නෙ නැතුව දාපල්ලා.."

"ඔව්.. ඔව්.. තිහකට වඩා දෙන්නෙපා.."

පිපිරෙන්න ආපු හිනාව මං යාන්තන් තතර කර ගත්තා. අසංක කැත නැතුව කියනවා, තිහකට වඩා දෙන්නෙපාලු. අනේ ඉතිං මං මුත් එක්කනෙ සික්ස් සයිඩ් ට්‍රනමන්ට් ගහන්න යන්නෙ.

මොනව උනත් ඉන්දික දාපු පළවෙනි ඕවරේට කැත නැතුව මං ලකුණු විසි හතරක්ම ගත්තා. ඉන්දිකයගෙ මුණ, මළ ගෙදරකට අඩන්න ගෙනියන්න හොඳයි. මැව් එක පටන් ගත්තට පස්සෙ ආපු කොල්ලො හුරේ දානවා. දෙවෙනි ඕවරේ දාන්න ආවෙ අසංකයා. මං ඉවෙන් වගේ දන්නවා, මු ඉස්සෙල්ලම අත කරකවල, අඹරල, දුවල, උඩ පැනල, හනි දාල දාන්නෙ පුල්ටොස් එකක් කියල. ඇත්තමයි බෝලෙ හොයාගන්න බැරුවෙන් ගහනවා

කියලා මං හිතාගත්තා.

"කතයා හෙමින් ගහපං.. මං උඹේ දුකට සැපට ඉන්න හිතවතානෙ.. කොල්ලො ඉස්සරහ මාව නෝන්ඩ් කරන්නෙපා.."

"හර්.. හර්.. අඩන්නෙ නැතුව දාපං.. මගෙ උක්කු අම්මා.. මං උඹට හිතවත්කම් පෙන්න්නම්.."

මුණත් බේරි කරගෙන පණ එපා කියල දුවගෙන ආපු අසංක පළවෙනි බෝලෙ දැම්මා. මට ආයෙ කියටවත් වරදින්න විදිහක් නෑ. ග්‍රවුන්ඩ් එකේ එහා කොනේ ඉඳල දුවගෙන ඇවිල්ල උං මට දැම්මෙ පුල්ටොස් පන්දුවක්. පෙරේදා දවල් ඉඳන් අද දවල් වෙනකන් කාපු බීපු ඒවා මතක් කරගෙන මං බැටි එක වැනුවා.

"හ..ජ..පට සිර.."

"අනේ සංසාරේ.."

"අහෝ.. ඉරකි, හඳකි මහා මුකලානකි.."

"යකෝ බලාපිය රොකට් එකක් යනවා වගේ.."

"තව කිලෝ මීටරයක් දෙකක් විතර එහායින් ඕක උල්කාපානෙ වගේ ටවුන් එකට කඩන් වැටෙයි.."

"මොනවද ඩෝ කංට් බෝල්.."

"අඩෝ.. ලපට් කිවා.. උඹ එල්ලේ ගහන්න දානව වගේ කනයට දැම්මෙ.."

"මු වැඩක් නෑ විම් එකට.. මු මැව් එක විකුණයි.."

බෝලේ තාමත් අහසෙ.. කොල්ලො මරු මරු ඒවා කියවනවා.. අසංකට දැන් ඇඬිල.

"වි..නා..ස..යි.."

චිත්තක, විනාසයි කියල කිව්වෙ ඇයි කියල, හැරිලා බලද්දිම මට තේරුණා. ග්‍රවුන්ඩ් එකට පිටින් කියෙන වැලිපාර දිගේ හෙමිට ආවෙ තද නිල්පාට අලුත්ම කාර් එකක්. ඒ වෙනකොට ගුවන්ගත වෙලා තිබ්බ ටෙනිස් බෝලේ වැටෙන්නෙන් ඒ කාර් එක පැත්තටමයි කියල මං දැක්කා.

"බෝලේට බබා හම්බවෙයිද..?"

"නෑ.. අපිට බබා හම්බවෙයි.."

අලුතින්ම ගත්තු ඒරොස් ජලේන් ටෙනිස් බෝලේ රෝදෙටවත් අහුවුණොත් සදා සොත්ති හවන්තුනේ තමයි.

"කිව්වත් වගේ කාල වරෙන්කො.."

බෝලේ කාරෙකට අහුවුණා නම් හොඳයි කියල මට හිතුණේ ඊගාවට වෙච්ච වැඩේ දැක්කහම. කිසිදු අවුලකින් තොරව බෝලේ අර අලුත්ම කාරෙකේ වින්ඩ්ස්ක්‍රීන් එක උඩට ඇදගෙන වැටුණා. කරුමෙට හරි ඕක ටෙනිස් නොවී ලෙදර් බෝලයක් උනා නම් කාට කියන්නද අප්පේ.

"මහ කෙලියම උනා මවං.. බෝලේට නෙමේ වීදුරුවට බබා හම්බ උනා වගේ.."

"පිස්සුද හරකො.. ටෙනිස් බෝලයක් වැදිල කොහෙද වින්ඩ්ස්ක්‍රීන් එකක් කැඩෙන්නෙ.."

"නෑ කනසා.. මුකුත් නමුත් අවුලක්.. කාර් එක නැවැත්තුවා.."

"නැවැත්තුවා..?"

"ඔව්.. ඔව්.. අර කවුද හාදයෙක් බහින්නයි යන්නෙ.."

කොල්ලො කියන කතන්දර ටික ඇත්ත කියල මට තේරුණා. ඒත් ඉතිං වින්ඩ්ස්ක්‍රීන් එක බිඳුනත් මං මොනව කරන්නද..? මේ හාල්දත්තා මෙතනින් යනවා කියල අපට දන්වල තිබුණේ නෑනෙ.

"මොනව හරි කිව්වොත් අම්බාතක නෙලල උච්ච කාර් එක ඇතුළටම දාල වහමු.. පලයල්ලා.. කවුරු හරි ගිහින් බෝලේ අරන් වරෙන්.."

තවත් බලන් ඉඳල බෑ.. මං කොල්ලොන්ට කෑගැහුවා.

"පිස්සු හැදෙනවා.. මේ මොකක්ද මේ වෙන්න යන්නෙ..?"

අසංකට කියවෙච්ච වචන ටිකම මටත් කියවෙන්න ආවා. කාර් එකෙන් එළියට බැස්සෙ අවුරුදු තිහක් විතර වෙන උස මහත හැන්ඩ් බ්‍රුවෙක්. වීදුරු කළු කරල තිබ්බ හන්ද කාරෙක ඇතුළෙ තව කවුරු ඉන්නවද කියල අපිට පෙනුණේ නෑ. එළියට බැහැපු හැන්ඩ් බ්‍රුවා වින්ඩ්ස්ක්‍රීන් එකේ වැදිල කානුව පැත්තට විසි වෙලා තිබ්බ අපේ ටෙනිස් බෝලේ අහුල ගත්තා. ඊට පස්සෙ දාගෙන ඉඳපු සන්ග්ලාස් දෙක නලල හරියට කරගෙන අපි හිටපු ග්‍රවුන්ඩ් එක දිහා බැලුවා. ඊටත් පස්සෙ වගේ වගක් නැතුව, බෝලෙන් අරගෙන, කාරෙකට නැගල ඒක ස්ටාර්ට්

කරගත්තා.

"යකෝ.. මුව කොටියම කන්න එපායැ.. මොකක්ද බං උං ඒ කරපු අලුගුත්තේරු වැඩේ..?"

"ඌහ පාත ගලක්වත් තිබ්බ නම් පත බාන්න තිබ්බා.. කොහේ ඉඳන් ආපු හිකනල් පැටියෙක්ද මංදා.."

"පින තමයි මවං..ලා.."

කොල්ලො මැව් එකක් නවත්තල රටේ නැති අර්ථකතන දෙද්දි කැලෑමා අමුතම කතාවක් කිව්වා.

"මොකක්ද කැලෑමි..?"

"ලස්ස පනහක විතර කාරෙකකින් ඇවිත්, අපේ රුපියල් දෙසියය ටෙනිස් බෝලේ අරගෙන යනවා.."

ඒත් කැලෑමි කිව්ව විදියට, බෝලේ අහුලගෙන ඒ කාර් එක වැලි පාර දිගේ ගියේ නෑ. අපි හැමෝවම පුදුමයට පත් කරල ඒ කාර් එක ගුවන්ඩි එක පැත්තට ආවා.

"මොකක්ද බං මේ වෙන්න යන්නෙ..?"

"ගේමක් වගේ කතයා.."

"හරි.. දැන් කාර් එකට ගල් ගහන්න හිටපු ඇයො ඉස්සරහට වරේල්ලා.. මොකද කාර් එක අපි ළහටම එනවා.."

කොල්ලා ටික පස්සෙන් පස්සට යද්දි මං නෝන්ඩියට වගේ කිව්වා. එහෙම කිව්වා උනත්, කාර් එක දිහාට මං ලොකු

අවධානයක් දීලයි තිබුණේ. මොකද මොන මරාලයක් කඩත් පාත්වෙන්න එනවද දන්නෙ නෑනෙ.

සෙල්ලම් කරන්න ඉන්න කොල්ලොයි, ගුවන්ඩි එකේ බිම වාඩිවෙලා ඉඳපු කොල්ලොයි ළහට හෙමින් සිරුවේ ආපු කාර් එක නතර වුණා. හැම එකාම බලන් හිටියෙ සිද්ධ වෙන්න යන ත්‍රාසජනක ජවනිකාව දිහා.

ඇල්පෙනෙත්තක් බිම වැටුණත් ඇහෙන නිහඬියාවක් පැතිරල යද්දි කාරෙකේ දොර ඇරුනා. ඒ ඇරව්ව දොරෙන් බෝලෙන් අතට අරන් අර හැන්ඩ් බ්‍රුවා එළියට බැස්සා. මේකා මොකාටද මේ එන්න හදන්නෙ..? මං හිතුවෙම ඒ ගැන විතරයි. වලියක් නම් වෙන්න බෑ. පහුගිය ප්‍රගති වාර්තා, වීදි සටන්, මැර ප්‍රහාර පිළිබඳ සිතන්න මං ඩිංගක් අතීතයට ගියා. ඒත් මෙහෙම ඩයල් එකක් මං කියවල තිබ්බෙම නෑ.

"කවුද මේ ෂොට් එකේ හිමිකාරයා..?"

ටෙනිස් බෝලේ දකුණු අතට අරගෙන, උඩට උස්සල පෙන්නල, මිනිහා අපි හැමෝගෙම මුණු දිහා මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවා. අපි කොල්ලො කීප දෙනෙක් අනේම බැටි තිබුණා. ඒ වෙනකොටත් කීප දෙනෙක් ළහ තිබ්බ බැටි ඒ ප්‍රශ්නෙන් එක්කම බිමට අතැරල තිබුණා.

"කාටවත් කතා කරන්න බැරිද..? මං ඇහුවෙ මේ මගේ අනේ කියෙන බෝලේට කවුද ෂොට් එක ගැහුවෙ කියලා.."

ඒ කටහඬේ තිබ්බෙ පරිනත නායකයෙක්ගෙ ගැඹුරු හඬක්. හිතන්නෙ නැතුවම අපි ඒ හඬට ඇදිල ගිහින් තිබුණා. කොල්ලො

ටික මික් ගාන්නෙ නැතිව මිනිහා දිහායි, කාරෙක දිහායි හිලින්න වගේ බලන් හිටියා.

"ගැහුවෙ නම් මම..! ඇයි ප්‍රශ්නයක්ද..?"

තවත් බලන් ඉඳල තේරුමක් නැති හින්ද මං කට ඇරියා. කොල්ලොන්ගෙ පසු කැනිතිවලට හුස්ම ටිකක් වැටෙන්න ගත්තෙ දැන් වෙන්න ඇති.

"ප්‍ර..ශ්..නයක්ද..? නේ.."

බෝලෙන් ගලි කරන් මං ළඟට ආපු හැන්ඩ් බ්‍රවා, මගේ කර උඩින් අතක් තිබ්බා.

"කි..සි.. ප්‍රශ්නයක් නෑ මල්ලි.. නියම පාර.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. නියම ෂොට් එක.. කණා පාරක් නෙමෙයිනේ..?"

මිනිහගෙන් පිටවෙව්ව වචන මට අදහ ගන්නත් බැරවුණා. කොල්ලො ටිකටත් එහෙමයි. ඇයි හත්වලාමෙ හිතපු දෙයක්ද මේ උනේ..?

"මං කණා පාරවල් ගහන්නෑ අයියෙ.. ගැහුවොත් හරි පාරක් තමයි.."

"හැබැයි ඔයාගෙ යාලුවගෙ බෝල් වලට ගැහුවට, මගේ බෝල්වලට නම්, ඔයාගෙ මිඩ්ල් ස්ටම්ප් එකම ගලවල යයි තේරුණාද..?"

අමුතු හිතාවක් දාල මිනිහා මගේ උරහිස තද කරා.

"යාලුවා විතරක් නෙමේ.. කවුරු දැමීමත් ඒ බෝලෙන්

ලණුව උඩින් තමයි.."

කොල්ලො එකෙක් දෙන්නෙක් යාංතමට විසිල් කරද්දි මං පංඨිත කතාවක් කිව්වා. නැතුව බැනෙ අප්පා.

"හරි.. එහෙනම් බලමුද මල්ලි.. මාත් ඉස්කෝලෙ යන කාලෙ ඉඳලම ක්‍රිකට් ගහපු එකෙක් තමා.. බලමුකො මගේ බෝලෙටත් ඔය කිව්ව වින්නැහිය වේවිද කියලා.."

"බලන්න දෙයක් නෑ අයියා.. හයක් තමා.."

මිනිහා එයා ඇඳන් හිටපු ඩෙනිම් ට්‍රවුසර් එක ටිකක් උඩට වෙන්න නමද්දි, මං ආයෙත් කට ඇරියා. මං දිහා නිකං සවුත්තුවට වගේ හිතාවක් දාල, මිනිහා අනිත් විකට් එක පැත්තට යන්න හැදුවා විතරයි, කාර් එකේ පිටිපස්සෙ දොර ඇරුනා.

"අ.. නේ අයි..යා.. මට පරක්කු වෙනවා.."

රිදී සිනුවක් හෙල්ලුනා වගේ එකපාරටම ඇහිව්ව සොදුරු ගැහු කටහඬකින් මගේ විතරක් නෙමෙයි, ග්‍රවුන්ඩ් එකේ හිටපු හැම එකාගෙම ඉතිහාසෙම වෙනස් උනා. කොටින්ම නන්නත්තාර උනා. වතුර් උනා. හුඟ දෙනෙක්ගෙ කටවල් ආයෙත් ඇරුනා. අතේ තියෙන බැට් බිමට වැටුණා. බිම තියෙන බැට් අතට ගත්තා. වාඩ්වෙලා හිටපු අය නැගිට්වා. නැගිටලා හිටපු ඇයො වාඩ්වුණා. එතන විකාර ලෝකයයි.

"මට විනාඩි දෙකක් දෙන්න බ..බා.."

කාරෙකේ ඇරිව්ව දොරෙන් එළියට ආවෙ, ඇත්තම කියනව නම් පුංචි සුරංගනාවියක් වගේ හැඩ කෙල්ලෙක්.. ඒකෙ ආයෙ

හෝදන්න දෙයක් නෑ.. අංග සම්පූර්ණ ශ්‍රියා කාන්තාවක්. කොයි තරම් බලන් හිටියත් එපා වෙන්නැති පරිපූර්ණ ස්ත්‍රී රත්නයක්.

"ඔ.. ය.. විනාඩි දෙක ගෙවෙන්න පැය භාගයක් විතර යයි.. මං දන්නවනෙ ඔයාගෙ ක්‍රිකට් පිස්සුව.. මොකක්ද අයියා.. මං අම්මට ෆෝන් කරනවා ඔන්න.. ඔයා එනකොටත් මග නවත්ත නවත්තයි ආවේ.."

"ඩිංගක් ඉන්නකො බබා.. මං මේ හාදයගෙ මිඬිල් ස්ටම්ප් එක ගලවන්නයි යන්නෙ.. ඔයා දන්නවද මිනිහා කියනවා, මගේ බෝලෙකටත් ලනුව උඩින් යන්න ගහනවා කියලා.."

ඒ කතන්දරේ එක්ක ශ්‍රියා කාන්තව මගේ දිහාට හැරුණා. දිග ඇස් පිහාටුවලින් බර වෙච්ච ලස්සන ඇස් දෙක දැක්ක ගමන් මට මතක් උනේ, මිල්ටන් මල්ලවාරච්චිගෙ 'උපුල්' නුවන් විදහා.. ඔබ සිනාපුනා.. සිංදුව.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. ඒක මැව් වෙන්නෙ මේ වගේ සොදුරු අවස්ථාවලටම තමයි. ඇහිපිය නොගහම මං ඒ හැඩකාර මුණ දිහා බලන් හිටියා. මේ ක්‍රිකට් පිස්සට මේ තරම් ලස්සන නංගි කෙනෙක් දෙයියො මොනවට දුන්නද මංදා.

"එහෙනම් මල්ලි ගහල බලමුද..?"

ක්‍රිකට් පිස්සා ටිකක් ඇත ඉඳන් කැගහල අහනවා. දැන් නම් ඉතිං මේ කනයට, දන්න ශිල්ප ඔක්කොම දාල ගහන්න වෙනවා. නැත්නම් නෝන්ඩ් ලෝකයයි. ලැජ්ජාව සාගරයයි. ආයෙ සමාජයට මුහුණ දීම පිළිබඳව ඉතිහාස ගත ගැටලුවක් එනවා. එනකොට මේ අහිංසක කනයට සමාජ විද්‍යාව හදාරන්න වෙනවා.

"ඔන්න එ..හෙ..න.. මි.."

ක්‍රිකට් පිස්සා දුවගෙන එනවා. ඒ දුවන් එන දිවිල්ලෙන්ම කියනැහැකි මිනිහා ක්‍රිකට් කාපු බුවෙක් කියලා.. මොනව නොතේරුණත් කනයට ඔය වගේ දේවල් තේරෙනවා. මං ආයෙමත් අර සුරංගනාවී දිහා බැලුවා. ඒ ඇස් දෙක යොමුවෙලා තිබ්බේ එයාගෙ අයියගෙ දිහාවට නෙමෙයි, මගේ දිහාවට. මං කොකු බුරා බැට් එක තව පාරක් පොළවට තද කරා. සුරංගනාවීගෙ ඇස් දෙක නිල් කැට දෙකක් වගේ. මාව නිකං පිච්චෙනවා ගානයි. වේගෙන් ආපු බෝලෙ, කකුල් දෙක මුලට වගේ වැටෙද්දි මං එයාගෙන් ඇස් අහකට ගත්තා. ඒත් ඒ තත්පර ගානකට විතරයි. මගේ හුරු පුරුදු ලෝන්ග් ඕන් හයේ පාර ඒ බෝලෙටත් කැන නැතුව වැදුනා. ඊගාවට මට ඇහුණෙ කොල්ලොන්ගෙ හුරේ සද්දෙ විතරයි. ක්‍රිකට් පිස්සා මගේ දිහාට ඇවිදගෙන එද්දි, මං ආයෙමත් අර සුරංගනාවී දිහා බැලුවා. යාංතමට වගේ පුංචිම පුංචි හිනාවක් ඒ රතු පාට තොල් පෙතිවල තැවර්ලා තිබුණා. ඒත් ඒ මොහොතකට විතරයි. එයා කාරෙක ඇතුළට ගිහින් දොර වහගත්තා.

"ෂන්.. ඔයා මාර ටැලන්ට් කොල්ලෙක්නෙ මල්ලි.. කියල වැඩක් නෑ.. වෙන බැට්ස්ට්මන් කෙනෙකුට ඔය බෝලෙ වැටුණ නම් මිඬිල්ස්ටම්ප් එක බඩුන්ඩිරියෙ තියෙයි. ඒත් ඔයා නියම ෂොට් එකක් දුන්නා.. කිව්ව වගේම.."

මගේ පිටට තට්ටු කරල, බඩටත් හෙමින් සීරුවේ පාරක් ගහල ක්‍රිකට් පිස්සා හිනාවීගෙනම කියවන් ගියා. ඇත්තමයි.. මගේ හිතෙන් තිබ්බේ එසේ මෙසේ ෆිට් එකක් නම් නෙමෙයි. ඇයි අප්පා.. වැරදිලාවත් ගහපු ෂොට් එක මිස් උනා නම්,

හතර විලි ලැප්පාවෙනෙ පණ යන්නෙ.. එහෙනම් අර කිව්වත් වගේ ස්ටම්ප් ටික බවුන්ඩරියෙ.. ඒ ගැන හිතන කොටත් මාව සීතල උනා. කොල්ලො ටිකට නම් මොනවම හරි බයිලයක් ගහනුහැකි. ඒත් මුණත් අමුතු කරන්, මගේ වැඩ කිඩ දිහා බලන් ඉඳපු ලස්සන කෙල්ලෙකුත් ග්‍රවුන්ඩ් එක මැද හිටියනෙ. එයාට මොනවද මං කියන්නෙ.. ඔයාගෙ ලස්සන හින්දා මට හැමදේම අමතක උනා කියලද..?

"එහෙනම් අපි යනවා මල්ලි.."

ක්‍රිකට් පිස්සා ඉක්මන් අඩි තිය තියා කාර් එක ළඟට ඇවිදගෙන ගියා.

"සෙල්ලම් කරනව නම්, අයියත් හවසට ග්‍රවුන්ඩ් එන්න.."

ඒ දේ කියනව ඇරෙන්න වෙන දෙයක් මගෙ හිතට ඒ වෙලාවෙ ආවෙ නෑ. ඒත් මගේ වචන වලට ඉක්මන් ගමනින් ගියපු ක්‍රිකට් පිස්සා එහෙම්මම තතර උනා. අමුතු ඉරියව්වකට ඇඟ බර කරන ගමන් මිනිසා ආයෙත් මං දිහාට හැරුණා.

"මට තියෙන වැඩ රාජකාරිත් එක්ක.. ඔහොම බෝල් එකක් වත් දැම්මොත් තමයි මල්ලි.. ආරාධනාවට තැන්ක්සු.. ඒත් හුභාක් වෙලාවට මට එන්න වෙන්නෙ නෑ.. ඔයාලට වගේ නිදහසේ ඉන්න පුළුවන් මනුස්සයෙක් නෙමෙයි මං.."

ඒ වචනවල තිබ්බේ කලකිරීමක්ද එහෙමත් නැත්නම් ලොකු දුකක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරි උනා. බලන් ගියහම මේ මනුස්සයා නම් අමුතූම චරිතයක් වගේ. හවස් වරුවේ ඩිංග වෙලාවක් හරි ග්‍රවුන්ඩ් එකට බහින්න බැරි මනුස්සයා කවුද අප්පේ.

"අයියා මොනවද කරන්නෙ..?"

මේවිවර වෙලා සද්ද වහලා ඉඳපු චිත්තක කට ඇරියා. උෟ එහෙම අහපු එකක් හොඳයි. මටත් දැනගන්න මීන වෙලා තිබුණේ ඒකම තමයි.

"ම.. මමද..?"

සන්ග්ලාස් දෙක, ඇහිලි දෙකකින් අල්ලලා හරිම හුරු බුහුටිකමකින් කරකවන ගමන් මිනිසා අපි දිහා කෙලින්ම බැලුවා. ඒ ඇස්වල තිබ්බේ අපි හැම කෙනාවම වෙන් වෙන් කරල, පරික්ෂා කරන තාලෙ බැල්මක්. මගේ ජීවිතේට, ඒ වෙනකත්, මං කාගෙවත්, ඒ තරම් පරික්ෂාකාරී බැල්මක් දැකල තිබුණේ නෑ.

"මං කවුද කියල ඔයාලට පස්සෙ ආරංචි වේවි.. ඒත් මං ප්‍රාර්ථනා කරනවා, මගේ තැනේදි මට ඔයාලව හම්බවෙන්න එපා කියලා.. ඊට වැඩිය හුභාක් හොඳයි ඔයාලගෙ තැනේදි මං ඔයාලව හම්බවෙන එක.. හොඳයි.. එහෙනම් සෙල්ලම් කරගෙන යන්න.. මං යනවා.."

කාර් එක ග්‍රවුන්ඩ් එක අයිනෙන් ඇදිල ගිහින් වැලි පාර කෙලවරින් පේන්නැති වෙලා යනකල්ම, අපි හැමෝම ඇස් අහකට ගන්නෙ නැතුව බලන් හිටියා. ඇත්තටම අපි ග්‍රවුන්ඩ් එකට ආවෙ ඇයි කියල හැමෝටම අමතක වෙලා වගේ.

"නියම බුවෙක් තමා.."

"රජ බඩුවක් මවං මිනිසා නම්.."

"බලපංකො අපි ඉස්සරහ දාපු කලර්ස් කොගේ.."

"කොහොම ගැමිමක් කියෙන පොරක්ද..?"

"මොකක්ද කතයා ඒකා අර අන්තිමට කියපු නොසංචාල වාක්‍යය කන්ඩයේ තේරුම..?"

"මංදා බං.. මටත් හිතාගන්න බෑ.."

"මැත්තෙ තැනේදි අපිට හම්බවෙන්න එපාලු.. හරි වැඩක්නෙ බං.. එතකොට ඒකා කොහේද ඉන්නෙ..?"

"ඉවර්තෙකට අවිච්ඡි මහා නරකාදියෙ වෙන්න ඇති.."

"අඩෝ නිකං ඉඳපං.. එතකොට උඹල කියන්නෙ අර ලස්සන හැඩ කෙල්ලත් ඉන්නෙ නරකාදියෙ කියලද..? ආ..?"

"ඌ ඒකිව එක්කන් යන්නෙ නම් නරකාදියට වගේ තමයි.."

මෙව්වර වෙලා ගොලුවෙලා තිබ්බ කටවල් ටික ඔන්න දැන් තමයි ඇරිල කියෙන්නෙ.. හැම එකාම මොකක් හරි අදහසක් ප්‍රකාශ කරන්න පටන් ගත්තා. මට ජේන විදියට අර ලස්සන කෙල්ලව මුත් හැම එකාටම වැදිල වගේ.

"පිස්සු හැදෙනවා නේද මවං.. කෝමද පාර.. හෝදලා වතුර බොතැකි.. මාව නිකන් වල්මත් වෙලා ගියා.."

"හෝදලා වතුර බොන්නෙ ඒකි ඇඳන් හිටපු පන්ජාබ් කිට් එකද..?"

"නිකං ඉඳපං කතයා.. ඒකි ඉස්සරහ උඹ ලකුණු දාගෙන ඉවරතේ.. අපිට ආයෙ ගැවෙන්නවත් පුළුවන් උනායැ.."

"හරි.. හරි.. ඔය හොටු කෑලි ටික පිහිදගනිං.. මු

වැළපෙන්නෙ නිකං ගැනි මලා වගේනෙ.."

"ගැනි මැරුනහම අඩන්නැ මවංලා.. තවත් ප්‍රීති වෙනවා මිසක.. මෙව්වර කල් ගෙවපු කරුමය අදින් නිමා උනා කියලා.."

විවිධ උපකල්පන, විවිධ දර්ශන, විවිධ ප්‍රමේයවල් හැම එකාම ඉදිරිපත් කරනවා. ඇයි හත්තිලව්වේ.. මේකනෙ අපිට දැන් කියෙන එකම දැවෙන ප්‍රශ්නය. වෙන ප්‍රශ්න මුකුත්ම අපට නෑනෙ.

"ඇත්තම කියපං කතයා.. එම සෝවනිය අවස්ථාවෙ උඹට මොනවද හිතුණෙ..?"

"ඒක සෝවනිය අවස්ථාවක් නෙමෙයි චිත්තක.. ඒක මහා උද්වේගකර අවස්ථාවක්.."

"හරි.. හරි.. ඒ උද්වේගකර පිස්සු හැදෙන මොහොතේ උඹේ හද ගැහුන ලබ් - ඩබ් රාවය ගැන අපිට විස්තර කරපං.. අපිත් කැමතියි ඒ ආතතියත් එක්ක ක්‍රීඩා කරන්න.. විශේෂයෙන් පන්දු රකින්න.."

අසංකයට නම් ඇත්තටම පිස්සු.. ඌ මොනවද කියන්නෙ කියල ඌවත් දන්නෙ නෑ..

"කිසිම ලබ් - ඩබ් එකක් නෑ.. උඹ හිතන්නෙ මං ඒකිව දැක්කහම සිහිය විකල් උනා කියලද..?"

"උඹේ කොහොමද කියල නම් අපි දන්නෙ නෑ.. ඒත් අපේ නම් සිහිය විකල් උනා.. ගත සලිත උනා.. මරු එකසිය ගානට නැග්ගා.."

"අර කෙල්ලට දැකලා..?"

"ඔව්.. ඇයි උඹට එහෙම දැනුණේ නැද්ද..?"

"ඇත්ත කියපං කනගා.. ඒ ලස්සන කෙල්ලගෙ අයියා ලැස්ති උනේ උඹට යෝකර් එකක් එවන්න.. ඒත් උඹ කැන නැතුව පොල් අඩි පාරක් ගහල උච විනාස කරා. ඒ කෙල්ල දැන් උඹට කැමති ඇති කියලා, උඹට සක් සුදක් සේ පැහැදිලියිද..?"

මුං නම් ඇත්තටම සහලෝලම පිස්සු.. ඇයි හත්වලාමෙ අයියගෙ බෝලෙකට හයක් ගැනුවා කියලා, කොල්ලෙකුට කැමති වෙන නංගිලා කොයි රටේද ඉන්නෙ.

"මේ.. පිස්සු කියෙව්වා ඇති.. දැන් සෙල්ලම් කරමු.. නැත්නම් ඉතිං හවස් වෙනකල්ම මේ කතාව තමයි.."

ක්‍රිකට් පිස්සුගෙයි, අර ලස්සන ගැනු ලමයගෙයි කතාවට මං ටුල්ස්ටොප් එකක් තිබ්බා. හිත ඇතුලේ ඒ ලස්සන කෙල්ල එහෙට මෙහෙට සක්මන් කරද්දි, හිත එකඟ කර ගන්න මට ලොකු වෙහෙසක් දරන්න උනා.

"ඇත්තට කනගා.. මිනිහා කොහේද වැඩ කරනවා ඇත්තෙ..?"

සෙල්ලම් කරල ඉවර වෙලා, ආපහු එද්දි අසංක මගේ ළඟට ආවා. මේකා ඒ පාර මොකාටද මේ එන්න හදන්නෙ..?

"මොන මිනිහද..?"

"මොන මිනිහද අහන්නෙ..? අර උඹට බෝල් කරපු එකා.."

"මංදා අසංක.."

"මංදා කියල මේ කතාව මගාරින්නෙපා මවං.. ටිකක් සිරියාවන්නව කතා කරපංකො.. මම නම් හිතන විදියට ඒකා වැඩ කරනව ඇත්තෙ.....?"

"ඔව්..?"

"බාර් එකක වෙන්නැති.. කොටින්ම බාර් එකක අයිතිකාරයෙක් වෙන්නැති.. උඹට වෙන්නෙ බීල බීල මැරෙන්න.."

"පිස්සුද අසංක.. මිනිහා කොයි තරම් වැදගත් කෙනෙක්ද කියලා උඹ දැක්කේ නැද්ද..? වැඩිය මීන්නෑ.. අර ගැනු ලමයා උනත් මොන තරම් ඩිසන්ට්ද..? එහෙව් එකේ උඹ විකාර කියවනවා.."

"එහෙනම් ඇයි ඒකා එහෙම කතාවක් කිව්වෙ..?"

"මටත් හිතාගන්න බෑ මවං.."

"හැබැයි කනගා මං මේක ගැන පැහැදිලිවම හොයනවා.."

"මේක ගැන කිව්වෙ..?"

"මිනිහා ගැන.."

"ඇයි...?"

"ඇයි කියල උඹ අහන්නෙ මගෙන්ද..? උඹටත් වෙලාවකට මෙලෝ දෙයක් තේරෙන්නෙ නෑ.. උඹලගෙ අර රාළහාමි අයියට වගේ.. ඇයි කනගා.. එකකොට අර ලස්සන කෙල්ලගෙන් විස්තර ඉබේටම ලැබෙනවනෙ.."

ඔන්න බලන්න ඉතිං.. මුගේ මේ අලුගුත්තේරු කතාවේ හැටි.. මේකගෙ මේ ගැනු මේනියාව කවදා සුවපත් වේවිද මංදා.

"එතකොට ප්‍රියංවදා..?"

"උඹ ඇයි කතයා මේ ප්‍රීතිමත් අවස්ථාවේ මගේ හිත රිද්දන්නේ..? මේ ලස්සන කෙල්ල ගැන විත්තර ටිකක් අහල දැනගෙන, මගේ හිත සනසගන්න උඹ ඉඩ දෙන්නද්ද..? මේ බලපං.. මේ බලපං.. මගේ හර්දය වස්තුව ගැහෙන රාවය.."

"බම්බුව.. ඕකෙන් කොයි වෙලාවෙන්, අපේ රාළහාමි අයියගෙ ලොරි කබල ස්ටාර්ට් කරහම එන සද්දේ වගේ මහ කැන සද්දයක්නෙ එන්නේ.."

"ඇත්තමයි කතයා.. උඹව නම් හදන්න බෑ.."

"ඇයි..?"

"උඹ මගේ හර්දය වස්තුව පරණ ලොරි කබලකට සමාන කරා.. ඒත් කමක් නෑ කියමුකො.. උඹට කිසිම ප්‍රේමනීය අදහසක් නෑ.. ප්‍රේමය පිළිබඳ වගකුවක් නෑ.. ඇත්තටම උඹට කෙල්ලෙක් ගැන හිතෙන්නද්ද..?"

"නෑ.."

"අප්පව්වියේ.. ඇයි කතයා ඒ..?"

"මගේ ඉස්සරහට මේ ලෝකෙ ඉන්න ලස්සනම, ගුණයහපත්ම කෙල්ල ආවත් වැඩක් වෙන එකක් නෑ අසංක.."

ඔහේ අයාලෙ පාවෙලා ගියපු කතාව අත්තිමට ආවේ සංකීර්ණ හංදියකට. කොයි තරම් සැහැල්ලුවෙන් ජීවිතේ ගත කෙරුවා උනත්, කොයි තරම් සමාජශීලී උනත්, කොයි තරම් අනුන්ට උදව් උපකාර කරා උනත්, මගේ හදවත උඩින් වහගෙන තිබ්බ මහාමේරු පර්වතය වගේ දුක් කන්ද, මාව සංතෝසෙන් තිබ්බේම නෑ.

"ඇ.. ඇයි කතයා ඒ..?"

"මට බිහුව මතක් වෙනවා අසංක.. බිහු මතක් වෙද්දි, බිහුගෙ අඩන ඇස් දෙක මතක් වෙද්දි, ඒ දැනෙන හැම ආදරණීය හැඟීමක්ම ඇතට පාවෙලා යනවා අසංක... ඒ ඇයිද කියල මං දන්නෙ නෑ.. සමහර විට බිහුට ඉන්නෙ මං විතරක් කියල මට හිතෙන හන්දා වෙන්නැති.. වැරදිලාවත් හදිසියේ මං මැරුණොත් බිහුට මොකද වෙන්නෙ කියල හිතෙනකොට මාව වෙවිලලා යනවා.."

"මං උඹව කොයි තරම් ළඟින් ආශ්‍රය කරත්, මමත් දන්නැති හුඟාක් දේ උමේ ජීවිතේ ඇතුළෙ තියෙනවා. බිහු ගැන උනත් උඹ, මට අපේ කොල්ලන්ට කොයි තරම් ඩිංගයිද කියල තියෙන්නෙ. අපිත් දන්නෙ වටින් ගොඩින් උඹ කිව්ව දේ විතරයි. ඒත් විස්තර දැනගන්න ඕනකම තිබ්බත්, ඇතුළට අත දාල උඹව රිද්දන්න අපි කාටවත්ම බෑ. ඒත් මොනදේ උනත් අපි කැමතියි උඹ හිතාවෙලා ඉන්නව නම්.."

කරගෙන යන ඕනම කතාවක් බිහුගෙ පැත්තට ඇදිල ආවහම, හිතේ තියෙන හැම සිතුවිල්ලක්ම සංවේදී වෙලා යන්නෙ ඉබේටම. ඒත්, හදවත හිර කරල දාන මහා බරක් සැරිත්

සැරේට හිත රිද්දන්නෙ, ගිය ආත්මෙ කරපු ලොකු පවක් හින්දා වෙන්නැති.

"වෙච්ච දේවල් නම්, මහා හුභාක් කියෙනවා අසංක.. සමහර ඒවා විශ්වාස කරන්නත් බැරි තරම් දේවල්.. ඒවා ගැන ඇහුවොත් උඹට හිතෙයි හිතකට මේ තරම් දේවල් දරාගන්න පුළුවන්ද කියලා.. ඒත් මට කියෙන ලොකුම දුක ඔය මොනාවත්ම නෙමෙයි.. උඹ දන්නවද.. බිහි කවදාවත්ම සාමාන්‍ය ළමයෙක් වගේ හැසිරෙන්නෙ නෑ. එයා තව ජීවත්වෙන්නෙ අවුරුදු කීයද..? ඒ අවුරුදු ගානෙත් එයාගෙ හැසිරීම මේ වගේම පුංචි ළමයෙක් විදියට තමයි. සමහර විට ඒ තරම්වත් සිහිකල්පනාවක් නැති විදියට.."

"ජලිස්.. කතයා.. අපි ඔය කතාව නවත්තමු.. මට තවත් ඕක අහන් ඉන්න බෑ.."

"ඒක ඇත්ත අසංක.. මං මේවා කියද්දි උඹට අහන් ඉන්න ඔය තරම් අමාරු නම්, නිතර දෙවෙලෙ මල්ලිව දකින මට කොයි තරම් වේදනාවක් ඇතිද..?"

"මට තේරෙනවා කතයා.. මට තේරෙනවා.. උඹ මේ හැමදේම දරාගෙන, හිත ගලක් වගේ හයිස කරගෙන ඉන්නවා.. මට නම් කවදාවත් ඔහොම කරන්න බෑ.."

"වෙනත් ඇති.. මොන දේ උනත්, මට මොන දේ ලැබුණත්, මට මං ආසම් කරන දේවල් නැති වුණත්, මං මගේ ජීවිතේ කියෙන තාක්කල් බිහිවු ළහින් ඉන්නවා.. බිහිවු පුංචි වෙනසක් වෙන්නවත් මං ඉඩ තියන්නෙ නෑ.. ඒ ඇස්වල කඳුළු දකින්න මං කවදාවත් කැමති නෑ.. එහෙම උනොත් මගේ පපුව පැලෙයි.."

කතාව එතනින් එහා ඇදිල යන්න හුභාක් ඉඩකඩ තිබ්බත්, අසංක වචනයක්වත් කතා කරේ නෑ. සමහර විට උෟ තව ටිකක් වෙලා හරි කතා කෙරුවා නම්, කතා කරන්න පුංචි උත්සාහයක් හරි ගත්ත නම් මගේ හිත ඇතුළෙ හිර වෙලා තිබ්බ හුභාක් දේ එළියට එන්න ඉඩ තිබුණා. හුභාක් වෙලාවට කතාවෙ හොඳම හරිය යද්දි, හදවත හෙමින් සීරුවේ විවෘත වෙද්දි, කතාව හිත ඇතුළෙම හිර කරගන්න මට සිද්ධ උනා. ඒත් මේ වගේ අවස්ථාවක, මගේ හිතට ළංවෙච්ච ගැනු ළමයෙක් හරි, මේ අවස්ථාව ගැන සංවේදී වෙන කෙනෙක් හරි හිටිය නම් මගේ හිත දිග ඇරෙන්නත් ඉඩ තිබ්බා. ඒත් මෙන්න මේ මොහොත වෙනකොට නම් මගේ හිත දොර අගුල් දාල ඉබේටම වැහිල තිබුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

03

රාළහාමි

අයියන් එක්ක ගල්කන්ද වත්තට මං ගිහින් එනකොට උදේ එකොළහත් පහුවෙලා. පහුගිය දවස්වල සික්ස් සයිඩ් වුනමන්ට් එකට ප්‍රැක්ටිස් වෙච්ච හින්දයි, බිනෝද්ගෙ වැඩයි නිසා මට වත්ත පැත්ත පළාතකට යන්න වෙලාවක් තිබ්බෙ නෑ. ඒ ගිහිල්ලත් වත්තෙ වැඩ කටයුතු වල කිසිම පිළවෙලක් මං දැක්කෙ නෑ. මේ මාසෙ වත්තෙ කඩපු දලු කිලෝ ගාන, ගිය මාසෙට වැඩිය හුඟාක් අඩුයි. මං ඒ ගැන වත්තට දාපු ලියන මහත්තයට බර බරේ දානකොට, මිනිහා කිව්වෙ පෝර දාපු ගමන් වැහැපු වැස්සලු ඒකට හේතුව. බම්බුව තමයි.

"සුදු පුතා.."

ලොකු බ්‍රට්ස් දෙක ගරාජ් කාමරයෙ තියල හැරෙනකොටම ආවිච්චි මම්මා මගේ ළඟට ආවා.

"මේ මොකද කවදාවත් නැතුව මූණ නරක් කරගෙන.."

"බලන්න ආවිච්චි මම්මෙ, අර අලුතින් වත්තට දාපු ලියන්නා හරියට වැඩේ කරන්නෑ.. ඒකා එක්කො වත්තෙ දලු ටික පිල්ලි ගහනවා.. දලුත් අඩුයි.. ඒ ගැන කිව්වහම උං වැඩි පණ්ඩිතකම් කියවන්න එනවා.."

"වයසක මනුස්සයෙක්නෙ සුදු පුතා.."

"හො..ද.. වයසක.. ඒකා වයසක බක බක.. ආවිච්චි මම්මා දන්නෑ.. ඇහැට කනට පේන ගැනු කෙනෙකුට ඒ පැත්ත පළාතක ඉන්න දෙන්නෑලු.. මහා වල් කක්කුට්ටෙක්. මිනිස්සු හොඳ හොඳ කතා තමයි කියන්නෙ.."

"සිවරන් දෙයියනේ.. කවුද සුදු පුතාගෙ කනේ ඔය ජරා කනන්දර තිබ්බෙ..?"

"කවුරු තිබ්බත් කතාව ඇත්තනෙ. අපි ඔය හම්පඩ නාකියව අයින් කරල දාමු. මේවා සීයා පප්පා අමාරුවෙන් ගොඩ නගපු දේවල්නෙ ආවිච්චි මම්මා.. ඇයි අපි එක එක පිංගුත්තරයින්ට මේවා විනාස කරන්න දෙන්නෙ..?"

"සීයා පප්පා ඔය ලියන මහත්තයව හොඳට දන්නව සුදු පුතා.. ඔය මනුස්සයට, සීයා පප්පා හරියට උදව් කරල තියෙනවා. සීයා පප්පා නැතිවුණාට පස්සෙ ඔය මනුස්සයත් වත්ත එපාවෙලා යන්න ගියා. පස්සෙ මමම තමයි ආයෙත් ගත්තෙ.."

"ආවිච්චි මම්මා හැමෝවම විශ්වාස කරනවනෙ. ඔය ලියන්නා මට පේන විදියට ලෝක හොරෙක්. ඔය මිනිහා අපේ වත්තම කයි.."

"වයසක අයට ඔහොම කතා කරන්නෙපා සුදු පුතා.."

හොඳ නෑ.. ඔයාට පව් සිද්ධවෙයි.."

"පව් සිද්ධවෙන දේවල් කොයි තරමක් නම් මේ ලෝකෙ තියෙනවද..? වැඩිය මින්නෑ.. මගේ අභිංසක මල්ලිව දාල අම්මයි, තාත්තයි මෙහෙන් ගියපු එකම බලන්න.. ඒවා පින්ද..?"

"මට තේරෙන්නෙ නෑ සුදු පුතා.. කොහෙන් කතාවක් පටන් ගත්තත්, ඔයා මේ දරුවව එතෙත්ට ගාව ගන්නවා.."

"ඉතිං ඇත්තනෙ.. මට කියලා මේ ලෝකෙ ඉන්නෙ ඔව්වරනෙ.. ඒක නෙමේ ආවිච් මම්මා.. කෝ බිනු..?"

"දැන් මේ හිටියා.."

"බිනු.."

හුභාක් දවස්වලට මං වත්තට යනකොට, මගෙන් එක්ක බිනුත් යනවා.. ඒත් අද මං යනකොටත් එයා තිදි. අත්දෙකයි, කකුල් දෙකයි වකුටු කරගෙන, කාත් කවුරුවත් නැති අභිංසකයෙක් වගේ නිදාගෙන ඉන්න බිනෝද්ව දැක්කහම මගේ හිත හෙල්ලුණා. මහා විසාල ආත්මානුකම්පාවකින් හිත උතුරල යද්දි, එයාට එහෙම්මම නිදාගන්න දීලයි, මං එළියට බැස්සෙ. ඒත් මං එහෙම ගියා උනත්, වෙනදට නම් ගිහින් එනකොට බිනෝද් මගට වෙලා බලන් ඉන්නවා. එයා මගෙන් එක්ක ගල්කන්ද වත්තට ගියා උනත්, වත්ත ඇතුළෙ වැඩිය ඇවිදින්න කැමැත්තක් පෙන්නුවෙ නෑ. වැඩියක්ම තේ ගස් අතරෙ, ඒ පාරවල්වල වැඩ කරන ගැනු මිනිස්සු අතරෙ ඇවිද්දහම බිනෝද්ට මහන්සි දැනෙනව වැඩියි. බිනෝද්ගෙ ශරීර ශක්තියට හුභාක් දේ දරාගන්න පුළුවන් උනේ බොහොම ඩිංග කාලෙකට විතරයි.

අතින් සම වයසෙ ළමයින්ට මහන්සි දැනෙනවට වැඩිය, හුභාක් ඉක්මනට එයාට මහන්සි දැනුණා.

"බි..නු.. ඔයා කොහේද..?"

ගේ ඇතුළෙ හැම තැනම වගේ බලල මං එළියට බැස්සා. ඒත් වෙනද ඉන්න එක තැනකවත් බිනෝද් ජේන්න හිටියෙ නෑ.

"ආවිච් මම්මෙ.. බිනු නෑනෙ.. රාළහාමි අයිියලහට ගියාවන්ද..?"

බිනෝද් සාමාන්‍යයෙන් තනියම එළියට යන අවස්ථා හුභාක් අඩුයි. හුභාක් වෙලාවට යන්නෙම නැති ගාතයි. ඒත් මේ වෙලාවෙ රාළහාමි අයිියලහ ඇරෙන්න වෙන බලන්න තැනක් මට තිබුණෙ නෑ.

"බිනු ආවද රාළහාමි අක්කෙ..?"

රාළහාමි අයිියලගෙ ගෙදරට එබිල මං ඇහුවා. ඒ එබුණු එක බැල්මෙන්ම මං දැනගත්තා බිනු එහෙත් නෑ කියලා.

"අතේ නෑ සුදු මහත්තයො.. ඇයි ටී. ටී. එක ළඟ නැතෙයි.."

නැද්ද කියල අහන්න මීන එකට රාළහාමි අක්කා ඇහුවෙ නැතෙයි කියල. එයා ළඟ ඒ වගේ අමුතු වචන බර ගානක්ම තිබුණා.

"ගෙදර නම් නෑ.."

"දෙයි හාමුදුරුවනේ.. බිනු මහත්තයා කොහේ ගියාද..? අර ලොකු තෝනත් කලබල වෙලා හොයනවා.."

විනාඩි දහයක් පහළොවක් විතර අපි හතර දෙනා බිනෝද්දේ නම් කිය කියා කැගහන එයාට හෙව්වා. ඒත් බිනුගෙන් කිසිම සද්දක් නම් ආවේ නෑ. එයා ගෙදර හරි වත්තේ හරි, ඉන්නව කියල කිසිම සලකුණක්වත් තිබ්බේ නෑ.

දෙයියනේ.. මේ අහිංසකයා කොහේ ගියාද..? මගේ හිතට කවදාවත් දැනුණේ නැති තරමේ බයක් දැනුණා. ඇත්තටම මේ වගේ දෙයක් මට මතක ඇති කාලෙක වෙලා තිබ්බේ නෑ.

"ගෙදරින් එළියටවත් ගියාද රාළහාමි අයියෙ..?"

"හයියෝ.. මං දන්නෑ සුදු මහත්තයෝ.. පාරක් තොටක් හරියකට දැන අඳුන ගන්න පුළුවන් කෙනෙක්යැ.. අතුරු සාස්තරේවත් දන්නෑනේ.. හපෝ.. මගේ බඩ පපුව පත්තු වෙනවා.. මං අර පාර දිහාවත් දුටල බලන්නම්.."

රාළහාමි අයියාගේ විතරක් නෙමෙයි, මගෙන් බඩ පපුව දන්න පටන් අරන් තිබුණා. කොහොම හරි කමක් නෑ.. 'බිනෝද්ව ඉක්මනටම මගේ ඇස් ඉස්සරහට එවන්න..' මං තොල් මැතිරෙව්වේ එව්වරයි.

"අ..නේ සුදු පුතේ.. බිනු මේ කොහේවත් නෑනේ.."

අඩාගෙනම මගේ ළහට ආපු ආව්ව් මම්මා කැගහුවා. රාළහාමි අක්කත් අඩනවා. ඒ මුණු දෙකේම තිබුණේ ප්‍රකාශ කරගන්න බැරි මහ විසාල බයක් කියන්න මං දැනත් හිටියා. කැගහල අඩන්න මීන තරමේ පීඩාවක් හිතට ඇවිල්ලා හිත කර කරද්දි මං හිත හයිය කරගත්තා. මං කෙලින් හිටියේ නැත්නම් මෙතන හැමදේම අවුල්වෙනවා.

"එළියෙන් නෑ සුදු මහත්තයෝ.. වටපිටේ කවුරුවකුත් දැකල නෑ.."

පුංචි හරි බලාපොරොත්තුවක් තිබ්බේ, බිනු පාර පැත්තටවත් ගිහින් ඇතිද කියලයි. ඒත් ඒකත් එහෙම්මම දාල පිට්ටිල ගියා.

"තව ටිකක් හොයල බලමු.."

"ආයේ කොහේ හොයන්නද..? ඔය ඇඳත් යට පවා බැලුවනේ.."

"අනේ දෙයියනේ මේ හයක් හතරක් නොතේරෙන අහිංසකයා කොහේ ගියාද..? සුදු පුතේ.. අපි පොලීසියට වත් කියල බලමුද..?"

මගේ ඔලුවටත් ආපු එකම දේ ඒක විතරයි.. වෙන කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ.. මේ විනාඩි ගානට බිනෝද් වෙනුවෙන් ලේ බිංදු කියක් නම්, මගේ ඇහෙන් පිට්ටෙන් ඇතිද..? ඒ ගැන හිතන්න හිතන්න මගේ හිත කඩත් වැටෙනවා කියලා මට දැනුණා.

"රාළහාමි අයියා එහෙනම් පොලීසියට දුටල යන්න.. මං තව ඩිංගක් එහේ මෙහේ හොයන්නම්.."

හිත ඇතුළේ ඉඳල උඩට ඉලිප්පිගෙන ආපු වේදනාව මුණෙන් නොපන්වා ඉන්න මං ලොකු උත්සාහයක් ගත්තා. මගේ හිත හෙල්ලිලා කියල දැන ගත්තොත් ආව්ව් මම්මයි, රාළහාමි අක්කයි දෙන්නම් කඩාගෙන වැටෙනවා. ඒකේ ආයේ බලන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ.

"අ..නේ සුදු පුතේ.. අපි මොකද කරන්නේ..?"

ආච්චි මම්මට කතා කරගන්නවත් බෑ.. මට හිටිය එකම වස්තුව.. මගේ කියල මේ ලෝකෙ පේන්න තිබ්බ එකම දේ මගේ අහිංසක මල්ලි විතරයි. දෙයියනේ මගේ අහිංසකයාට මොකද උනේ..? කවුරු හරි උස්සගෙන ගියාවත්ද..? පහුගිය කාලෙ කප්පම් ගන්න පොඩි ළමයි පැහැරගෙන ගියපු අවස්ථා දෙක තුනක් ගැන මං දැනගෙන හිටියා. බිහිවත් ඒ විදියට වත් අරගෙන ගිහින්ද කියල හිතෙන කොට පපුව පිට්ටෙන එක තව තවත් වැඩි උනා.

"සුදු පුතා.. අනේ මොනව හරි කරන්න බලන්න.. මේ නාකි මං කොහේට කියල දුවන්නද..?"

ආච්චි මම්මා ඔලුවත් අත් දෙකෙන් බදාගෙන බිමට පාත් උනා. එයාට මේ පීඩනය දරාගන්න බැරි උනා කියල මට තේරුණා. රාළහාමි අක්කා, ආච්චි මම්මව අල්ල ගනිද්දි මං රාළහාමි අයියා දිහා බැලුවා.

"හේ..නම් මං පොලෝසියට දුවල එන්නම් සුදු මහත්තයෝ.."

කරන්න ඕන මොනවද, හිතන්න ඕන මොනවද කියල හිතාගන්න බැරුව ඉන්දේද්දි, රාළහාමි අයියගෙ කටහඬ අතරින් මට හෙමිට, ඉතාම හෙමිට රහසින් වගේ බිනෝද්ගෙ කටහඬ ඇහුණා.

"සු..දු.. අ..යි..යේ.."

ඒත් ඒ හඬ ආවෙ කොහෙන්ද කියල මට එකපාරටම හිතාගන්න බැරිවුණා. හරියට ඇත එපිට ලෝකෙකින් ආව වගේ හුඟාක් ඇත දුරකිනුයි මට ඒක ඇහුණේ. ඇස් දෙක

පුළුවන් තරම් ඉක්මනට හතර වටට කරකැව්වත් මං බිනෝද්ව දැක්කේ නෑ.

"රාළහාමි අයියෝ.. බිහිගෙ කටහඬ තේද..?"

"නෑ.. මට නම් ඇහුන්නෑ.."

වෙන වෙලාවක නම් මං රාළහාමි අයියගෙ කණට අලවංගුවක් හරි බස්සනවා.. ඒත් මේ වෙලාවෙ ඒක කරන්න විදියක් තිබුණේ නෑ.

"සුදු අ..යි..යේ.."

බිනෝද්ගෙ කටහඬ ආයෙත් ඇත ලෝකෙකින් පාවෙලා ආව වගේ හුඟාක් ඇතිත් ඇහුණා. ඒ පාර නම් හැමෝටම බිනෝද්ගෙ කටහඬ ඇහුණ කියල මං දැක්කා. ඒත් මේ කටහඬ කොහෙන්ද එන්නේ..? හරියට නිකං අහසින් එනව වගේ. ඒ සිතුවිල්ලත් එක්කම මං උඩ බැලුවා. බිනෝද් වැරදිලාවත් වහල උඩටවත් නැගලද බලන්න. ඒ බලන වෙලාවෙන් මාව වෙවිලල ගියේ, බිනෝද් වහලට වත්, නිකං හරි බඩගාල තිබ්බ නම්, එයාව කොහොමද බිමට ගන්නෙ කියල.. ඒත් දෙයියනේ.. මේ ලෝකෙ දෙව් කෙනෙක් කියල කෙනෙක් ඉන්නව නම්, අන්න එයාට ඇහෙන්න මට කැගැහුණා. මගේ අහිංසක මල්ලි හිටියෙ වහල උඩ නෙමෙයි. ඇස් දෙකට දැකපු දේ අදහගන්න බැරුව මං තත්පර ගානක් ගල් බිත වෙලා බලන් හිටියා. ඇත්තටම මට වචනයක්වත් කතා කරගන්න බැරි උනා.

"සිවරන් දෙයියනේ.. බිහි මහත්තයා අර කොහේද ඉන්නේ..?"

ඉස්සෙල්ලම කතා කරගන්න පුළුවන් උනේ රාළහාමි අක්කට.

මම එයා දිනට ඔරවල බැලුවේ කැගහන්න එපා කියන්න. ඒ කැගහිල්ලට බිනෝද් කලබල උනොත්, මට එයාගෙ කැලි තමයි එකතු කරන්න වෙන්නෙ.. ඇත්තටම බිනෝද් නැගල හිටියෙ අඩි අසුවක් විතර උසකින් තියෙන ලොකු වතුර වැංකිය උඩට. ඒකෙන් ප්ලාස්ටික් මෙල් එක උඩයි එයා වාඩිවෙලා හිටියෙ. මේ තරම් උසක් එයා කොහොම නැග්ගද කියල මට ආත්ම ගානක් ගියත් හිතාගන්න බෑ කියල මං දැනත් හිටියා.

"මගෙ අප්පොට්ටියේ.. අනේ බුදු මහත්තයෝ.. බිනු මහත්තයාට ගන්න.. හයියෝ.. මට කරකැවිල්ල වගෙයි.."

රාළහාමි අක්කා කපල දැම්ම ගහක් වගේ හතර ගානෙ දාලා කඩාගෙන වැටුණා. ආවිච් මම්මත් වචනයක්වත් කතා කෙරුවේ නෑ. එයා සම්පූර්ණයෙන්ම ගොලුවෙලා හිටියෙ. රාළහාමි අයියා උනත්, උදව්වක් ගන්න පුළුවන් තරමේ මානසික තත්වයක නෑ කියල මං දැක්කා.

"සු..දු.. අයියා.. මා.. මාව පිට්ටෙනවා.. මං.. මං වැටෙයි.. අ..නේ.."

බිනෝද්ගෙ කටහඬ කෙදිරිල්ලක් වගේ උඩින් ඇහෙද්දි මගේ හිත පුපුරු ගහන්න ගත්තා. දෙයියනේ.. මං මොනවද කරන්නෙ.. අව්ව රස්තෙට ප්ලාස්ටික් වැංකිය හොඳටම රත් වෙලා ඇති. මං කොහොමද මගේ අහිංසකයාට මෙතනින් පල්ලෙහාට ගන්නෙ..? ඒ ගන්න උනත් එයා ළඟට ළංවෙනකත් බිනෝද් උඩ හිටියෙ නැත්තම්..? අවාසනාවකට වගේ එයාට බිමට බහින්නවත් හිතුණොත්..?

"ඔ.. ඔයා බයවෙන්නෙපා බිනු.. ඔයා බයවෙන්නෙපා.. මං

එනවා.. ඔයා ඔහොමම්ම අල්ලගෙන ඉන්න.."

ප්ලාස්ටික් වතුර වැංකිය තියල තිබ්බ ලොකු කොන්ක්‍රීට් කුලුණු හතර ළඟට දුටල යන ගමන් මං කැගහුවා. හැමදේටම කලින් බිනෝද්ට සන්සුන් කරවන්නෝන.. එහෙම නැතුව අර අත්තිමට මට හිතුණා වගේ සිතුවිල්ලක් බිනෝද්ට හිතුණොත් හෙම මේ හැමදේම විනාසයි. 'අනේ බිනෝද්ට බිමට බහින්න නම් හිතෙන්නෙපා..' දෙවියො කියල කෙනෙක් නැති උනත්, මේ හැමදේම දිනාවේ උඩ ඉන්න කවුරු හරි බලන් ඉන්නව නම්, අන්න ඒ කෙනාගෙන් මං ඉල්ලුවා.

"රාළහාමි අයියේ.. දුටල හිහින් අර ලොකු බෙල්ට් එකයි, මහ කඹෙයි අරන් එන්න.."

කියන පරක්කුවට රාළහාමි අයියා ගබඩා කාමරේ දිනාට දිව්වා. ඒ අතරෙ, බිනෝද් ආපහු පල්ලෙහාට බහින්න හදනව වගේ මං දැක්කා. ඇත්තටම ඒ දර්ශනය දිනා බලන් ඉන්න පුළුවන්කමක් මට තිබ්බෙ නෑ. මට ඉබේටම කැගහුනා.

"බි..නු.. බහින්නෙපා.. ඔයාව වැටෙයි.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට බහින්නෙපා.. මං එ...න..වා.."

ඒත් මං කැගහපු එක එයාට ඇහුණෙ නෑ වගේ, ප්ලාස්ටික් වැංකිය දිගේ ඔලුවක් පල්ලෙහාට දාගෙන, යටින් තියෙන යකඩ ඉනිමගට අත් දෙක ළං කර ගන්න හදනවා මං දැක්කා. එයාට කියටවත් ඒ දේ කරන්න බෑ කියල මං දැනත් හිටියා. ඉනිමග අමාරුවෙන් අල්ල ගත්තත්, එයාගෙ ශරීරයෙ බර එයාට ඔරොත්තු දෙන්නෑ කියනෙක ඇස් පනාපිටම පේන්න තිබුණා. එයා තවත් අඩියක් බිම පැත්තට බර වුණොත්, අඩි අසුවක් විතර උඩක

ඉඳල බිනෝද් බිමට ඇදත් වැටෙනවා කියල මට තේරුණා.

මගේ අවුරුදු විසි තුනක ජීවිතේ ඇතුළේ ඒ තරම් වේගෙන් ක්‍රියාත්මක වුණ වෙලාවක් තවත් නැතුව ඇති. ඒ වෙනකොටත් රාළහාමි අයියා බෙල්ට් එකයි, කඹෙයි මගේ ළඟට ගෙනැල්ල තිබුණා. මගේ ජීවිතේ ගැන තියෙන ආසාව, කැමැත්ත ගැන තඹ සහ පහකටවත් හිතන්නෙ නැතුව, කිසිම මනුස්සයෙක් ඒ වගේ උසකට නගින්නැති වේගයකින් මං යකඩ ඉනිමග දිගේ උඩට නැග්ගා.

"බි.. නු.. බහින්නෙපා.. මං එනවා.."

අඩි හතලිහක් වගේ නැගගෙන නැගගෙන යද්දි, ඉක්මන්කම වැඩි හන්දම, වාරවල් තුනකදි විතර මට යකඩ ඉනිමග අතැරෙන්නත් ගියා. ඒ වෙනකොට වටපිටේ මිනිස්සුන් අපේ ගෙදර වත්තට එක්කනු වෙලා කියලා මං දැක්කෙ පහළින් ඇහිවිට ගාල ගෝට්ටිය හන්ද.

"සු..දු.. අයි..යා.. මාව ලිස්සන..වා.."

බිනෝද්ගෙ කටහඬ ළඟ ළඟින්ම ඇහෙද්දි මං තවත් ඉක්මන් කරා. ඒ ඉක්මනත් එක්කම උඩ බලද්දි දැකපු දෙයින් මගේ ආත්ම ශක්තිය බාගෙට බාගයක්ම නැතිවෙලා ගියා. ඒ වෙනකොටත් බිනෝද්ගෙ ජීවිතේ රැදිල තිබ්බේ, එයාගෙ කකුල් දෙකේ ඇහිලි, ප්ලාස්ටික් මෙල් වැංකියෙ, ලොකු ගැට්ටකට රැදිල තිබ්බේ හන්ද. බිනෝද්ගෙ ඇඟ සම්පූර්ණයෙන්ම ඔලුවෙන් පල්ලෙනාට තියෙන විදියට හැරලයි තිබුණේ. තවත් තත්පරයක්වත් හිත හිතා ඉන්න වෙලාවක් තිබුණේ නෑ. මං ඒ වෙනකොට මගේ උපරිමයටත් එහා ළංවෙලා තිබුණා. ඒ වෙලාවේ මගේ

හිතේ තිබ්බේ බිනෝද් ගැන විතරයි. වෙන අංශු මාත්‍රයක දෙයක්වත් මගේ හිතේ තැන්පත් වෙලා තිබුණේ නෑ.. ගෙවිල ගියපු ජීවිතයේ හැම පුංචි කාල සීමාවකදිම, මගේ ළඟින් ඉඳපු මගේ අභිංසක සහෝදරයගෙ ආත්මීය සුවඳ විතරයි මට හිත පුරාම දැනුණේ.

"අ..තේ.. මා..ව.."

තවත් ඉතුරුවෙන් තරම් කාලයක් තිබ්බේ නෑ. ඇහේ තිබ්බේ උපරිම වේගෙ දාල මං බිනෝද්ට ළංවුණා. එයා ඒ වෙනකොටත් පහළට ලිස්සගෙන එන්න පටන් අරගෙනයි තිබුණේ.

"බි..නු.. මාව අල්ල ගන්න.."

බිනෝද්ට ප්ලාස්ටික් මෙල් වැංකියට තද කරන ගමන් ඉනිමග අස්සෙන් කකුල දාල, එයාට මාව අල්ල ගන්න මං ඉඩ දුන්නා.

"ම.. මට.. බ.. බයයි.."

"බයවෙන්නෙපා බිනු.. බයවෙන්නෙපා.. ඔයා ළඟම මං ඉන්නවා.. ඔයාට මුකුත් වෙන්නෑ.. දහලන්නැතුව ඉන්න.."

"මා.. මාව වැටෙයි.."

"මං ඉන්නකන් ඔයා වැටෙන්නෑ.. මගේ කකුල හයියෙන් අල්ලගන්න.."

"අ.. අතේ සුදු.. අයි..යා.."

එක අතකින් ඉනිමග අල්ල ගන්න ගමන් මං බිනෝද්ගෙ

පැත්තට මාරු උනා. එයා ඔලුවෙන් පල්ලෙහාට ඉන්දේදිම එයාගෙ ඇඟ වටේට හම් බෙල්ට් එක දාල, ඒක මගේ ඉත වටේට අරන් මං ලොක් කර ගත්තා. ඊට පස්සෙ මගේ කකුලෙ ගැට ගහගෙන ආපු කමේ අරගෙන හම් පටිය තියෙද්දිම, මං බිනුව ඇඟට තද කරල ගැට ගහ ගත්තා.

"ම.. මට රිදෙනවා.."

"තව ඩිංගයි බිනු.. පහළට බැහැල මං ගලවනවා.."

වෙච්ච දේවල් එක්ක බැලුවහම එතන ඉඳල කරන්න තිබ්බේ ඒ තරම් ලොකු දෙයක් නෙමෙයි.. මං බිනුත් අරන් හෙමිත් පිරුවේ බිමට බහින්න ගත්තා. ඒ වෙනකොටත් අහළ පහළ ගෙවල්වල මිනිස්සු දෙතුන් දෙනෙක් යකඩ ඉනිමග දිගේ බාගයක් විතර උඩට නැගල තිබුණා.

"මගෙ දෙයියනේ.. ඔයින් ගියා ඇති.."

"මේ දරුවා මුනින් අතට ඉන්නකොට මගේ ඇහේ ලේ වතුර වෙලයි තිබුණේ.."

"වෙන කෙනෙක් නම් ඔය බේරගන්න නැගපු නැගිල්ල කියටවත් නගින්නෙ නෑ.. පුදුම නැගිල්ලක්නෙ කනිෂ්ක පුතා නැග්ගේ.."

"ඒක තමා සහෝදර කැක්කුම කියන්නේ.."

"ඔය උඩින් වැටුණ නම් හෙම කැලි තමා අහුලන්න වෙන්නේ.."

"මම නම් දන්න කියන කාලෙ ඉඳලම දන්නවනේ.. මේ

කනිෂ්ක පුතා නැත්තම්, ඔය ලෙඩ දරුවා මේ ලෝකෙ නෑ.. මරාල කියකින් නම් බේරගත්තද..? එක පාරක් මතකද අර පල්ලෙහා මහ ලීඳට බැහැල, මල ජංජාලයක් වුණේ.."

වටවෙලා හිටපු අය රටේ නැති ඒවා කියල, මරණ පරීක්ෂණ කියනවා. ඔය අන්තිමට කියපු කතාවත්, බිනු හන්ද සිද්ධ වෙච්ච මහා ත්‍රාසජනක ජවනිකාවක්. එදත් මං නොහිටින්න බිනෝද්දී ජීවතුන් අතර නෑ.. එළියෙ පහලියෙ මෙච්චර වතුර තියෙද්දි, බිනෝද්දි ලීඳ ඇතුළට බැහැල නාන්න ගිහින්.. මං අඩි හිහක් විතර ගැඹුරු ලීඳට බහින කොටත් එයාට හොඳම වතුර පෙචල, මරණාසන්න අවස්ථාවෙ හිටියෙ. ඩොක්ටර්ස්ල උනත් අන්තිමට කිව්වෙ, මගේ ඉක්මන්කම හින්ද බිනෝද්ගෙ ජීවිතේ බේරුණා කියලා. අදට උනත් ඒක එදා වගේම වලංගු උනා.

මිනිස්සු තාමත් එක්කහු වෙලා, බිනෝද්ගෙන් අපේ ජීවිත වලට තියෙන කරදර ගැන කතා කරද්දි, මං කතාවක් බහක් නැතුව බිනෝද්ව වත්තම් කරගෙන ගේ ඇතුළට ආවා.

"ඔයා හුඟාක් බය උනාද බිනු..?"

"ම.. ඔව් සුදු අයියා.. එතන හරියට රස්තෙයි.. ලිස්සනවා.."

"ඇයි බිනු ඒ තරම් උඩ නැග්ගේ.. මං ඔයාට කියල තියෙනවනෙ පුංචි උඩකටවත් නගින්නෙපා කියලා.. ඔයා වැටෙයි කියලා.."

"මං වතුර ටිකක් බොන්න නැග්ගෙ අයියෝ.."

එතනින් එහාට මුකුත්ම කතා කරල වැඩක් නෑ කියල මට

තේරුණා. චතුර ටිකක් බොන්න ඔය තරම් මහත්සි වෙන්න ඕන්නා කියලවත්, එයාගෙ ඔලුවට නොතේරෙන එකේ, තවත් කතා කරන්න ගියොත් වෙන්නෙ, මගේ හිත තව තවත් රිද්දගන්න.

"චතුර ඕන නම් ගේ ඇතුළෙ තියෙනවනෙ.. ඔයාට ඔය හිතෙන හිතෙන හැමදේම කරන්න යන්නෙපා.. ඔයාගෙ ජීවිතේට ලොකු කරදරයක් වෙයි.. අද මං හිටියෙ නැත්තම් ඔයාට මොකද වෙන්නෙ.. ඩිංගක් ඒ ගැනවත් හිතන්න බිනු.. අඩුගානෙ මං නැති තැනකවත් ඔය වගේ දේවල් නොකර ඉන්න.."

හිතනවා කියන්නෙ මොකක්ද කියලවත් වැටහීමක් නැති අහිංසකයෙකුගෙන්, මං හුඟාක් බැගෑපත් වෙලා ඉල්ලුවා. මං මේ කියන දේවල් තඹ සතපහකටවත් වැඩක්නෑ කියල මගේ හිත දහස් වරේ දිව්වර්දි, මට වෙන කරන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ. හිත පුළුවල දාන මේ හැඟීම් කන්දරාව, බිනෝද්ට කරදරයක් වේවි කියල හිතට දැනෙන මේ අමනුෂ්‍ය සිතුවිලි කන්දරාව වගේ, සැහෙන දේවල් එකතුවෙලා මගේ හිත අනන්තයටම අවුල් කරල තිබ්බා.

"සු..දු.. අයි..යා.."

මේ දැන් මම කියපු දේවල්, කිසිම දෙයක් ඇහුණෙ නෑ වගේ, දැන් ඩිංගකට කලින් කිසිම දෙයක් උනේ නෑ වගේ බිනෝද් හිනාවෙලා මගේ මුණට එබුණා.

"ඔයා නැති උනොත්, මට මේ ලෝකෙ කවුරුවත්ම නෑ බිනු.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට, ඒ ගැනවත් හිතන්න, ඔය හිතට හිතෙන්නෙ නැත්තෙ ඇයි..? අනේ දෙයියනේ.. ඇයි ඔයාට ඩිංගක් කල්පනා කරන්න හිතෙන්නෙ නැත්තෙ...? ඇයි..? ඇයි..?"

ජීවිතය මේ තරම් මට වද දෙන්නෙ ඇයි..?"

ඕනම දෙයක දරා ගැනීමේ සීමාවක් තියෙනවා කියල මං දැනත් හිටියා. ඒත් ඒ සීමාව කොයි වෙලාවෙ එළඹෙයිද කියල අපි කාටවත්ම කියන්න බෑ. ඒත් මගේ හිත මට කීප සැරයක්ම අනතුරු අඟවල තිබුණා, බිනෝද් හින්ද මං ඒ සීමාව ළඟට හුඟාක් වාරවල් ළංවුණා කියලා.

"අනේ සු..දු අයි..යා.. ඇයි ඔයා අඩන්නෙ..? අඩන්..නෙපා.. සුදු අයි..යා.."

ඇස් පුපුරලා, හදවත ඇතුළෙ හිරවෙලා තිබ්බ කඳුළු කැට කන්දරාවම එළියට ආවා. බිනෝද්ගෙ රෝස පාට ඇඟිලි තුඩුවලින් සැරිත් සැරේට ඒ කඳුළු පිහදැමෙද්දි, උල්පතකින් චතුර ගලනවා වගේ නොනවත්වාම කඳුළු ගලාගෙන ආවා. අනේ බිනෝද්.. මගේ රත්තරං මල්ලි.. මේ නොවැටහීම්, මේ නොතේරුම්කම්.. ඔයා වටහා ගන්නෙ, තේරුම් ගන්නෙ කවදද..? ඒ දවස කවදාවත් මගේ ඇස් ඉස්සරහට එන්නෙ නැද්ද..?

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

දම්තගෙ මියුසික් රෙකෝඩ් බාර් එක තිබ්බෙ ස්ටෑන්ඩ් එකට ටිකක් ඇතට වෙන්න.. ඒත් කොයි වෙලාවෙන් එතනට හොඳට බිස්තස් තිබුණා. දම්තගෙ ව්‍යාපාරික මොළ ගෙඩියයි, උගේ කතා විලාසෙයි ඒකට හුඟාක් හේතු වුණා. අනික තමයි, ෂොප් එක තිබ්බෙ හුඟාක් සාමකාමී තැනක. සද්ද බද්ද වැඩියම ඇහුණෙ දම්තගෙ ෂොප් එකෙන් විතරයි. ඉඩක් ලැබුණු හුඟාක් වෙලාවට මං විනාඩි දහයකට හරි දම්තව හම්බවෙලා යන්න පුරුදු වෙලා හිටියා. ඉගෙන ගන්න ගියපු ඉස්කෝලෙ හන්දයි,

ක්‍රිකට් ගහපු හන්දයි, කොල්ලො හුඟ දෙනෙක් මගේ යාලුවෝ උනත්, අසංකයි, දම්තයි විතරයි මං කිට්ටුවෙන් ආශ්‍රය කරේ. ඒත් ඒ ආශ්‍රයත් මහා පරිමාණ විදියට නම් නෙමෙයි. ඇත්තටම ඒකට තිබුණේ එකම එක හේතුවයි. ඒ බිනෝද් හන්දා. එයා නිසා වැඩි වෙලාවක් ගෙදරින් පිටවෙලා ඉන්න මට හිත දුන්නෙ නෑ. මං නැති තැනකදි එයාගෙ ජීවිතේ නිතරම කියෙන්නෙ අනතුරේ කියල මගේ පපුවට හැම වෙලාවෙම වද දුන්නා.

"කනායා.. උඹ ආපු එකක් ලොකු දෙයක්.."

මාව දැක්ක ගමන් දම්තගෙ කට, කණ ලහටම ගියා. හරියට මං මුට හිනාව බෝ කරා වගේ.

"ඇයි..?"

"උඹ අද නාව නම්, මං උඹව හම්බවෙන්න හිටියෙ.. අපි ටීම් දෙකක් දාමුද..?"

දම්ත ඇහුවෙ සික්ස් සයිඩ් වූනමන්ටි එක ගැන. විදුරු අල්මාර් වලට මෙහායින් තිබ්බ පුංචි ස්ටුල් එක ඇදල අරන් මං වාඩිවුණා.

"ඔය අදහස මගේ ඔලුවෙන් කියෙනවා දම්ත.. ඉන්න කොල්ලො ටීක එක්ක, ටීම් දෙකක් නෙමේ හතරක් උනත් දාතැහැකි.. ඒත්..?"

"අවුල මොකක්ද කනායා..?"

"හැම එකාම දහලන්නෙ, මං ඉන්න ටීම් එකට එන්නනෙ.. වෙන ඒව හදන්න උං කැමති නෑ.. මොනව උනත් හය

දෙනාටනෙ ගහන්න පුළුවන්. වෙනද වගේම මැව් එකෙන් මැව් එකට කොල්ලො මාරු කර කර සෙල්ලම් කරන්න වෙයි.."

එතනින් එහාට කතාව ගෙනියන්න බැරිවුණේ, සුපුරුදු පරිදි දම්ත කාර්ය බහුල උන හන්ද. ගෑනු ළමයි වගේකුයි, මැදිවියේ දෙතුන් දෙනෙකුයි, මදාවියෝ දෙන්නෙකුයි සී.ඩී. ගොඩගහල තියෙන රාක්ක ලහට ඇවිත් පීස් තෝරන්න ගත්තා. දම්තට උගේ බිස්නස් කරගන්න දීලා, මං ඡොප් එකේ ඉස්සරහ ලොකු විදුරුව ලහට ආවා. මේ වෙලාවෙ වෙනකොට ටවුන් එක කඩ් ගලක් වගේ ඇවිස්සිල තිබුණා. මිනිස්සු මෙලේ සිහියක් පතක් තැබුව දෙයියන්ගෙ භාල් කැවිල වගේ විකාරෙන් එහෙට යනවා. මෙහෙට යනවා. ආපහු ආපු පැත්තටම යනවා. තවත් ඇයො යන්නෙ කොහෙද කියල හිතාගන්න බැරුව වගේ එහෙම්මම මග තතරවෙලා ඉන්නවා.

"මට 'රූස්ස ගහ ලහ' සිංදුව ගන්න පුළුවන්ද..?"

සංගීතයක් වගේ ලස්සන කටහඬක් කණ ළහින්ම ඇහෙද්දි මං පාරෙන්, ඇස් අහකට ගත්තා. ඒ අහකට ගත්තු ඇස් තතර වුණු තැන දැක්ක රූපෙ දැකල මගේ හිතේ මල් යායක්ම පිපුණා. දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න මේ අර ක්‍රිකට් පිස්සගෙ ලස්සන නංගිනෙ.. අති සුන්දර ශ්‍රියා කාන්තාව.

"මොකක්ද ඇහුවෙ..?"

ඇත්තටම එයා අහපු දේ මට හරියකට ඇහුණේ නෑ. මොකක්දෝ පතබරියන් ගහක් ගැන වගේ දෙයක් ගැන තමයි ඇහුවෙ කියල නම් මට ෂුවර්.. ඒත් හරියකටම නිව්ටියක් නෑ. මගේ මූණ දැක්ක ගමන් ඒ දිග ඇස් කලබල වුණා කියල මට

තේරුණා. ඒ කියන්නේ එයා මාව අඳුනගත්තා කියනෙකද..?
එහෙමත් නැත්නම් මං කවුද කියල බලන්න එයාගෙ මතකය
අවදි කරනවා වත්ද..?

"ඔ..යා.. අර..?"

හරිම හුරුතල් විදියට ඇහිල්ල උරුක් කරල එයා මොනවදෝ
කියන්න හැදුවා. ඒ වෙලාවේ දමිතගෙ රෙකෝඩ් බාර් එක
ඇතුළෙ ඉන්නෙ කවුද, කීදෙනෙක් ඇතුළට ආවද, දමිත ඉන්නෙ
කොහේද කියල කිසිම හැඟීමක්, දැනීමක් මට දැනුණෙ නෑ. මට
දැනුණෙ පුංචි කාමරයක් ඇතුළෙ මමයි, මේ ලස්සන සුරංගනාවියි
විතරක් තනිවෙලා කියලා. හිතාගන්න බැරි, කියාගන්න බැරි
අමුතම මිහිරියාවකින්, මේ ගෙවිල යන තත්පර විනාඩි ගණන
මගේ ලෝකය ඇතුළෙ ගෙවිල ගියා.

"ඔයත් හරියට අපේ රාළහාමි අයියගෙ මොරිස් මයිනර්
එක වගේ.."

ඒ තමයි මං එයත් එක්ක කතා කරපු දෙවෙනි වචන ටික.
ඒත් ඒවා කොයි තරම් දුරට මේ අවස්ථාවට ගැළපෙනවද කියල
මං හිතුවෙ නෑ. හිතට ගලා එන හැමදේම ඔහේ නිදහසේ පිට
කරල දාන්නයි, මට ඕන උනේ.

"මයිනර් එක..? අ..නේ.. ඇයි ඒ..?"

රෝස පාට තොල් පෙති උඩ පිපිල තිබුණේ, නෙලාගෙන
හදවන ඇතුළෙ හැමදාම කියාගන්න තරම් හිතෙන ලස්සන
හිනාවක්. මේ සංසාර ගමනෙදි, මේ වෙනකන් කිසිම කෙල්ලෙක්
ගෙන්, මං ඒ වගේ පිරිසිදු හිනාවක් දැකල තිබුණෙ නෑ. ජීවිතේ

නියෙන හැම වත්කමක්ම, හිමි හැම ධනයක්ම දීලා හරි ඒ
හිනාවට උරුමකම් කියන්න මට හිතුණා.

"ඒකත් ඩිංගක් ස්ටාර්ට් උනහම ආයෙත් මග නතරවෙනවා..
හරියට ඔයාගෙ කතාව වගේම.."

ඒ පාර නම් කෙල්ලගෙ තොල්පෙති උඩ තිබ්බ හිනාව
පිපිරිල ගියා. එයා අතින් කට වහ ගත්තා. ඒ සොඳුරු
හිනාවත්තෙක්ක එකතු වෙන ගමන් මං ඒ මුණ මැදට එබුණා.
හැඩකාර ඇස් දෙක ඇතුළෙ තිබ්බේ, නොයිදුල්ම නොඉදුල්
කතාවක්. මේ දැනෙන, දකින හැම හැඟීමක්ම, හැම දසුනක්ම
හිත වර්ණවත් කරද්දි මගේ හදවත රසාස්වාදයේ ඉහළටම
ඇවිල්ල තිබුණා.

"අ..නේ.. නෑ.. මං අහන්න ගියේ ඔයා නේද අපේ අයියගෙ
බෝලෙකට, තාර පාරටත් එහාට වැටෙන්න හයක් ගැහුවෙ
කියල.. ඇත්තමයි.. මං දැක්ක ගමන් ඔයාව අඳුන ගත්තා.."

"ඉතිං මාත් ඔයාව අඳුන ගත්තනේ.."

"ඔව්.. ඔයාගෙ හිනාවෙන් මං ඒක දැනගත්තා.. ඔයාට
මාව මතක් උනා කියලා.."

එතන ඉඳල තත්පර පහක්, දහයක් විතර අපි දෙන්නම
ගොලුවුණා. මෙතනින් එහාට මොනවද කතා කරන්නෙ කියල
මං වගේම එයත් හිතනව කියල මට තේරුණා.

"ඔයා මෙහේට ආවෙ පීස් එකක් ගන්නද..?"

තවත් බඩ බැඳගෙන වගේ කට වහගෙන හිටියොත් මේ

කෙල්ල හිතයි මං වචන හිරවෙව්ව කොට්ටෝරුවෙක් කියලා. ඒත් මං කතා කරන්න කලින් එයා කතා කරා.

"කතයා.. උඹ මොකද කරන්නෙ.. හුටා.. සොර මවං.. හොඳටම සොරි.."

අහපු ප්‍රශ්නෙට උත්තර දෙන්න කලින්, කැමියර් එක පැත්තෙන් දම්තගෙ කටහඬ ඇහුණා. පිරිල ඉතිරිල හිටපු කස්ටර්මස්ලා එහෙට මෙහෙට උනහම උඟ මාව මතක් වෙන්නැති. බලිය වගේ කට ඇරියට පස්සෙ තමයි උඟ දකින්න ඇත්තෙ, මං ගාව හිටපු පුංචි සුරංගනාවි. ඒත් ඉතිං උඟ කියපු වචන ටික අඩුපාඩුවක් නැතුව අපි දෙන්නටම ඇහුණා.

"ඒ කියන්නෙ මේ මියුසික් සෙන්ටර් එක ඔයාගෙද්..? අනේ එහෙනම් හොඳයි.."

"නෑ.. නෑ.. මේක දම්තගෙ.. දම්ත මගේ යාලුවෙක්.. ඔයා මේ පැත්තෙ ආවෙ මොකක් හරි වැඩකටද..?"

"මම නම් ආවෙ සිංදුවක් හොයාගෙන.."

"සිංදුවක්..?"

කෙල්ල මුලින්ම මට කතා කරේ මොකක්දෝ ගහක් ගැන අහල විත්තිය නම් මට හොඳට මතකයි. දැන් කියනවා සිංදුවක්ලු. කලින් මල් ගැන, පන්සල් ගැන, ටවුන් ගැන සිංදු ආව වගේ දැන් ගස් ගැනත් සිංදු ඇවිල්ලද්..? මොනව වුණත් ගස් ගැන කියලා තියෙන සිංදු මොනවද කියල මතක් කරගන්න මං උත්සාහ කරා.

"ඔව්.. ඔයා දන්නවද රූස්ස ගහ ලහ..?"

"මොන ගහ..?"

"රූස්ස ගහ ලහ.."

මං දහ අනෙක් කල්පනා කරල එකොලාස් අනෙක් කල්පනා කරා. සිංදු බර ගානක් අහල තිබුණත්, මේ වගේ සිංදුවක් නම් මං අහල තිබුණෙ නෑ.

"අපි දම්තගෙන් අහමු.."

ජාමෙ බේරගන්න තියෙන හොඳම විදිය ඒක හන්ද මං යෝජනා කරා. මෙව්වර ලස්සනට ආදරේ ගැන, වේදනාව ගැන, තනිකම, පාලුව, විරහව ගැන සිංදු පණ යනකන් තියෙද්දි මේ ලස්සන කෙල්ල මොනවට මේ පතබරියන් රූස්ස ගහක් ගැන සිංදුවක් හොයනවද මංදා..

"ඔයා මේ කැමතිම සිංදුවද..?"

දම්ත ලහට යන අතරමගදි මං හෙමිට ඇහුවා. මෙව්වර වෙලා ඇලුම්නියම් රාක්ක අතරේ තිබ්බ ඕඩියෝ පීස්වලට යොමු වෙලා තිබ්බ ඇස් දෙක මගේ දිහාට හරුණා.

"නෑ.. මේක මගේ යාලුවෙක්ගෙ කැමතිම සිංදුව.."

ඒක මිසක්.. මගේ හිතට මහා සැනසීමක් දැනුණා. නැත්නම් මොන කෙල්ලද අප්පේ මේ රූස්ස ගස් ගැන කියවෙන සිංදුවලට කැමති..? ඒත් එයා ඒක කියපු තාලෙ මට ඇල්ලුවෙ නෑ. 'මගේ යාලුවෙක්ගේ' කියල එයා ටිකක් බර කරලයි කතා කරේ.

"පිරිමි යාලුවෙක්ද..?"

මගේ ප්‍රශ්නට එයාට පුංචි හිනාවක් ගියා. ඒත් ඒ වෙනකොට අපි දෙන්නම හිටියෙ දමිත ළග. ඒක හන්ද ඒ ප්‍රශ්නෙ එහෙමි පිටිත්ම විනාස වෙලා ගියා. උත්තරයක් හම්බ නොවීම.

"කනගා.. ප්‍රශ්නයක්ද..?"

මං දිහායි, ශ්‍රියා කාන්තාව දිහායි මාරුවෙන් මාරුවට බලන ගමන් දමිත ඇහුවා.

"නෑ දමිත.. මෙයා සිංදුවක් හොයනවා.."

"මොකක්ද මිස්..?"

දමිත ඒ පාර සම්පූර්ණයෙන්ම ගැනු ළමයා දිහාට හැරුණා.

"රුස්ස ගහ ළග.."

අපි දෙන්නම, කතා කරගෙන වගේ එකම තත්පරේදි කිව්වා. අන්තිමට අපි දෙන්නටම නිකන්ම හිනා ගියා. හේතුවත් දන්නෙ නැති වුණත් දමිතත් ඒ හිනාවට එකතු වුණා.

"ආ.. විජයගෙ සිංදුවක්නෙ.. මං ළග තියෙනවා.."

බලන් ගියහම දමිතත් මාර පොරක්නෙ. ඒ කියන්නෙ ගස් ගැන සිංදුත් මිශ්‍රසික් පිල්පි එක ඇවිල්ල තියෙනවා.

"මට ඒ සිංදුවෙ, විෂුවල් එක්ක සිංදුවයි, නිකං මිඩියෝ විතරකුයි වෙන වෙනම සී. ඩී. දෙකකට රයිට් කරල දෙන්න.."

"මි.. විෂුවල් එක්ක නම් නෑ මිස්.. මිඩියෝ එක තියෙනවා.."

"හත්.."

ලස්සන මුණ මහා ලොකු කනස්සල්ලකින් පිරිල ගියා. ඇත්තටම ඒ සුදු මුණට දුකක් ආවහම වුණත් තිබ්බෙ, හිතාගන්න බැරි තරමෙ සුන්දරත්වයක්. පැත්තකට වෙලා ඉඳගෙන මං ඒ ලස්සන කිසිම ලෝබකමක් නැතුව රසවිත්දා.

"දමිත.. මොනව හරි කරන්න බැරිද මට..?"

"ඒ සිංදුවට විෂුවල් එක්ක ආවෙ නෑ කනගා.. හැබැයි අපිට විෂුවල් එක්ක ඇඩ් කරන්න නම් පුළුවන් වෙයි. ඒක නම් ඉතිං මේ හදිස්සියෙ කරන්න බෑ.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"වෙන සිංදුවක විෂුවල් එක්ක හරි, සීනර්ස් ටිකක් හරි දාගතහැකි.."

"එහෙම නම් එහෙමවත් කරමු.. එතකොට මට ඒක කවදද ගන්න පුළුවන් වෙන්නෙ..?"

"තව දවසකින් දෙකකින් විතර.."

"හරි.. දමිත.. මං එහෙනම් අනිද්දට එන්නම්.. පුළුවන් නම් ටැම්ල් ඇක්ටර් 'මාධවන්'ගෙ විෂුවල් ටිකක් ඇඩ් කරන්න.."

කටත් කතුර වගේ කරගෙන, සුදු කෙල්ල කියවත් යන ඒවා දිහා මං කට ඇරන් බලන් හිටියා. හප්පට සිරි.. ටැම්ල් ඇක්ටර් මාධවන්.. ඒ කවුද බං.. කොහේ ඉඳල ආපු හඩ්ඩෙක්ද..? මං මගෙන්ම අහගත්තා.

"හොඳයි මිස්.. මං උපරිම විදියට වැඩේ කරල තියන්නම්.."

"ඇඩ්වොන්ස් එකක් අද දීල යන්නද..?"

"ඕන නෑ මිස්.. ඇඩ්වොන්ස් ගන්න තරම් ලොකු ගානක් මේකට යන්නෑ.. අපි එදාටම ගමු.."

ව්‍යාපාරික කතාබහ ඉවරවෙනකන් මං ඔහේ බලන් හිටියා. ඇත්තටම එතන ගියපු කතාබහ නම් මට නිකං ග්‍රීක් වගෙයි. පත බරියන් ගහක් ගැන ඉස්සෙල්ලම සිංදුවක් ඇහුවා. මාධවන් කියල පොරක් ගැන ඇහුවා. ඔය කතා කරපු දේවල් දෙකම ගැන මං අංශු මාත්‍රයක තරම්වත් දෙයක් දන්නෙ නෑ. මගේ හිතේ තිබ්බ ලොකුම කතාස්සල්ල ඒකයි.

"එහෙනම් කතයා මං යන්නද..?"

කෙල්ල ඒ ඩිංගට මගේ නමත් අල්ලගෙන. එයා ඒක අහපු තාලෙට මට පිපිරෙන්න තරමට හිතාවක් ආවා.

"මට කණයා කියන්නෙ මගේ යාලුවො විතරනේ.."

"ඉතිං මං ඔයාගෙ යාලුවෙක් නෙමේද..?"

එයා ඒක අහපු හුරුතල් විදියට, අහපු තාලෙට කියන්න ඕන මොනවද කියලත් මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"නෑ.. නෑ.. ඔයා හොඳ යාලුවෙක් වේවි.."

මගේ කතාවෙන් ඒ මුණේ තවත් ලස්සන හිතාවක් පිපුණා. එක දිගට පිපිව්ව හිතා මල් ගොන්න, නෙලා ගන්න බැරිකමට මං ඔහේ පිවිටි පිවිටි හිටියා.

"දෙයක් කියන්නද..?"

වීදුරු දොර ලඟට හිඟිල්ලත් එයා ආපහු හැරුණා. ඒ ලස්සන ඇස් දෙක පුරාම ලියැවිලා තිබුණේ හිතාගන්න බැරි, කියාගන්න බැරි ලොකු බැඳීමක ආරම්භයක්. මං හිටියෙ ඒ ආරම්භය ලඟ අතරමං වෙලා වගේ.

"කියන්න.. ඒත් ඊට කලින් මට ඔයාගෙ නම කියන්න.. මොකද ඔයාට කතා කරන්නවත් මං ඔයාගෙ නම දන්නෑ.."

"මං අමන්දා. එතකොට ඔයාගෙ නම කතයද..? එදා ග්‍රවුන්ඩ් එකේදී නම් මට ඇහුණේ එව්වරයි.."

එහෙනම් කෙල්ලට එදාම 'කතයා' කියනෙක ඇහිල තියෙනවා. මං හිතුවෙ, කෙල්ල ඒ නම, මේ දැන් දම්තගෙ කටින් අල්ල ගන්නා කියලා.

"නෑ.. මං කනිෂ්ක.."

"ලස්සන නමක්.."

එයා ඒ ගැන එව්වරයි කිව්වෙ. ඒත් මට නම් මගේ නමේ ඇති ලස්සනක් තිබ්බෙ නෑ. මට මේ ලෝකෙන්ම ලස්සන නම වුණේ මගේ අහිංසක මල්ලිගෙ නම. බිනෝද්.. කලින් කතා කරල මග නවත්තපු කතාබහ එහෙමී පිටින්ම අමතක වුණා වගේ අමන්දා වීදුරු දොර ඇරියා.

"අමන්දා.."

"ඔ.."

"මොකක්ද ඔයා අර දෙයක් කියන්නද කියල මගෙන් ඇහුවේ..."

"ඔ.. ඔයා ඇත්තටම 'මාධවන්' වගේ.."

"මාධවන්..?"

"ඔව්.. ඒ හිතාව, ඒ කතාබහ, ඒ ස්ටයිල් එක.. ඒ හැමදේම කියෙනවා.. හරි ලස්සනයි..."

හිත පතුළටම වදින විදියට, 'හරි ලස්සනයි' කියල මගේ දිහාට තොල් වලින් විතරක් හිතා පොට්ටුවක් පා කරල අමන්දා යන්න ගියා. පාරේ එහාට මෙහාට යන දෙතෝ දාහක් දෙනා අතරට ඒ රූපෙන් එක්කනු වෙලා පේන්නැති වෙලා යනකන් ම. ඔහේ බලන් හිටියා.

"පිස්සු තදවෙනවා.. කවුද බං ඒ කිරි ටොයියා..?"

අමන්දා ගියපු ගමන්ම දමිත මගේ ළඟට ආවා.

"කවුරු කියලද උඹ හිතන්නේ..?"

"කවුද කියල දන්නව නම් උඹෙන් අහ අහ ඉන්නැනෙ කතයා.. හැබැයි මොනවා උනත් කොහේ හරි සැපට, රහට හැදිව්ව කෙල්ලෙක්. තෙල් බේරෙනවා.. දැක්කෙ නැද්ද මුණෙ තිබ්බ සිද්දේ පාට.. අත පයවල තිබ්බ බටර් පාට..."

මේකා කියන විදියට අමන්දා ළඟට යන්න, පාන් ගෙඩියක් විතරයි ගෙනියන්න ඕන. ඇයි ඉතිං තවර තවර කන්න පුළුවන්තේ.

"පාටක් නම් මං දන්නෑ.. ඔය ගර්ල් තමයි එදා ගුවන්ඩි එකට කාර් එකකින් ආවේ.."

දමිත එදා ගුවන්ඩි එකේ හිටියෙ නැති වුණත්, ඒ වෙව්ව සංසිද්ධිය, අතිනුයි, පයිනුයි දෙකෙන්ම දාල කොල්ලො මේ මියුසික් සෙන්ටර් එකට වාර්තා කරල තිබ්බා. ඒක හින්ද ආයෙ ඒ ගැන අමුතුවෙන් පැහැදිලි කරන්න දෙයක් තිබ්බෙ නෑ.

"දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න.. මේ ඒ කෙල්ලද..? මවං කතයා.. එදා අපේ කොල්ලො කටවල් ඇරන් හිටපු එකට මං නෝන්ඩිය දැම්මට, මගෙන් අද කට වැහුනෙ ඒකි ගියාට පස්සෙ..."

මොනව නැතත් දමිතගෙ තිබ්බ ලොකුම හොඳේ තමයි, පැත්තක් ගියත් ඇත්ත කතා කරනෙක. කොටින්ම උගේ බොක්ක හොඳයි. පිරිසිදුයි.

"හැබැයි මට දැන් නම්, උඹ ගැන කලින් තිබ්බටත් වැඩිය ඉහළ හැඟීමක් තියෙනවා..."

"ඇයි..?"

"ඇයි කියන්නේ.. මේ වගේ ශ්‍රියා කාන්තාවක් ඉස්සරහ තියාගෙන හිත එහෙට මෙහෙට යන්න නොදී හිර කරගෙන, අර මරුමුසා එවපු බෝලෙකට හයක් ගහන්නත් හැම එකාටම බෑනෙ මවං.. ඒකටත් ලොකු ගටක් තියෙන්නෝන..."

ගට තමයි.. එදා තව නූලෙන් මගේ ස්ටම්ප් කුරු තුනම හම්බවෙන්නෙ බවුන්ඩරියෙන්. පුරුවෙ පිනකට මගේ ඇහැ ඉක්මන් උනා. නැත්තම් හම්බවෙන නෝන්ඩිය 'සර්ල් එක්සෙල්' දාලවත් මකන්න බෑ. පුපර් ග්ලූ දාල ඇලෙව්වා වගේ සදාකාලිකවම ඇලව්ලා තියෙයි.

"ඒක නෙමේ දමින. එයා අර ඉල්ලපු සිංදුව මොකක්ද..?"

මං ආයෙත් ට්‍රැක් එකට ආවා. වෙන අනන් මනන් බයිලා ඕන නෑනේ..

"ඔව්.. රූප්ප ගහ ලෙහ.."

ස්වභාව ධර්මයා ගැන කියවෙන සිංදුවක්ද මංදා. ජීවිතේට අහල නම් නෑ. අනික බිනෝද්ට අහන්න ඇති පදම් ඕඩියෝ, විඩියෝ, කැසට් පීස් ගෙනාවත් ඔය කියන විදියේ සිංදුවක් නම් මං දන්නෙ නෑ.

"මොකක්ද ඒක..?"

"මොකක්ද අහන්නෙ.. ඒක හරිම ලස්සන සිංදුවක්.. උඹට ඕන නම් මං අහන්න ගෙතියන්න දෙන්නම්.."

දමින කිව්වත් නැතත්, මං ඒක ඉල්ලගෙන යන්න ඒ වෙනකොටත් හිතාගෙන හිටියා. නැතුව බෑනෙ අප්පා. අමන්දා මේ තරම් උනන්දුවෙන්, ඕනෑකමෙන්, ආසාවෙන් ඉල්ලන සිංදුව මාත් අහල බලන්න එපායැ.. නැත්තං නිකං තුන්වේලම හිස් බඩ හිටියා වගේනෙ.

"එතකොට කවුද මාධවත්..?"

"ආ.. ඒකා නම් ලිල්ම් ස්ටාර් කෙනෙක්. හප්පට බෙන.. මට දැන්නෙ වැඩේ තේරුණේ.."

"මොන වැඩේද බං..?"

"කෙල්ල මාධවත්ගෙ විෂුවල්ස් මේකට දාන්න කිව්වෙ ඇයි කියලා.."

"ඇයි..?"

"උඹේ ලුක් එකත් ටිකක් උගේ වගේ කනගා.. කෙල්ල උඹේ දිහා හොඳට බලල තමයි මාධවත්ගෙ නම කිව්වේ.."

"ඒකත් එහෙමද..?"

"එහෙමම තමයි කනගා.. උඹ හෙට දිනට මෙහේ වරෙන්.. අපි දෙන්නම එකතු වෙලා උගේ විෂුවල් ටිකක් මේ සිංදුවට දාල කෙල්ලට දෙමු. මං උඹට විෂුවල් තෝරල දෙන්නම්.. උඹ කැමති ඒවා දාපං.. එතකොට වැඩේ ලිට් තේ.."

"වැඩේ ලිට් කිව්වේ..?"

"කෙල්ල උඹට සෑහෙන්න කැමතියි වගේ කියල මට තේරෙනවා කනගා.. මං ඇත කියා බලත් හිටියනෙ බං.. ඉතිං කෙල්ල කැමති සිංදුවට, උඹ කැමති විෂුවල් දාපං.. වැඩේ නහුතෙටම නැගල යයි.."

මේකා පිස්සු කියවනවා. කෙල්ල මට සෑහෙන්න කැමතියිලු. මේ දවස් දෙකයි තාම දැක්කෙ. ඒ දවස් දෙකට මට කැමති වෙන්න තරම්, අමන්දා මගේ දැකපු විශේෂත්වය මොකක්ද..? ඒත් ඒ වගේම ඒකෙ අතින් පැත්තත් මට මතක් වුණා. දැක්කෙ දවස් දෙකක් උනාට මං අමන්දාට කොයි තරම් කැමතියිද කියලා. එයත් ඒ වගේම වෙන්න බැරිද..? තවත් දුරට දමිනත් එක්ක ඒ ගැන කතා කරන්න හිතේ ආසාව තිබුණත්, උගේ බිස්නස් වලට පාවු කරන්න මට හිතුණෙ නෑ. හිතේ අකමැත්තෙන්

උනත් මං එතනින් පිටවෙලා එන්න ආවෙ ඒකයි.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

"සුදු මහත්තයෝ.."

ගෙට අඩියක් නියන්න හම්බ වුණේ නෑ. රාළහාමි අයියා මගේ ඉස්සරහට දුවගෙන ආවා.

"ඇයි බිනෝද්ගෙ ප්‍රශ්නයක්ද..? එයාට කරදරයක් නෑ නේද..?"

හැමදාම සුපුරුදු පරිදි සිද්ධවෙන මොකක් හරි දෙයක්, අදත් සිද්ධ වෙලා ඇති කියල මට හිතුණා. මම මේ ගෙදරින් පිටවෙලා ඉන්න පැයට, දෙකට මොනවම හරි දෙයක් සිද්ධ වෙනවා. ඒකෙ ආයෙ අමුතුවෙන් කියන්න දෙයක් නෑ. මොන දේ උනත් මගේ හිතේ තිබ්බ එකම බය බිනෝද්ට අනතුරක්, කරදරයක් වෙලාද කියලයි. මං නැති තැනක, එයාව කොන්ට්‍රෝල් කරන්න හරිම අමාරුයි කියල අත්දැකීමෙන්ම මං දැනගෙන හිටියා. මොළය වර්ධනය වෙලා තිබුණේ නැති වුණාට, එයා ශරීර ශක්තිය අතින් අපි දෙතුන් දෙනෙක්ගෙ ශක්තිය අභිබවා හිටියා. ඒකයි තරහ ගිය වෙලාවල් වලට හෙම එයාව පාලනය කරගන්න හුභාක් අමාරු වුණේ.

"ඔව්.. සුදු මහත්තයා.."

"කරදරයක් නෙමෙයි නේද..?"

"නැත්තෙමත් නෑ.. ලොකු නෝනා මහත්තයගෙ පිහන්සෙටි එකක් කඩලා.."

"ආ.. ඒකද..?"

බිනෝද් පිහන්සෙත් කෝප්ප කඩන එක නම් ඒ තරම් ලොකු පුදුමයක් නෙමෙයි. සමහර වෙලාවට, පිහානක් උඩ ඉඳල බිමට වැටෙන සද්දේ අහන්නත් බිනෝද් පිහන්සෙ කැඩුවා. තේ බොන, කිරි බොන මග් වලට උනත් ඒ සෙතේම තමයි.

"ඔය තරම් සැහැල්ලුවට කතා කරන්නෙපා සුදු මහත්තයෝ.. ඒවා හුභාක් වටින පිහන්සෙ වගයක්.."

"වටිනවා..? මොන වටිනාකමක්ද රාළහාමි අයියා.. රුපියල් සියක්, එකසිය පනහක් දුන්නහම ඕන හොඳ පිහානක් ගත්තැහැකි. ඒක නෙමේ.. ආවිච්චි මම්මා, බිනුවට බැන්නද..?"

"බැන්නද..? මොන බැනිල්ලක්ද..? වචනයක්වත් කිව්වෙ නෑ.. ඒ වුණාට නෝනා මහත්තයට නම් ඇඩුණා.."

"ඇඩුණා..?"

මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා. බිනෝද් මීට කලින් පිහන්සෙ කියක් නම් කඩල ඇතිද..? ඒත් අද මේ ලා වුරුස් පිහානක් කැඩුවට ආවිච්චි මම්මා අඩන්නෙ ඇයි..? මං ඉස්සෙල්ලම සාලෙට එබ්ල බැලුවා. මෙලෝ දෙයක් උනේ නෑ වගේ බිනෝද් ටී. ටී. එකට මුණ ඔබාගෙන හිටියා.

"බිනු.."

ටිකක් හයියෙන් කතා කරත්, බිනෝද්ට ඒක ඇහුණේ නෑ. එයාගෙ සම්පූර්ණ අවධානය යොමුවෙලා තිබුණේ 'ඔහි ඇන්ඩ් ද කොක්රෝච්' කාටුන් එකට. ඒකෙ කොක්රෝච්ල තුන්දෙනාට මාත් කැමතියි. ඒත් මේ වෙලාවේ ඔහිලව බලන වෙලාව නෙමෙයි. මං ආවිච්චි මම්මගෙ කාමරේට එබුණා. මුණක් හොඳටම බේරි

කරගෙන, බිනෝද්ධත් හපන් පුංචි එකෙක් වගේ ආවිච් මම්මා ජනේලෙන් එපිට වත්ත දිහා බලන් හිටියා. වියපත් මුණෙ රැලින් එක්ක මතු වෙලා උඩට ඉලිප්පිලා ආපු කලකිරීම හැම හැඟීමකටම වැඩියෙන් උඩට ඇවිල්ලා තිබුණා.

"ආවිච් මම්මෙ.."

"අනේ බලන්න සුදු පුතා.. බිනු අර හොඳ පෝසිලේන් පිහන් ටික බිත්දනෙ.."

"මොනවා කරන්නද ආවිච් මම්මා.. මං කඩිකින් ඔයාට ඒ වගේ පිහන් සෙට් එකක් ගෙනැල්ලා දෙන්නම්.. අපරාදෙ ඔවා බිනුට අහුවෙන්න තිබ්බෙ.."

"උඩ පැන්ට්‍රිය ඇතුළෙයි දාල තිබුණෙ. මේසෙ එතෙත්ත තල්ලු කරල, පුටුවක් ඒ උඩින් තියලයි නැගල තිබුණෙ.."

"මොනව උනත් බිනෝද්ධ දෙයක් අහුවුණාම වෙනදේ දන්නවනෙ.."

ආවිච් මම්මා එහෙම්මම නිශ්ශබ්ද උනා. ආපහු කාමරෙන් එළියට එනකොට තමයි මං දැක්කෙ කාමරේ අයිනෙ ගොඩ ගහල තියෙන කැඩිච්ච පිහන් ටික. දෙයියනේ මේවද බිනෝද් කඩල තියෙන්නෙ.

"ආවිච් මම්මා.. මේ අර ප්‍රදර්ශනවලට හිටත් ගෙනියන පිහන් සෙට් එකේ ඒවා නේද..?"

හිතට මොකක්දෝ වෙද්දි මං ඇහුවා.

"ඔව් සුදු පුතා.. ඔය පිහන් හුඟාක් පරණයි. ඒක හින්ද

වටිනාකමත් වැඩියි. ඔවා මගේ පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට උරුම වෙලා ආපු දේවල්.."

"ඔත්.."

තවත් කියන්න තරමේ දෙයක් මට තිබුණෙ නෑ. ඒ පිහන් වල වටිනාකම කොයි තරම්ද කියල කියන්න මං දැනගෙන හිටියා. ඒත් කරුමේ කියන්නෙ, ඒ වටිනාකම කියක් වුණත්, කෝට් ගානක් උනත්, බිනෝද්ධ ඒ පිහානක් අර රූපියල් එකසිය පනහෙ පිහානක් වගේම ජේත එකයි.

"බි.. නු.."

බිනෝද්ධගෙ අවධානෙ ගන්න නම් එයා බල බල ඉන්න ටි. ටි. ප්‍රෝගුම් එකෙන් එයාව අයින් කරන්න ඕන. නැත්නම් එයා ළඟට ගිහින් කොයි තරම් කැහැහුවත් වැඩක් වෙන්නෙ නෑ. එයා හැරලවත් බලන්නෙ නෑ. හැරල බැලුවත් ඒත් ඒ තත්පර ගානකට විතරයි. මං කෙරුවෙ ටි.ටි. එක ස්ටිච් එකෙන්ම ඕග් කරල දාපු එක. බිනෝද් පුදුම වෙලා වගේ මගේ මුණ දිහා එකපාරටම බැලුවා. ඒ පුදුමය ළඟින්ම මං කරපු වැඩේ ගැන අප්‍රසාදය, තරහ අඩුවක් නැතුව පිරිල තිබ්බා.

"ඇයි බිනු, ඔයා ආවිච් මම්මගෙ පිහන් සෙට් එක කැඩුවෙ..? එයා මොන තරම් මහන්සිවෙලාද ඔය පිහන් ටික බිඳෙන්නැතුව තියා ගත්තෙ. ඔයා දන්නවද...? ඔයා දන්නවද ඒවයෙ වටිනාකම කියද කියලා.. අවුරුදු කීයක් පරණද කියලා..? ඔයාට ඒවා අල්ලගන්න හයිය නැත්නම් ඒවා අල්ලන් නැතිව ඉන්න තිබ්බා. ඇයි..? ඇයි බිනෝද් මේ ඕනෙ නැති දේවල් කරන්නෙ..? අපි අකැමති දේවල් කරල ඇයි ඔයා අපේ හිත් රිද්දන්නෙ..?"

හිතට ආපු හුඟාක් දේ මං එක හුස්මට කියවගෙන ගියා. ඉවසනව කියල කොයි තරමක් නම් ඉවසන්නද..?

"ඔ.. ඔයාට ඒවා ඒ තරම් වටිනවද සුදු අයිශා..?"

"ඔව්.. හුඟාක් වටිනවා.."

"මං මටත් වැඩිය..?"

එතනින් එහාට ඇත්තටම මට කතා කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ. එයා ඒ අහපු දේට මොන උත්තරේ ගලපල කියන්න ඕනද කියල මට තේරුණේ නෑ. බිනෝද්ගෙ මුණෙන් තිබුණේ ලොකු අමනාපයක මං සලකුණු. එයා ටී. ඩී. එක ආයෙත් ඔත් කරල මං දිහාට සැරින් සැරේ බලන හැටි මං දැක්කා.

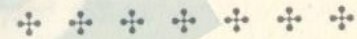
"ඔයාට වැඩිය වටින කිසිම දෙයක් මගේ ලේකෙ නෑ බිනු.. මේ වෙනකොට ඔයා ඒ බව හොඳටම දැනගෙන ඉන්න ඕන.. ඒත් ඔයා මේ වගේ වැඩ කරන එක නවත්තන්න.. ඒකෙන් මගේ හිත වගේම ආච්චි මමගෙන් හිත හුඟාක් රිදෙනවා. පිහානක් බිමට වැටුණහම සද්දයක් එනව වගේම ඒක බිඳෙනව කියලත් ඔයා දැන් දන්නවනෙ.. ඉතිං ඇයි ආයෙ ආයෙ ඒකම කරන්නෙ..? අපි ඔයාට කොයිතරම් ආදරේද කියලවත් ඔයා හිතන්නැත්තෙ ඇයි..?"

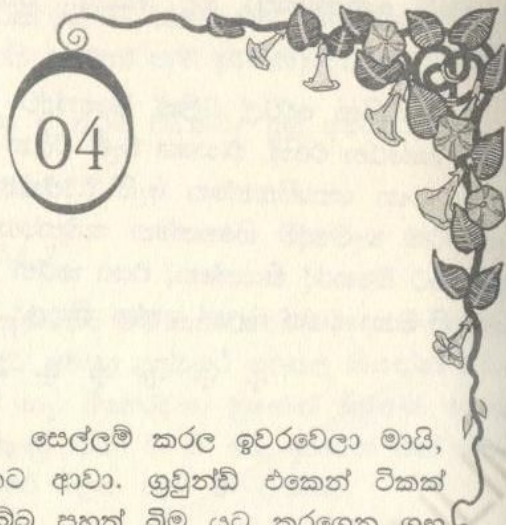
"සුදු.. අයිශා.."

එකපාරටම ටී.ඩී. එකත් පැත්තකට තල්ලු කරල දාල බිනෝද් මගේ ළඟට පැනගෙන ආවා. තව නූලෙන් ටී. ඩී. එක බිමට වැටෙනවා. ඒත් වාසනාවකට වගේ ඒක පැත්තකට වැටෙන්න ගිහිත් ආපහු තිබ්බ විදියටම බැලත්ස් වුණා.

"මට බනින්නෙපා සුදු අයිශා.. එතකොට මට තරහා එනවා.."

අපි බනින දේවල් වලින් බිනෝද්ට තරහ එනවා කියල එයාට තේරෙන එකේ, එයාගෙ වැඩ වලින් අපිට තරහා යනවා කියලා එයා නොහිතන්නෙ ඇයි..? ඒකත් හරි පුදුම දෙයක්. හැමෝටම හැමදේම හිතෙන්නෙ තමන්ගෙ පැත්තෙන් විතරයි. එතකොට බිනෝද් කියන්නෙ, එයා කරන හැමදේම දිහාවෙ මං ඔහේ පිංබතා වගේ බලන් ඉන්න කියලද..?

හවස

සෙල්ලම් කරල ඉවරවෙලා මායි, අසංකයි ගහ පැත්තට ආවා. ගුවුන්ඩි එකෙන් ටිකක් පල්ලෙහාට වගේ තිබ්බ පහත් බිම යට කරගෙන ගහ ගලාගෙන ගියා. ඉස්සර කාලෙ මේ හරියෙ හරි හරියට පාරු සේවයක් තිබ්ල තියෙනවා. හුඟාක් දේවල් මිනිස්සු කරගෙන තියෙන්නෙ ගහ හරහා තමයි. ආවිටි මමමා ඔය ගැන විස්තර මට අනන්තවත් කියල ඇති. ඒ පරණ තොටුපොළවල් වල නටඹුන් තාමත් ගහ අයිනෙ ඉතිරිවෙලා තිබ්බා.

"උඹට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

මගේ මුණ දිහාට දෙපාරක් තුන්පාරක් එබ්ල අසංක ඇහුවා. උගේ ඇස් දෙක නැටවෙන්නෙ හරියට බෝනික්කෙක්ගෙ වගේ.

"ඇයි..?"

"ඇයි අහන්නෙ.. උඹ අද හරියකට සෙල්ලම් කරෙත් නෑ. කොල්ලො හැම එකාටම අප්පටි.. වෙනද සෙල්ලම් කරල

ඉවරවෙලා බිනෝද්වත් මෙනෙන්ට එක්කන් එනවා.. ඒත් අද, පුකට්ස් ඉවරවුණ ගමන්ම රාළහාමි අයියත් එක්ක බිනෝද්ව ගෙදර යැව්වා.."

අසංක කිව්ව හැමදේම ඇත්ත. හුඟාක් දවස්වලට පුකට්ස් ඉවරවෙලා මායි, බිනෝද්වයි මේ ගහ අයිනෙ වාඩිවෙලා ඔහේ බලන් ඉන්නවා. කළුවර වැටෙන්න ගත්තහම තමයි අපි දෙන්නා ආපහු ගෙදර යන්නෙ. මගෙන්තෙක්ක මෙනත වාඩිවෙලා හැන්දෑ වරුවෙ ගත කරපු ඒ ඩිංග කාලය හරි ගෙවල දාන්න බිනෝද් උනත් හරි කැමැත්තෙන් හිටියා.

"බිනෝද් දැන් එන්න එන්න මුරණ්ඩුයි අසංක.. මං කියනදේට විතරයි ඩිංගක් හරි ඇහුම්කන් දෙන්නෙ. ගෙදර අනිත් අයව සත පහකටවත් ගණන් ගන්නෙ නෑ.. මට තේරෙන්නෙ නෑ තව ඉස්සරහට මොනව කරන්නද කියලා.."

"කරන්න කියල කිසිම දෙයක් මගේ දැනීමෙ හැටියට නෑ කතයා.. ඒත් උඹ ඔය කරන දේවල් වැඩිපුරත් එක්ක ඇති. අපේ කාලෙ කිසිම කොල්ලෙක් උඹ ඔය කරන කැපවීම කරන්නෑ.. ඒ වගේම සහෝදරයෙකුට ඔය වගේ ආදරේ කරන්නෙත් නෑ. දෙමව්පියන්ගෙන් වෙන්න ඕන හුඟාක් දේවල් උඹනෙ බිනෝද් වෙනුවෙන් කරන්නෙ.."

ගහේ දිය රැළි සෙලවෙන සද්දෙ අතරින් මට අසංකගෙ කටහඬ ඇහුණා. මේ කතාව ගලාගෙන ගියපු දුර ඇති කියල මට නිකමට වගේ හිතුණා. මොකද තවත් දුරට මේක ගැන කතා කරොත්, එළිවෙනකන් උනත් කියවෙන්න තරම් දේවල් මගේ ලහ තිබ්බා. වෙනදට බිනෝද් ගැන කතා කරන්න,

එයත්තෙක්ක ගෙවිල ගියපු කාලෙ ගැන කතා කරන්න මගේ හිත හුභාක් කැමති වුණත්, අද ඒ කැමැත්තට පිටුපාල ම. කතාවෙ වුක් එක මාරු කරා.

"ඊට පස්සෙ උඹට මාධව් හම්බවුණේ නැද්ද..?"

"සිරාවට ම. උඹට කියන්න හිටියෙ කතයා.. ඒකිගෙ ආරංචියක්වත් නෑනෙ.. මං ලියුමකුත් දැම්මා. කිසිම උත්තරයක් නෑ.."

"මිත්.. ඇත්තට උඹ නම් මහ පිං බතෙක්.. ජීවිතේට විලිලුජ්ජාව කියල දෙයක් ඇති එකෙක් නෙමෙයි.."

"කතයා.. ජලීස් මවං.. ඔය තරම් කැන විදියට කතා කරන්නෙපා.. මට හරියට ලූජ්ජා හිතෙනවා.."

"ලූජ්ජාව..? උඹ මගෙන් අහගන්නෙපා.. මං උඹට කියන්නමයි හිටියෙ දැන්වත් ඔය අසමජ්ජාති වැඩ කරනෙක නවත්තපං.. මනුස්සයෙක්ගෙ ජීවිතේට, හිතට ලංවෙව්ව එක කෙල්ලෙක් හිටියහම ඇති.. තේරුණාද..?"

"ඒ උනාට කතයා.."

"ඒ උනාට මේ උනාට කියල වැඩක් නෑ.. උඹ ඔය කරන අලුගුත්තේරු වැඩ නැවැත්තුවෙ නැත්තම් මං ප්‍රියංවදා හම්බවෙලා, උඹේ සියලු පට්ටන්දරේ දිග අරිනවා.. ඊට පස්සෙ උඹ ඕන ඉට්ගෙඩියක් කරගනිං.."

"ඔය තරම් අසත්පුරුෂ වෙන්නෙපා කතයා.. මේක මගේ ජීවිතේ පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක්.."

"බම්බුව.. උඹ මගෙන් මුකුත් අහගන්නෙපා.. කෙල්ලො දෙන්නෙකුට එක පාර ආදරේ කරනෙක, උංගෙ ජීවිත පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් මිසක උඹේ ජීවිතේ පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි.. අන්න ඒක තේරුම් ගනිං.."

"මොනව තේරුම් ගන්නද කතයා.. 'හිත කොයි තරම් කිව්වත් ලස්සන කෙල්ලෙක් දැක්කහම, සියලු සංස්කාර ධර්මයෝ සදාකාලිකවම ජීවත්වෙනවා..' කියලනෙ මට හිතෙන්නෙ.. හොඳයි නෑ කියපං.."

"කෙල්ලෙක් දැක්කහම, ඔහොම හැමදේම වෙනස් වෙනව නම්, උඹට ජීවිතයක් නෑ.. හැමදේම තීරණය කරන්න, තමන්ගෙ ජීවිතේ පැවැත්ම තීරණේ කරන්න කෙල්ලෙකුට ඉඩ දෙනව නම්, උඹේ තියෙන පිරිමිකම මොකක්ද..? නිකං 'ලපටි කිවෙක්' වෙන්නෙපා අසංක.."

මං ටිකක් තදින් කිව්වා. ඇත්තනෙ දෙයියනේ.. කෙල්ලෙක් කියල කිව්වහම මුංට හැමදේම අමතකයි. තමන් ඉන්න තත්ත්වෙන් අමතකයි. කලිසම උනත් ඔලුවෙන් ගලවන්න ඉඩ දෙයි.

"උඹ ඔහොම කතා කරන්නෙ, උඹට තාම කෙල්ලෙක් හරියට හම්බවෙලා නැති හන්ද.."

මුට නම් හොඳටම පිස්සු. කෙල්ලෙක් හම්බ වුණා කියල මං මගේ ආචාර ධර්ම පද්ධතිය වෙනස් කරගන්නෙ ඇයි..?

"මට කෙල්ලෙක් හම්බවුණත්, මං මේ ඉන්න කතයම තමයි... ඒක ආයෙ වෙනස් වෙන්නෙ නෑ.."

"ඒ කියන්නෙ උඹ සිරාවටම ආදරේ කරන්නෙ නෑ.. මොකද

උඹ ඔය ඉන්න තත්වේ ඉඳල, හිතල කෙල්ලෙකුට ආදරේ කරන්න බෑ කනසා.. ඒක පුදු ළුවර්.."

"ඒ උඹ හිතන විදිය.. මේ මං හිතන විදිය.."

"උඹ දන්නෑ කනසා.. මං මේ කියන්නෙ අත්දැකීමෙන්. අවුරුදු බර ගානක්, කෙල්ලො ආශ්‍රය කරල තියෙන පළපුරුද්දෙන්. ආදරේ කරන්න ගත්තහම, අපි කොයි තරම් සම්භාව්‍ය, පරිණත වුණත්, බොළඳ තත්වේට ඉබේටම වැටෙනවා. එහෙම නැතුව ආදරේ කරන්න බෑ.. සම්භාව්‍ය විදියට ආදරේ කරල සාර්ථක වෙච්ච එකෙක් මට පෙන්නපන්.. එහෙම එකෙක් පෙන්නන්න කවදාවත් බෑ.. ආදරේ කරනව නම් බොළඳ වෙන්න ඕන.. ඒ කෙල්ලගෙ හිත ඉල්ලන ඉල්ලන විදියට අපි හැඩ ගැහෙන්න ඕන.. එහෙම නැති වුණොත් ඒ ආදරේ අසාර්ථක වෙනවා.."

බම්බුව.. මේවට තමයි කියන්නෙ වඳුරු කුණුහරුප කියලා. බොළඳ වෙන එක පැත්තකින් කියමුකො.. ඒත් කෙල්ල කියන කියන විදියට නටන්න ගියොත් අත්තිමට කනසත් ගැනියෙක් වෙලානෙ නවතින්නෙ. මේ හොඳට පිරිමියෙකුට අවශ්‍ය හැමදේම අඩුවක් නැතුව ලැබිල තියෙද්දි ගැනියෙක් වෙන්න නම් කනසට කිසිම ඕනකමක් නෑ.

"උඹට තාම ඔය ගැන හරියාකාරව නොතේරෙන්නෙ, උඹ ජීවිතේටවත් කෙල්ලෙකුට ආදරේ කරල නැති හින්ද. කෙල්ලෙක් ගැන බලාපොරොත්තුවකින් හිත පිරිල නැති හින්ද. එක දවසක් දැකල, තවත් දවසක් ඒ රූපෙ දකින්න තියෙන ආසාව වගේ ඉවසිලිවත්ත නැතිකමක් උඹට නොදැනෙන හන්ද. ඒ සියුමැලි ගැනු සර්වේක උණුසුම උඹ විහිලුවකට වත් ලබල නැති හන්ද.

දවසකට වරු ගණන් පැය ගණන් කෙල්ලෙක් එක්ක කතා කරල නැති හන්ද.."

අසංකයට කියවන්න ඉඩ දුන්නොත් ආයෙ, දේශපාලවේකුටත් එහා තමයි. උෟම දන්නෑ උෟ මොනව කියනවද කියලා.. හැබැයි මේ වෙලාවේ නම් අසංක කියවපු දේවල් ඇතුළෙ කල්පනා කරන්න දේවල් හුඟාක් තිබුණා. කෙල්ලො අනන්තවත් හම්බවෙලා තිබුණත්, හුඟාක් කෙල්ලො ලිහිත් ආශ්‍රය කරල තිබුණත්, කෙල්ලොන්ට මාව ලංකර ගන්න උවමනාව තිබුණත්, මගේ ජීවිතේට කෙල්ලෙක්ව ලං කරගන්න මට හිතිල තිබුණෙ නෑ. හිතට වැදිච්ච කෙල්ලො දහ පහළොස් දෙනෙක්ම හිටියත් එයාල මං ගැන කැමැත්තෙන් හිටියත්, මොකක්දෝ අහේතුවකට ආදරයක් පටන් ගන්න තරම් හිතට කැක්කුමක් ආවෙ නෑ.

"කනසා මවං.."

මං හිතුවේ අසංකට කියවලා ඇතිවෙලා කියලා. උෟ මේ හදන්නෙ, ගෙදර යමුද කියල මගෙන් අහන්න තමයි කියලා. මේවිචර වෙලා හෝ හෝ ගාල ගලාගෙන ගියපු ගහ දිය රැලි දිහා බලන් ඉඳපු මං අසංක දිහාට හැරුණා.

"ඇයි..?"

"මට කලන්නෙ වගේ.."

"මොකක්..?"

මු නම් සහලෝලම ගැනියෙක් තමා.. මේ තරම් පතබරියන් එකෙකුට කලන්නෙ හැදෙනවා කියල මං මේ ඇහුවමයි.. දැක්කමයි..

"අර බලපං.."

මුට ඇති කලන්තයක් නෑ. ගහ අයින දිගේ තිබ්බ පුංචි අඬුපාර දිගේ ගැනු ලෙසි දෙන්නෙක් හිනාවෙව් කතා කර කර එන හැටි මං දැක්කා. කොටින්ම අමන්දාව මං හරියට අඳුනගත්තෙ තවත් ටිකක් මට ළං උනාට පස්සෙ.. මොකද එයා ඇඳල හිටියෙ දිග ගවුමක්.. ඒකෙන් වෙනම රූපයක් මැව්ල තිබුණා. මොනව උනත් අසංකගෙ බයිනෝ කියුලර් එකක් වගේ තිබ්බ ඇස් දෙකෙන් මටත් කලින්ම අමන්දාව අඳුනගෙන තිබ්බා.

"කතයා.. උඹට මතකයි නේද මේ අර ක්‍රිකට් පිස්සගෙ නංගි.. උඹට කියන්න, මාව ගැහෙනවා බං.. මගේ ඇඟ කිළිපොළා යනවා. බලපංකො පොළවට රිදෙන්තුකිවෙන්න ලතාවකට අඩිය තිය තියා එන හැටි.."

අසංක කියන දේවල් මට ඒ තරම් ගානක් වුණේ නෑ. මගේ ඇස් තිබ්බේ, අපි ඉන්න පැත්තටම ඇවිදගෙන ආපු අමන්දා දිහාට. සිද්ධිකමෙන් පිරිල තිබ්බ ඒ සුන්දර ගැනු රූපෙ, මට ලංවෙනකන්, ඉවසිල්ලක් නැතුවම මං බලන් හිටියා. එයාල කොහේද දන්නෑ මේ යන්නෙ.

"අඩෝ කතයා.. මට මගේ බුරිය හපාගන්න හිතෙනවා. අතේ උරහිස හරියෙන් මස් කැල්ලක් කන්න හිතෙනවා. ඇයි කතයා, ගැනු ලෙසි මේ තරම් ලස්සන.. අපිව මිනීමස් කන මිලේව්වයෝ තත්වෙට පත් කරන්න උං උසු නැද්ද..?"

"කට වහගනිං.. එයාල ළඟ එනවා.."

"මං මේ වගකීමෙන් කතා කරන්නෙ කතයා.. උං ඔය

හිනාවෙව් ඇවිදන් එන්නෙ මගේ හදවත උඩින්. මං මෙව්වර දවසක් හිතන් හිටියෙ මගේ හදවත මල් යායක් කියලා.. උං ඔය එන්නෙ ඒ මල් නෙලන්න.. මට හරි දුකයි කතයා.."

"කෑගහන්නෙපා.."

"පිවිතුරු හදවතින් ආදරේ කරහම ඇතිවෙන දුක ගැන උඹ දන්නෑ කතයා.. ඔවරේකට හයේ ඒවා තුන හතරක් ගැහුවට, උඹට ඒ දුක ඔරොත්තු දෙන්නෑ.. සිරාවට කතයා... මට මේ ගහට පතින්න හිතෙනවා.. මං මැරෙනකන් හුස්ම ගන්නැතුව ඉන්නවා.."

"පැනපිය.."

"මො.. මොකක්ද උඹ කිව්වේ..?"

"ගහට පැනපිය.."

"කතයා.. විහිලු කරන්නෙපා.. අ.. අර එයාල අපිව දැකලා.. අර මගෙත්තෙක්ක හිනාවෙන හැටි බලපංකො.. උඹ හදන්නෙ මේ සුකුමාල කාන්තාව ඉස්සරහ මගේ හුස්ම පොද වාතලයට මුසු කරන්නද..?"

'නෑ.. වෙබ් අඩවියකට දාන්න' කියල කියන්න හදනකොටම අමන්දා හිනා මල් යායක් එක්කම මගේ ළඟට ආවා. ඒ හිනාවෙන් ඇස් අහකට ගන්න ලෝබකමෙන් මං එයා දිහාම බලන් හිටියා.

"කනිෂ්ක.."

එයාගෙන් මගේ නම කියවුනා විතරයි, අසංකයා එතනම ගල් ගැහුණා. උෟ නිකං රජ වාසල විකටයා වගේ මං දිහාට

නත්තාදුනනා බැල්මක් දැමීමා. උඹට ඩිගර් කියක් ගැහුවත් හිතාගන්න බැර්වෙනවා, කෙල්ල මගේ නම දැනගත්ත හැටි.

"ඔයාල සෙල්ලම් කරල ඉවරද..?"

ඇතින් පේන ගුවුන්ඩි එක දිහාට අත දික් කරල අමන්දා ඇහුවා.

"ඔව්.. දැන් ටිකක් වෙලා.."

"එතකොට මේ ගහ ළඟට ආවෙ..?"

'වෙනද පුරුද්දට ආවා' කියල කියන්න දිව අගටම ආවත්, මං හිතාවෙලා ඒ ප්‍රශ්නෙ මග ඇරියා. කොහොමටත් ඒ හිතාවෙන ඇස් ඉස්සරහ කතා කරනවට වැඩිය, ගොළුවෙලා ඉන්නෙක ලේසියි.

"ඔයා මොකද මේ පැත්තෙ ආවෙ..?"

"මගේ ප්‍රශ්නෙට උත්තරයක් නොදී මගෙන් ප්‍රශ්න අහනව නේද..? හරි නරකයි කනිෂ්ක.. ඔහොම ප්‍රශ්නවලින් ලිස්සල යන්න හොඳ නෑ.."

"පව් සිද්ධ වෙනවා නේද..?"

කොහේදෝ ඉඳල අසංක මැද්දට පැන්නා. ඇත්තමයි වෙන වෙලාවක නම් මම මුව මෙනනම පාෂානිභූත කරනවා. මේ ප්‍රීතිමත් අවස්ථාව මු ශෝචනීය එකක් කරන්න හදන්නෙ ඇයි..? අනික පත්සිල් පද පහෙන් එකක්වත් රකින්නෙ නැති එකා එනව මෙනෙ පව් පින් ගැන කතා කරන්න.

"අද අයියා කෝ..?"

"එයාව අල්ලන්න ලේසි නෑ කනිෂ්ක.. මං අද ආවෙ අක්කත් එක්ක.."

"ඔයාගෙම අක්කද..?"

දෙන්නගෙ වැඩි සමානකමක් නොදැක්ක හින්ද මං ඇහුවා. අසංකගෙ පව් පින් කතාවට අපි දෙන්නම අනුකූලතාවයක් පෙන්නපු නැති හන්දා උඹ අහක බලා ගත්තා.

"නෑ අනේ.. අපේ අයියව මැරී කරල ඉන්න අක්කා.."

"ඔක ඉතිං ඔය තරම් සද්දෙට කියන්න ඕනද..? දැන් නම් ප්‍රසිද්ධ කරල කසාද බැඳලත් ඉවරනේ.."

අමන්දාගෙන් ආයෙමක් ලස්සන හිතාවක් මතු වුණා. එයා ඒ තරම් ලස්සනට හිතාවෙන්නෙ කොහොමද කියලා මට හිතාගන්න බැරි වුණා. 'ඔයා හදන්නෙ හිතාවෙන්ම මාව අතරම කරන්නද අමන්දා..'

"අක්කෙ.. මේ තමයි කනිෂ්ක.."

අමන්දා එක්ක ආපු අතින් තරුණිය ඒ වෙනකොට හිටියෙ අපිට ටිකක් ඇතින්. එයා අපි දෙන්නා ළඟට එතකොට, අසංක අපෙන් තව ටිකක් ඇතට ගියා.

"ඔයාද මල්ලි අපේ මහත්තයගෙ බෝලෙකට පාරෙන් එහාට යන්න ගැහුවෙ..?"

හිනි හිතාවක් තොල්පෙති උඩ තියාගෙන අමන්දාගෙ අක්කා

මගෙන් ඇහුවා. එයා ඒක කොයි තරම් අව්‍යාජ විදියට ඇහුවද කියනව නම් ඒ වචන ටිකෙන්ම මට එයා ගැන ලොකු පැහැදීමක් ඇතිවුණා. සමහර විට අමන්දාගේ නෑනා හින්දා ඒ හැඟීම මට වැඩියෙන් දැනෙන්න ඇති.

"මගේ හයේ පාර සැහෙන්න දුරක් ගිහින් වගේ.."

"ඔව් මල්ලි.. අයිියයි, නංගියි රණ්ඩු වෙනකොටත් ඔයාගේ හයේ පාර තමයි මාතෘකාවට එන්නේ.."

"අනේ හිරුනි අක්කේ.. ඔයා මොනවද මේ කියන්නේ..?"

"ඉතිං ඔයාල රංචු වෙච්ච දේවල්ලේ මං කිව්වේ.."

"ඔයා ඔහොම කියනකොට, කනිෂ්ක මං ගැන සවුක්කුවට හිතයි. මං ආයෙ නම් එන්නෑ ඔයත්තෙක්ක ඇවිදින්න.."

"ඔයා එහෙම හිතන්නෑ නේද මල්ලි..?"

හිරුණි අක්කගේ මුණෙ හිතාව තවත් වැඩිවෙලා තිබුණා. ඒත් අමන්දාගේ මුණෙ හිතාව මැකිල ගිහින් තිබුණා. ඒ මුණ පුරාම ඉහිරුණේ සුන්දර අමනාපයක මං සලකුණු.

"නෑ.. නෑ.. මං මුකුත් හිතන්නෑ.."

"ඔයා හොඳම නෑ හිරුණි අක්කේ.. ඔයා නේද එකම තැන ඉඳල එපාවෙලා, කම්මැලියි කියල ඇවිදින්න යමු කිව්වේ..?"

බලන් ගියහම අමන්දාත් රංචු කෙක්කක් වගේ. අමන්දා අහපු දේට හිරුණි අක්කා මුකුත්ම කිව්වේ නෑ. ඒත් ඒ මුණෙ, තිබ්බේ අමුතම හිතාවක්.

"අක්කා ඔයා ඔය විදියට හිතාවෙන්නේ, කාට හරි හිතට එකක් ගහන්න කලින්.. මට කියන්න.. මට කියන්න... මෙතන කනිෂ්ක හිටියට කමක් නෑ.. ඇයි ඔයා හිතාවෙන්නේ..? කිව්වේ නැත්තම් මං ඔයත්තෙක්ක තරහම තරහයි.."

"මං ඇවිදින්න ඕන කිව්වට, ග්‍රවුන්ඩ් එක පැත්තට එන්න ඕන කිව්වේ නෑනේ.."

හිරුණි අක්කා ඒ ටික කිව්ව තාලෙට මටත් හිතා යන්න ආවා. අමන්දාගේ මුණ ලා රතු පාට වෙලා ගියා.

"ඔයා නම් හරිම තරකයි අක්කා.."

කෙල්ලගේ මුණ දැන් අඩන බබෙක්ගේ වගෙයි. ඒ තිබ්බ හුරුකල්කමට, ආදරණීයකමට මගේ හිත තව තවත් ලෝබ බැඳ ගත්තා.

"අක්කලා මේ පැත්තේද...? මම නම් මීට කලින් දැකල නෑ.."

මං කතාවේ ට්‍රැක් එක මාරු කරා. මොකද මේ ගමන්ම අමන්දා ඉන්නේ කොහෙද කියලත් මට දැනගන්න පුළුවන් උනොත් ඒක අනාගතේට සුභයිනේ.

"නෑ මල්ලි.. අපි මේ පළාතට අලුත්.. අයිියයි, මායි ඇවිත් තාම මාසයක්වත් නෑ. මෙයා නම් මේ ඊයෙ පෙරේද ආවේ.. අපිව බලල යන්න.."

'බලල යන්න' කියන වචන දෙක, මොනව නෑතත් මගේ පපුව පලාගෙනම ඇතුළට ගියා. ඒ කියන්නේ අමන්දා ඇවිත්

ඉන්නෙ ආයෙමත් යන්නද..? එහෙම ගියොත් එයා ආයෙ එන එකක් නැද්ද..? හදිසියේම හිතට එබුණු ආගන්තුක දුක්බර හැඟීම හත්දා, මං එතනින් එහාට ඒ ගැන කතා කරන්න ගියේ නෑ.

"කනිෂ්ක.. අර සිංදුව අපිට හෙට ගන්න පුළුවන් වේවි නේද..?"

කතාබහ නතරවෙලා හිරුණි අක්කයි, අමන්දායි යන්න ඔන්න මෙන්න කියල තියෙද්දි අමන්දා මගෙන් ඇහුවා.

"දම්ත ඒක දෙනව කිව්වෙ අනිද්දටනෙ අමන්දා.."

"මට ඒකත් අමතක වුණා කනිෂ්ක.. අනිද්ද කියටද ඔයා එන්නෙ..?"

හිරුණි අක්කත් ඉස්සරහ අමන්දා මගෙන් එකපාරටම එහෙම ඇහුවහම මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා. අපි දෙන්නගෙ කතාබහ අනුව හිරුණි අක්කා මොනව හිතයිද මංදා. අනික එයා ගෙදර ගිහින් අමන්දාගෙ අයියත් එක්ක මොනව කියයිද කවුද දන්නෙ... ඒත් එතනින් එහාට මං ඒ ගැන හිතන්න ගියේ නෑ. අක්කා ඉස්සරහදි එයා මගෙන් ඒ වගේ දෙයක් ගැන ඇහුවෙ, අවට පරිසරේ එයාට සාමදාන කරගන්න පුළුවන් හින්ද වෙන්න ඇතිනෙ. මං ඒ ගැන අතුරු අත්තරා ඇති කරගන්න ඕනෙ නෑනෙ.

"කුනට විතර.."

"එහෙනම් අපි යනවා කනිෂ්ක.. අනිද්දා එහෙනම් වරද්දන්නෙපා.."

"අපි යනවා මල්ලි.. මං වෙලාවක එන්නම්කො ඔයාල පෙල්ලම් කරනවා බලන්න.."

ජීවිතයට දේවල් උදාවෙන්නෙ, ළඟා වෙන්නෙ හරිම පුදුම විදියට. අමන්දාත් එක්ක මේ තරම් සුහදශීලී විදියට ළංවෙන්න, එයාගෙ නෑනා එක්ක මේ තරම් ඉක්මනට කතා බහ කරන්න මං හිනෙකින්නවත් හිතල තිබ්බෙ නෑ. ඒත් දෛවය කියන දේ හරි පුදුමාකාරයි. කොයි තරම් ඉක්මනට දේවල් සිද්ධ වෙනවද කියන්න, මේ දැන් වෙච්ච දේවල් හොඳම උදාහරණ තමයි. තවත් කතා කරන්න දෙයක් නෑ.

"මේ.. උඹ මහ කැන මිනිහෙක් කතයා.. මං හිතත් හිටියට වැඩිය උඹ මහ අසමජාති බිං කුන්ඩෙක්.."

අසංකගෙ කටහඬ පැත්තකින් ඇහෙනකොට තමයි මේ නාට්ටි ජවනිකාවෙ උෂ්ත් ඉන්නව කියල මට මතක් වුණේ. වැඩි කියන්නෙ, මේ මුකලත් බස්සා කටයි අනිත් ඒවයි වහගෙන කොහොම හිටියද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"ඇයි..?"

"මේ.. ඇත්තමයි කතයා.. මේ අවස්ථාව අනුව.. උඹ මගේ යාලුවෙක්ද කියන ප්‍රශ්නෙ මගේ ඇස් ඉස්සරහ තියෙනවා. මට ඇත්තටම මාර දුකයි. තව ටිකකින් මගේ හදවත පුපුරලා මල් වෙඩි විසිවෙයි. උඹ ඇයි මාව මේතරම් දුක්බිත තත්වයකට පත්කෙරුවෙ..? ඇයි උඹ මගෙන් මෙහෙම දරුණු විදියට පළිගත්තෙ..? උඹ ඇයි මට මගේ අනාගතය පිළිබඳ දෙවරක් හිතන්න තරම් දෙයක් ඉතුරු කරේ..?"

මේකට නම් දැන් සහලෝලම පිස්සු කමා. තවත් කතා කරල වැඩක් නෑ. මේකා මේ කියවන දේවල්වලින් ගමා වෙන්නෙ මේ ලෝකෙට පහල වුණු නොමිමර එකේ පිස්සු බල්ලා මු කියල තමයි. ඒකෙ ආයෙ වෙන ගැසට් එකක් බලන්න දෙයක් නෑ.

"උඹ ඇයි ඔහොම මං දිහා බලන්නෙ..? හරියට කැලෑ සකෙක් දිහා බලනව වගේ.. මට බය හිතෙනවා කනසා.. ඒ සුරූපී පිටිතුරු කාන්තාව උඹ ඔය තරම් අඳුනන්නෙ කොහොමද කියල හිතන්න ගන්නකොට මාව පිට්ටෙනවා.. මේ ජීවිතේ ගැන ආසාව අතාරන්න හිතෙනවා.. ජලීස් කනසා.. උඹ මුතුන් කියන්නෙපා.. මට කතා කරන්න දීපං.. එයාගෙ නම අමන්දා කියලා උඹ කැත නැතුව කතා කරා. උඹ ඔය තරම් අවිනිත වුණේ ඇයි..? උඹ එයාගෙ නම දැනගත්තා කියන්නෙ එයාව උඹට මීට කලින් හම්බවෙලා තියෙනව කියනෙකනෙ. අනේ මාව පිට්ටෙනවා කනසා. අපි දාන බෝල වලට හයේ එව්වා පැලුවට, මං හිතෙකින්වත් මෙහෙ දෙයක් හිතුවෙ නෑ. උඹ මෙහෙම ආත්මාර්ථකාමී මිනිසෙක් වුණේ ඇයි..?"

"මේ.. පිස්සු බල්ලෙක් වගේ බුරන් නැතුව ඉඳපං.. මං යනවා යන්න.. පිස්සු හැදිල වගේ මොනවා කියවනවද මංදා.."

"ඔව්.. උඹට දැන් ඉතිං සියලුදේම හම්බවෙලානෙ.. උඹ පලයං.. මං මෙහෙම වේදනා විඳිද්දි උඹ පලයං.. ගිහින් හඳවන යටින් මට හිතාවෙයං.. මේ ජීවිතේ පිළිබඳ ආසාව මං අතාරනවා කනසා.. නිකං පුල්ලි ගොනෙක් වගේ ජීවත්වෙන්න මට ඕන්නෑ.. උඹ අමන්දා එක්ක එහෙම ජීවත්වෙයන්.. මට නම් ඔහොම ජීවිතයක් කියටවත් එපා.."

"අසංක මේ.. පිස්සු කෙලිල්ල නවත්තපං.. මට තදවෙනවා.."

මේකා මේවා කියවන්නෙ විහිලුවටද එහෙමත් නැත්නම් ඇත්තටම ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ජෙන විදියට නම් සිරියස් වගේ තමයි.

"උඹට තදවෙනව නම් මං නවත්තන්නම්.. ඒත් මවං..?"

ගහ ගාව ඉඳල ගුවුන්ඩි එක ළඟට තිබ්බේ මීටර් තුන්සියක විතර දුරක්.. මං නැගිට්ටෙ ඒ දුර ඇවිදන් ගිහින් පෝස්ට් ඔලීස් එක ගාවින් මේන් රෝඩ් එකට යනව කියල හිතාගෙන.. ඒත්..?

"කනිෂ්ක.."

අසංකටයි, මටයි ටිකක් ඇතිත් කොල්ලො දෙන්නෙක් හිටගෙන ඉන්නවා මං දැක්කෙ එතකොට. මෙව්වර වෙලා අපි කියවපු පිස්සු කතන්දර උටත් ඇහෙන්න ඇති. අපිත් එක්ක ගුවුන්ඩි එකේ සෙල්ලම් කරන ඇයො දෙන්නෙක් නම්, සොරම් තමා. හෙට උදේ පත්තරේ දැමීමා වගේ තියෙයි.

"කනසා යන්නෙපා.."

හොඳටම හවස් වෙලා තිබ්බ හන්ද, හිටපු කොල්ලො දෙන්නා කවුද කියල මං අඳුන ගත්තෙ නෑ. ඒත් උං දිහාට යන්න හඳපු මං අසංකගෙ කටහඬින් එහෙම්මම නතර වුණා.

"ඇයි..?"

"ඇයි අහන්නෙ..? ඕකුත් 'බාලවන්දුන්ලගේ' ගැන්සිය.."

"ඉතිං..?"

"අපිට උං එක්ක ඇයි හොඳයික් නෑ කනගා.. උං නිතරම රෝන් එන්නෙ. මතකනෙ ගිය පාර මැව් එකේදිත් අපිත් එක්ක වලියට ආවා.. මහ එපා කරපු හැකිකරයක්.."

අසංක මගේ ළඟට ඇවිත් කුණු කුණු ගුවන්, මං අර කොල්ලො දෙන්නා ළඟට ගියා. අසංකයා නිකං බයවෙලා.. බාලවන්දන්ලගෙ ගැස්සියට බයවෙන්න, මොකෝ උං මේ ලෝකෙට ආවෙ අමුතු තැනකින්ද..? නෑනෙ.. අපි ආපු තැනින්ම තමයි.

"ඇයි..?"

"බාලවන්දන් අන්නා පණිවිඩයක් එව්වා.."

"මොකක්ද..?"

උං දෙන්නම් ටැම්ල් කොල්ලො දෙන්නෙක් කියල මං අඳුනගත්තෙ ළඟටම ගියාට පස්සෙ. එහෙනම් අසංක කිව්ව කතාව වැරදි නෑ. උං දෙන්නා හිටියෙන් අමුතුව ගටක් හිතට අරන් වගේ.

"සික්ස් සයිඩ් ඩුනමන්ට් එකට සෙල්ලම් කරන්නෙපා කියලා.."

"මොකක්..?"

"සික්ස් සයිඩ් ඩුනමන්ට් එකට ඇබ්සන්ට් වෙන්න කියලා.."

"කාටද..? බාලවන්දන්ටද..?"

"නෑ.. තමුසෙට කනිෂ්ක අයියා.. තමුසෙ මේ පාට ඩුනමන්ට්

එක සෙල්ලම් කරන්න බෑ.."

ඇස් ඉස්සරහ තියෙන තර්ජනය ගැන මගේ හිතේ ඉවුරු තලා ගියේ මහා පරිමාණ කේන්තියක්. මුං කියන කියන විදියට නටන්න මේක බාලවන්දන්ට ගියපු රටක්ද..?

"මං සෙල්ලම් කරනවද නැද්ද කියල තීරණේ කරන්නෙ මම... ඒක මේ කොහේවත් ඉන්න පාංකඩයොන්ට බෑ.. තේරුණාද..?"

"පාංකඩයො..? උඹ පාංකඩයො කියල කිව්වෙ අපේ බාලවන්දන් අන්නටද..?"

"උංයි, උඹල දෙන්නටයි ඔක්කොටම.."

මගේ වෙඩි වගේ සැර කතාබහට දෙමළ කොල්ලො දෙන්නා මුණින් මුණ බලාගත්තා. ඇත්තටම උං දෙමළ උනාට අපේ භාෂාව අපිටත් වැඩිය හොඳට කතා කරා. නැත්තං ඉතිං 'පාංකඩයා' වගේ වචනයක් මේ උඩින් පල්ලෙන් සිංහල කතා කරන එකෙකුට තේරෙන්නෙ නෑනෙ.

"ඔය කරපු කතාවට උඹට සැහෙන්න ලොකු වන්දියක් ගෙවන්න වෙයි කනිෂ්ක අයියා.. අපි ආවෙ මේ කනන්දරේ දුර දිග යන්න කලින් ඉවරයක් කරල දාමු කියල, කියල යන්න.. එක පාරක් ඩුනමන්ට් එක සෙල්ලම් කරේ නැති වුණාට උඹට පාඩුවක් වෙන්නෑ.. තරඟාවලියේ වීරයා වෙන එක එක පාරක් අමතක කරල දාපං.."

"ඔයිට වැඩිය හොඳ නැද්ද උඹලා ෆේස්ටු ෆේස් මගේ ටීම් එකත් එක්ක හැප්පෙන එක.. ආ.. උඹලත් නිකං අපේ මේ

සමහර ඇයෝ කරනවා වගේ කොන්දක් නැති වැඩ කරන්න හදන්නේ..?"

"කතයා ජලීස්.. ඔය කතාව නවත්තපං.. අපිට මුං එක්ක කතාවක් නෑ.. මුං ඕන දෙයක් කියපුවාවේ.."

"උඹ පැත්තකට වෙයන් අසංක.. මුංට කතන්දරේ තියෙන්නේ මගෙන්එක්ක.. මං ඒක මුං එක්ක බේරගන්නම්.."

"ඔයාට මෙනත බේරගන්න දෙයක් නෑ කනිෂ්ක අයියා.. ඔයා කවුද කියන්න අපි දන්නවා.. අපේ බොසාව, බාලවන්දුන් අන්නාව ඔයා දන්නවනේ.. මෙනත කිසිම ප්‍රශ්නයක් නෑ.. අනික අපිට ඔයත්තෙක්ක වලියක් දාගන්න ඕනකමකුත් නෑ.."

"මෙනත කිසිම ප්‍රශ්නයක් නැත්තම්, බාලවන්දුන් අන්නට කියපං මං ඉස්සරහට එන්න කියලා.. මං උත්තෙක්ක කතා කරන්නම්.. මොකක්ද මේ දෙකේ පන්තියේ වැඩේ කියල.."

ටැම්ල් කොල්ලෝ දෙන්නා වචනයක්වත් කතා කරන්නේ නැතුව යන්න ගියා. මගේ හිතේ ඇත්තටම මහා තොරස්සුම්කමක් ඇතිවෙලා තිබුණා. කවදාවත් නැතුව මොකක්ද මේ වෙන්න යන්නේ..? බාලවන්දුන්ට ඕන විදියට මට තටන්න පුළුවන්ද..? සික්ස්සයිඩ් වූනමන්ට එකෙන් මාව අයින් කරන්න හදන්නේ, උංගේ 'ටැම්ල් ඒසියා යුත්' එකට කප් එක උස්සන්නනේ. මං ඉදිදි උංගේ ටාගට් වලට කවදාවත් යන්න බෑ කියල, දැහැමෙන් සෙමෙන් කල්පනා කරල හීන් නූලෙන් ක්‍රියාත්මක වෙන බාලවන්දුන් හිතන්න ඇති.

"අ.. අපි මොකද කරන්නේ කතයා..?"

ටැම්ල් කොල්ලෝ දෙන්නා ජේන්නැති වෙලා යනකල් කටවහන් ඉඳපු අසංක කට ඇරියා. අරුත්ගෙ කතාවටයි, ලතාවටයි මුත් පාෂානිගුත වෙලයි ඉන්න ඇත්තේ. ඕන් විතරක් මු.. ඩිංගක් හරි හිතන්න එපාද බල්ලෝ බිරුවට කපු පාත්වෙන්නු කියලා.. සද්දේ විතරයි දෝකාර දෙන්නේ කියලා..

"මොනවා කරන්නද..? සුපුරුදු ජීවන රටාව අරගෙන යනවා මිසක.."

"උඹ ඔහොම කිව්වට, උඹ නැතුව අපි කොහොමද වූනමන්ට එක සෙල්ලම් කරන්නේ..?"

"මං සෙල්ලම් කරන්නෑ කියල කවුද කිව්වේ..?"

"ඇයි අර භාල්පාරුවෝ දෙන්නා.. මෙනත තප්පලුවේ ඒක කියලනේ.."

"ඉතිං මැට්ටො.. බත් කන හරකො.. උං කියන විදියට වැඩ කරන්න උං මගේ බාප්පොච්චිලාද..? මං මොකටද උං කියන විදියට සෙල්ලම් කරන්නේ..?"

"ජලීස් කතයා.. ඔය තරම් කැන විදියට මට කතා කරන්නෙපා.. මං මේක අපේ කොල්ලෝ සෙට් එකටම කියනවා.."

ඇත්තමයි.. දවසකට හරි මේකා මගේ යාලුවෙක් වෙලා හිටියනේ.. එහෙම නැත්තං දනී මං කරන දේ.

"මේ වෙච්ච දේවල් ගැන කෙළ බිංදුවක් හරි බිමට දාල තිබ්බොත්, මං ආයෙ ඔය කටින් උඹට බත් කන්න තියන්නෑ.. තේරුණාද..? උඹට ඕන අපේ කොල්ලොන්ගේ මොරාල් එක

නැති කරන්නද..? ආ.. මං සෙල්ලම් කරන්න කියල විහිලුවට හරි දැන ගත්තොත්, ටස්ට් රවුන්ඩ් එකෙන්ම අපේ ඇයො එළියට විසිවෙයි.."

මුණ බකුස්සා වගේ බුම්මගෙන හිටියට, අසංක පිනෝකියෝ වගේ ඔලුව දෙපැත්තට වැනුවා. ඇති යාංතත් මේ බත් බරියට ඕකවත් තේරුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

පහුවෙනිද උදේ මං ඇහැරුනේ, ටිකක් නපුරු විදියට දැනුණ හිසේ කැක්කුමකුත් එක්ක. ඇත්තටම ඊයේ රෑ වෙනද වගේ සනීපෙට මට නින්ද ගියේ නෑ. බාලවන්දන් කියල එව්පු වචන මට සැරිත් සැරේට මතක් උනා. ඒත් උෟ මට මොනව කරන්නද..? උෟ මොනවද මට කරන්න පුළුවන්.

"සුදු මහත්තයා.. ඇයි සනීප නැද්ද..?"

නළල දෙපැත්ත තද කරල මිරික ගන්න ගමන් මං එළියට බැස්සා. මිදුලේ ටිකක් උසට වැටිල තිබ්බ තණකොළ ගස් මැෂිමෙන් කප කපා හිටිය රාළහාමි අයියා මගේ ළඟට ආවා. ඒ මුණ පිරිල තිබ්බේ ලොකු කුතුහලයකින්.

"මට නින්ද ගියේ නෑ.."

"ඊයේ රෑ වෙනකන්ම ක්‍රිකට් මැච් වගයක් බල බලා හිටියනේ.. මං හිතන්නේ නිදා ගන්නකෙට පාන්දරවත් වෙන්න ඇති.."

රාළහාමි අයියාගෙ කතාවට මං මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ. කකුල් දෙකේ තිබ්බ රබර් ස්ලිපර්ස් දෙක එහෙමම ගලවල, මං

තණකොළ උඩ හෙමිට ඇවිදගෙන ගියා. පිණි වැටිලා, තෙත බරිත වෙලා තියෙන තණකොළ කකුල් වලින් පෑගෙන කොට පුදුමාකාර සනීපයක් ඇඟට වගේම හිතටත් දැනෙන්නේ.

"රාළහාමි අයියා.."

මැෂින් එකේ ස්ටිච් එක ඕල් කරන ගමන් රාළහාමි අයියා මගේ ළඟට ආවා. දාඩිය බිංදු කීපයකින් ඔපමට්ටම් වෙලා තිබ්බ ඒ මුණ කෙලින්ම යොමුවෙලා තිබ්බේ මගේ දිහාට.

"අනිද්දා උදේම අපි ගල්කන්ද වත්තට යන්න ඕනේ..?"

"අර මක්කටෙයි සුදු මහත්තයෝ..?"

"මට එතන යන වැඩ පිළිවෙල අල්ලන්නේ නෑ.. මොකක් නමුත් කුණු කේස් ටිකක් එතන තියෙනවා.."

"ලොකු නෝනා ඊයේ වත්තේ එකවුන්ටි කරන මිසි එක්කත් ඔය ගැන කතා කරනවා මං අහගෙන. ඒ මිසි කියල තියෙන්නෙත් ලියන මහත්තයාගෙ අනුදැනුම පිටය හැමදේම වෙන්නේ කියලා.."

"ඕකේ වැඩිපුරම කොටස් තියෙන්නේ අපිට හින්ද, වත්ත ඇතුළට අත දාන්න සාධාරණ අයිතියක් මට තියෙනවා කියල මං හිතනවා. හැබැයි රාළහාමි අයියා, ඔය ලියන්නා මොකක් හරි බලු වැඩක් හෙම කරල තිබ්බොත්, වයස බලන්නෑ.. මං ඒකට දෙන එක දෙනවා.. ආයෙ ඔය කටින් බත් නොකන්න. ඕන නම් රාළහාමි අයියා, ආවිච් මම්මටත් කියන්න. එයානෙ ඔය ලියන්නව නලවන්නේ.."

"හතේ මං දන්නෑ සුදු මහත්තයෝ.. වැඩිය කලබොල කර

ගන්නාතුව, වැඩේ ඉෂ්ඨ සිද්ධ කොර ගන්න බලමු.."

රාළහාමි අයියගෙ කතාව ඇහුණේ නෑ වගේ මං ගේ ඇතුළට ආවා. උදේ හදල දීපු කිරි මග් එක ඇතුළට අත සම්පූර්ණයෙන්ම ඔබලා, ආයෙත් ඒ අත යස අගේට දිවෙන් පොලිෂ් කරන බිනෝද්ව මගේ ඇස්වලට අහු වුණා.

"මිත්.. මොනවද බිනු ඔය කරන්නෙ..?"

දකුණු අත එබුවා මදිවට ඒ තත්පරේට බිනෝද් වම් අතත් එබුවා. මගේ කටහඬට ලොකු රවුම් සුදු මුණ මැදට ආවේ අලි සයිස් හිනාවක්. ජෙන විදියට නම් බිනෝද් ලැස්ති වෙන්නෙ, කිරි එක බොන්න නෙමේ, කිරි එක කන්න වගේ.

"ගුඩ් මෝර්නින් සුදු අයියා.. ඔයා කොහේවත් යන්නද..?"

මං අහපු දේ ඇහුණේ නෑ වගේ බිනෝද් මගෙන් ඇහුවා. ඒ සාමාන්‍යයෙන් එයාගෙ හැටි. එයාට ඕන තමන් කතා කරන දේ විතරයි. තමන් ක්‍රියා කරන දේ ගැන විතරයි.

"දැන්ම නෙමේ හවසට.."

"එක හොඳයි.."

බිනෝද් ආයෙත් කිරි මග් එක ඇතුළට අත දැමීමා. වැරදිලාවත් මේ වෙලාවේ කවුරු හරි ඔය මග් එක අයින් කරන්න හරි, ඔය කරන ක්‍රියාවට විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කරන්න ගියා නම් හරි.. තත්පර දෙක තුනක් ඇතුළත ඔය මග් එකේ කැලි ටික අත ළහින්ම හම්බවෙයි. ඒකෙ ආයෙ කිසිම වෙනසක් නෑ. මොකද කියනව නම් ඔය වගේ අවස්ථා කීපයකටම මුණ

දිලා පලපුරුද්ද, මේ කණයට තියෙනවා. ඉතිං ඊට වැඩිය හොඳයි, කිරි එක බොන්න බැරි නම් නාන්න කියල හිතාගෙන, දැක්කෙ නෑ වගේ මෙනතින් අයින්වෙන එක..

සමහර වෙලාවට බිනෝද් කරන්නෙ පුංචිම පුංචි එවුන් කරනවටත් වඩා අන්ත බාළ බොළඳ වැඩ. ඒ වගේ වෙලාවට හිත පලාගෙන උඩ පතින කේන්තිය ඇත්තටම ඉවරවුණේ හිසේ කැක්කුමකුත් එක්ක.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

හවස දෙක වගේ වෙද්දි මං දම්තගෙ මියුසික් සෙන්ටර් එකට ඇතුල් උනා. මාව දැක්ක ගමන් ඇස් දෙකක් පුංචි කරලා ඌ කමාන්ඩෝ සැලියුටි එකක් ගැහුවා.

"කතයා.. උඹ සිංදුව ඇහුවද..?"

දම්තට එහෙත්ම මංගල දර්ශනේම මතකයි වගේ. මුට තියෙන ඉස්පාසුවක් නැති වැඩ කටයුතු හින්ද මං හිතුවේ ආයෙමත් අයන්නෙ ඉඳලම මතක් කරල දෙන්න වේවි කියලා.

"මොන සිංදුවද..?"

දම්ත බයිටි කරන්න පුළුවන් ලේසිම විදිය මං දැනත් හිටියා. ඒත් උඹ පුංචි හිනාවක් ගියා.

"උඹ හදන්නෙ මාව අන්දන්න කතයා.. හවස ප්‍රැක්ටිසන් යන්නාතුව, කියපු වෙලාවටත් පැයක් කලින් මෙනෙට ඇවිත් දැන් උඹ මගෙන් අහනවා සිංදුව මොකක්ද කියලා..?"

"මං කොහොමටත් හවස ප්‍රැක්ටිස් යනවා.."

බාලවන්දනගේ වෝර්නින් එක මතක් වෙලා මං කිව්වා.

"හර්.. හර්.. ඒක පැත්තකින් කියල සිංදුව ඇහුවද කියපං.. මං මේ හදන්නෙ ඇහුවෙ නැත්නම්, උඹට ඒක අහන්න දෙන්න.."

"ඔන නෑ දමිත.. මං ඒක ඇතිවෙනකල් ඇහුවා. උඹට කියන්න.. ඒ සිංදුවේ මාර ගතියක් තියෙනවා.. මාර දුක්බරකමක් මුළු මෙලඩ් එක පුරාම තියෙන්නෙ.."

"මං ඒකට විෂුවල්ස් ටිකක් සෙට් කරා. අර අතන තියෙන කම්පියුටර් එක ඔත් කරල බලපං.. මං මේ කට්ටිය යවල එන්නම්.."

පුරුදු විදියටම දමිතගේ කස්ටර්මස්ලගෙන් කඩේ පිරිල ගියා. මං කම්පියුටරය ළඟට ගිහින් ඒක ඔත් කර ගත්තා. ඊට පස්සෙ දමිත විෂුවල්ස් එකතු කරල හදපු සිංදුව මං අහන්නයි, බලන්නයි ගත්තා. ඇත්තටම සිරාවටම මැව් වෙන විදියට උා ඒ විෂුවල්ස් ටික ඇඩ් කරල තිබුණා. ටැම්ල් ඇක්ටර් මාධවත්තේ විවිධ ඉරියව් වලට ලස්සන ෆොටෝස් බර ගානක්, වෙන වෙනම පැත්තකින් එකදිගට මතු වෙන්නත් හදල තිබුණා. මොනව උනත්, අමන්දා කියපු එක දෙයක් නම් හරියටම හරි කියල මට තේරිලා තිබුණා. ඒ මාධවත්තයි, මායි එක වගේ කියල කියපු එක.

"කනිෂ්ක.."

හැරිල බලන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ.. පිටිපස්සෙන් ඇහුණු හුරුකල් කටහඬ මං අඳුන ගත්තා. එයත් කියපු වෙලාවට වැඩිය පැය බාගයක් කලින් ඇවිත්.

"ඔය බලන්නෙ මගේ සිංදුව නේද..?"

මට සමාන්තරව ඇවිල්ලා, අමන්දා ස්ක්වින් එකට එබුණා. එයා ගල්වලා තිබ්බ, පර්සියුම් වර්ගයක මුදු පුවදක් මගේ මුළු හිත පුරාම පැතිරිලා ගියා. ගතකම දිග කොන්ඩේ තනි කොන්ඩා කරලක් වගේ වෙන්න හදාගෙන, නළලෙන් ඉස්සරහට සැහෙන්න තරමේ දිග කෙස් රොදක් වෙනමම වැටෙන්න දාල හිටිය අමන්දාගෙන් මං දැක්කෙ, එයාව දැකපු දවස් තුනටම වැඩිය වෙනස් ලස්සන රූපයක්.

"අනේ.. හරිම ලස්සනයි කනිෂ්ක.. ඔයාද හදුවෙ..?"

"නෑ.. දමිත හදල තියෙන්නෙ.. මට එව්වර හරියක් කරන්න බෑ, උවමනාව තිබ්බට.."

"උවමනාව තිබ්බට කිව්වෙ..?"

"ඔයා කැමතියි කියල කිව්ව දේ මතු කරල දෙන්න.. ඒත් මීට පස්සෙ, මං හුඟාක් උත්සාහ කරනවා.. බෑ කියල දෙයක් මේ ලෝකෙ නෑනෙ.. ඒ වගේ දෙයක් මගේ ඇස් ඉස්සරහ මතු වෙනවටත් මං කැමති නෑ.."

එතන ඉඳල තත්පර ගානක නිහැඩියාවක් අපි අතරෙ ගෙවිල ගියා. ස්ක්වින් එකෙන් ඇස් අහකට අරන්, මං ඒ මුණ දිහාට හැරුණා. ඒ ලස්සන ඇස් දෙකක් තිබ්බෙ ස්ක්වින් එකේ නෙමෙයි. මගේ මුණ මැද්දෙ.

"කනිෂ්ක.. අපි ඩිංගක් අතෙන්ට යමුද..?"

ඒ වෙනකොට මායි, අමන්දායි හිටපු තැනත් කඩේට ආපු

කස්ටර්මස්ලා ආක්‍රමණය කරල තිබුණා. අමන්දා අත දික් කරල පෙන්නපු තැන ගොඩ ගහල තිබ්බෙ හිස් සී. ඩී. තැටි වගයක්. ඒ හරියෙ නම් කිසිම තදබදයක් තිබුණෙ නෑ.

"එන්න යමු.."

මං තැහිටල අමන්දාට අඩ ගැහුවා.

"ඔයා ඉස්සෙල්ල කියපු දේ මට තේරුණේ නෑ.."

හිස් සී. ඩී. තැටි ගොඩ ගහල තිබ්බ තැනට ගිහිල්ලා අමන්දා මගේ මුණට එබුණා. දහ කරන ඇස් දෙකයි, ලා රෝස පාටට තොල් පෙති අතරෙ පිපිල තිබ්බ හිතාවයි, මගේ හිත නුහුරු නුපුරුදු ඉසව්වක අතරමං කරල දැමිමා.

"මං කිව්වෙ, ඔයා කැමති දේ කරන්න, කරල දෙන්න මං උත්සාහ ගන්නවා කියලා. ඔයා ඉස්සරහ ඒ දේ මට කරන්න බෑ, මං ඒ දේ දන්නෑ කියල කියන්න මං කැමති නෑ කියලා.."

මං කියපු දේ ගැන එයා සැහෙන තරම් හිතනව කියල මට තේරුණා. එයාගෙ ලස්සන ඇස්වලින් මගේ මුළු ආත්මයම නිරුවත් කරල පරීක්ෂා කරන්න වගේ කීප සැරයක්ම මං දිහා ලොකු උවමනාවකින් බැලුවා. ඒ ඇස් ඇතුළෙ තිබ්බ බැල්ම රැළිල තිබ්බෙ අමුතුව ගුප්ත බවක්. ඒ ගුප්තකමත් එක්ක ගැටිලා තිබ්බ ආදරණීය බව විදගන්නව ඇරෙන්න ඒකෙන් මිදෙන්න මට උවමනාවක් තිබ්බෙ නෑ.

"කනිෂ්ක.."

"මු.."

"හිරුණි අක්කට ඔයාව සැහෙන්න අල්ලලා ගිහින්.."

"මාව..? බොරු කියන්නෙපා.."

"ඇයි කනිෂ්ක මං ඔයාට බොරු කියන්නෙ..? මට කාගෙන්වත් තැහි හම්බවෙනවද..?"

"ඒ කියන්නෙ තැහි හම්බවෙනව නම් බොරු කියනවා.. එහෙම නේද..?"

"අතේ කනිෂ්ක.. මං දැන් ගහනවා ඔයාට.. තැහි හම්බ වෙනවට බොරු කියන්නෙ කවුද..?"

"ඇයි අවුරුදු උත්සව වලදි.. ලොකුම බොරුවට තැහි හම්බවෙන්නෙ.."

"ඔයා.. නම්.."

මගේ උරහිසට හෙමින් සිරුවෙ පාරක් ගහන ගමන් අමන්දා තවත් ටිකක් මට ළංවුණා. ඇත්තටම මේ වගේ අවස්ථා මගේ ජීවිතේට ලංවෙනවා හුඟක් අඩුයි. මොකද මේ වගේ අවස්ථා මීට කලින් එක පිට එක ආවත්, ඇවිල්ල තිබුණත් බිනෝද්ගෙ අඩන ඇස් දෙක හැම වෙලාවෙම මට මතක් වුණා. බිනෝද්ව අමතක කරල දාල, තනියම සන්නේරස වෙන්න මට උවමනාවක් තිබ්බෙ නෑ.

"ඉතිං හිරුණි අක්කා මොනවද කිව්වෙ කියල මට කිව්වෙ නෑනෙ.."

"ඔයාව දවසක ගෙදර එක්කං එන්න කිව්වා.."

"මා..ව..?"

"ඔව්.. ඇයි ඔයා පුදුම උනේ..?"

"නෑ.. මට හිතාගන්න බැරිවුණා.. එහෙම එකපාරටම ම. ඔයාලගෙ ගෙදර ආවොත්, ඔයාගෙ අයියා මොනව හිතයිද..? අපි අතරේ මේ වගේ ලොකු දැන හැඳුනුම්කමක් ආවේ කොහොමද කියල බලයි.. ඒක ඔයාලට ප්‍රශ්නයක් වෙයි.."

"මමයි, හිරුණි අක්කයි හිතුව වගේම ඔයා හරි හොඳයි කනිෂ්ක.. වෙන කෙනෙක් නම් ඔය වගේ අවස්ථාවක් පැනලයි බාර ගන්නෙ. ඒත් ඔයා අපි ගැනත් හිතනවා.."

හුභාක් ගැනු ලබයින්නගෙ පේන්න තිබුණේ නැති, තිබුණත් ක්‍රියාත්මක කරන්නැති, හොඳ ගුණාංගයක් අමන්දා ලෙ තිබුණා. ඒ තමයි හිතේ එකයි, බඩේ එකයි කියාගෙන ඉන්නැතුව කෙලින්ම අදහස් ප්‍රකාශ කරන එක. සමහර වෙලාවල් වලදි එයාට ඒක අවාසියක් වෙන්න පුළුවන් උනත් මගේ හිතේ නම් එයා ගැන ලොකු පැහැදීමක් ඇතිවුණා.

"අයියා අදත් වැඩද..?"

"ඔව් කනිෂ්ක.. එයාට රාජකාරියෙන් තොර ලෝකයක් නෑ. හුභාක් වෙලාවට හිරුණි අක්කා තනියම ඉන්නෙ.. හරිම පව්.. අක්කට කොහෙවත් යන්න නෑ.. ඔය මාත් එක්ක කොහේ හරි ගියොත් තමයි.. ඒත් අක්කා, අපේ අයියට මහා හුභාක් ආදරෙයි. එයාල ආදරේ කරලනෙ මැරි කරේ.. අයියා වෙනුවෙන් ඕන දුකක් විඳගෙන ඉඳයි.."

"ඔයයි අක්කයි තරහ වුණේ නැද්ද..?"

"මායි අක්කයි..? ඇයි ඒ..?"

"ඔයා එදා එයාට කිව්වෙ ගහ ගාවදි හොඳටම තරහයි කියලා.."

"අ..තේ.. කනිෂ්ක.. ඔයාට ඒවත් මතකද..?"

අමන්දා ඒ වගේ ප්‍රශ්නයක් මගෙන් අහපු එක ගැන මගේ හිතට සතුටක් නම් ගෙනාවේ නෑ. ජීවිතේ කවදාවත් සිද්ධ වුණේ නැති විදියට, අමන්දා එක්ක ගත කරපු හැම තත්පරයක්ම, මගේ මතකයේ රැඳිල තිබුණා. ඒ ගැන ආපිට ආපිට ම. මතක් කරේ හිත පුරාම ඇදිල ගියපු සොඳුරුම හැඟීම් ගොන්නකුත් එක්ක.

"අමතක වෙන්නෙ නෑ.. කීවත් ඔබ මට අමතක කරන්න මා කියා.."

ටී. එම්. ගෙ සිංදුවක පද පේලි දෙකක් ඒ ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ විදියට ම. කිව්වා. අමන්දාගෙ මුණේ කිබිබ වැහි වලාකුළු පාවෙලා ගිහිල්ලා, තිවුනු සන්සුන්කමක් මතු වෙලා ආවා. ඒ සන්සුන්කම ලෙ ඉඳගෙන මේ වගේ විදින්න හම්බවෙව්ව එකත් කොයි තරම් මානසික සුවයක්ද..?

"ඔයා හරිම ලස්සන උත්තරයක් දුන්නෙ කනිෂ්ක.. ම. ඒ සිංදුවටත් හුභාක් කැමතියි.. තනියෙන්, පාලුවෙ ගෙදරට වෙලා ඉන්නකොට ඔය වගේ සිංදුවක් පැත්තකින් ඇහෙනකොට පුදුම හැඟීමක් හිත ඇතුලට ගලාගෙන එන්නෙ.. හරියට ඒ සිදුවීමට අපි මුණ දුන්නා වගේ දෙයක් දැනෙනවා."

"ඔයා කියන දේ හුභාක් ඇත්ත අමන්දා.. ඔයා, ඔය

විෂුවල්ස් කරන්න දීපු සිංදුවෙ උනත්.."

"චුට්ටක් ඉන්න.. ඔයා ඒකෙ කොයි හරියටද කැමති..?"

"මුළු සිංදුවටම කැමතියි.. ඒත් අර.. 'දෙදෙනා පෙම්කළ මේ ගං තොටුපළ - සිහින නගරයකි ඔබ මා වෙන් කළ..' කියන වචන ටික කියැවෙද්දි ඇඟ හිරිවැටිල යනවා.. මං හුඟාක්ම ආස එනෙත්ට.."

මං කියපු දේ පුදුමාකාර උනන්දුවකින්, ආසාවකින් අමන්දා අඟගෙන ඉන්න හැටි මං දැක්කා. ඒ සොදුරු මුණ පුරාම ලියවිලා තිබ්බේ ලොකු උද්‍යෝගයක්. තත්පර ගානක්, විනාඩි ගානක් යනකන් ඒ උද්‍යෝගය මොකක්ද කියල මට තේරුම් ගන්න බැරිවුණා. ඒත්, ටිකක් හිතද්දි, කල්පනා කරද්දි, තමන් කැමතිම මාතෘකාවක්, තමන් කැමතිම කෙනෙක් එක්ක ඉන්ටවල් නැතුව කතා කරන්න අවස්ථාවක් උදා උනහම, හිතට එන ලිටි එක තමයි ඔය මුණෙන් පේන්නෙ කියල මං තේරුම් ගන්නා.

"ආ..! කතා කරල දෙන්නටම මහත්සි ඇතිනෙ.."

අමන්දාගෙයි, මගෙයි සංවාදය ඇණ හිටියේ දම්තගෙ කතාබහෙන්. ඒකා ක්‍රීම් සෝඩා බෝතල් දෙකක් දික් කරන්, අපි ඉස්සරහ හිටියා.

"තැන්ක්යු මවං.. මේ කරන උදව්වට මං වරුවක් ෂෝප් එකේ වැඩ කරන්නම්.."

"වැඩ නොකළට කමක් නෑ.. දවසකට එක පාරක් හරි උඹ උදේට ෂෝප් එකට ආව නම් ඇති.. ඔයාට කියන්න

අමන්දා.. මේ අපේ කතයා ඉන්නව නේද..? මේකා ෂෝප් එකට ආවොත්, කස්ටර්මස්ලා ඉන්ටවල් නැතුව එනවා.. සමහර වෙලාවට මැස්සෙක්වත් නෑ.. ඒත් කතයා අර දොරෙන් මතුවෙන කොට කොහෙන් එනවද මංදා. කතයවත් පෙරලගෙන මිනිස්සු ෂෝප් එකට එන්නෙ.."

දම්ත ඔය කතාවම මගෙන්එක්ක කීප වතාවක්ම කියල තිබුණා. ඒකා ඒක මේ වෙලාවෙම කියපු එකනෙ වැඩේ.. අමන්දා හිතයිද දන්නෑ මු පම්පෝරි ගහනවා කියලා.. මාත් අර ෂෙංසුයි වල බඩා වගේ එකෙක් කියල හිතයි.

"ඒ කියන්නෙ කතිෂ්ක හුඟාක් වාසනාවන්තයි, සිද්දේවියි කියන එකනෙ.. කොයි තරම් හොඳද..?"

"ඔව්.. ඔව්.. කතයා වගේ කෙනෙක් ළං කරගත්තොත් ඉතිං මුළු ජීවිතේම වාසනාවන්තයි තමයි.. සතුට කියන දේ ජීවිතේ පුරාම තියෙයි.. ඔය.. අර බලන්න මං කිව්වෙ බොරුද..?"

තවත් කස්ටර්මස්ලා දහ දොලොස් දෙනෙක් ෂෝප් එකට ඇතුල් වෙද්දි දම්ත ඉක්මනට ඒ දිහාට ගියා. අමන්දා ක්‍රීම් සෝඩා එක අතේ තියාගෙනම මං දිහා නෝක්කාඩු විදියට බැලුවා. ඒ ඇස්වල ලියැවිව්ව දේවල් කියවන්න මං උත්සාහ ගන්නා.

"දම්ත අර අන්තිමට කිව්වෙ මොකක්ද කතයා..?"

අමන්දා 'කතයා' කියලා ඇදල කිව්වෙ අමුතුවම ලතාවකට. ඒකෙ තිබ්බ ආදරණීය බවයි, නෝක්කාඩු කමයි එකට එක්කහු වෙලා, හිතට දැනුණේ අමුතුවම හැඟීමක්.

"මංදා.. මට නම් තේරුණේම නෑ.."

බාගෙට හිනාවෙලා මං කිව්වා. අමන්දාටත් පුංචි හිනාවක් ගියා. තව පොඩ්ඩෙන් එයා බිබි හිටපු ක්‍රීම් සෝඩා ටික ඉස්පොල්ලෙ යනවා.

"ඔයා හොඳ වගේම හරිම තරකයි. තේරුනේ නෑ කියල බොරු කියනවා නේද..? ඔයාගෙ යාලුවා මං ඉස්සරහ, ඔයාව ගැරන්ට් කරලා නේද ඒ ගියේ..? අනේ කනිෂ්ක.. එහෙම නොකලත්, ඔයා ගාවදි හිතට එන සතුට හරිම පුදුමාකාරයි.. හිරුණි අක්කත් මට කිව්වේ, ඔයාව දැක්කේ එකම එක දවසක් උනාට, හුඟ කාලෙක ඉඳන් දන්නවා වගේ හැඟීමක් හිතට ආවා කියලා.. මටත් එදා ඉස්පෙල්ලම ගුටුන්ඩි එකේදි ඔයාව දැක්කහම ඒ හැඟීමම ආවා.. මායි, අයියයි ගුටුන්ඩි එකෙන් යද්දි මගේ හිතට හිතාගන්න බැරි තරමේ පාලුවක් ආවා.. හිරුණි අක්කා උනත් කා එක්කවත් ඔහොම ළංවෙලා කතා කරන්නෑ.. එයා සාමාන්‍යයෙන් කා එක්කවත් වැඩිය කතා කරන කෙනෙක් නෙමෙයි.. ඒත් ඉතිං ඔයා ගාවදි දැක්කෙන වෙච්ච දේ..?"

"මොකද වුණේ..?"

"කතා නොකරන ගොලුවොත් කතා කරනවා.."

කතා නොකරන ගොලුවොත් කතා කරනව කිව්වට, මං ගාවම ඉඳල, මගේ ලෝකේ ඇතුළෙම ඉඳල ජීවිතේ හෙමින් සීරුවේ ඉස්සරහට අරගෙන යන බිනෝද්ට අවුරුදු කීයක් ගිහිල්ලද කතා කරන්න පුළුවන් උනේ. අමන්දා වෙනමම දේකට ඒ කතාව කිව්වත්, මගේ හිත ඇතුළටම ඒක වැදුණා. හරියට මට කිව්වා වගේ.

"කනිෂ්ක.."

"ම.."

"ඔයාගෙ මුඩි එක වෙනස් වුණා.."

"නෑ අමන්දා.."

"අනේ මට බොරු කියන්නෙපා.. ජලීස් මට කියන්න.. මගේ අතින් ඔයාගෙ හිත රිදුනද..? මොනව හරි වැරදි දෙයක් මං කිව්වද..?"

"නෑ අමන්දා.. නෑ.. ඔයාගෙ අතින් මුකුත් උනේ නෑ.."

"එහෙනම් කාගෙ අතින්ද කනිෂ්ක උනේ..? දමිත අතින්ද..? දමිත කියල ගියපු ඒවට ඔයා අප්පට් ගියාද..? එයා ඒවා විහිලුවටනෙ කියල ගියේ..?"

"නෑ අමන්දා.. නෑ.. මං කියන දේ අහන්නකො.. එහෙම මුකුත් අවුලක් නෑ.."

මගේ හිතේ ඇතිවෙච්ච දුක්බර බව තත්පරයක් යන්න කලින් අමන්දා අඳුන ගත්තු එක ගැන මට දැනුණේ ලොකු පුදුමයක්. සමහර වෙලාවට පැය ගණන්, බිනෝද් ගැන අසංක වගේ කෙනෙක් ඉස්සරහ කතා කරත්, උඹ මගේ හිත තේරෙන්නෙ නෑ. උඹ දකින්නෙ මගේ උඩින් දකින දේ විතරයි.

"කමක් නෑ කනිෂ්ක.. මට කියන්න බැරි දෙයක් නම්.. ඒත් කොයි වෙලාවක හරි මට කියන්න ඕන කියල හිතුවොත් මට කියන්න.. මං අහගෙන ඉන්නම්.. දැන් හොඳ ළමයා වගේ ලස්සනට හිනාවෙලා ඉන්න.. ඔයා හිනාවෙලා ඉන්නකොට හරි හැඩයි.."

අමන්දගෙ වචන ඊතල පාරවල් වගේ පපුව ඇතුළටම වදිනවා. එයා මිනම දෙයක් හංගන්නෙ නැතුව කෙලින්ම කියන ජාතියෙ අවංක කෙල්ලෙක් කියල මේ ටික දවසට මට දැනිලයි තිබුණෙ. කොහොමත් එහෙම අය එක්ක ආශ්‍රය කරන්න හුඟක් ලේසියි.. දේවල් කුණු වෙන්න තියලා, පල් කර කර ඉඳලා, කාලය ගතවුණාට පස්සෙ ඒ ගැන කතා කරල ඇදගෙන නාන ජාතියෙ කෙනෙක් නෙමෙයි අමන්දා කියන්නෙ.

"අපෝ.. මට වැඩිය ඔයා කොච්චර ලස්සනද අමන්දා.. ඔයා එදා ග්‍රවුන්ඩ් එකට ඇවිත් ගියාට පස්සෙ අපේ කොල්ලා කී දෙනෙක් බිංදුවට අවුට් උනාද..? කී දෙනෙක් බෝල් කරද්දි වයිඩ් බෝල දැමීමද..? කැව් කියක් මිස් කරාද..?"

"අනේ.. ඔයා නම් හරිම තරකයි.. ඔයා කියන විදියට මට ඔයා සෙල්ලම් කරන මැව් එකක් කවදාවත් බලන්න එන්න වෙන්නැතෙ.."

"ඒකත් ඇත්ත තමයි.. හැබැයි ඉතිං ඒකටත් හොඳ වැඩක් තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද කනිෂ්ක..?"

"ඔයා හැමදාම ග්‍රවුන්ඩ් එක ළඟට එන්න. එතකොට කාටවත් ඒක අවුලක් නැතිවෙයි. ඔයාව දැකල පුරුදු උනාම, ඔයාගෙ ලස්සන හැමදාම දැක්කහම, කොල්ලො යස අගේට සෙල්ලම් කරයි.."

"ඇත්තමයි.. මේ ෂොප් එකේ කට්ටිය හිටියෙ නැත්තම්, මං ගහනෙක ගහනවා.. එක්කො කොනින්තනවා කැල්ලක් ගැලවෙන්න.."

'ඒත් කමක් නෑ ඔය සුමුදු අතින් පතුරු ගැලවුණත්' කියල කියන්න වගේ මං එයා දිහා බලන් හිටියා.

"බලන් ඉන්න හැටි.. ඇත්තමයි කතයා.. මං දැන් දෙනවා දෙකක්.. හොඳයි.. මං එදා ඇවිත් ගියාට පස්සෙ ඔය අතින් අයට බැරිවුණ ඒවා ගැන කියන විරයාට මොකද වුණේ..?"

"මුකුත් නෑ අමන්දා.. හිතේ හිටි එකට, අසංකගෙ ඉතිරි බෝල හතරත් මං ලණුවෙන් එළියට යැව්වා.."

මුණේ තිබ්බ සුන්දර අමනාපෙ ඇතට පාවෙලා ගිහින්, පුරුදු හුරතල් හිනාව ආයෙන් අමන්දාගෙ මුණේ මතු උනා. හරියට මුලු ආකාසෙ පුරාම දේදුන්නක් පැයුවා වගේ.

"කනිෂ්ක.. මං එහෙනම් යන්නද..?"

ඇත්තටම කාලය හුඟක් වේගෙන් පියඹලා ගිහින් තිබුණා. මේ තරම්වත් වෙලා අමන්දා මගේ ළඟ රැඳිල හිටපු එක ගැන මට පුදුමක් හිතුණා. ඒත් මං කිව්වෙ වෙනිත්ම දෙයක්.

"තව ටිකක් වෙලා ඉඳල යන්න.."

බිමට බරවෙලා තිබ්බ ඒ ලස්සන ඇස් කෙලින්ම මගේ දිහාට යොමු වුණා. එයා දැන් ඇහිපිය ගහයි, දැන් ඇහිපිය ගහයි කියල මං බලන් හිටියත්, ඉස්සෙල්ලම ඇහිපිය ගහන්න උනේ මට.

"පුළුවන්කමක් තිබ්බ නම් ඉන්නවා.. ඔයත්තෙක්ක කතා කර කර ඉන්න මාත් ආසයි.. ඒත්..?"

"ඇයි අමන්දා..?"

"මං අයියට හොරෙන් ආවෙ.. මං ගෙදර නෑ කියල දැන ගත්තොත් හිරුනි අක්කත් බැනුම් අහයි.. මං ආයෙ ඉක්මනටම ඔයාව හම්බවෙන්න එන්නම්කො.."

ටිකක් ඇතින් ඉඳපු දම්කටත් අතක් වනාගෙන, මගේ ඉත හරියට පුංචි තට්ටුවකුත් දාගෙන අමන්දා ෂොප් එකෙන් එළියට බැස්සා. හිතට කවදාවත් දැනුණේ නැති තරමේ ආගන්තුක පාලු හැඟීමක් මගේ හිත පුරාම වෙලිල ගියා.

"වැඩේ නැගලම යනව නේද..?"

බිනෝද්ව මතක් වෙලා, ඉක්මනට ගෙදර යන්න ඕන කියලා හිතාගෙන, මං දොර ලඟට ගියත් දම්ක මගේ ලඟට ආවා.

"මොන වැඩේද..?"

"මොන වැඩේද අහන්නෙ..? කෙල්ල ගියේ සී. ඩී. එකවත් ගෙනියන්නෙ නැතුව.."

"ඡත්.. අපරාදේ දම්ක.. එයා හුභාක් ආසාවෙන් හිටියේ ඕක අරගෙන යන්න.."

"මොන පිස්සුද කනගා.. එයා ගියේ ආයෙ එන්න බලාගෙන.. ඒකනෙ සී. ඩී. එක දාලා යන්න ඇත්තෙ.. මං කියන්නද වැඩේ.. උඹ සී.ඩී. එක අරන් ගෙදර පලයං.. එකකොට එයාට කොහොමත් උඹව හම්බවෙන්න වෙනවනෙ.. කතන්දරේ තවත් පිටුවක් ලස්සනට පෙරලෙයි..."

දම්ක කියන දේත් ඇත්තක් තිබුණා. ආයෙ වතාවක් අමන්දාව හම්බවෙන්න ලොකු ආසාවක් මගේ හිතෙන් තිබ්බා. එයා කියලත්

ගියේ ඉක්මනටම මාව හම්බවෙන්න එනව කියලනෙ. ඒ ගැන හිතෙනකොටත්, හිතට ගලාගෙන ආවේ සමනළ වසන්තයක් වගේ සුන්දර හැඟීම් ගොඩක්.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

මං ගෙදරට ලංවෙනකොටම ඇත තියාම මට අමුත්තක් දැනුණා. වෙන ඕන මලදානයක් උනාට කමක් නෑ. බිනෝද්ව මුකුත් වෙන්නෙ නැතුව. මගේ හිතේ තිබ්බ එකම සිතුවිල්ල එව්වරයි. මං ගෙදර නැති උනොත් විනාසයක්ම තමා.

"බලන්න සුදු පුතා.."

වෙනද මගේ ඉස්සරහටම දුවන් එන්නෙ රාළභාමි අයියා උනත්, අද හිටියේ ආච්චි මම්මා. ඒ තරම් බරපතල හැඟීමක් නොවුණත්, මහා කළු වලාවක් ආච්චි මම්මගෙ මුණ පුරාම පැතිර්ලා තිබ්බා.

"ඇයි ආච්චි මම්මා..?"

"ඔයා කොහෙද ගියේ සුදු පුතා..?"

"මං දම්කගෙ ෂොප් එකට ගියා.."

"ඔන්න ඔයා කියන්නැතුව ගියා කියල, බිනෝද් හොඳටම තරහ වෙලා.. දවල්ට උසපු කෑමයි, ඒ භාජනය සාලෙ මැදට ගෙනැල්ලා ඔක්කොම බිමට හලලා.. අර ලොකු වතුර පිල්ටරෙන් උස්සගෙන ඇවිත්, ඒකත් පොල් ගහලා.. අනේ මං දන්නෑ සුදු පුතා.. මට තේරෙන්නෙ නෑ මොනවද කරන්න ඕන කියලා.."

"දෙයියනේ.."

උදේ ඉඳල, අමන්දා හම්බවුණ වෙලාවේ ඉඳල හිත පුරාම රජ කරපු සතුට, එක තත්පරේට දෙකට විනාස වෙලා ගියා. ඒ වෙනුවට මගේ හිත පුරාම පැතිරල ගියේ මහා නොසන්සුන් හැඟීම් ගොඩක්. මගේ හිතට ඉබේම වගේ තොරිස්සුම් හැඟීම් කන්දරාවක් ගලාගෙන ගලාගෙන ආවා. ඒ හැමදේ එක්කම මං සාලෙට එබ්ල බැලුවා. දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න. බුදු සන්නේ.. විසි නමකට විතර දන් බෙදලා, පිලිවෙලට අස්පස් කරල තිබ්බ දානෙ ශාලාවකට කුලප්පු වෙච්ච මී හරක් කීප දෙනෙක් රිංගපු දර්ශනයකට ඉතාම සමාන දර්ශනයක් කැන නැතුව එතන සජීවීව තිබුණා. වෑංජන, හොඳි බිත්තිවල හිටන්. සාලෙ මැදදේ තිබ්බ ලොකු සෝපාවේ එහෙම පිටින්ම පරිප්පු භාජනේ හලලා. කාපටි වල තත්වේ නම් ගන්නම දෙයක් නෑ. බලන බලන අතේ මං දැක්කේ, හිත කලකිරවන දර්ශන තලයක් මීසක් වෙන දෙයක් නෙමෙයි. ඒ වෙනකොටත් රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි අක්කයි මහා යුද්ධෙකට යන්න ලැස්ති වෙලා වගේ, සාලෙ අස් කරන්න පටන් ගන්න ඕන කොතනින්ද කියල හිතාගන්න බැරුව, බලා ගත්තු අතේ බලන් හිටියා. දෙන්තගෙම අත්වල කොහුයි, වතුර භාජනයි රෙදි කැලියි.

"බි..නු.."

කිසිම දෙයක් උනේ නෑ වගේ, පැස්ටල් වෝක් එකකින් ලස්සනට ලා නිල් පාට ගාල තිබ්බ කෑම කාමරේ බිත්තියේ බලියක් අදින බිනෝද්ව මං දැක්කේ ටිකක් වෙලා ගියාට පස්සේ. මගේ සද්දෙට රාළහාමි අක්කයි, අයියයි දෙන්තම මං දිහා බැලුව උනත්, බිනෝද් සහ පහකටවත් ගණන් ගත්තේ නෑ.

"බිනු.. ඔයා මොකක්ද මේ කරල තියෙන කැන වැඩේ.."

කේන්තිය හිතට එන එක වලක්වගන්න, කරන්න තියෙන හැමදේම හිත ඇතුළෙම කරගෙන, මං පුදුමාකාර සංයමයකින් බිනෝද්ට කතා කරා. තත්පරයක් දෙකක් හිඟිල්ල ඒ සුදු රවුම් මුණ මගේ දිහාට හෙමිට හැරුණා. ලොකු ඇස් දෙක කේන්තියෙන් රතු වෙලා, මුළු මුණම කළු එ පුරවගෙන ඉන්න, අසරණයව දැක්කහම, හිතේ තිබ්බ හැමදේම දියවෙලා ගියා.

"ඔයාට මොනවද ඕන බිනු..?"

බිනෝද් ළහටම ළංවෙලා මං එයාගේ උරහිස උඩින් අත තිබ්බා. එයා හෙමින් සිරුවේ මගේ අත ගසල දැම්මා. ඒ වෙනකොටත් නිල් කැට දෙකක් වගේ තිබ්බ ඇස් දෙකෙන් කළු ගංගාවක්ම හෙමින් සැරේ ගලාගෙන ගියා.

"ඔයා ඉන්නෙ මගෙන් එක්ක තරහින්ද..?"

'ඔව්' කියල කියන්න වගේ එයා ඔලුව දෙපැත්තට වැනුවා. ඒක බිනෝද් පුංචි කාලෙ ඉඳලම පුරුදු වෙච්ච දෙයක්. එයා දෙයක් ඕන කියන්නෙයි, හා කියන්නෙයි, බෑ කියන්නෙයි, එපා කියන්නෙයි එකම විදියට. අපිට ඉවක් තියෙන්නෙ ඕන ඒ වෙලාවේ එයාට ඕන මොකක්ද කියල තේරුම් ගන්න. එහෙම නැති වුණොත් නම් ගෝර් ගොඩයි.

"මගෙන් එක්ක තරහට අර වගේ දේවල් කරල වැඩක් නෑනෙ බිනු.. අපි අද රැට කන්නෙ මොනවද..? ඔයා මේ වගේ දේවල් කරහම රාළහාමි අක්කා ආයෙ උයන එකක් නෑනෙ. බලන්න අරව අස්කරන එක කොයි තරම් අමාරුද කියලා.. ඇයි ඔයා මේ වගේ දේවල් කරන්නෙ.. අපි ඔයාට හැමදේම දීල තියෙනවනෙ බිනු.. ඇයි ඔයා දවස ගානෙම මෙහෙම දේවල් කරන්නෙ..?"

"මට එයාලට ජේන්න බෑ.."

"කාටද..?"

"ඔයා ඇරෙන්න මේ ගෙදර ඉන්න අනිත් අය.."

"ඇයි බිනු ඒ..?"

"එයාල මට ආදරේ නෑ.. නිතරම මං කරදරකාරයෙක් ගානට දාලයි වැඩ කරන්නෙ.. හැම වෙලාවෙම මොකක් හරි දෙයක් කියනවා.."

"එහෙම හිතන්නෙපා බිනු.. මං වගේම එයාලත් ඔයාට ආදරෙයි.. මං මේ ගෙදර නැතිවුණහම ඔයාව බලාගන්නෙ එයාලනෙ.."

"මට එයාල වැඩක් නෑ සුදු අයියා.. මට ඕන ඔයා චිතරයි.."

බිනෝද් එයාගෙ අන්තිම තීරණේ දුන්නා. ඒක හින්ද තවත් දුරට ඔතනින් එහාට කතා කරල වැඩක් නෑ කියල මං අත්දැකීමෙන්ම දැනගෙන හිටියා. ඒත් බිනෝද්ගෙ හිතට ඇතිවෙලා තියෙන මේ සිතුවිලි, අයින් කරන්නෙ කොහොමද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. සමහර වෙලාවට තව සිංගකින්, මේ කිසිම දෙයක් උනේ නැති ගානට ගේ වටේ හිතා වෙච්, රාළහාමි අයියත් එක්ක දුවන බිනෝද් කෙනෙක් දකින්න පුළුවන් වෙච්. ඒත් එයා ඇයි මෙහෙම හැසිරෙන්නෙ..? ඇයි අපිට එයා මෙහෙම කරදර කරන්නෙ..?

"ඔයාට මං නැති වෙන්නෙ නෑ බිනු.."

"එහෙනම් ඔයා මාව දාලා ගියේ..?"

"මං යන සමහර තැන්වලට ඔයාව එක්ක යන්න බෑ බිනු.. පුළුවන් හැම තැනටම මං ඔයාව එක්කගෙන යනවනෙ.."

"ඉතිං අද දවස ඉවර වෙන්නත් ලගයි.. ඔයා මාව කොහේවත් එක්ක ගියේ නෑනෙ.."

"හරි.. ඔයාට කොහේද යන්න ඕනෙ..?"

"අපි ඔංචිලි පදින්න යමු.."

"ඔන්චිලි පදින්න..?"

"ඔව්.."

"චිල්ලන් පාක් එක මේ වෙලාවෙ වහල ඇති.."

"කමක් නෑ.."

"එහෙනම් ඔයා ලෑස්ති වෙන්න.."

බිනෝද් රටක් රාජ්‍යයක් හම්බවුණා වගේ එයාගෙ කාමරේට දුවද්දි මං ආයෙත් සාලෙට එබුණා. මුණ අපාය වගේ කරගෙන, රාළහාමි අයියා සාලෙ ටයිල් මොබ් කරනවා. ඒක දැක්කහම සියලු කලකිරීම් පැත්තකට ගිහින් ලොකු හිනාවක් මං ලගිත් මතුටුණා.

"ආ.. රාළහාමි අයියා බරටම වැඩ වගේ..."

"මගෙන් මුකුත් නාහ ඉන්න සුදු මහත්තයෝ.."

"මොබ් කිරිල්ල පැත්තක තියල අපි ගුවුන්ඩ් යමුද..?"

"මට ඕන්තැනි ගුවුන්ඩිඩෙකක් නෑ.. අම්මප.. මං ගුවුන්ඩි එක පහල කියෙන ගහට පැනල මැරෙනවා දවසක. ඇයි හත්දෙයියනේ.. මේක හැමදාම කොරන්න පුළුවනෑ.."

"හර්.. හර්.. රාළහාමි අයියා කුල් වෙන්නකො.. ඔහොම කේන්ති ගන්න හොඳ නෑ.. අර්ශස් අමාරුව වැඩිවුණහම මට කොහිල කොටු ගානෙ රිංගන්න වෙයි.."

"සුදු මහත්තයා.. ම.. ම... මං කිව්වයි කියල හිතාගන්න.."

රාළහාමි අයියට සංසාරෙම එපා වෙලා කියල මට තේරුණා. ඇත්තනෙ දෙයියනේ.. බිනෝද් කරන කියන වැඩවලට මේ මිනිස්සු මෙහෙම හරි ඔරොත්තු දෙන එක ලොකු දෙයක්. ඒ අතින් බිනෝද් කොයි තරම් වාසනාවත්තයෙක්ද..? අම්මයි, තාත්තයි එයාගෙ කරදර ඉවසගන්න බැරුව, එයාලගෙ සැනසීම හොයාගෙන මේ රටින් ඉහිල්ලිලා ගියාට, එයාට පණ වගේ ආදරේ කරන කනසා කියල අයියා කෙනෙකුයි, වචන වලින් මොනව කිව්වත්, මං ආදරේ කරන තරමටම එයාට ආදරේ කරන තවත් වර්ත තුනක් මේ ගෙදර ඇතුළෙ ඉන්නෙකම ලොකු දෙයක් නෙමෙයිද..?

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

"තව හයියෙන්.. තව හයියෙන්.."

මවුන්ටත් බයිසිකල් මැද පොල්ලෙ බිනෝද්වත් වාඩි කරවගෙන, මං විල්රන් පාක් එක පැත්තට පැද්දා. සැරින් සැරේට ඇදිල එන හුළං පාරට බිනෝද් කෑගහල කියන දේවල් හරියට ඇහෙන්නෙත් නෑ.

"මොනවද බිනු.."

"හයිය මදි සුදු අයියා.. මට ඉක්මනට යන්න ඕන.."

"ඔයාවත් දාගෙන මීටත් වැඩිය හයියෙන් ගියොත්, ආපහු එන්න වෙන්නෙ මේක තල්ලු කරගෙන.."

"ඔයාට මහන්සි නම් මං පාගන්නම්.."

"නෑ.. නෑ.. මමම පාගන්නම්.. මතකනෙ ඔයා මීට කලින් තිබ්බ මවුන්ටත් බයිසිකල්ට කරපු දේ.."

බිනෝද් මගේ අලුත්ම මවුන්ටත් බයිසිකල් ගෙදර කාටත් හොරෙන් පැදගෙන ගිහින්, රේල් පාර උඩ දාලා පාඩුවෙ පැත්තකට වෙලා බලන් ඉඳලා. අනේ ඉතිං අර අහිංසක, අසරණ යකඩ ගොඩ එක තත්පරෙන්ම නිවන් දැකලා. ඒකෙ තිබ්බ හයානකකම ඒක නෙමෙයි. බයිසිකලෙන් එක්ක බිනෝදුත් රේල් පාරෙ හිටිය නම් හෙම මොන දෙයියට කියන්නද..? ඒ සිද්ධිය වෙලා මාස ගානක් යනකන් මං හැමදාකම වගේ බයවෙලා මහ රෑ නින්දෙන් ඇහැරුණා.

"සුදු අයියා..?"

"ඇයි..?"

"මංවිලි පැදල එන ගමන් මට කඩලයි, වඩෙයි, මයියොක්කා බැඳපුවයි, රට කපුයි අරන් ඕන.."

"වෙන..?"

මං 'වෙන' කියල ඇහුවො, සයිවර් කරත්තයක තියෙන්න

පුළුවන් හැමදේම එතන කියවෙව්ව හන්ද. බිනෝද්ට වෙන වෙන ඒවා අමකක උනාට කෑම ජාති නම් යස අගේට මතකයි.

"වෙන මුකුත් එපා.. මට එව්වරයි මින.."

"හරි.. හරි.. මං අරන් දෙන්නම්.. දැන් ගිහින් ඔංචිලි පදින්න.."

බිනෝද්ගේ වෙලාවටද කොහෙද විල්ලන් පාක් එක ඇරල තිබුණා. ඒක භාරව හිටපු සමරේ අයියා, මං ටිකක් ලිහිල් දැනගෙන හිටියා. නැත්තං ඉතිං අවුරුදු දහයට අඩු පුංචි ඇයොන්ට සෙල්ලම් කරන්න හදල තිබුණු, සෙල්ලම් බඩුවල මේ අවුරුදු පහළොවේ, මගේ ඇඟ පතේ ප්‍රමාණයටම වගේ හිටපු බිනෝද්ට නගින්න දේවිද..? පල්ලෙහාට තිබුණු පඩිපෙළ බැහැගෙන ගිහින්, බිනෝද් ඔංචිල්ලාවක වාඩිවෙනකල්ම මං ඒ දිහා බලන් හිටියා.

"කනිෂ්ක.."

පුරුදු නැති කටහඬකින් මගේ නම කියැවෙද්දී, විල්ලන් පාක් එකේ යකඩ වැට අතැරල මං ආපහු හැරුණා. මගේ ඇස් ඉස්සරහ හිටියේ, කොන්ඩේ දුඹුරු පාට කරගත්තු, ගැනු ලස්සනට දාන හැම ආහරණයක්ම ඇඟ පත පුරා අටවගත්තු අමුතුම තාලෙ කොල්ලෙක්. කොල්ලෙක් කියල කිව්වට, ඒකා පෝරියාදයෙක් කියල කිව්ව නම් වඩා හොඳයි. බෙල්ලෙනුත් පල්ලෙහාට වැටිල තිබුණු දිග කොන්ඩේ අගින් පාට පාට පුංචි පබලු වගේ ඇට විස්සක් තිහක් විතර එල්ලුණා. මොකාද බං මු..? මං මගෙන්ම අහගත්තා. ජීවිතේට දැකල පුරුදු එකෙක් නම් නෙමෙයි.

"ඔව්.. කනිෂ්ක තමයි.."

"මාව අඳුනනවද..?"

අමුතු විදියට අඩි තියා තියා මං ලඟට ආපු පෝරියාදයා ඇහුවා. උඹ ඒක ඇහුවේත් අමුතුව විදියට. නිකාං නිකාං වලියකට වගේ. මේ කනිෂ්කයට ඔය වගේ කතන්දර මිනවටත් වඩා තේරෙනවා. ඒත් මං දැකලවත් නැති ජාතියේ පොරක් එක්ක මට ගණුදෙනුවක් තියෙන්න බැනෙ.

"නෑ.. මං අඳුනන්නෙ නෑ.."

"ඒත් මං තමුසෙ කනිෂ්ක කියන්න දන්නවා.."

ඒ කියවුණ 'තමුසෙ' කියන වචනෙ මට ඇල්ලුවේම නෑ. මුලින් මුලින් හිතට එබ්ව්ව සැකේ හරියාගෙන එනවා කියල මට තේරුණා. ඒත් කොහෙන් පත්තු වෙලා ආපු ඩයිනමයිට් කුරක්ද මේ..?

"ටවුන් එකේ මං ටිකක් ලේමස්.. මින පුංචි එකෙක් මගේ නම දන්නවා.. ඒක හින්ද තමුසෙ මගේ නම දැනගත්තු එකේ ඒ තරම් ලොකු ජොලියක් නෑ.."

මං ඒකව කපලම දැම්මා. ජැන්ඩි පහට ඇදල, කරන්න තියෙන හැම ස්ටයිල් එකම කරගෙන, දර්ශන දාන්න එන පිංගුත්තරයො තමා මේ කනයට දිරවන්නෙම නැත්තෙ.

"ඒකත් එහෙමද..? තමුසෙ එහෙනම් මං අඳුනන්නෙ නැති හන්ද, මං කවුද කියල මමම අඳුන්නල දෙන්නම්කො.. මං තමයි බාලාගෙ මල්ලි.."

"කාගෙ..?"

"බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලි.."

ඔන්න දැන් තමයි මගේ මීටරේට සියලුම තාල තරංග සෙට් උනේ. කලින් දවසෙ අර කොල්ලො දෙන්නා ආවා. අද මේකා ඇවිල්ලා.. ඇත්තටම මුංට වෙන වැඩ නැද්ද..?

"ඉතිං..?"

"මගේ අයියගෙ පණිවිඩයක් තමුසෙට හම්බෙන්න ඇතිනෙ.."

"ඔව් හම්බවුණා.."

"ඉතිං තමුසෙ මොකද කියන්නෙ..?"

"මට කියන්න කිසි දෙයක් නෑ.. ඒත් මට තමුසෙගෙන් අහන්න දෙයක් තියෙනවා.."

"මොකක්ද..?"

"උඹගෙ අයියට කොන්දක් නැද්ද කියලා..?"

"අ..ඩෝ.."

බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලි, මගේ ඉස්සරහට අත දික් කරගෙන පැන්නා. උහු හැදුවේ ඒ වමන් පාර මගේ මුණ පුරාම යවන්න. ඒත් මං ඊට කලින් ඉස්සර උනා. මගේ දිහාට වේගෙන් ඇදිල ආපු අත් පාර, මං ආපිටට ඇදල ගත්තා. පාරෙ සැරකමට මිනිහට සමබරතාවය පිළිබඳ ගැටලුවක් ආවා. කතාවක් බහක් නැතුවම මිනිහා, විල්රන් පාක් එකේ යකඩ වැටට හේක්කු

වුණා. කකුල නමල දණ හිසෙන් උගේ බඩ මැද්දට අනින ගමන්, මං ඒකට මගේ පැත්තට හරව ගත්තා.

"උඹට තේරෙනවනේ.. අද මට උඹගෙ කලිසම ඔලුවෙන් ගලවල යවන්න පුළුවන්. උඹගෙ අයියටත් ඒ ටිකම කරනව කියපං.. මං කොහොමටත් ටුනමන්ටි එක සෙල්ලම් කරනවා.. උඹල වගේ පාංකඩයොන්ට මාව නවත්තන්න බෑ.."

"උඹට මේකට හුඟාක් විඳවන්න වෙයි.."

"මොකක්ද උඹ කිව්වේ..?"

බෙල්ලෙන් අල්ලල බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලිව පාර පැත්තට තල්ලු කරල දාල මං හැරුණා. එතකොටයි මං දැක්කෙ මගේ ඇස් ඉස්සරහ ඉන්න බිනෝද්ව.

"පු..දු.. අයියා.."

"බිනු.. ඇයි ඔයා සෙල්ලම් කරන්නැද්ද..?"

"ඔයාට කරදරයක්ද අයියා..?"

"නෑ.. නෑ.. මේක පුංචි ප්‍රශ්නයක්.. යන්න ඔයා ගිහිත් සෙල්ලම් කරන්න.."

"මට බෑ.. මට බෑ.. මං ගියොත් මේ මිනිහා ඔයාට ගහයි. මං දැන් දැක්කෙනෙ ඔයාට ගහන්න හැදුව හැටි.."

"නෑ.. නෑ.. ඒ මිනිහට, මට ලංවෙන්න බෑ.. මං කියන දේ අහල හොඳ බිනු වගේ ඔංචිලි පදින්න යන්න.."

මං කියන දේ අහන්නෙ නැතුව, බිනෝද් මරවගෙන වගේ බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලි දිහා බලන් හිටියා.

"එහෙනම් තමුසෙට මල්ලි කෙනෙකුත් ඉන්නව වගේ.."

"ඔව්.. ඇයි ඒක තමුසෙට ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"ප්‍රශ්නයක් නැද්ද හරෝ.. මේ කොහේවත් යන කැලෑ සතෙක් වගේ මොංගල් එකෙක්කෙන තමුසෙගෙ මල්ලි වෙලා තියෙන්නෙ.. හත්..හා.."

ඌට එතනින් එහාට වචනයක්වත් කියන්න, මගෙන් ඉඩක් හම්බ වුණේ නෑ. කාලෙකින් හිතට ආපු නැති කේන්තියකින් හිත පිව්වෙද්දි මං ඌට පිට පිට පාරවල් දෙක තුනක් ඇදල ඇරියා. හිතුවේ නැති විදියට වැදිවිට පාරවල් කීපය හන්ද ඌ කපල දාපු ගහක් වගේ බිමට ඇදන් වැටුණා. තවත් පාරක් දෙකක් ගහන්න කකුල ඉස්සුවත්, බිනෝද් බයවෙලා වගේ දුටල ඇවිත් මාව බදා ගත්තා.

"වැඩිය කැගුහුවොත්, උඹ ඔය අත්තිමට කියපු වචනෙ වගේ උඹේ මුණත් ඒ තත්වෙට දානවා.. ජරා සතා.. අපි යමු බිනු.."

බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලි අමාරුවෙන්, විල්රන් පාක් එකේ යකඩ වැට අල්ලගෙන නැගිට්ද්දි, මං මවුන්ටත් බයිසිකල්ට නැග ගත්තා. බිනෝදුත් වචනයක්වත් කතා කරන්නෙ නැතුව බයිසිකලයෙ ඉස්සරහ පොල්ල උඩින් වාඩි උනා.

"ඔව්.. සුදු අයියා අපි ගෙදර යං.."

"ගෙදර කාටවත් මේ ගැන කියන්නෙපා බිනු.. එයාලා කලබල වෙයි.."

"ආයෙ මේ කොහේද යන්නෙ..?"

"ඇයි ඔයාට වඩෙයි, රට කපුයි ඉල්ලුවෙ.."

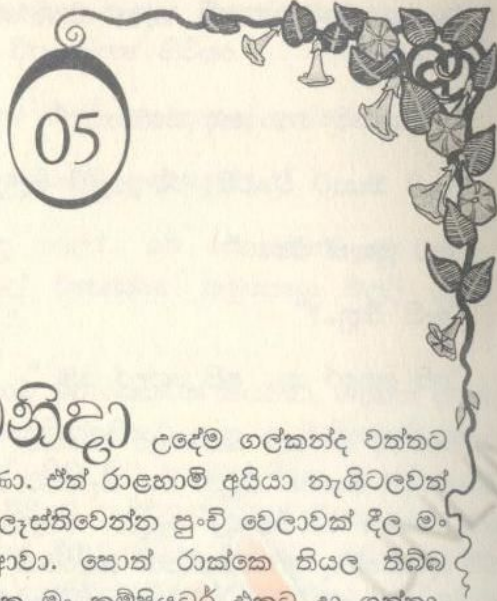
"මට මුකුත් එපා.."

"ඇයි බිනු..?"

"අපි ගෙදර යං.. අපි ගෙදර යමු.."

බිනෝද් ඉන්නෙ බයවෙලා කියන්න මං තේරුම් ගත්තා. ඒක හන්දම ආයෙත් වටුන් එක පැත්තට යන්නැතුව මං ගෙදර දිහාට එන්න බයිසිකල් පැද්දා. බාලවන්දුන්ගෙ මල්ලි ඔය තරම් ගුටිකන්නෑ අර වගේ ජරා කතාවක් නොකිය හිටිය නම්.. ඌ මොන තරම් කැත විදියටද බිනෝද්ට මොංගල් එකෙක් කියල කිව්වෙ.. ඇත්තමයි ඒ වෙලාවෙ බිනෝද් ආවේ නැත්තම් මං ඌව මොංගල් කරනවා. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නෑ.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

පඤ්චවේනිදා

උදේම ගල්කන්ද වත්තට යන්න මං ලැස්ති වුණා. ඒත් රාළහාමි අයියා නැගිටලවත් තිබ්බේ නෑ. මිනිහට ලැස්තිවෙන්න පුංචි වෙලාවක් දීල මං ආයෙත් කාමරේට ආවා. පොත් රාක්කේ කියල තිබ්බ අමන්දාගේ සී. ඩී. එක මං කම්පියුටර් එකට දා ගත්තා. දැන් ඉතිං අමන්දා මේක දාගෙන බලනකොට පේන්නේ මේ දේවල් තමයි. එයාට හිතෙන්නේ මට දැන් හිතෙන ඒවා තමයි. උදේ පාන්දර උනාට පාලු දුක්බර හැඟීමක්, ඒ සින්දුවත්තේකම හිත පුරාම ඇදිල ගියා. 'මාධවන්'ගේ හිත ඇදල ගන්න සොළුරු ඉරියව් හැම තැනම පිරිල තිබුණත්, අර මුලින් ආපු හැඟීම හිතෙන් අයින් කරන්න බැරිවුණා. ඒත් ඊයේ මේ සිංදුව කීප සැරයක්ම අහද්දි ඒ හැම පාරම අමන්දා මගේ ළහින් හිනාවෙව් හිටියනේ. ඒ ගැන හිතෙනකොට නම් හැම පාලු හැඟීමක්ම හිතෙන් ඇත්වෙලා ගිහින්, මහා සැනසීමක්, ලෙංගතුකමක් හිතට ගෙනාවා.

"සුදු මහත්තයා.. අපි යමුද..?"

රාළහාමි අයියාගේ කටහඬ ඇහෙද්දි මං කාමරෙන් එලියට ආවා. මිනිහත් ජැන්ඩ් පහට, යස අගේට ලැස්ති වෙලා. ඔව් ඉතිං කතයා එක්ක ගමනක් යනවා නම් නිකං හරි කතයාගේ ගැවෙන්න හරියන්න එපායෑ.

"රාළහාමි අයියා මගුල් ගෙදරකවත් යන්නද..?"

"පිස්සු කියවන්නැතුව යමු සුදු මහත්තයෝ.."

"පිස්සු කියවන එක හොඳනේ, හැදෙන්නැතුව.. මං දන්නවා රාළහාමි අයියා මේ ලස්සනට ඇඳගෙන යන්නේ ඇයි කියලා.."

"ඇයි..?"

"වත්තේ සුමනාවතී බලන්න තේද..?"

"ඔන්න සුදු මහත්තයෝ.. ඔය විදියේ නොහොඹිනා විහිලු කරන්න ආවොත් මං යන්න එන්නෑ.. ඕවා අපේ ගැනට ඇහුණොත් ඇත්ත කියල හිතයි. අනික මං වැඩිහිටියෙක් තේද..? මට ඔය වගේ කතන්දර කියන්න හොඳද..?"

"හැබැයි මට නම් සුමනාවතී ලස්සනයි.."

"මොනවා.. අර කලු කොට සුමනාවතී..? සුදු මහත්තයාගේ ඇස්වල උප්පත්ති දෝසයක් හෙම තිබුණේ නෑ..?"

මට බකස් ගාල හිනා ගියා. රාළහාමි අයියා, කලු කොට සුමනාවතී කියල කියපු තාලෙට.

"සුමනාවතී දැක්කට පස්සේ උප්පත්ති දෝසයක් ඇවිල්ලා.. රාළහාමි අයියාට වගේම, මටත් දැන් එයාව අමතක කරන්න

බැ.. රැට හිනෙහුත් මං බයවෙනවා.."

"සුදු මහත්තයට නම් උදේම මොනවාදෝ වෙලා.. මේ කොහේවත් යන හපුටු ගැනියෙක් ගැන කියවන්නෙ.. ඕවා කාට හරි ඇහුණොත් හොඳ නෑ.. ලොකු නෝනා මටත් එක්ක සෝලි තියයි.."

රාළහාමි අයියා කුණු කුණු ගගා මගේ පස්සෙන් එන්න ගත්තා. පැය තුන හතරක්ම ගෙදරින් පිට ඉන්න හන්දා ආවිච්චි මම්මටයි, රාළහාමි අක්කටයි බිනෝද්ව හොඳට බලාගන්න කියල, කීප සැරයක්ම කියලයි මං බයික් එකට නැග්ගෙ.

"සුදු පුතා.. මේකට මහන්සි වෙන්න ඕන නෑ.. මං වන්නෙ කනකපුල්ලෙටත් පණිවිඩයක් තිබ්බා.. ඔන්න රංචු නම් අල්ලන්නෙපා.. තේරුණානේ.. මිනිස්සු වැරදි කරා කියල ගහන්න, කරන්න යන්නෙපා.. එයාලා වෙර බේරෙනවා.."

"යසට හිටියි.. ආවිච්චි මම්මා කියන විදියට ඉන්න ගියොත් උං අපි ඇඳත් ඉන්න ඒවත් ගලවගෙන යයි.. යමු රාළහාමි අයියෙ.."

"ඔන්න රාළහාමි.. සුදු පුතාට එක්කරගෙන ගියා වගේ නෙමෙයි, පරිස්සම් සහගතව ආයෙත් එක්කගෙන එන්න ඕනා.. තේරුණාද..?"

බයික් එක රේස් කරල ඉස්සරහට ගනිද්දිත් ආවිච්චි මම්මගෙ කියවිල්ල අපිට ඇහුණා.

"හැබැට සුදු මහත්තයො.. මොකක්ද අර ලොකු නෝනා අත්තිමටම කියපු අසත්පුරුස කතාව...?"

ප්‍රධාන පාරෙන්, ගල්කන්ද වත්තට යන්න තියෙන තාර ගැලවිච්චි පටු පාරට බයික් එක හරවද්දි රාළහාමි අයියා මගෙන් ඇහුවා.

"මොකක්ද..?"

"ඇයි දෙයිහාමුදුරුවනේ.. සුදු මහත්තයට ඒක ඇහුණෙ නැති වෙන්න බෑනෙ..."

"ඇහුණෙ නැති කතාවක් මං කිව්වෙ නෑ. මං ඇහුවෙ මොකක්ද කියලයි.."

"සුදු පුතාට එක්කරගෙන ගියා වගේ නෙමෙයි, පරිස්සම් සහගතව ආයෙත් එක්කොරන් එන්න කිව්වෙ.."

"ඉතිං..?"

"ඉතිං කියන්නෙ සුදු මහත්තයො.. මමයැ ඔයාව එක්කගෙන යන්නෙ..? ඔයානෙ මාව මේ එක්කං යන්නෙ.. ඕං බලන්න ඉතින්.. වැරදිලාවත් සුදු මහත්තයා අර කලින් කිව්ව සුමනාවකි කෙල්ලගෙ කතාව විහිලුවට හරි, ලොකු නෝතට හරි අපේ ගැනිට හරි කිව්ව නම් මං බත් කාල හමාර නොවු... ඒක ඉස්මුදුනින්ම පිලිගනියි.."

රාළහාමි අයියත් කියවන්න ගියහම ඉවරයක් නෑ. හරියට පරණ හිංදි ෆිල්ම් එකක් වගේ. ඉවරවෙන්න යනවා වගේ තේරෙනවා... ඒත් මොන..? මෙන්න යකෝ තිබ්බට වැඩිය හොඳට ආයෙත් පටන් ගන්නවා. මං ටිකක් දුර ගිහින් බයික් එක නතර කරා.

"මේක නේද ලියන්නගෙ ඔරිස් එක.."

"ඔව්.. ඔක තමා.. ඒත් සුදු මහත්තයෝ.."

"ඇයි..?"

"ලියන්නා, ලියන්නා කියන්නෙපා.. හොඳ නෑනෙ. වයසක මනුස්සයෙක්නෙ.. ලියන මහත්තයා කියල කියන්න.."

"ඒකාට මහත්තයා කියල කියන්න ඕන ඒවගේ වැඩ කරගෙන හිටිය නම්.."

"ඒ වුණාට අපිට කවුරු හරි නම්බු නාම දෙන්නෙ, හොඳට කතා කරන්නෙ, අපිත් ඒ අයට එහෙම කතා කරොත් තමයි. සුදු මහත්තයාට තාම ඔව්වා තේරෙන්නෙ නෑ.. බැනලා සැරෙත් කතා කරල මනුස්සයෙක්ගෙන් වැඩක් ගන්න බෑ.."

රාළහාමි අයියා කිව්වෙ, සැහෙන තරම් වෙලා හිතන්න පුළුවන් කතාවක්. මෙව්වර කාලෙකට මං හිතුවෙ නැති පැත්තක්.

"රාළහාමි අයියා කියන්නෙ, මේ පෙනි පෙනි හොරකම් කරන එවුන්ටත් මහත්තයා කියල කියන්නද..?"

"අද කාලෙ මේ රට හැදිල තියෙන විදියනෙ සුදු මහත්තයෝ.. ඔය ඕන තරම් ලොකු ලොකුකො, රට කරවන මිනිස්සු හද්ද අපාගත වෙන දහ පළුරු වැඩ කොරද්දි, රටේ මිනිස්සු උංගෙ කකුලුත් ලෙව් කන්නෙ.."

බලන් ගියහම, රාළහාමි අයියත් මං හිතුවට වැඩිය කාරනා කාරනා දන්න මනුස්සයෙක්නෙ. තවත් මොනවදෝ කියවන්න රාළහාමි අයියා හැදුවත්, මං කටට අත තියල ඒක නැවැත්තුවා.

"මේක වහලනෙ.."

"ඔව්.. ඔක අරින්නෙ ටිකක් දවල් වෙලා.."

"ඇයි ඒ..?"

"ඉතිං මිනිස්සුන්ට වැඩ බෙදල දීලා, පෝර අරව් මෙව්වා බෙදල දීලා තමයි ඔතෙන්ට ලියන මහත්තයා එන්නෙ.."

"ඒවටනෙ කනකපුල්ලෙ ඉන්නෙ.."

"හතේ මං දන්නෙ නෑ සුදු මහත්තයෝ.. මට නම් ඔය වතු වැඩ අරහං.. මං මේ සුදු මහත්තයාට බෑ කියන්න බැරිකමට ආවා මිසක.."

"හරි.. හරි.. රාළහාමි අයියා ගාන්ටාරෙ නාද නොකර ඉන්නකො.. ආපු වෙලාවෙ ඉඳල බෑ කියන වචනෙමනෙ පූජා කරන්නෙ.."

"දැන් අපි මොකද කරන්නෙ..?"

"කරන්න නම් හුඟාක් දේවල් තියෙනවා.. මං ගිහිත් ලියන්නව හම්බවෙලා එන්නම්.. රාළහාමි අයියා මෙතෙන්ට වෙලා ඉන්න.."

"මෙතන්ට වෙලා ඉන්න.. සුදු මහත්තයා මොනවද මේ කියවන්නෙ..? පාලු මුකලාන වගේ.. මේ ලෝක මනුස්සයෙක් පේන්න නෑ.. මහත්තයා හදන්නෙ පුළුවන් තරම් ඉක්මනට මාව වලකප්ප ගස්සවන්නද..?"

"කෑනොගහ ඉන්නව මනුස්සයෝ.. ලියන්නා එනකන් අපිට මෙතන පැළවෙන්න බෑ.. ඉක්මනට ගෙදර යන්නත් ඕන.. මං

ලියන්නගෙ ගෙදරට ගිහින් එන්නම්.."

"එතකොට ඒ මනුස්සයා මෙනෙත් ආවොත්..?"

"ආත්ත ඒකට තමයි, මං රාළහාමි අයියව මෙනත කියල යන්නෙ. මිනිහා ආවොත් මොන වැඩේ තිබ්බත් මං එතකල් ඉන්න කියන්න.."

"සුදු මහත්තයෝ.."

බයින් එක ඉස්සරහට ගනිද්දි, රාළහාමි අයියා මගේ ළඟට ආවා.

"ඒ පාර මොකද..? ඔන්න දැවෙන පුශ්ත නම් අහන්නෙපා.. රාළහාමි අයියට මං කිව්වෙ මෙනත ඉන්න කියලා.."

"නෑ.. නෑ.. එහෙම දෙයක් නෙමෙයි.. ලියන මහත්තයට වැඩිය බනින්න යන්නෙපා.. ඒක හරි නෑ නොව.."

"ඇයි..? ඒකගෙ වැරදි දැක දැක නිකං ඉන්නද මට කියන්නෙ..?"

"එහෙම එකක් මං කිව්වෙ නෑ සුදු මහත්තයෝ.. මේ තේ වත්තට තව හවුල්කාරයෝ කීප දෙනෙක් ඉන්නවා.. එයාලගෙන් දුල පුත්තු ඉන්නවා. ඒ අය කවුරුවත් මෙහෙම අත දාන්නෑ.. ලොකු තෝනා උනත්, සුදු මහත්තයට මුකුත් නොකියන්නෙ, මහත්තයගෙ හිත රිදෙයි කියල.."

"ඒ උනාට රාළහාමි අයියෙ මේ වත්ත ගත්තෙ අපේ සීයා. එතකොට මං අතදාන එක වැරදිද..? නෑනෙ.."

"මං කියන දේ සුදු මහත්තයට තේරෙන්නෙ නෑ.. දැන් මේ වෙනකොට ලොකු මහත්තයට අයිති වෙලා තියෙන්නෙ හතරෙන් පංගුවක් විතරයි. ඒකයි මං අරහෙම කිව්වෙ.."

"ඒකත් එහෙමද..? කමක් නෑ.. රාළහාමි අයියට තිබුණෙ ඔය ටික, මේ ගමන එන්න කලින් මට කියන්න.."

"කෝ ඉතිං කියන්න ඉඩ පරස්තාවක් හම්බ උනේ නෑ නොව.."

"ඔව්මයි.. මං හිටියෙ දෙවුන්දර තුඩුවෙ.. රාළහාමි අයියා හිටියෙ පේදුරුතුඩුවෙනෙ.. කෝල් එකක්වත් දෙන්න සිග්නල්වත් නෑනෙ තේද..?"

මං බයින් එක ඉස්සරහට ගත්තා.

"කුණු කතා කියල යන්නෙපා සුදු මහත්තයෝ.. එතකොට යන වැඩේ නිසියාකාරව ඉෂ්ඨ කොරගන්න බෑ.."

රාළහාමි අයියා තවත් මොනවාදෝ කිව්වත්, මට ඒ කිසි දෙයක් ඇහුණෙ නෑ. මොකද ඒ වෙනකොටත් මං වැලිපාර දිගේ ඉස්සරහට ගිහිනුයි තිබුණෙ. ඒත් එක්කම වගේ දර මිටියක් උස්සගෙන ආපු දෙමළ මනුස්සයෙක්ගෙන් මං ලියන්නා ඉන්න තැන අහගත්තා. වත්ත කොතේම තිබ්බ පුංචි ගෙයක් ලියන්නට හම්බවෙලා තිබුණා. ඒකට ක්වාටස් එකක් කියන්නත් බෑ. ගෙයක් කියන්නත් බෑ.

"ගෙදර කවුද...?"

අඩු ගානෙ බිත්තියෙ බෙල් එකක්වත් හයි කරල තිබ්බෙ

නෑ. මේ තියෙන ඉස්සරහ දොර, මේ තරම් ඇදවෙලා ගෙවිලා තියෙන්නෙ මිනිස්සු තඬි බාලම වෙන්න ඇති කියල මට හිතුණා.

"මිස්ට පතිරණ.."

තුන් හතර පාරක් කතා කරල, ඊළඟ පාර ගරුසරු ඇතුළු මං කතා කරා. අඩු ගානෙ රාළහාමි අයියා කිව්ව දේ විහිලුවට හරි අහන්න ඕනනෙ.. බලමු ඒ නම්බුනාමෙට වත් දොර ඇරේවිද කියලා.

"ක..වු..ද..?"

ගේ ඇතුළෙන් ඇහුණේ ගැහු කටහඬක්. සමහර විට ලියන්නගෙ වයිපරේද දන්නෙන් නෑ. ඒත් ටිකක් විතර ලාබාල මට්ටමේ කටහඬක් තමයි ගලාගෙන ගියේ. මං තව ටිකක් හොඳින් ඇහුම්කන් දුන්නා.

"ක..වු..ද..?"

තවත් පාරක් ගේ ඇතුළෙන් ප්‍රශ්න කරද්දි, ඒ කටහඬේ හුරු පුරුදු ගතියක් මට දැනුණා. හිතේ කොහේ හරි රැඳිව්ව කටහඬක්. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. ඒත් ඒ කටහඬ අයිති කාටද කියල මට යාංතත්වත් මතක් කරගන්න බැරිවුණා.

"මිස්ට පතිරණ ඉන්නවද..? මං එයාව හම්බවෙන්න ආවෙ.."

"ආ.. වුට්ටක් ඉන්න.. හදිසි වැඩකට වෙන්න ඇතිනෙ.."

කටහඬේ හිමිකාරිය කවුද කියල යාංතමට මොලේ අලුපාට සෙල මතක් කරගෙන එද්දි ඉස්සරහ දොර ඇරුණා. දෙයි හාමුදුරුවන්ට ඔප්පු වෙන්න.. මෙයා කොහොමද මෙන

ඉන්නෙ..? මං උඩ බිම බැලුවා. කෙල්ලටත් මාව දැක්ක විතරයි සිහිය නැති නොවුණා විතරයි. වෙන්න තියෙන, දාන්න තියෙන සියලු අංග වලන ඒකි ප්‍රකාශ කරා.

"මා..ඩ..වි.."

"අ..ස...ක..."

ඔක්කොමත් හරි ඕන මල ඉලව්වක් උනත් කමක් නෑ. ඒත් කෙල්ල අසංක කියල කතා කරහම වැඩේ බරපතලකම මට තේරුණා. එදා විල්ලත් පාක් එකේදි, මාඩවි එක්ක කතා කරපු හැමදේම වගේ එකින් එක මගේ මතකයට ආවා.

"අ.. අනේ දෙයියනේ.. ඔයා.. ඔයා කොහොමද මං මෙන ඉන්නවා කියල දැනගත්තේ.. අ.. අනේ මං.. ඉ.. ඉවරයි.."

පිස්සු බෝල, බෝල කිව්වලු.. කෙල්ල සහලෝල බයවෙලා. ඇයි ඉතිං එදා මං දෙසාබාපු පරම පිවිතුරු ප්‍රේම කතාව කෙල්ලට සිහිපත් නොවී තියේවියැ. හෝටල් වලට බලෙන් අරන් ගියපු කතාවකුත් මං කිව්ව වගේ මට හීනියට මතකයි. කෙල්ල හිතනවද දන්නෑ මං ඇවිල්ල තියෙන්නෙ බලහත්කාරකමක් කරන්න කියලා..

මේකත් නියම වැඩේ. කෙල්ලට මං බයවෙලා ඉන්නවා. කෙල්ල මට බයේ ගැහෙනවා.. අල වගේද ආතල් එක කිව්වලු..

"නෑ.. නෑ.. මං තාත්තට කියන්නෑ.."

"එහෙනම් මොකටද මෙහේ ආවෙ..? ගෙදර අම්මත් ඉන්නවා.. ඔයා හදන්නෙ මට ගෙදරත් ඉන්න නැති කරන්නද..?"

"ගෙදරත් කියල කියන්නෙ, මං මීට කලින් ඔයාට මොනවද නැති කරේ.. මට ජෙන විදියට ඔයා මොනව හරි පාගගෙන වගේ කතා කරන්නෙ.."

එදා විල්රන් පාක් එකේ හිටපු මාධවී නෙමෙයි අද ඉන්නෙ. ඊට වැඩිය සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් රූපයක්. එදා අසංක බයිටි කරන්න ජලූන් කරගෙනම කොන්ඩ කරල් දෙකකට කොන්ඩෙන් බෙදාගෙන, දහ අට වෙනි ශත වර්ෂයෙ වගේ, පාවිච්චි කරපු ඇඳුමකුත් ඇඳගෙන ඇවිල්ල හිටියෙ. ඒත් අද මෙයා ගෙදරත් මොඩ් ටයි වෙලා ඉන්නෙ.

"මට මොනාවත් පැහිල නෑ අසංක.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට මං වැදල කියන්නම්.. මෙතනින් යන්න.."

"යන්න..?"

මේ බලපංකො.. මෙයා කියනවා මට යන්නලු.. මේ කියන කියන වෙලාවට යන්නයි එන්නයි තියා ගත්තොත් මට මුල්ලේරියාවෙ තමයි ලගින්න වෙන්නෙ. ඇත්තමයි මේ කෙල්ලො හින්ද, හද්ද අහිංසක කෙල්ලො කී දෙනෙක් පිස්සො වෙලා ඉන්නවද..? මං අහන්නෙ..?

"වැරදිලාවත් තාත්තා ආවොත් මට කියන්න දෙයක් නෑ අසංක.. දෙයියනේ.. මාව ගැහෙනවා.. ඇත්තමයි මට කලන්තෙ වගේ.."

මේකි මෙනතම වලකප්ප ගහයිද මංදා. ඒත් කෝමද එදා මෙයාගෙ කැරැක්ටර් එක.. ලෝකෙ ඉන්න එකම කාන්තාව වගේ තමයි සුකුමාලෙට කතා කරේ. දැන් ඉන්නවා මෙනත

පණු අමාරුව හැදිවිට එකා වගේ, එහාට මෙහාට ඇඹරි ඇඹරි. දෙයියෝ සාදු.. අනේ සාදු.. ඔහොම තමයි කට වැඩි කෙල්ලො බයවෙන්නෝන.. කොයි වෙලාවක හරි සහලෝල බඩ යන්න මින.

"ඔයාට කලන්තෙ වගේ නම් කලන්තෙ දාන්න.. ඔයා නිකං එදා මාව කන්ඩෙම් කරා. දැන් මොකද මේ පණ බයේ ගැහෙන්නෙ..? කෝ දැන් අර ලියුම්වල ලියල තිබුණු කතන්දර.. ආ.. මං ආවෙ ඒ ලියුම් ටිකක් අරගෙනයි.. මිස්ට පතිරණ ඒවා, ඔයත් ළහ කියාගෙන බලයි.."

කෙල්ලෙග මුණ ඔර්ජිනල් කර්තකොලොම්බු අඹ ඇටයක් වගේ ඇද වෙලා ගියා. ඔහොම යං කෙල්ලේ.. ඔහොම යං... ඔයාට වෙන දේ ඔයාවත් දන්නෑ.. කවුද දෙයිහාමුදුරුවනේ දන්නෙ.. මාධවී කියන්නෙ පතිරණ ලියන්නගෙ දුටු කියලා.

"ඒ.. ඒක නම් කරන්නෙපා අසංක.. මං.. මං කියන තැනකට වදින්නම්.. මං කවදාවත් මේ වගේ වැඩක් කරල නෑ. මං.. මං මේකට සම්බන්ධත් නෑ.. ඇත්තමයි.."

"සම්බන්ධ නෑ.."

මොකක්ද බං ඒ අවමගුල් සහගත කතාව..? මං මගෙන්ම අහගත්තා. මං මේ නිකාං වචන එහේට මෙහේට කරහම මේන්න කෙල්ල ගිය ආත්මෙ තොරතුරු කියන්න ගන්නවා.

"ඇත්තමයි, සත්තයි.. මගේ ඇති සම්බන්ධයක් නෑ.. ඔයා එදා ඇඩුස් එක දැම්මෙ මට නෙමෙයි.. මගේ යාලුවෙකුට.."

දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න.. මට මේ වෙලාවට තමයි, තනිකරම

හරකෙක් උනත්, අසංකගෙ මස් උයාගෙන කන්න හිතෙන්නෙ.
මු එතකොට කෙල්ලවත් දැකල නෙමෙයිද අම්බුලුවාවෙදි, ඇඩුස්
එක දාල තියෙන්නෙ.. මිත්.. ඇත්තට මේ වගේ බත් බරියෙක්.

"ඔයාගෙ යාලුවෙකුට..?"

"ඔව්.. මගේ යාලුවෙකුට දාපු ඇඩුස් එකට මං තමයි
උත්තර ලිව්වෙ.."

"ඒ කියන්නෙ මාව අන්දවන්න, මඩවන්න.. බයිට් කරන්න..
ඔය මොකෙන් හරි එකකටනේ.."

මං මාධව්ගෙ මුණට එබුණා. එයා පටාස් ගාල බිම බලා
ගත්තා. කෙල්ල දැන් කොහොමත් මට මුණ දෙන්නෙ නෑ කියල
කියන්න මං දැනගෙන හිටියා.

"මං දන්නෑ අසංක මං දන්නෙ නෑ.. ඔයා ඕන එකක්
හිතාගන්න.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට ආයෙ මගේ පස්සෙ එන්න
එපා.. මගේ තාත්තා මේ විත්තියක් දන්නව නම් මාව මරයි.."

"ඒකට නම් කමක් නෑ.. කෝ දැන් ඔයා කිව්ව නේද
ගෙදර අම්මත් ඉන්නව කියලා.. කෝ එයා විහිලුවටවත් එළියට
ආවෙ නෑනෙ.. මටත් ආසයි මගේ නැන්දම්මව බලාගන්න.."

"නැන්දම්මව බලාගන්න..? අනේ දෙයියනේ.. මං කිව්වනෙ
ඒ ලියුම් මං ලිව්වට මගේ සම්බන්ධ නෑ කියලා.."

"එහෙම වෙන්නෙ කොහොමද..? කවුද පිළිගන්නෙ ඔයා
සම්බන්ධ නෑ කියලා.. මං ඇඩුස් එක දැමීමෙ ඔයාටම තමයි.
ලියුම් ලිව්වෙත් ඔයාම තමයි. එදා විල්රන් පාක් එකට ආවෙත්

ඔයාම තමයි. ඔයාට ඒවා නෑ කියන්න බෑ.. තේරුණාද..?"

"අ.. අයියෝ.. මං මට තේරෙන්නෙ නෑ.."

"තේරෙන්නෙ නැති වෙන්නෙ කොහොමද..? මේ හැමදේම
කරේ ඔයා තමයි.. ඔයා හිතුවෙ, වැඩේ ගානට කරල හැංගිල
ඉන්න.. මගෙන් ඔයාට බේරෙන්න බෑ මාධව්... අද මං ආවෙ
දෙකෙන් එකක් බේරගෙන යන්න.."

"මෙතන බේරගන්න දෙයක් නෑ අසංක.. ඒ හැමදේම
විහිලුවට කරපු දේවල්.."

"විහිලුවට.. ඒක හොඳ විහිලුව.. එතකොට ඔයා ගැන
තිබ්බ මගේ බලාපොරොත්තු...?"

"අනේ.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට මේ කතාව නවත්තල දාල
ඔයා මෙතනින් යන්න.. අම්මා හරි තාත්තා හරි ආවොත් මං
එයාලට දෙන්නෙ මොන උත්තරේද අසංක.. ඔයාට ඕන නම්
මං හෙට ටවුන් එකට එන්නම්.. දැන් ඔයා මං ඉන්න තැනත්
දන්නවනෙ.. මං ඔයාට බොරුවට නෙමේ මේ කියන්නෙ.. මං
ආයෙ කවදාවත් මේ වගේ වැඩ කරන්නෑ.."

වෙලාවකට පටි කියලත් හිතෙනවා අප්පා.. තටු ඔක්කොම
ගලවපු කිකිළි වගේ දැන් කතාව. එදා විල්රන් පාක් එකේදි
තිබුණු හෝ ගාන කලර්ස් අද මුකුත්ම නෑ.. ඒත් ඉතිං මේ
කතන්දරේ මෙහෙමම දිගට ඇදගෙන යනවද, එහෙමත් නැත්නම්
ගුල්ස්ටොප් එක තියෙනවද කියල මං ඩිංගක් වෙලා කල්පනා
කරා. ටවුන් එකේදි මෙයාව හම්බවෙන එක නම් හෙනම ලෙඩ
ගොඩක්. එහෙම උනොත් මට ලෝක සෞඛ්‍යය සංවිධානයට

තමයි යන්න වෙන්නෙ.

"නෑ.. නෑ.. ඔයා වගේ කැත අදහස් තියෙන කෙල්ලෙක්ව හම්බවෙන්න මට උවමනා නෑ. මට ඔයාගෙන් ගන්න ඇති දේකුත් නෑ.."

"මං මේ වෙච්ච දේවල් ඔයාට පැහැදිලි කරන්නම් අසංක.. ඒත් දැන් ඒකට වෙලාව නෙමෙයි.. ඔයා හෙට ටවුන් එකට එන්න.. මං මේ හැමදෙයක්ම කියන්නම්.. ඔයාට එතකොට තේරේවි මොකක්ද වෙලා තියෙන්නෙ කියලා.."

කතන්දරේ දැන් යන්න හදන්නෙ වෙනමම පැත්තකට ඇදිලා කියල මට තේරුණා. සම්හර වීට මේක සදාකාලික ලෙඩක් වෙයි ද දන්නෙත් නෑ.

"මොනව උනත් මට ප්‍රශ්නයක් නෑ. ඔයා දැන් මාව හම්බවෙන්න හදන්නෙ, එදා මං ඔයාට කියපු අමතක වෙලාද..? ඔයාට බය නැද්ද මාව හම්බවෙන්න..?"

"මං දන්නෑ අසංක.. මට ඕන මේ ප්‍රශ්න බේරගන්න.."

"මං ඔයාව හෝටල්කට අරන් ගියොත්..?"

කෙල්ලගෙ හද ගැහෙන රාවය කොහොමද කියල බලන්න මං පුල්ටොස් බෝලයක් දැම්මා. මං හිතුවෙවත් නැති විදියට මෙන්න යකෝ, මේකි ඒකට ඩිපෙන්ස් කරනවා. මං හිතුවෙ ලණුවෙන් එළියට යන්න හයක්වත් ගහවි කියලා.

"ඔයාට එහෙම කරන්න බෑ අසංක.. ඔයාටත් නංගිලා අක්කලා ඇති.. ඔයාගෙයි, මගෙයි සම්බන්ධයක් නැතුව ඔයා

එහෙම කරන්නෙ කොහොමද..? මං ඔයාව දැකල තියෙන්නෙත් හරියට තාම දවස් දෙකයි.."

"ලොකු දුව.. ඔයා මොකද එළියෙ කරන්නෙ..?"

ගේ ඇතුළෙන් තරමක බරපතල ගැනු කටහඬක් ඇහුණා. ඒ නම් මාධව්ගෙ අම්මා කියල මට ඉවෙන් වගේ දැනුණා. තවත් මෙනත හිටියොත්, සදා සොත්ති හවන්කුනේ තමයි. මං ආපහු හැරල බයික් එක ළඟට ඇවිත් ඒක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා. කටත් ඇරගෙන මෙලෝ දෙයක් කියාගන්න බැරුව, මාධව් තක්කු මුක්කු වෙලා ඉන්න හටි මං යාංතමට දැක්කා. එයාට ඕන දැන් මොන වන්දියක් ගෙවල හරි, මේ කුණු කතන්දරෙන් ඇත්වෙන්න කියල මට තේරුණා. පව් අප්පා එකාතකට. කෙල්ල මොන තරම් ඇදගෙන නෑමක්ද නෑවෙ.. හරියකට ඔලුව පිහිදගෙනත් නෑ.. තව ටිකකින් සහලෝලම උණ තමයි.

"කොහෙද දෙයි හාමුදුරුවනේ ගියේ.. මං මේ පණ බයේ හිටියේ.. මොන කෙං ගෙඩියක් කොරගෙනද කියලා..?"

මාව දැක්කා විතරයි රාළහාමි අයියගෙ ලව්ඩිස් පීකරේ ස්ටාර්ට් උනා. ඔක්කොම හරි.. මේ ටකේ ගහනවා තමයි ඉවසන්න බැරි.

"අපි යමු රාළහාමි අයියේ.."

"ඇයි ලියන මහත්තයව හම්බවෙන්නෙ නැද්ද..?"

"ඕන්නෑ. ඒ මනුස්සයා ඔහේ හිටපුවාවෙ.. අපි යං.."

රාළහාමි අයියා වචනයක්වත් කතා නොකර බයික් එකට

නැග්ගා. ඒත් ඒ මුණේ පුරාම තිබ්බේ මහා කුකුභලයක්. මං මොන තරමේ බාල්දියක් පෙරලල ඇතිද කියල දැනගන්න ඒ මුණේ මස්පිඩු නලියන හැටි මං දැක්කා. ඒත් මං වචනයක්වත් කතා කෙරුවේ නෑ.

"හැබැට සුදු මහත්තයෝ මොකද උනේ..? අපේ ලියන මහත්තයා ගෙදර හිටියද..? අපරාදේ මටත් තිබුණේ සුදු මහත්තයක් එක්ක එතනටත් එන්න.. කොහෙද ඉතිං මාව මග හලල ගියානෙ.."

කරුමෙට හරි මේ මනුස්සයා, ලියන්නගෙ ගෙදරට එක්කං ගියා නම් ආයෙ කතා කරන්න දෙයක් නෑ. කතයට බඩුම තමා.. එහෙනම් මාධව් ඉස්සරහ ඔය දාපු සෙල්ලම් කොහොම දාන්නද අප්පේ.. මට වෙන්තෙ කටයි, අනිත් ඒවයි වහගෙන වැදගත් තාලෙට හැසිරෙන්න. දෙයියෝ බැලුවා වගේ මං රාළහාමි අයියව දාලා ගියපු එක නම්..

"ඇ සුදු මහත්තයෝ.. මං කියන මගුලක් ඇහෙන්නෙ නැද්ද..? මං දැන් ලොකු නෝනට මොනවයි කියන්නෙ..?"

"ලියන මහත්තයා හිටියෙ නෑ කියන්න.. අපිට හම්බවෙන්න බැරිවුණා කියන්න. එව්වරයි.."

"හම්බවෙන්න බැරිවුණා..?"

"ඔව්... හම්බවෙන්න බැරිවුණා.. බලන් ඉඳල ඉඳල අපි ආවා කියන්න.. පස්සෙ දවසක යනවා කිව්වා කියන්න.. එව්වරයි.."

මං ඒ කතාවට පුල්ස්ටොප් එක තිබ්බා. රාළහාමි අයියා එතනින් එහාට ඒ ගැන ඇහුවේ නෑ. එයාටත් තේරෙන්න ඇති,

කතාව එතනින් ඉවරයි කියලා.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

හවස බිනෝද්වත් දාගෙන, මං ගුවන්ඩි එක පැත්තට එන්න ආවා. වූනමන්ටි එකට තව සති දෙකක්වත් නෑ. පහුගිය දවස්වල ඒ තරම් හොඳට පුක්ටිස් කරන්නත් බැරිවුණා.

"සුදු අයියා.."

"ඇයි බිනු.."

"ඔයාගෙ ටිම් එකට මාව ගන්න බැරිද..?"

"බැරිකමක් නෑ.. අපි තව ඉස්සරහට බලමුකො.. ඔයාට තව හුභාක් දේවල් පුරුදු වෙන්න කියෙනවා. අංක එකටම බලන්න ඕන කැව් අල්ලන එක.. ඔයාට ඒක ටිකක් අමාරුනෙ බිනු.. අපි ඒවා හොඳට පුක්ටිස් වෙලා බලමු.."

"ඒ උනාට සුදු අයියා.. මං ආසයි ඔයා සෙල්ලම් කරනවා වගේ සෙල්ලම් කරන්න. කමක් නෑ.. ඔයා කියනව නම් මං පැත්තකට වෙලා ඉන්නම්.."

බිනෝද් යාමානා මට්ටමේ ළමයෙක්වත් වෙලා හිටිය නම්, මං ළහින්ම එයාටත් සෙල්ලම් කරන්න තිබ්බා නේද කියල මගේ පපුව ඇතුළටම දැනුණා. එහෙනම් කොයි තරම් ලස්සනට හිටිවිද..? අපි දෙන්නම එකම ටිම් එකක සෙල්ලම් කරනකොට, එකට බැටි කරනකොට, පුදුමාකාර හැඟීමක් හිතට දැනේවි. ඒත් ඉතිං දෛවය කියන දේ මොන තරම් නපුරුද..? අමරසිරි පිරිස් මහත්තයා ඇහුවේ 'සොදුරිය.. කාලය කොතරම් නපුරුද..?'

කියලා. ඒත් මට අහන්න වෙන්නෙ 'බිනෝද්.. දෛවය කොතරම් නපුරුද..?' කියල විතරයි.

"ඔයා කොහොමද සුදු අයිශා බෝලෙට ඒ තරම් හයියෙන් ගහන්නෙ..? ඔයා ගහන හුඟාක් පාරවල් ගොඩක් ඇතට යනවනෙ.. මට ඔයා වගේ සෙල්ලම් කරන්න බැරි උනාට හුඟාක් දුකයි. ඒත් ඉතිං මටත් එක්ක ඔයා බෝලෙට හයියෙන් ගහනවනෙ. එතකොට මං හුඟාක් හයියෙන් අත්පොඩි ගහනවා.."

"මං හොඳට බැටි කරලා, මැටි එක දිනනකොට ඔයාට හුඟාක් සංතෝසයි නේද බිනු.."

"ඔව් සුදු අයිශා.. මට හුඟාක් සංතෝසයි.."

"මේ පාරත් ධුනමන්ටි එකේ, බෙස්ට් බැට්ස්මන් වෙලා, කප් එක උස්සන්නෙ ඔයාගෙ සුදු අයිශා තමයි. හොඳද බිනු.. එතකොට ඔයාට තව සංතෝස වෙන්න පුළුවන්.."

"ඔ.. ඔයා හින්ද.. මං.. මං කොහොමටත් සතුටින් තමයි ඉන්නෙ.. ඔයා මාව දාලා ක.. කවදාවත් යන්නෙපා.. ඔ.. ඔයා ගාවින්ම මා.. මාවත් කියාගන්න.."

බිනෝද්ගෙ ඇස්වලට කළු එ ඇවිල්ල තිබුණා. ඒ කැඩි කැඩි ඇඟිව්ව වචන ටික මගේ ආත්මය ඇතුළටම රිංගලා මහා වේදනාවකින් මුලු හදවතම මිරිකල දැමිමා. මේ පුංචි අභිංසක හිතට මොන තරම් දේවල් හිතෙනවා ඇතිද..? මොන තරම් දුකක් දැනෙනවා ඇතිද..? තමන් මන්ද මානසික දරුවෙක් කියල දැනගත්තහම, අවට සමාජයෙන් ප්‍රතික්ෂේප වෙන එක වෙනම දෙයක්. ඒත් තමන් වදාපු අම්මයි, ජාතක කරපු තාත්ගෙනුයි

අතින් ප්‍රතික්ෂේප වෙන එක මොන විදියකින්වත් දරාගන්න පුළුවන් දෙයක් නෙමෙයි. මට අදටත් විශ්වාස කරගන්න බැරි එකම දේ මගේ අම්මගෙනුයි, තාත්තගෙනුයි ඒ දේ සිද්ධ වෙච්ච එක ගැන. ඇයි එයාල මේ තරම් නපුරු උනේ. මගේ අභිංසක බිනෝද්ව මෙහෙම තනියම දාල එයාල ගියේ ඇයි..?

"සු..දු.. අයිශා.. මං කියපු දේ ඔයාට ඇහුණෙ නැද්ද..?"

"ඇහුණා බිනු.. මට හොඳටම ඇහුණා.."

"ඉතිං ඔයා මුතුත් කිව්වෙ නැත්තෙ..?"

"මං ඔයාව දාලා කොහේවත් යන්නෙ නෑ බිනු.. මං.. මං හැමදාම ඔයාව, මගේ ළඟින්ම කියාගන්නවා.. මං කවදාවත් ඔයාව තනි කරන්නෙ නෑ.. ඒක මගේ හදවතින්ම.."

එතනින් එහාට මට කතා කරන්න හම්බවුණේ නෑ. රතු පාට ත්‍රිච්ල් දෙකක් කොහෙදෝ ඉඳලද මංදා එකපාරටම ඇවිත්, මගේ බයිසිකලේ හරස් කරා. මං බ්‍රේක් ගහගත්තේත් අමාරුවෙන්. තව නූලෙන් ඒ එක ත්‍රිච්ල් එකක ෂුවර්රෙකටම බයිසිකලේ වදිනවා.

"අ..ඩෝ.."

ත්‍රිච්ල් දෙක ඇතුලෙ කොල්ලො හතක් අටක් විතර ඉන්නවා මං දැක්කා. මුං මොකාටද මේ එන්න හදන්නෙ..? මගේ පාර හරස් කරල වැරද්ද කරේ උං.. ඒත් 'අඩෝ' කියල අනවශ්‍ය වචනයක් දැමීමෙන් මට.

"ඔහොම නැවතියං.."

කලු බඩ මහත එකෙක්, එක ත්‍රිවිල් එකක ඉඳන් එළියට පැන්නා. උගේ වම් අතේ ඔතාගෙන හිටියේ මෝටර් බයිසිකල් වේන් එකක්. උෟ පනිනවත්තෙක්කම, ත්‍රිවිල් දෙකේ හිටපු අතින් කොල්ලො ටිකක් එළියට පැන්නා. ඒ පැනපු හැම එකාගෙම අතක මොකක් හරි දෙයක් තියෙනවා මං දැක්කා. වැඩිපුරම තිබ්බේ ස්මිල්ස් කුරුයි බැටුයි.

"මේ මොන්ගල් එකාට පැත්තකට ඇදල දාපල්ලා. අපිට ඕන මු විතරයි.. පස්සේ මොංගලයට වැඩේ දෙමු.."

කලු බඩ මහත එකාටත් කලින්, කොකුබුරා බැටි එකක් උස්සගෙන තව එකක් කැගහගෙන මගේ ඉස්සරහට පැන්නා. වෙනත් යන්නෙ මොනවද මේ කොහෙන් ආපු කුන්ඩවාලියක්ද කියල මට හිතාගන්න වෙලාවක් තිබ්බේ නෑ. ඔක්කෝටම වඩා මගේ ළඟ බිනෝද් හිටපු එක තමයි ලොකුම ප්‍රශ්නය උනේ.

"මගේ මල්ලිට විතරක් අත තියන්නෙපා.. උඹලට ප්‍රශ්නෙ තියෙන්නෙ මං එක්ක නම්, ඒක මගෙන් එක්ක බේරගනිල්ලා.."

ඒ වෙනකොටත් මාවයි, බිනෝද්වයි උං කට්ටිය වට කරලයි හිටියේ. බිනෝද් හොඳටම බයවෙලා මගේ අත බදාගෙන කැගහන්න බැරිකමට ගල්බිත වෙලා හිටියා.

"උඹ කොහොමද ඩෝ එහෙම කියන්නෙ..? බාලවන්දුන් අන්නගෙ කතන්දරේට උඹ තඩ්බාල තිබ්බේ එයාගෙ තම්බිටනේ.. ඉතිං.. උඹට වගේම මේ මොංගල් එකාටත් ඒකෙ පනිෂ්මන්ටි එක හම්බවෙයි.."

හිතට එබෙන කේන්තිය එක්කම හැමදේම මට පැහැදිලි

උනා. එහෙනම් හැරෙන තැපෑලෙන්ම ගේම කරලියට ඇවිල්ල තියෙනවා. ඒ තරම් මේ ගැන නොහිතුව එක ගැන දෙවෙනි පාරටත් මං පසුකැවුණා. මේ වගේ අවස්ථාවක් උදා වේවි කියල මට ඩිංගක් හරි හිතන්න තිබුණා. එහෙම නම් අඩු ගානෙ එකට ක්‍රිකට් ගහපු කොල්ලෙක් හරි, බාලවන්දුන්ගෙයි මගෙයි ප්‍රශ්නෙ ගැන දන්නවා. දැනගෙන හිටපු එකම එකාගෙන් දත කට වහපු හින්ද මට කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ. බිනෝද්වත් ආරක්‍ෂා කරගෙන, මේ ඉන්න කොල්ලො සෙටි එක එක්ක මට හැප්පෙන්න බෑ කියල මං හොඳටෝම තේරුම් අරන් හිටියා.

"ගහපියවි.."

වැඩිය කතා බතා වලට එතන ඉඩක් තිබ්බේ නෑ. මගේ මුණ මැදටම ආපු මිට මොලවපු අත් පාරට හුළගේ යන්න දීලා මං නැමුනට, පිටිපස්සෙන් වැදුනු පයින් පාරකින්, මාව විසි වෙලා ගියා. ඒ එක්කම වැදුනු තවත් පාරවල් දෙකකින් මාව සම්පූර්ණයෙන්ම බිමට ඇදත් වැටුණා.

"උඹට බාලවන්දුන් අන්නා වෝතින් කරේ, මැව් එකට සෙල්ලම් කරන්නෙපා කියල විතරයි. උඹ ඒක ඇහුවේ නෑ.. දැන් උඹට තේරෙනවනේ තත්ත්වේ මොකක්ද කියලා.."

තවත් මිටි මහත එකෙක් මගේ කකුල් දෙක උඩ නැගල උගේ කකුල් වලින් එහෙට මෙහෙට තද කරා. ඇත්තටම මට හිතුවේ මට ආයෙ ඇවිදින්න බැරිවෙයි කියලා.

"මං.. මගේ.. අ.. අයියට ගහන්නෙපා.."

බිනෝද් කැගහහ, ඒ වටේ හිටපු කොල්ලොන්ගෙ ඇහේ

එල්ලිල අඩන්න ගත්තා. ඒත් උං එයාව සහ පහකටවත් ගණන් ගන්නතුඩ, දෙපාරක් තුන් පාරක්ම පැත්තකට තල්ලු කරල දැම්මා. අන්න අසරණ හිඟන්නෙක් වගේ මගේ අහිංසක මල්ලි වැලි පාරේ පෙරලිල වැටෙද්දි මගේ හිතට ආවේ මහාම මහ නිරිසන් කේන්තියක්. ඒ කේන්තිය පිටින්ම, මගේ කකුල් දෙක උඩ බ්ලේක් ඩාන්ස් දදා හිටපු එකාගෙ රහස් ප්‍රදේශයට මං දකුණු අත ගලි කරල ඇත්තා. මං හිටපු තත්ත්වේ අනුව මට කරන්න තිබුණු එකම දේත් එව්වරයි. මගෙන් වැදිවිට පාරේ සැරකමට, උගේ කට්ටුයි ලේ ගලන් ආවේ. ඒකා තලපතා වගේ මගේ ඇඟ උඩට ඇදන් වැටෙද්දි, මං උච්ච පැත්තකට තල්ලු කරල අමාරුවෙන් නැගිට්ටා.

"මෙතන ගේමක් නෑ කියල උඹලට පේනවනේ. හැබැයි උඹලගෙ මහ ලොකු බාලවන්දුන් අන්නට තාමත් මං ඉස්සරහට එන්න ගටක් නෑ. මට පේන්නේ උඹ නපුංසකයෙක් වගේ.. නැත්නම් කොන්දක් තියෙන නියම දෙමල කොල්ලෙක් වගේ උඹ මං ඉස්සරහට ඇවිත්.."

මං කෑගහල කිව්ව දේවල් වලට උං මුකුත්ම කිව්වේ නෑ. ඒ වෙනුවට ස්ටම්ප් කුරුයි, බැටුයි අරගෙන මාව තව තවත් වට කරා.

"මු ලෙප්ටි හැන්ඩ් ගහන්නෙ.. ඒක හින්ද දකුණු අතයි, දකුණු කකුලයි කඩපල්ලා.. ආයෙ මාස පහකින්වත් ගොඩ එන්න බැරි විදියට.."

උං කරන්න හදන දේ නොකිව්වත්, මට ඉවෙන් වගේ කේරුණා. ඒත් ජීවිතය වෙනුවෙන්, බිනෝද් වෙනුවෙන් සටන්

කරන්න මං හිතාගත්තා. මොකද මගේ අතයි, කකුලයි කඩල, උං බිනෝද්ට යහතින් ඉන්න දෙන්නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා. වෙලාව කියන්නේ වෙනද මේ වෙලාවට මේ පාරේ යන අපේ එක කොල්ලෙක්වත් නැති එකෙන.

"බිනෝද්.. ඔ.. ඔයා දුවන්න.."

"මට බෑ.. මට බෑ.. ඔයාව දාලා යන්න මට බෑ.."

"කිව්වම අහල දුවන්න බිනු.. කාගෙන් හරි උදව් ගේන්න.. නැත්නම් ඔයාගෙ සුදු අයිසා ඉවරයි.."

ඒ කතාව ඉවරවෙනවත් එක්කම, ස්ටම්ප් කුරු දෙකකින් වැදිවිට පාරවල් වලින් මට එළොව පොල් පෙනුණා. කටින් කියනව වගේම මුං වැඩ වලිනුත් ඒ දේ කරනවා කියන දේට හොඳම උදාහරණ මටම දැකගන්න පුළුවන් වෙලා තිබුණා. මං ගාඩ් එකට ගැහුවහම, කටින් ලේ වීසි වේව්ව එකා තමයි, ඉස්සෙල්ලම ස්ටම්ප් කුරු පාර මගේ දකුණු කකුලට ගැහුවේ. තවත් සැරයක් මං උගේ මුණ හොඳට මතක තියා ගත්තා. බිම පෙරලි පෙරලි මගේ ළඟට බඩ ගාගෙන එන්න හදන බිනෝද්ට උං තුන් දෙනෙක් පයින් ගහනා හිටියා. තවත් ස්ටම්ප් කුරු පාරක් පිට මැද්දට වගේ වදිද්දි මං බිනෝද් ළඟට පැත්තා. උඹල මාව නොමරා ගියා නම් ඇති.. යාංතත් හරි පණ කෙන්ද ඉතුරු උතා නම් ඒ උඹලගෙ අවසානෙ තමයි.. පොළු පාරවල් වලින් මුළු ඔලුවත් තෙක්ක හිරි වැටිල යද්දි මං හිතාගත්තා.

"ඒයි දුවපල්ලා.. පොලිසියෙන්.."

"අලුත් ඕ.අයි.සී. මහත්තයා එන්නෙ.."

"අහු උනොත් බඩුම තමා.. දුටුවලා.. මුට රිටර්න් එක දෙන්න ආයෙත් එමු.."

එකපාරටම, මට ගහන්න ආපු කොල්ලො සෙටි එක කලබල වුණා. වැඩිය ඕන්නම් විනාඩියක් දෙකක් යන්නැති. ඇස් පිහිදාල වටපිට බලද්දි, ත්‍රිවිල් දෙකවත්, කොල්ලො ටිකවත් අපි ළඟ හිටියෙ නෑ. උං ආව වගේම සද්ද නැතුව මාරුවෙලා ගිහිත් තිබුණා. මං බොහෝම අමාරුවෙන් බිනෝද් ළඟට ගිහිත් එයාව වත්තම් කර ගත්තා. ඒ එක්කම තමයි මහ විසාල සද්දෙට බ්‍රේක් පාරක් මගේ කණ ළඟින්ම ඇහුණේ. හැරිල බලද්දි ඒ පොලිස් ජීප් එක කියල කියන්න මං දැනගත්තා.

"මොකද මෙතන උනේ..?"

දතිපති ගාල ජීප් එකෙන් බැහැල ආපු පොලිස් නිලධාරියෙක් මගෙන් ඇහුවා. ඒත් දෙන්න තරම් හොඳ උත්තරයක් මගේ ළඟ තිබුණේ නෑ.

"උං උං, ක්‍රිකට් ගහන හන්ද මගේ අයියට ගැහුවා.. අ..අනේ.. මගේ අයියා බේරගන්න.."

අහපු ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ දුන්නෙ බිනෝද්.. ඔලුවත් අත් දෙකෙන්ම බදාගෙන කෑගහන අඬන බිනෝද්ව දැක්කහම මගේ මුළු ආත්මම දියවෙලා ගියා.

"ම.. මට මුකුත් උනේ නෑ බිනු.. මං හොඳින් ඉන්නවා. ඔයා බයවෙන්නෙපා.. ඔයාගෙ සුදු අයියට කරදරයක් නෑ.."

"මෙතන මොකද උනේ කියල අපිට කරුණාකරල කියනවද..? අපේ ඕ. අයි. සී. මහත්තයත් ජීප් එක ඇතුළෙ ඉන්නවා.."

මොකද කියන්නෙ එතෙන්නට යමුද..?"

අහමිබෙන් කඩාගෙන වැටිවිට මේ වාසනාව හින්ද මගේ හිත ටිකක් ශක්තිමත් උනා. මේ කරපු වැඩේට බාලවන්දන්ගෙ ගැන්සිය රිමාන්ඩ් එකටම දාන්න ඕන කියල මට හිතුණා.

"යං.. එන්න බිනු.."

මං බිනෝද්වත් අල්ලගෙන පොලිස් ජීප් එක ළඟට ආවා. ඒ එක්කම ඉස්සරහ වම් පැත්තෙ දොර ඇරගෙන පොලිස් නිලධාරියෙක් පාරට පැන්නා.

"මයි ගෝඩ්.. මල්ලි ඔයාද මේ..?"

මගේ ඉස්සරහට ආපු දැවැන්ත රූපෙ මං එක තත්පරෙන්ම අඳුන ගත්තා. දෙයියනේ.. මේ අර ක්‍රිකට් පිස්සනෙ. එතකොට මෙයාද මෙනෙට අලුතින් පත්වෙලා ආපු ඕ. අයි. සී.. මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණේ, රිගාවට මතක් වුණ දේත් එක්ක. එතකොට.. එතකොට අමන්දාගෙ අයියා තමයි මෙහේ පොලිසියෙ ඕ.අයි.සී.. දෙයියන්ට ඔප්පුවෙන්න.. එදා හම්බවෙව්ව පළවෙනි දවසෙ, මෙයා එයාගෙ තැනේදි අපිට හම්බවෙන්න එපා කියල කිව්වෙ මේ නිසා තමයි..

"අ.. අයියා.. අපිට පොඩ් කරදරයක් උනා.."

"මං දැක්කා.. මං දැක්කා.. ඔයාට ටිකක් අමාරුයි වගේ.. සාජන්.. මේ මල්ලිව ජීප් එක ඇතුළට දාගන්න.. එතකොට මෙයා කවුද..?"

මගේ ළඟටම වෙලා හද්ද පණ බයේ මාව බදාගෙන ඉඳපු

බිනෝද්ව පෙන්නල අමන්දාගෙ අයියා ඇහුවා.

"මගේ එකම මල්ලි, අයියා.. මට ඉන්නෙ ඔව්වරයි.."

මගේ ඒ වචන ටිකට ඒ ගාම්භීර මුණ ඇදිල ගියපු දුක්බර හිතාව පුදුමාකාර තරම් අව්‍යාජ එකක් උනා. ඒත් ඒ හිතාව ඇතුළෙ ප්‍රශ්න තුන හතරක්ම තියෙනව කියල අඳුනගත්තත්, ඒවට උත්තර දෙන්න මං ගියේ නෑ.

"මෙඬිකල් සෙන්ටර් එකට යමුද..? බෙහෙත් ටිකක් දාගත්තොත් හොඳයි.."

බිනෝද්වයි, මාවයි ජීප් එකේ දාගෙන ඉස්සරහට යද්දි අමන්දාගෙ අයියා ඇහුවා. මං ඔලුව වැනුව මිසක මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ. පුලු පුලු සිරිම් කීපයක් තිබුණට බිනෝද්ව නම් දෙයියන්ගෙ පිහිටෙන් බරපතල පාරවල් වැදිල තිබුණෙ නෑ. බිනෝද්ව ගහපු ඒවයිනුත් හුභාක්ම වැදුනෙ මටනෙ..

"දැන් ඉතිං මල්ලි කියන්නකො, මොකද උනේ කියල.. මං උං සේරම ටික කුඩුවට දාන්නම්, අද රැ වෙන්න කලින්.."

මෙඬිකල් සෙන්ටර් එකෙන් මගේ අත්වලටයි, කකුල් වලටයි බෙහෙත් දාල ප්ලාස්ටර් කරාට පස්සෙ, අමන්දාගෙ අයියා කියපු දෙයින් මගේ හිතට මාරම ලිටි එකක් ආවා.

"උං මට ඇවැක් කරනවා, මේ පාර සික්ස් සයිඩ් වුනමන්ටි එක සෙල්ලම් කරනවට.. උං කියන්නෙ, මට ඒක සෙල්ලම් නොකර අයින් වෙන්න කියලා.."

"එක පුදුම කතාවක්නෙ.. මේක උංම ගියපු රටක්ද..? මේ

යක්කු හදන්නෙ තවත් ප්‍රභාකරන්ල ඇති කරන්න.. අවුරුදු තිහක් පරිප්පු කෑව මදිද මංදා.. කවුද මල්ලි උංගෙ ලිඩර්.. මං ඒකව ඉස්සෙල්ලම ලොකප් කරන්නම්කො.."

"අයියටත් මං හින්ද කරදරේ.."

"මොන කරදරයක්ද මල්ලි.. ඔයාගෙ වැලන්ටි එක මං එදාම දැක්කනෙ.. ඇත්තටම මං මේ ග්‍රවුන්ඩ් එක පැත්තෙ ටිකක් බලල යන්නත් එක්කයි ආවෙ. ඒ එනකොට තමයි මං ඔයාව දැක්කෙ. ඔයා කොහොමටත් වුනමන්ටි එක සෙල්ලම් කරන්න ඕන.. ඔයාට මුකුත් වෙන්න දෙන්න මං ඉඩ තියන්නෙ නෑ. ඔයා ඉක්මනට සනීප වෙන්නකො.. ඩොක්ටර් මුකුත් අප්සටි එකක් කිව්වෙ නෑනෙ.."

"නෑ අයියා.. අතෙයි, කකුලෙයි එක්ස්රේ ගත්තනෙ.. ප්‍රශ්නයක් නෑ කිව්වා.. ඒත්.."

"ඇයි මල්ලි..?"

"මට ගැහුවා කියල වටුන් එකේ ආරංචි උනහම මගේ යාලුවෝ කලබල වෙයි. එයාල, බාලවන්දුන්ල එක්ක රංචුවට යන්න පුළුවන්. එකකොට මේක සිංහල දෙමළ රංචුවක් වෙයි.. එහෙම උනොත් ප්‍රශ්න ගොඩක් වෙනවා.."

"මං ඒ හැමදේම බලාගන්නම්.. ඔයා දැන් මල්ලිත් එක්ක ගෙදර යන්න ඕන.. මං කොතනින්ද ඔයාව ඩ්‍රොප් කරන්න ඕන.."

"කමක් නෑ අයියෙ.. මාව මේ හරියෙන් දාල යන්න.. අපිට යන්න පුළුවන්.."

"මං ඒ තරම් අමනුෂ්‍යයෙක් නෙමෙයි මල්ලි.. ඔයාලට ගෙදරට දාල ආපහු යන්න මට ඒ තරම් වෙලාවක් යන්නෙ නෑ.. හම්මි.. පි. පි.. අපි ටිකක් ඉක්මනට යමු.."

ගෙදරට හැරෙන වැලි පාර ගාව මමයි, බිනෝද්‍රයි බිහින්න හිටියත් අමන්දාගෙ අයියා, අපිව ගේ ළඟටම ගෙනැල්ල දැමීමා.

"එහෙනම් අපි යනවා මල්ලි.. මොනව හරි ප්‍රශ්නයක් තිබුණොත් මට කතා කරන්න.. මෙන්න මගේ කාඩ් එක.. මං අද අර යක්කු ටික ඔක්කොම ලොකප් කරනවා.. සාප්පත්.. ඔය බයිසිකලේ බිමට බාල දෙන්න.."

අමන්දාගෙ අයියාගෙ වචන වලින්, මගේ ඇඟ පතට දැනෙන වේදනාවත් 'ඩිංගක්' අඩු වුණා. ලංකාවේ පොලිස් නිලධාරියෙක්ගෙන් විහිලුවට වත් මේ වගේ උදව්වක් ගන්න පුළුවන්ද කියනෙක පවා මට හිතාගන්න බැරිවෙලයි තිබුණේ.

මවුන්ටත් බයිසිකලේ බිමට බැවට පස්සේ, අමන්දාගෙ අයියා ජීප් එකක් හරවගෙන යන්න ගියා. මෙතනින් එහාට මොනව වෙයිද කියන ප්‍රශ්නෙ හිතේ තිබුණත්, මං ඒ ගැන වැඩිය හිතන්න ගියේ නෑ.

"දෙ.. දෙයි හාමුදුරුවනේ.. මේ මොකද සුදු මහත්තයෝ.. අ.. අනේ.. ලොකු තෝනා.. අපේ මහත්තයට කරදරයක්.. හයියෝ.. අපෝ.. මේ මොන විනාසයක්ද..?"

හිතන්න ගියේ නැති උනාට රාළහාමි අයියාගෙ විලාපයෙන් ඒ හැමදේම ආයෙ මුල ඉඳලම හිතන්න වෙනව කියල මට තේරුණා.

"කෑගහන්නෙපා මනුස්සයෝ.. ගෙදර මිනිස්සුන් කලබල කරන්නද හදන්නෙ.. ඩිංගක් සද්දේ වහල ඉන්නවකො.. මං කාමරේට යනකන්.."

"හපොයි.. හපොයි.. ඔය බැන්ඩේජ් දිගේ ලේ ගලනවා නේද..? හයියෝ.. හපෝ.. ලොකු තෝනා මේක දැක්කොත් සිහියක් පතක් නැතිවෙයි.."

"ඒක තමයි රාළහාමි අයියට කියන්නෙ කෑගහන්නෙපා කියලා.. මෙන්න මේ බිනුවත් අරන් ගේ ඇතුළට යන්න... මං අනිත් පැත්තෙන් කාමරේට යන්නම්.."

"එහෙම බෑ.. එහෙම බෑ.. මොකද උනේ කියල මට පැහැදිලිවම කියල යන්නෝන.. ඇවිදින්න අමාරු නම් මං සුදු මහත්තයව උස්සගෙන යන්නම්.. කෝ එන්න.. මං මහත්තයව උස්සගෙන යන්න.."

"පිස්සු නටන්නෙ නැතුව ඉන්න රාළහාමි අයියෝ.. මායි, බිනෝද්‍රයි බයිසිකලෙන් වැටුණා. කතාව එව්වරයි.."

මගේ කතාවට රාළහාමි අයියාගෙ ඇස් දෙක උඩ ගියා.

"හපොයි මගෙ අප්පොව්වියේ.. ඔහොම මුසාවාද නම් මගේ මුණ ඉස්සරහ අතාරින්නෙපා.. බයිසිකලෙන් අර යස අගේට තියෙන්නෙ.. මේක නම් වෙන මොකක් හරි අටමගලයක්. බිනු මහත්තයා.. ඔයා කවදාවත් රාළහාමි අයියට බොරු කියන්නෙ නෑනෙ.. ඔයාවත් මට ඇත්ත කියන්න.."

බිනෝද් එක පාරටම මගේ මුණ දිහා බැලුවා. ඒ සුදු මුණත් තඩ්පිසි වෙලා ගිහිත්.. ඇස් දෙකේ කඳුළු පුරවලා එකයි.

ඒ මුණෙ තිබ්බ දුක්බරකම දිනා තවත් බලන් ඉන්න බැරුව මං බිම බලා ගත්තා.

"උං.. උං.. මගේ සුදු අයියට පොළු වලින් ගැහුවා.. අයියට හුභාක් රිදෙන්න ඇති.. මට ගහපුවත් වැදුනෙ එයාට.. මාව බේරගන්න ආවහම උං අයියට හොඳටම ගැහුවා.."

"හත් දෙයියනේ.. මේ මොන තිරිසන් කමක්ද...? මේ මොන කැන ගැහිල්ලක්ද...? ඉන්ඩකො මං උං ඔක්කොම.."

රාළහාමි අයියා ගේ ඇතුළට දුවන්න ලැස්ති වුණා. මං ෂුවර් එකටම දන්නවා, ඔහොම දුටල ගිහින් රාළහාමි අයියා උස්සගෙන එන්න හදන එක. දැනට අවුරුදු ගානකට කලින් සීයා පප්පා පාවිච්චි කරපු කානු දෙකේ රිපිටර් පතරොමී තුවක්කුව.

"රාළහාමි අයියේ.. පිස්සු නම් නටන්නෙපා.. වෙච්ච දේවල් වලට කරන්න හුභාක් දේවල් තියෙනවා.. මං ආයෙත් කියන්නෑ.. මෙතන යකා නටන්නෙපා.. ආවිච්චි මම්මට මොකක් හරි කියල ඡෙප් කරගන්න.. තව ඩිංගකින් මගෙන් එක්ක ක්‍රිකට් ගහන කොල්ලො උනත් මෙනෙත්ට එන්න පුළුවන්.. උංවත් ඡෙප් කරන්න වෙනවා.. තේරුණාද...? නැත්නම් හෙට අනිද්දා දිනාට ටවුමෙ ලොකු රංචුවක් යයි.."

මගේ කතාවත්තේකම රාළහාමි අයියා ගල් ගැහිලා වගේ එනනම නතර උනා. හැබැයි ආපිට රාළහාමි අයියා මගේ මුණ දිනා බලද්දි ඒ විසපත් මුණෙ පුංචි හිනාවක වායාවක් තිබුණා.

"ඔක්කොමත් හරි.. සුදු මහත්තයා බයිසිකලෙන් වැටුණට,

ටවුමෙ ලොකු රංචුවක් යන්නෙ ඇයිද කියල මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ.. මහත්තයා බයිසිකලෙන් වැටුණට කොල්ලො, කොල්ලො ගහගන්නෙ ඇයිද කියලත් මට තේරෙන්නෙ නෑ.."

රාළහාමි අයියාගෙ කතාවෙන්, අමාරුකම් පැත්තක තියල මටත් හිතායන්න ආවත් මං කට තද කර ගත්තා. මොකක් හරි අලි පවයක් රාළහාමි අයියට කියල, ඒක අතේ මාවටු උනහම, එයා කියන්නෙ, කොහොමටත් ඔය වගේ කතා තමයි.

ටිකක් වෙලා යද්දි ගෙදර තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම සංසුන් උනා. ඒකට ලොකුම හේතුව උනේ, ඒ කාල සීමාව ආවිච්චි මම්මා හවස නිදාගන්න වෙලාව වෙච්ච හන්දා. බිනෝද්ගෙ ඇඟ උණු වතුර පොහවල මසාප් කරල, එයාගෙ අත පය හිරිල තිබ්බ තැන්වලට බෙතඩින් ඔයිල්මන්ටි එකක් ගාල, පැනඩෝලුන් බොන්න දීල, කාමරේටත් දාලයි මං මගේ කාමරේට ගියේ. මගේ උදව්ට රාළහාමි අයියා වගේම රාළහාමි අක්කත් ළහින්ම හිටියා.

"ආවිච්චි මම්මා නැගිටිටහම වැඩිය වණ කරන්නෙ නැතුව සීන් එක ගොඩින්ම කියල බේරල දාන්න.."

"අපොයි සුදු මහත්තයො.. ලොකු නෝනට මුසාවාද කියල පොලව පලාගෙන යන්න මට නම් බෑ.. මේ අපේ ගැනිට කියන්න.. උන්දෑ කියයි.."

"සුදු මහත්තයාට අමාරුයි වගේ.. ඔහේ මේ මොනව දොඩවනවද මංදා.. මහත්තයාට බොන්න මුකක් තව ගේන්නද...?"

"එපා රාළහාමි අක්කෙ.. දැන් දොඩම් එකක් බිච්චනෙ.."

මං ටිකක් භාන්සි වෙලා ඉන්නම්.. ඔයාල ගිහින් බිනෝද් ගැන බලාගන්න.. එයා හුභාක් බයවෙලා.. මගෙන්තෙක්ක උනත් වචනෙකට දෙකකට වැඩිය කතා කරේ නෑ.."

"බිනු මහත්තයගෙ ඇස් ඉස්සරහ වෙච්ච දේ.. එයාටම දරාගන්න බැරුව ඇති සුදු මහත්තයෝ.. හරියට එයාට වෙච්ච දෙයක් වගේ දැනෙනව ඇති.."

ටිකකින් රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි අක්කයි කාමරෙන් යන්න ගියා. මං එහෙම්මම ඇඳ විට්ටමට කොට්ට දෙකක් තියාගෙන ඒකට හේත්තු වුණා. හැමෝම ඉස්සරහ වේදනාව දරාගෙන හිටියත්. දැන් කාත් කවුරුවත් නැති තැන ඒ දේ හිර කරල තද කරල විඳගන්න මට ඕන උනේ නෑ. මුලු ඇහම් තුවාලයක් වගේ වේදනා දෙද්දි, මගේ හිතට සිංගෙන් සිංග එකතු වුණේ දරාගන්න බැරි තරමේ වේරයක්.

බාලවන්දුන්ට තිබ්බෙ මට විතරක් ඇටුක් කරන්න.. ඒත් උං මගේ පණ වගේ ඉන්න අහිංසක බිනුටත් බිම දාගෙන ගැහුවෙ ඇයි..? බිනු කෑගගහා බිම දිගේ පෙරලෙනව වගේම, මං බිනුව බේරගන්න එයාගෙ ඇහ උඩට වැටිල හිටපු හැටින්, විත්තපටියක රූප රාමු වගේ මට මතක් උනා. හොඳයි බාලවන්දුන් අපි බලමුකො.. මේ හැමදේම එක හිනෙන් එළිවෙන්නෙ නෑනෙ. තව හිත ගොඩක් තියෙනවා.. අමන්දාගෙ අයියා කිව්වනෙ උඹේ කට්ටිය ඔක්කොම අද රැ වෙනකොට ලොකප් කරනවා කියලා.. ඒ එක්කම තමයි මට මතක් වුණේ, අමන්දාගෙ අයියා දීපු විසිටින් කාඩ් එක. ඇඳ ළහම තිබ්බ පුංචි කබඩි එක උඩ මං ඒක තිබ්බෙ. අතට ගත්තු ගමන්ම මං බැලුවෙ, අමන්දාගෙ අයියගෙ නම. කාවින්ද සේනානායක.. එතකොට අමන්දා

සේනානායක තමයි, අර සුරංගනාවගෙ සම්පූර්ණ නම. මට දැනුණෙ මං මහා ලොකු සොයා ගැනීමක් කරා වගේ.

"භ්..ග්.. භග්.. සු.. සුදු පු.. පුතා.."

ආච්චි මමමා. අඩාගෙනම කාමරේට ඇතුල් උනා. රාළහාමි අයියා මොන කෙංගෙඩියක් කරලද දන්නෑ. හොඳට නිදාගෙන ඉඳපු ආච්චි මමමව නැගිට්ටවල මේ කනන්දරේ දිග ඇරියද දන්නෑ. එහෙම වැඩනෙ ඔය මනුස්සයා කරන්නෙ.

"මොකද රත්තරනේ මේ කරගත්තෙ..?"

"මුකුත් නෑ ආච්චි මමමා.."

"නැත්තෙ මොකද දෙයියනේ.. ඔය අත පය හිටත් ප්ලාස්ටර් කරලනෙ.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට මොකද උනේ කියල මට කියන්න. කවුද සුදු පුතාට මේ දේවල් කරේ.. භග්.. මිහ්.."

මගේ ඔලුව අත ගාන ගමන් ආච්චි මමමා අඩන්න ගත්තා. ඔක්කොමත් හරි.. තුවාල වල වේදනාව, වගේම ඇහේ පතේ අමාරුවත් මට දරාගන්න පුළුවන්. ඒත් කවුරු හරි මගේ ළහ ඉඳන් අඩද්දි, වැළපෙද්දි මට ඒක දරාගන්න බෑ.

"මට මුකුත් කරදරයක් නෑනෙ ආච්චි මමමා.. ඔයා නිකං කලබල වෙලා.."

"ඔයාව දැක්කහම, මගේ හිත වාවන්නෙ නෑ සුදු පුතා.. අරහෙ බිනුත් හොඳටම බයවෙලා.. එයාට නින්ද යන එකකුත් නෑ.. දිගටම හීනෙනුත් බයවෙයි.. සීයා පප්පා හිටිය නම් කොච්චර හොඳද දෙයියනේ.. මං කොහොමද මේවට මුකුත්

කරන්නෙ..? මං අම්මටයි, තාත්තටයි කෝල් කරන්නද පුතා..?"

"ආවි මමමෙ.."

ඇඟ පතේ අමාරුකම් තියෙද්දි උනත්, මගේ කටහඬේ තිබ්බ සද්දෙට ආවි මම්මා ගැස්සිල ගියා. බාලවන්දන්ල ගැන දැනිවි වෙරය වගේම වෙරයකින් මගේ ඇස් පිරිල ගියා.

"හොඳට මතක තියාගන්න.. මගේවත්, බිහිවෙත්, මරණෙකටවත් එයාල මෙහේ එන්න බෑ. එයාලට, එයාලගෙ ආතල් එක ඒ රටේ ඉඳන්ම ගන්න දෙන්න.. මිත්.. ඇත්තට ඔයා වගේ රත්තරං මනුස්සයෙක්ගෙ දුවෙක් මගේ අම්මා උනු එකට, මං හුඟාක් ආඩම්බරෙන් හිටියට, දැන් නම් ඒක පිළිකුලක් වෙලා ඉවරයි.. තවත් ඔය ගැන එක වචනයක්වත් මගෙන් එක්ක කතා කරන්නෙපා ආවි මම්මෙ.. එහෙම උනොත් වෙන්නෙ මගේ වචන වලින් ඔයාගෙ හිතත් රිදෙන එක.."

"අනේ මං දන්නෑ පුදු පුතා.. ඔයාලගෙ ආරක්ෂාවට මේ ගෙදර හරියට හරි හමන් මනුස්සයෙක් නැති එක ගැන මං කොයි තරම් පසුතැවෙනවද කියල ඔයාල දන්නෙත් නෑ.. මං නැති උන දවසක ඔයාලට මොනව වේදිද..?"

"ඇයි ආවි මම්මා මේ ඕන නැති කතා පටන් ගන්නෙ.. අපේ ආයුෂත් අරගෙන අපිටත් වැඩිය කල් ආවි මම්මා ජීවත්වෙන්න ඕන. ඒක එහෙමම තමයි.. මටයි, බිහිවෙයි ඉන්නෙ ඔයා විතරනෙ ආවි මම්මා.."

"ඔයා හදන්නෙ මාව තවත් අඩවන්න.. අනේ පුදු පුතා.."

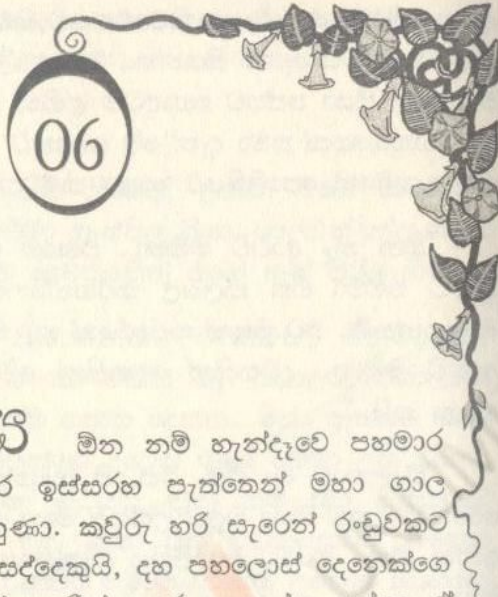
ආයෙ මේ වගේ වැඩ නොවෙන්න මොනවම හරි දෙයක් කරන්න ඕන.. ඔයා මට ඇත්ත කියන්න.. මං පොලිසියට කෝල් කරන්නම්. ඒ කාලෙ සීයා පප්පව හොඳටම ලෙහිත් ආශ්‍රය කරපු එස්. එස්. පී. මහත්තයෙක් තමා දැන් මේ පළාතට දාල ඉන්නෙ.. මං එයා ලව්වා මෙහේ පොලිසියට කතා කරවන්නම්.."

"ඕන නෑ ආවි මම්මා.. එහෙම මුකුත් ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ආවි මම්මා හිත කලබල කරගන්නෙපා.. මං මේ හැමදේම බලාගන්නම්.. මට මුකුත් කරදරයක් නෑ කියල ඔයාට පේනවනේ ආවි මම්මා.. දවසකින් දෙකකින් මේ තුවාල උනත් හොඳ වෙලා යයි.."

"ඒ උනාට මං එස්. එස්. පී මහත්තයාට කෝල් කරනවා. මොනව උනත් ඔයා ඔලුව උස්සල මහා ගාම්භීරෙට මේ පළාතෙ ඉන්න ඕන.. ඔයාට පොලිසිය පැත්තෙනුත් ඒ හයිය තියෙන්න ඕන.."

දැනටමත් ඒ හයිය කාවින්ද සේනානායක හින්ද තියෙනව කියල, මං ආවි මම්මත් එක්ක කියන්න ගියේ නෑ. එහෙම උනොත් ඒ කතන්දරෙත් අග මුල ආවි මම්මා ඉස්සරහ මට දිග අරින්න වෙනවා.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

වැඩිය

මින නම් හැන්දෑවේ පහමාර පහුවෙන්නැති. ගෙදර ඉස්සරහ පැත්තෙන් මහා ගාල ගෝට්ටියක් මට ඇහුණා. කවුරු හරි සැරෙන් රංචුවකට කතා කරනව වගේ සද්දෙකුයි, දහ පහලොස් දෙනෙක්ගෙ කපු කපු ගැමකුයි ඒ අතරින් පතර ඇහෙන්න ගත්තා. ඒ පාර මොකක්ද මේ වෙන්න යන්නෙ. බාලවන්දුන් වලිය තව දුරටත් වැඩි කරල අපේ ගෙදර ඇතුළටම අරගෙන ඇවිල්ලද..? මෙව්වර වෙලා ඇදේ හාන්සි වෙලා ඉඳපු මං අමාරුවෙන් නැගිටල ඇදේ වාඩිවුණා. ගෙදර ඉන්නෙත්, කිසිම දෙයක් කරන්න බැරි හතර දෙනෙක් විතරයි. ප්‍රශ්නයක් වුණොත් අමන්දාගෙ අයිසට කතා කරන්න, මං ඒ නම්බර් එක දිහා ආයෙත් බලුවා. ඒ එක්කමයි කාමරේ කර්ටන් එක සුළි සුළඟක් ඇවිල්ල වගේ පැත්තකට ගියේ.

"කතයා.. මොකද උනේ.. උඹට අමාරුද..?"

ඉස්සෙල්ලම කාමරේට කඩාගෙන පාත් උනේ වාමර. රිගාවට

අසංක.. රිලිහට දමිත.. ඔය වගේ ග්‍රවුන්ඩ් එකේ මාත්තෙක්ක සෙල්ලම් කරන කොල්ලො බහුතරයක්ම ඇවිල්ලා හිටියා.

"ප්‍රශ්නයක් නෑ මවං.."

"කතයා.. මේ කතන්දරේ උඹට ප්‍රශ්නයක් නොවෙන්න පුළුවන්.. ඒත් අපි හැම එකාටම මේක අලිපත ප්‍රශ්නයක්.. කරුණාකරල අපිට වෙච්ච දේ කියපං.. දැනටත් අපි හුඟාක් දේ දන්නවා.. අසංකගෙන් අපි පෙරේදා වෙච්ච දේත් දැගත්තා.."

මගේ ඉස්සරහට ආපු විත්තක කැගහන්න ගත්තා. මං දැන් හොඳටම දන්නවා මුංව කියටවත් කුල් ඩවුන් කරන්න බෑ කියලා. එහෙම කරන්න ගියොත් මුං මාත් එක්කක් ඇරගන්නවා. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නෑ.

"ඔක්කොටම කලින් උඹේ තත්ත්වේ මොකද කියපං.. ඇත්තමයි කතයා.. මේ අදම.. අද රැම.. බාලවන්දුන්ගෙ ඇහේ තියෙන හැම මයිලක්ම අපි ගලවනවා.. උෟයි, උගේ ගැන්සියයි හෙට උදේ වෙද්දි ඉස්පිරිකාලෙ හදිසි අනතුරු වාට්ටුවේ ඉන්න ඕන.."

මෙව්වර වෙලා සාන්ත දාන්තව හිටපු ඉන්දික, සභාව මැද්දට පැත්තා. මං කෙරුවේ උගේ අතකින් අල්ල ගත්තු එක. මේක මෙහෙම වෙන්න දෙන්න බෑ. මං හින්දා මේ කොල්ලො ටික අමාරුවේ වැටෙන්න දෙන්න බෑ. මුං මේ කියනවත් වගේ අද රැ බාලවන්දුන්ගෙ සනුහරේ කිසිම එකෙක් මේ ටවුන් එකේ තියන එකක් නෑ.. ඔක්කෝටම බඩුම තමා.

"ඒ හැමදේම පොලීසිය බලාගනියි ඉන්දික.. උඹලා ඕවට

පැටලෙන්නෙපා.."

"අපි පැටලෙන් නැත්තම් මේකට පැටලෙන්නෙ කවුද කතයා.. උඹ දෙයියනේ කියල පාවුවේ ගෙදරට වෙලා ඉඳපං.. මට උඹ දැක්කහම වාවන්නෙ නෑ.. ඇත්තමයි.. මං අද රැට අරුගෙ මස් කැල්ලක් හරි අමුවෙන් කනවා.. උෟ අද තමයි ටවුවේ සිංහල කොල්ලන්ගෙ හැටි දැනගන්නෙ.. පර දෙමළා.."

ගුටි කාල තුවාලවෙච්ච එක වෙනම දෙයක්. ඒත් දැන් වෙන්න යන්නෙ ඊටත් වඩා හයානක දෙයක්. මේක අනිවාර්යයෙන්ම, මං කාවින්ද අයියට කිව්ව වගේම සිංහල දෙමළ රංචුවක් වෙනවා.

"අනික උෟ කොහොමද අපේ කණයට වූනමනටි එක සෙල්ලම් කරන්නෙපා කියන්නෙ..? උංගෙ මහ ලොකු එකාට දීපු හැටි මතකනෙ.. වැඩිය උඩ දැම්මොත් ඔය කාළකණ්ණියටත් ඒකම කරනවා.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. මං අපේ එස්. ටී. එස්. එක් ඉන්න අයියල දෙන්නටත් සිත් එක කිව්වා.. අවුලක් නෑ.. අද රැටම මිකට ගේම දෙමු.."

ඇත්තටම එතන මට කතා කරන්න ඉඩක් තිබුණෙම නෑ. වෙනද මගේ වචනෙකට පිටින් යන්නැති හැම එකාම, අද මං ඉස්සරහ වීරයෝ වෙලා තිබුණා. ඒකට එකම හේතුව තමයි, කොල්ලෝ හැම එකාගෙම ක්‍රිකට් ලෝකයේ වීරයා වෙච්ච මට මේ වෙච්ච දේ. උං ඒ දෙයින් සැහෙන්න කුලප්පු වෙලා තිබුණා.

"අසංක.. මෙහෙට වරෙන්.."

කොල්ලෝ ටික කාමරේ මුල්ලක් අල්ල ගෙන රහස්

සාකච්ඡාවක් අරගෙන යද්දි මං අසංකට කතා කරා. මේ යකානෙ හැමදේම කොල්ලොත් එක්ක කියල තියෙන්නෙ..

"මොකක්ද වහු පැටියෝ උඹ මේ කරේ..? දැන් මුංව නවත්තන්න මොන දෙයියන්නාත්සෙටද පුළුවන්.. බලපං.. තව ටිකකින් මුළු ටවුමම ගිනි ඇවිලෙයි.."

"කමක් නෑ කණයා.. ගිනි ඇවිලෙන්න බැරි නම් පුපුරල ගියාවෙ. මේකට ඊටර්න් එක දෙන්නම මින.. අපි නිකං පිට. වෙලා බලන් හිටියොත් ඕකුත් අපේ ඔලුව උඩටත් අත හෝදයි.. උඹට අවුලක් ගන්න දෙයක් නෑ.. සිංහල - දෙමළ නෙමේ සිංහල - ඉංග්‍රීසි වුණත් උඹේ ඇහට අතක් තියල නම් අපි ක්‍රියාත්මක වෙනවා.. හරියට නිකං ජනාධිපති ආරක්ෂක අංශෙ වගේ.. අපි රේස්ටු රේස් ගේමක් දෙනවා.."

"කණයා.. උඹට වැඩි අමාරුවක් නෑනෙ.. දෙයියන්ගෙ පිහිටෙන් ඉක්මනට සනීප වෙයන්.. අපි ආයෙ ඉක්මනට සෙල්ලම් කරන්න මින. බාලවන්දන්කාරයට කප් එක උස්සන්න නෙමෙයි ටීම් එකක්වත් දාන්න අපි ඉඩ දෙන්නෑ.."

මගේ මුණ ඉස්සරහට ඇවිත් වාමර ඒ ටික කියනකොට උෟ දත්මිටි කැවුණා. එතන හිටපු හැම කොල්ලෙක්ගෙම මුණුවල තිබ්බේ කැකෑරෙන මහා වේරයක්. බාලවන්දන් ගැන මගේ හිතේ වේරයක් තිබ්බට, මේ කලබල අස්සෙම ඒ වේරයේ වාඩුව ගන්න මං හිතුවේ නෑ.. ඒත් දැන් උද්ගත වෙලා තිබ්බ තත්ත්වේ ඊට වැඩිය හුඟාක් වෙනස් එකක් උතා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

දාහක් දේ කියල, මාව අතපත ගාලා කොල්ලො ටික හැරෙන තැපෑලෙන් පිටවෙලා ගියා. උං ගියපු කුලප්පුවේ හැටියට අද රැට මොකක් හරි යමර කෙලියක් වෙනවා. ඒක ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. බාලවන්දන්ගෙන් පලියට පලිය ගන්නෙක වෙනම දෙයක්.. ඒත් මේ වෙලාවේ වෙන මොකක් හරිම දෙයක් කරන්න ඕනකම මට තිබුණා. මං කෙරුවෙ ඕ. අයි. සී. කාවින්ද සේනානායකගෙ නම්බර් එක ඩයල් කරපු එක.. වැඩිවෙලා රින්ග්ස් යන්න ඕන උනේ නෑ. කාවින්ද ලෝන් එක ඉස්සුවා.

"අයියා.. මං කනිෂ්ක.."

"කියන්න මල්ලි.. මොකද අමාරුව ආයෙ වැඩි උනාද..? නැත්නම් වෙනින් ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"වෙනින් ප්‍රශ්නයක් අයියා.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"පුළුවන් නම් අද රැට ටවුන් එකට පොලිස් ගාඩ් එකක් දාන්න.. මගේ කොල්ලො ඔක්කොම කුලප්පු වෙලා.. මොනවයින් මොනව වෙයිද දන්නෑ.."

"ඔයා කලබල වෙන්නැතුව රෙස්ට් කරන්න.. මං ඒ හැමදේම බලාගන්නම්.. පොරොන්දු උන විදියටම වැඩේ සිද්ධවෙයි.."

"රංචුවක් ගියොත් මගේ යාලුවො ටික අමාරුවේ වැටෙයි අයියා.. උං එන්නෙ මං වෙනුවෙන්.."

"හරි.. හරි.. ඒකෙ ගැටලුවක් නෑ.. ඔයාගෙ යාලුවොන්ට ටවුමට ඇවිල්ලා කරන්න දෙයක් නෑ.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"ඔයාට ඇවෑක් කරපු අයගෙන් හතර දෙනෙක් මං දැනටමත් ලොකප් කරලයි තියෙන්නෙ.. බාලවන්දනුයි, අනිත් ගෝතයො ටිකයි ටවුන් එකේ නෑ.. මං හිතන්නෙ උං හැංගිලා.. ඒත් මං කොයි වෙලාවේ හරි උංවත් ඇතුළට දානවා.. ඔයාගෙ යාලුවොන්ට ඇවිත් හැප්පෙන්න කෙනෙක් ටවුන් එකේ නෑ.. දෙමළ කඩ ටිකත් මං බලෙන්ම වැස්සෙව්වා, මේ කතන්දරේ ඩිංගක් නියුටල් වෙනකල්.. එහෙනම් හරිනෙ මල්ලි.. මං පස්සෙ ඔයාට කතා කරන්නම්.."

කාවින්ද අයියා ලෝන් එක තිබ්බා. මගේ හිතටත් ඒ වෙලාවේ මහ විසාල සැනසීමක් දැනුණා. කොල්ලො ටික මේ සිද්ධියට ගැවෙන්නෙ නැතුව, පොලිසියම දිගටම රාජකාරි කරා නම් හොඳයි. කාවින්ද හින්දා ඒ දේ නියම විදියට වෙයි කියල මට හිතුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

අලුත් දවසකට ඉර උදාවුණත්, මං හිටියේ ඒ තරම් හොඳ තත්ත්වෙක නෙමෙයි.. මුළු ඇහපතම වණයක් වගේ රිදෙන්න පටන් අරන් තිබුණා. වේදනා නාශක බෙහෙත් පෙනි වර්ග කීපයක්ම ඩොක්ටර් දීල තිබ්බ හන්ද, උදේ පාන්දරම මං ඒ ටික ගිලල දැමීමා.

"දැන් කොහොමද සුදු මහත්තයො.."

"මි.. එච්චර අවුලක් නෑ.."

උණුවට උණුවේ දුම් දාන සුප් භාජනේකුත් උස්සගෙන

රාළහාමි අයියා කාමරේට ආවා. මනුස්සයගෙ මුණෙ හැටියට නම් මුළු රෑම නිදාගෙන නෑ වගේ.

"කෝ බිනු.? එයාට කොහොමද..?"

"රෑ උණ ගත්තා.. දැන් ඔය යස අගේට ඉන්නෙ.. මහත්තයා බලන්න එන්න එක පොරේ.. මං කිව්වා සුදු මහත්තයා තාම නිදි.. කරදර කරන්න එපා කියලා.. ඕනන ඒකට මගෙන්තෙක්ක තරහ වෙලා.. මුණ එල්ලගෙන ඉන්නවා.. කොහොමටත් කවුරු එපා කිව්වත්, හා කිව්වත් තව සිංගකින් මේ කාමරේ මුල්ලකින් එබෙයි.."

"ටවුමෙන් මොනව හරි සිද්ධියක් ආරංචි උනාද..?"

බිනෝද් ගැන අහනව වගේම ඊයෙ රෑ ටවුන් එකේදි මොනවම හරි ලොකු සිද්ධියක් උනාද කියල මට දැනගන්න ඕනෙකම තිබුණා.

"හප්පව්වියේ.. සුදු මහත්තයා එතන නොහිටිය එකමයි හොඳ.. රෑ එක දෙක වෙනකල්ම ටවුමෙ යුද්දෙලු.. මට අර පල්ලෙහා සෝමදාසයා කිව්වේ.. මහත්තයගෙ යාලුවො මුලු ටවුමෙම ඉන්න දෙමළ කොල්ලන්ට ගහන්න හදලා.."

ඔය දේ සිද්ධ වෙනවා, ඊට පස්සෙ ඕක තවත් හුභාක් දුර දිග යනවා කියලා මං දන්න හන්ද තමයි, කාවින්ද අයියට කෝල් එකක් අරගෙනම සත්‍ය වාර්තාව දුන්නෙ.

"ඉතිං..?"

"ඉතිං තමා.. අත්තිමට පොලිසිය මැදිහත් වෙලයි වැඩේ

යාන්තන් ඉවර කොරන් තියෙන්නෙ.. ඒකටත් සැහෙන්න අමාරු වෙලා තියෙනවා.. මං දැක්කනෙ ඊයෙ රෑ ආපු කොල්ලොන්ගෙ හිත්වල තිබ්බ කේන්තිය.. අර බාලවන්දුන් කියන එකා අහුවුණා නම්, උගේ මස් කට්ටක්වත් ඉතුරුවෙන්නෑ.. කෝම හරි දැන් වැඩේ යාන්තං ගොඩින් බේරිලා තියෙනවා.. ඒත් දවස් කියකටද දන්නෙ නෑ.."

"ඇයි රාළහාමි අයියා එහෙම කියන්නෙ..?"

"සුදු මහත්තයට අත උස්සපු කොල්ලො හය හත් දෙනෙක් රිමාන්ඩ් කරලලු.. අනිත් ඇයො ගම රට දාලා ගිහින් හැංගිලාලු.. ඉතිං ඕකුන් ආයෙ එලියට ආවහම, ආයෙත් මෙහේ මළ ගෙයක් තමා.. සුදු මහත්තයගෙ යාලුවො ටික නිකං ඉන්නෙකක් නෑනෙ.. උං ගානට අඹරලා ගනියි.."

මොනවා උනේ නෑතත් ඒක නම් ටක්කෙටම සිද්ධ වෙයි කියලා රාළහාමි අයියගෙ කතාවෙන් මට තේරුණා. ඒත් ඒකට කරන්න දෙයක් මට තිබ්බෙ නෑ.. කොල්ලො ටික මට හුභාක් ආදරෙයි කියන්න මං හොඳටම දැනගෙන හිටියා. ඒක හන්ද මං වෙනුවෙන් උං ඕනම දෙයක් කරයි කියන විශ්වාසය මගේ හිතේ තිබ්බා.

"සුදු.. දු අයියා.."

මං හැරිල බැලුවා. ඒත් ඒ බොහොම අමාරුවෙන්.. බෙල්ල තැලිලද කොහෙද..? මුණ සුදුමැලි කරගෙන, අඩන්න වගේ කටත් බේරි කරගෙන බිනෝද් මගේ ළඟට ආවා.

"සුදු.. අයියා.. ආයෙ කොහෙවත් යන්නෙපා.. ක්‍රිකට් සෙල්ලම්

කරන්න ඕන නෑ.. අයියා ගෙදරට වෙලා ඉන්න.."

"මං මේ ගෙදරනෙ ඉන්නෙ බිනු.."

"ඒ උනාට මට බයයි සුදු අයියා.. උං ඔයාව අල්ලගෙන ගහපු හැටි මට මතක් වෙනවා.. අනේ මට එක පාරක් හරි උං ගහන්න තිබ්බ නම්.. ඒත් මං උන්ට බයයිනෙ.."

බිනෝද් කියවගෙන කියවගෙන යනවා. මං රාළහාමි අයියට, බිනෝද්ව පහළට අරගෙන යන්න කියලා ඇස්වලින් කිව්වා. මොකද මං මෙහෙම අත පය බැන්ඩේජ් කරලා එක තැනකට වෙලා අමාරුවෙන් ඉන්නවා බිනෝද් කවදාවත් දැකල තිබුණෙ නෑ.. එයාට ඒ තත්වේ ඔරොත්තු දෙන්නෑ කියල මට තේරුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

උදේ පාන්දරම ගෙදර තිබ්බේ, කලබලකාරී පරිසරයක්. විහිලුවටවත් ඇඳෙන් බහින්න, ගෙදර අය මට ඉඩ දුන්නෙ බාත්රුම් එකට යන්න විතරයි. ආවිච්ඡි මම්මා, රාළහාමි අයියා, රාළහාමි අක්කා බැරිමර ගානේ වුණත් බිනෝද්, මේ හැමෝම ඕනෙවටත් වැඩිය මගේ දුක සැප හොයල බැලුවා. අත්තිමට ඒක කරදරයක් වෙන තරමට වැඩිවෙලයි තිබුණේ. කොහොම හරි ආවිච්ඡි මම්මා නොවැරදීම සහභාගී වෙන, පත්සලේ ලොකු හාමුදුරුවන්ගෙ දායක සහායේ රැස්වීමටවත්, මරණාධාර සම්බන්ධය රැස්වීමටවත් ආවිච්ඡි මම්මා ගිහිත් තිබුණේ නෑ. වටේ පිටේ සිද්ධ වෙච්ච විස්තරයි, පැයෙන් පැයට ගලාගෙන එන ටවුමේ විස්තර වලිනුයි අපේ මුළු ගේම පිරිල තිබ්බා. කාවින්ද අයියට ෆෝන් කෝල් එකක් අරගෙන දැන් වෙලා තියෙන්නෙ මොනවද කියල අහන්න ලොකු ඕනකමක් මගේ හිතේ තිබ්බත්, මං ඒක

තත්පරෙන් තත්පරේට කල් දැම්මා. සමහර විට එයාට උනත් මාව වාතයක් වෙන්න පුළුවන්නේ..

"කණයා.."

දවල්ට කෑම කාල මං ඇදටම වෙලයි හිටියේ. එළියට බැහැල ඇවිදින්න ඕනකම තිබ්බත්, වැඩි පණ්ඩිතකම් වලට ගිහිල්ලා තියෙන අමාරුව තව වැඩි කරගන්න බැරි හින්ද මං නිකං හිටියේ. ඔය අතරෙ තමයි මට දම්තගෙ කටහඬ ඇහුණේ.

"උඹ ආපු එක හොඳයි දම්ත.. මේ ගේ ඇතුළට වෙලා ඉඳල මට එපාවෙලයි තිබුණේ.."

දම්ත දැක්ක ගමන් මගේ හිතට ලොකු ශක්තියක් ආවා. කොල්ලො හැමෝම එකපාරට එනවට වැඩිය මෙහෙම එක එකා තනියම එනව නම් කොයි තරම් හොඳද..?

"කණයා..?"

මං දම්ත දිහා බැලුවා. උගේ මුණේ මොකක්දෝ ලොකු වෙනසක් තිබුණා. හරියට නිකං වැරද්දක් කරල අහුවෙච්ච පුංචි එකෙක්ගෙ වගෙයි. මුට අද මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ..?

"ඇයි මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..?"

නෑ කියල කියන්නයි, ඔව් කියල කියන්නයි දෙකටම උඹ ඔලුව වැනුවා. ඒ එක්කම තමයි මං දැක්කේ, කාමරේ කර්ටන් එක ඇත් කරල මං දිහා බලන් ඉන්න කෙනාව. දෙයියනේ ඔයත් මාව බලන්න ආවද..?

"අමන්දා.."

"අ...තේ කනිෂ්ක.."

ඉස්සරහ හිටපු දම්තව පැත්තකට තල්ලු කරල දාල අමන්දා මගේ ළඟට ආවා. ඒ ලස්සන මුණේ පුරාම පිරිල තිබ්බේ මහා දුකක්. නිල් කැට වගේ තිබ්බ ඇස්වල කළු එ පුරවල එකයි.

"ඔ.. ඔයාට මේ මොකද උනේ කනිෂ්ක.. අතේ මට නම් හිතාගන්නවත් බෑ.."

"එව්වර දෙයක් නෑ අමන්දා.. දැන් ඔක්කොම හර්.."

තලපතා වගේ ඇදේ පතබැව්ලා ඉන්දේදි මාව බලන්න අමන්දාව එක්කං ආවට, මුලින්ම දම්තයා ගැන පුංචි කේන්තියක් ආවත්, ඒ කේන්තිය ඉබේම වාෂ්ප වෙලා ගියා. අමන්දාව මෙහෙම හරි දකින්න මගේ ඇස් කොයි තරම් ආසාවකින් ඉන්න ඇතිද කියල මට තේරුම් ගියේ ඇඟ පතේ තිබ්බ අමාරුකම් ඔක්කොම තත්පරේට දෙකට දැනෙන්නැතිවෙලා ගියහම.

"අ...තේ කනිෂ්ක.. ඇයි ඔයා නරකයොත් එක්ක රංචු කරගන්න ගියේ..? බලන්න නරක තැනකට එහෙම පාරක් වැදුණ නම් එහෙම..?"

බැන්ඩේස් කරල තිබ්බ දකුණු අත දිගේ අමන්දා හෙමින් සිරුවේ එයාගෙ රෝස පාට ඇඟිලි තුඩු අරගෙන ගියා. ඒ ඇඟිලි තුඩු බැන්ඩේස් එකෙහුත්, උරහිස හරියට එනවා නම් කොයි තරම් හොඳද කියල හිතූණත්, ඒක එහෙම උනේ නෑ.

"කොහොමටත් අමන්දා.. අපේ කණයගෙ නරක තැනකට පොලු පාරක් වැදිල තියෙනවා.."

දම්ත ඒ පාර කියවන්න හදන්නෙ මොකක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ෂුවර් එකට මොකක් හරි කට කැඩ්විට කතාවක්. අමන්දාගෙ ඇස් දෙකත් ලොකු උනා.

"පොලු පාරක්.. ඒ කොහෙටද දම්ත..?"

"කණයගෙ ඔලුව මැදටම.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. පැණි බේරෙන්න වැදිලා තියෙනවා.."

"ඔලුවේ එහෙමට තුවාලයක් පේන්න නෑනෙ දම්ත.."

"පේන්න නම් නෑ තමයි.. ඔලුවට වැදිවිට පාර, තුවාල වෙලා තියෙන්නෙ හිතට.. ඒකයි අවුල.."

මේකා රට හරකා වගේ තණකොළ ටික නොකා, වහිනකල් බලන් හිටියා වගේ කතාවක් මේ කියන්න හදන්නෙ.. වැස්ස ගෙන් පස්සෙ, තණකොළ තව ටිකක් හැදුනහම නිදහසේ කනවා කියලා. අන්තිමට තණකොලත් නෑ. ඇඟ තෙමෙන්න වැස්සත් නෑ.

"දම්ත... පිස්සු කියවන්නෙ නැතුව ඉඳපං.."

"නෑ.. නෑ.. ඔයා කියන්න දම්ත.."

"කණයා මට ගහයි අමන්දා.."

ඒ පාර, මගේ ආබාධෙ පැත්තකට ගිහිත්, කොමඩ් ස්ටාර් එකක් මෙනෙ පෙන්නන්නයි යන්නෙ.. අමන්දාට පේන්නෙ නැතිවෙන්න දම්ත මට ඇහැක් වැහුවා. ඒ කියන්නෙ පාඩුවේ ඉඳපං කියනෙකනේ. ඒත් ඉතිං පාඩුවේ ඉන්න තරම් දෙයක් මෙනෙ සිද්ධ වුණේ නෑනෙ.

"කණිෂ්ක ගැහුවොත් මං ඒක බලාගන්නම්.. කියන්න ගියපු දේ ඔයා කියන්න දමින.."

"ඔන්න කණයා මං එහෙනම් කියනවා.. අමන්දා ගියාට පස්සෙ උඹ මට අල්ලගෙන තඩ්බාන්නෙ නෑ නේද..?"

"හරි.. හරි.. උඹ ඉස්සෙල්ල කියපංකො බලන්න.. පස්සෙ බැරියැ, මොකද කරන්නෙ කියල හිතන්න.."

"ඔය බලන්න අමන්දා.. කණයා දීපු දේශපාලන උත්තරේ.. ඔයා කියන්නෙ, කණයා විශ්වාස කරල, ඔයාට මං මේ කියන්න යන දේ කියනෙක හොඳයි කියලද..?"

"අනේ.. අගේ නොකර කියන්නකො දමින.. මට කණිෂ්කත් එක්ක කතා කරන්නත් ඕන.."

අමන්දාගෙ ඒ කතාවෙන් දමිනගෙ සියලු ඉරියව් වෙනස් වුණා. උගේ මුණට ආවෙ කාලෙකින් ආවෙ නැති ඔර්පිනල් හිනාවක්. 'කණිෂ්ක එක්ක කතා කරන්නත් ඕන' කියන වචන ටිකේ සැහෙන ලොකු තේරුමක් හැංගිලා තිබුණා. හරියට නිකං, 'ඔයා කියන දෙයක් කියල එහාට යන්න.. අපි දෙන්නට තනියම ඉන්න ඉඩ දීලා..' වගේ දෙයක්.

"ඔයාව දැක්කට පස්සෙ අපේ කණයා හුඟාක් වෙනස් වුණා.."

"මා..ව..?"

"ඔව්.. ඔයාව තමයි.."

"එතකොට අර ඔලුවට වැදිවිට පාරක් ගැන කිව්වේ..?"

"ඉතිං ඒ පාර ගැහුවෙ ඔයානෙ.."

"ම.. ම..?"

දමිනගෙ අංචර දෙමළ, කෙල්ලට තේරෙන්නෙ නෑ කියල මට තේරුණා. අඩුගානෙ මු කියන්න යනදේ මටවත් තේරුනේ නෑ. සමහර විට උචත් දන්නවද දන්නෑ ඒ කියන්න ගියපු එක ගැන.

"දමින.. ඔය පිස්සු කියවිල්ල නවත්තලා, අමන්දාට බොන්න මොනව හරි අරන් වරෙන්.. තව ටිකකින් ආවිච් මම්මා හරි රාළහාමි අයියා හරි මෙතෙන්න ඒවි.."

අපරාදෙ කියන්න බෑ.. කියන පරක්කුවට දමින, වචනයක්වත් කියන්නැතුව කාමරෙන් ගියා.

"යාලුව එලව ගත්තා නේද..?"

"නැත්නම් ඉතිං ඔයත්තෙක්ක කතා කරන්නෙ කොහොමද..?"

එතන ඉඳල විනාඩි ගනනක් යනකන් අපේ ඇස් එකට එකතු වෙලා තිබුණා. ඒ රෝස පාට කම්මුල් වලින් පිරිවිට, සියුමැලි මුණෙ පිරිල තිබුණු ලංගතුකම, මුළු හිතියම විඳ ගන්න ගමන් මං යාංතමට හිනාවුණා. හිනි ලැජ්ජාවකින් වගේ හැඟීමකින්, ඒ කම්මුල් රතු පාට වෙලා යද්දි, අමන්දා මගේ ඇඳ අයිනෙන් වාඩිවුණා.

"ආයෙ රංඬු කරගන්න යන්නෑ කියලා මට පොරොන්දු වෙන්න.."

අත්දෙකම මගේ පපුව උඩින්, සීරුවෙන් තියන ගමන්

අමන්දා ආයෙත් මගේ ඇස්වලට එබුණා. එයාට ඒ ඉරියව්වෙන්ම මගේ මුණ ලඟට පහත් කරගන්න මට හිතුවේ පාරක් දෙපාරක් නම් නෙමෙයි.

"මං රංචුවට ගියේ නෑ.."

"එහෙනම් මෙහෙම උනේ කොහොමද කනිෂ්ක.. ඔයා දන්නවද මේ සිද්ධිය ආරංචි උනහම.. මට හිතාගන්න බැරිවුණා.. මට ඉබේටම ඇඬුනා.. ඔයාව දැකල, කතා කරල දවස් කීයද..? ඒත් මට හිතුවේම ඔයාව හුඟ කාලෙක ඉඳල දන්නව වගේ කියලයි. මට කලිනුත් අපි හම්බවෙලා තියෙනව වගේ කියලයි.. ඔයාව මට පුදුමාකාර විදියට ලඟින් දැනුණා. අනේ මංදා.. හ්ග්.."

පපුව ඇතුළෙන්ම ආපු ආත්මීය හුස්ම පොදක්. මගේ මුණ පුරාම තැවරල ගියා. බැන්ඩේජ් කරල තිබ්බ අතින්ම මං අමන්දාගෙ අතකින් අල්ලා ගත්තා.

"පහුගිය දවස්වල මට ඔයාව හරියට මතක් වුණා කනිෂ්ක.. මගේ හිත කවදාවත් මෙහෙම අතරමං වේව් කියල මං හිතෙකින්නවත් හිතුවේ නෑ.. පිරිමි ළමයෙක් ගැන මේ විදියට හිතන්න මට කිසිම උවමනාවක් තිබ්බේ නෑ. මං පිරිමි ළමයින්ව ගණන් ගත්තේ නෑ. ඒත් ඔයා.. ඔයා ඒ හැම සීමාවක්ම කඩා බිඳ දාලා ඉස්සරහට ආවා.."

හිතපු නැති පැත්තකට කතාව ගලාගෙන යද්දි මගේ හිතට දැනුවේ පුදුමාකාර සැහැල්ලු බවක්. වෙලාවකට මට බාලවත්දුන්ගෙ ගැන්සිය ගැන සතුටකුත් දැනුණා. උං මට මේ කරපු දේ හින්දනෙ, අමන්දා අද අපේ ගෙදරම ඇවිත් මං ලඟ

මෙහෙම ඉන්නෙ.

"ඔයාට හිතාවක් ගියා කනිෂ්ක.."

"නෑ අමන්දා.."

"අනේ කියන්න.. මං මේ කියන දේවල් වලට ඔයා මට හිතාවෙනව නේද..? මං මෝඩයෙක් වගේ කියන ඒවට.. ආ.."

"අයියෝ නෑ.. එහෙම බිංදුවක්වත් හිතන්නෙපා.."

"එහෙනම් ඔයාට හිතා ගියේ..?"

"මට මේ විදියට ඩැමේජ් වෙච්ච එක හොඳයි කියලා හිතුවා හන්දා.."

"දෙයියනේ.. ඇයි ඒ..?"

"ඔයා මාව බලන්න ගෙදරටම ආවනෙ.."

"නරකයා.. හිතන්නෙම ඔය වගේ දේවල් තමයි.. ඔයාව බලන්න එන්න, ඔයාට තුවාල වෙන්නම ඕනද..? ආ කනිෂ්ක..? මං එදා ගහ ලඟට ආවේ, ඔයාට තුවාල උනහමද.. ආ..?"

"ඒ ඉතිං හිරුණි අක්කත් එක්ක ඇවිදින්න ඇවිල්ලනෙ.."

මං කියපු දේට අමන්දාගෙන් ලස්සන හිතාවක් මතුවුණා. ඒ හිතාවේ රහස් තමයි, එදත් එයා ඇවිත් තියෙන්නෙ මාව දකින්න කියනෙක තමයි.

"ඔයා කොහොමද මට මෙහෙම උතා කියල දන්නෙ..?"

අමන්දාගේ ඇහිලි තුඩු ලතාවකට මගේ කොන්ඩේ ගස් අස්සේ දැවටෙද්දී, මට දැනුණේ ඉවසාගෙන ඉන්න බැරි තරමේ සනීපයක්. දෙයියනේ ඔයා හැමදාම මෙහෙම මගේ ළහින් ඉන්නවා නම්.. ජීවිත කාලය පුරාම මට තනි රකිනවා නම්..?

"රියේ අයියා ගෙදර එද්දි හුඟාක් රැ වෙලා.. හිරුණි අක්කයි, මායි බයවෙලත් හිටියේ.. වෙනදට කවදාවත් ඔහොම වෙන්නෙ නෑනෙ. නිකං හරි අයියා ගෙදරට ඇවිල්ල ගොඩ වෙලා හරි යනවා.. අපි ඒත් බැලුවා මොකක් හරි ලොකු ප්‍රශ්නයක්ද කියලා.. ඇහුවට කිව්වෙත් නෑ.."

"ඉතිං..?"

"පස්සේ හිරුණි අක්කා රැ වෙලා අහනවත් මං අහගෙන.. ඒත් අයියා කිව්වේ, එයා දන්න කියන යාලුවෙකුට දෙමළ ළමයි වගයක් ගහල කියලා.. ඔය වගේ දේවල් අපේ කන්වලට කී පාරක් නම් ඇහිල ඇතිද..? මායි, හිරුණි අක්කයි ඒක ගණන් ගත්තෙම නෑ.. ඒත් දෙයියනේ.. අද උදේ මට අමතක වෙලා ගියපු සී. ඩී. එක ගන්න දමින ළඟට ගියහම තමයි මට හැමදේම ආරංචි උනේ.. ඇත්තටම මොනවද කරන්න ඕන කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.. මට මතක් වුණේම ඔයාගේ මුණ විතරයි.. අයියා රියේ රැ කියපු සමහර දේවල් මට මතකයි.. අතට වැදිල තිබ්බ පාරට කොල්ලට ආයෙ සෙල්ලම් කරන්න පුළුවන් වේවිද කියල අයියා තනියම කියවගත්තා.. මට ඒ හැමදේම මතක් උනා කනිෂ්ක.. ඇත්තමයි.. මං පිස්සුවෙන් වගේ ඔයාව හොයාගෙන ආවේ ඒකයි.."

ගිරවියක් වගේ ඔහේ නිදහසේ කියවගෙන යන මේ ලස්සන

කෙල්ල ඉස්සරහ මගේ පිරිමි ආත්මේ එහෙමම නතර වෙලා තිබුණා. දෙයක් ගැන කෙනෙක් මේ තරම් ආත්ම විශ්වාසයකින් කියන්නෙ කොහොමද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. අනිත්තෙක තමයි ඒ සිද්ධ වෙච්ච දේවල් ගළපගෙන තිබ්බ හැටි.

"අයියා හිතපු දේ හරි අමන්දා.. මට ටික දවසක් යනකල් ආයෙ සෙල්ලම් කරන්න බැරිවෙයි.."

"අ..නේ.."

"ඇයි අමන්දා.."

"ඔහොම කතා කියන්නෙපා.. මගේ හිතට දුක වැඩියි.."

ගෙදර ඇතුළේ මේ ලෝක සද්දයක් නෑ.. බොන්න මොනව හරි ගේන්න ගියපු දම්තයා, බොන ඒවා හදන කම්පැනියටම ගිහින්ද කොහෙද.. කමක් නෑ.. එකාකකට ඒකත් හුඟාක්ම හොඳයි. නැත්නම් මට අමන්දා එක්ක මෙහෙම කතා කරන්න වෙන්නෑනෙ.. සමහර විට දම්තයා හිතලම පරක්කු වෙනවා ඇති.

"මට මෙහෙම උනාට ඔයාට දුක ඇයි..?"

ආදරෙන් තෙත්වෙලා තියෙන දිග ඇස් දෙකට මං එබුණා. මෙව්වර වෙලා ඒ මුණ පුරාම පිරිල තිබ්බ අඳුරු වළාකුලු ටිකෙන් ටික ඇතට පාවුණා.

"දුක නැද්ද කනිෂ්ක.. හරියට මගේ කෙනෙකුට දෙයක් උනා වගෙයි මට දැනෙන්නෙ.."

"දැන් එතකොට මං, ඔයාගේ කෙනෙක්ද..?"

"භිමි.. ඔයා මගේ කෙනෙක් තමයි.."

"කවද ඉඳන්ද..?"

"දැක්ක දවසෙ ඉඳන්.."

අහපු පුංචි පුංචි ප්‍රශ්නවලට හම්බවෙච්ච පුංචි පුංචි උත්තරක් හිත ආදරෙන් වැළඳ ගත්තා. මේ තියෙන සැනසීම, මේ දැනෙන බලාපොරොත්තුව මුළු ජීවිත කාලය පුරාම, කැඩෙන්නැතුව තියෙනව නම්..?

"කනිෂ්ක..?"

"මි.."

"මං ඔයාගෙන් දෙයක් අහන්නද..?"

"ඕන දෙයක් අහන්න අමන්දා.."

"ඔයාගෙ අම්මවයි, තාත්තවයි මං දැක්කෙ නෑ.. එයාලා වැඩට ගිහිල්ලද..?"

අමන්දා මේ දැන් අහයි, මේ දැන් අහයි කියල මෙච්චර වෙලා හිතට හිතල තිබ්බ ප්‍රශ්නෙ අත්තිමට එයාගෙ කට්ත් පිටවුණා. ඒකට දෙන්න ඕන හොඳ උත්තරේ මොකක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"මගේ අම්මයි, තාත්තයි දෙන්නම ලංකාවේ නෑ අමන්දා.. එයාල රට ඉන්නෙ.. මෙහේ මායි, බිනුයි ළඟ ඉන්නෙ, ආච්චි මම්මයි, රාළහාමි අයියයි, රාළහාමි අක්කයි විතරයි.."

"බිනු..? ඒ නම කීප සැරයක්ම මට ඇහුණා. ඒ කවුද..? මං තාම එයාව දැක්කෙ නැත්තෙ ඇයි..?"

"බිනු කියන්නෙ මගේ එකම මල්ලි.."

"අනේ ඉතිං මට එයාව පෙන්න්නකො.. එයත් ඔයා වගේමද..? ඔයා තරම් උසද..? ඔයාට වැඩිය ලස්සනයිද..? ඔයා වගේම ක්‍රිකට් ගහනවද..? මාත් මල්ලිලට හරි ආසයි කනිෂ්ක.. ඒත් මට ඉන්නෙ අයියා විතරයිනෙ.."

අමන්දා අහගෙන අහගෙන ගියපු දේවල්වලට කියන්න ඕන මොනවද කියල හිතාගන්න බැරිව මං ගල් ගැහුණා. මගේ අහිංසකයා සාමාන්‍ය ළමයෙක් නෙමෙයි කියල, මං කොහොමද මේ තරම් ආදරේකින් මාත්තෙක්ක කතා කරන ලස්සන ඇස් දෙකට මං කියන්නෙ.. එයා මං කියන දේ කොහොම දරා ගනියිද..?

"ඇ.. ඇයි කනිෂ්ක..?"

"මුතුත් නෑ අමන්දා.."

"නෑ.. නෑ.. නෑ.. නැතිවෙන්න බෑ.. අනේ ඔයාගෙ මුණත්තෙක්ක අමුතු වුණා.. මගෙන් මොනව හරි වැරදි දෙයක් කියවුණාද..? අනේ කියන්න.. අනේ කියන්න කනිෂ්ක.. නැත්නම් මගේ හිතටත් හරි නෑ.."

"මුතුත් නෑ අමන්දා.."

"නැත්තෙ නෑ.. එදා ගහ ළඟදිත් මේ වගේම ඔයාගෙ මුණ අමුතු වුණා.. මට ඒකත් හොඳටම මතකයි. දෙයියන්ගෙ නාමෙට

මට කියන්නකො මොකක්ද ප්‍රශ්න කියලා.."

"ප්‍රශ්නයක් මෙනත නෑ අමන්දා.."

"එහෙනම්..?"

"ඔයා විතරක් නෙමෙයි.. වෙන කවුරු උනත් බිනෝද් ගැන අහනකොට මට දුකයි.. මට ඒකට උත්තර දෙන්න අමාරුයි.."

"දුකයි.. ඇයි ඒ..?"

අමන්දාට කිසිම දෙයක් තාම තේරීලා නෑ කියල මට දැනුණා. හදවත හැමදාම පහුරු ගාන මේ වේදනාව ගැන කතා කරලම, කරලම මේ දුක ඉවර කරගන්න තියෙනව නම්..? ඒකට හොඳම කෙනා, මේ මගේ ළඟට වෙලා ආදරෙන් මං දිහා බලන් ඉන්න අමන්දා විතරයි කියල මට ඒ වෙනකොට දැනිල තිබුණා. ඒත් ඒ වේදනාව ගැන කතා කරන්න අද ඒ තරම් හොඳ දවසක් නෙමෙයි කියලත් මට දැනුණා.

"අනේ කනිෂ්ක.. ඔහොම කතා නැතුව ඉන්නෙපා දෙයියනේ.. බිනුව මොකද වෙලා තියෙන්නේ..? එයා ඇයි පේන්න නැත්තේ..? එයා මේ ගෙදර නැන්ද..? එයාට මොනව හරි කරදරයක්ද..?"

මොන ප්‍රශ්නට ඉස්සෙල්ල උත්තර දෙන්න ඕනද කියල හිත හිතා ඉන්නකොට තමයි, කාමරේ කර්ටින් එක පැත්තකට ගියේ. මං හිතුවෙමි දම්ත ආපහු ආවා කියලා.. ඒත් කාමරේ ඇතුළට ආවෙ දම්ත නෙමෙයි.

"සුදු..දු.. අයියේ.. ඔ.. ඔයාට කොහොමද..?"

බාලවන්දන්ලත් එක්ක රංචුවෙන් පස්සෙ, මං බිනෝද්ව හරියට දැක්ක පළවෙනි වතාව ඒක. මගෙන්තෙක්ක කාමරේ ඇතුළෙ ඉඳපු අමන්දාව දැකල බිනෝද් පුදුම උනා. ඒ සුදු මුණ පුරාම ඇඳිල ගියේ මං එයාගෙන් කවදාවත් දැකල නැති තරමෙ ආගන්තුක බවක්. එයාට ඉරිසියා හිතූණවත්දෝ කියල මට හිතූණා.

"දෙ.. දෙයියනේ..?"

බිනෝද්ව දැක්ක ගමන් අමන්දාගෙ අත, එයාගෙ කට ළඟටම ගියා. ජීවිතේ ලොකුම පුදුමය තමන්ගෙ ඇස් ඉස්සරහ තියෙනව වගේ, පුදුමයකින් ඒ රවුම් මුණ අවුල්වෙලා ගියා. අමන්දා කියටවත් හිතන්නැතුව ඇති, කනිෂ්ක වගේ ක්‍රියාශීලී කොල්ලෙක්ගෙ සහෝදරයා මේ වගේ ඇති කියලා. එයාගෙ පුදුමයටයි, කතා කරගන්න බැරිකමටයි එකම හේතුව ඒක වෙන්න ඇති කියල මං හිතාගත්තා.

"මට දැන් හොඳයි බිනු.. තව ටික දවසකින් හොඳටම හොඳ වෙයි. එතකොට අපි දෙන්නට ආයෙමත් විල්රන් පාක් එකටයි, ග්‍රවුන්ඩ් එකටයි යන්න පුළුවන්.."

"ම.. මට බයයි සුදු අයියා.."

"බ.. බයයි.. ඇයි බිනු ඒ..?"

"උං කට්ටිය ආයෙ ඔයාට කරදර කරයි.. මාව බේරගන්න ගිහිල්ලනෙ, ඔයාට වැඩියෙන් තුවාල උනේ..?"

"ඉතිං මං ඔයාව බේරගන්න ඕනනෙ බිනු.. ඔයාව බේරගන්නෙ නැත්නම්, මං කවුද බේරගන්නෙ.. ඒක නෙමේ

බිනු.. ඔයා දන්නවද මේ ලස්සන අක්කා කවුද කියලා..?"

මෙව්වර වෙලා ඇස් කොනෙන්, එහෙන් මෙහෙන් අමන්දා දිහා බල බල ඉඳපු බිනෝද් එයා දිහා කෙලින්ම බැලුවා. ඒත් අමන්දා තාමත් හිටියේ බයවෙලා වගේ.

"ක..වු..ද..?"

"ඔයා හිතන්නෙ කවුරු කියලද බිනු..?"

"මං දන්නෙ නෑ.. සුදු අයියම කියන්න.."

"සුරංගනාවියක්.."

මං එහෙම කිව්වහම බිනෝද්ගෙ මුණෙ පුංචි හිනාවක් ඇදිල ගියා. අමන්දාගෙ මුණෙ තිබ්බෙ කුතුහලයක් විතරයි. ඒ මං මොනවද කියන්නෙ කියල බලන්න.

"සුරංගනාවියක් කිව්වෙ..?"

"දිව්‍ය ලෝකෙ ඉඳල, අපිව බලන්න, මේ මනුස්ස ලෝකෙට ආපු ලස්සන සුරංගනාවියක්.."

"ඉතිං මේ ඇවිල්ල ඉන්නෙ සුදු අයියව බලල යන්නද..?"

"ඔව් බිනු.. මේ සුරංගනාවි ඇවිල්ල ඉන්නෙ මාව බලල යන්න.."

"ඉතිං ඇයි එයා බලල යන්නෙ.. අපිත්කෙක්කම නවතින්න පුළුවන්නෙ.."

"බෑ බිනු.. එයා.. හැමෝටම හොරෙන් ආපු සුරංගනාවියක්නෙ.."

ඉතිං හොරෙන් ඇවිත් හොරෙන්ම යන්න වෙනවා.."

මගෙයි, බිනෝද්ගෙයි කතාබහෙන් පස්සෙ නම්, අර මුලින් තිබ්බ කණස්සල ගතිය අමන්දාගෙ මුණෙ තිබ්බෙ නෑ. මොකක්දෝ කියාගන්න බැරි සතුටක් ඒ මුණ පුරාම පිරිල ඉතිරිලා තියෙනවා මං දැක්කා. ඒ එක්කම කට්ත් කිව්වෙ නැතුවට, කියාගන්න තියෙන දහසක් දේවල් ඒ සුදු මුණෙ හරි අපුරුවට ලියවිලා තියෙනවත් මං දැක්කා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

"සුදු පුතා.."

රාළහාමි අයියා ගේ ඉස්සරහ ජනේල වහන සද්දෙ අතරින් මට ආව්වි මම්මගෙ කටහඬ ඇහුණා. ඇඳටම වෙලා ඉන්න එක මහා වාක වැඩක් කියල ඒ වෙනකොට මට හොඳටම දැනිලයි තිබුණෙ.

"ආව්වි මම්මෙ..?"

"කවුද පුතා අර ඇවිත් ගියපු ගැනු දරුවා.. බිනු නම් කිව්වෙ සුරංගනාවියක් කියලා.."

ආව්වි මම්මා ඒක කිව්ව තාලෙට මට හිනාවකුත් ගියා. ඔක්කොම අස්සෙ, බිනුත් මාර කතාවක් තමයි කියල තියෙන්නෙ.

"ඉතිං ආව්වි මම්මා, එයා සුරංගනාවියක් වගේ නෙමෙයිද..?"

"මට නම් ඊටත් වඩා සිරියාවයි. ඒත් මං ඇහුවෙ ඒ කවුද කියලනෙ සුදු පුතා..?"

"මගේ යාලුවෙක් ආවිව් මමිමෙ.."

"ඉතිං වෙනද ඔයාගෙ ගැනු යාලුවො කිසිම කෙනෙක්වත්, ඔය ඇවිත් ගියපු දරුවවත් මෙහේ ඇවිල්ල නෑනෙ.."

"මං මීට කලින් ගුටි කෑවෙ නෑනෙ ආවිව් මමිමෙ.. එයාලට මාව බලන්න එන්න මේ බඩකට පුරාම කෑවමනෙ.."

රැළි වැටිලා තිබ්බ විසපත් මුණෙ හරි අපුරු හිනාවක් ඇදිල ගියා. ඒ හිනාවත්තෙක්ම මහා තෝක්කාඩුවක් ආවිව් මමිමගෙ මුණ පුරාම පිරුණා.

"ඒ කියන්නෙ, සුදු පුතාව බලන්න, හෙට අනිත්දා දිහාට තව ගැනු ලමයි හුභාක් ඒව් කියලද..?"

ඔන්න ඉතිං ආවිව් මමිමත් පිස්සු කියවන්න හදනවා.. හිතේ තියෙන ලොගතුකමටයි, තව මොකක්දෝ එහෙකටයි අමන්දා මාව බලන්න ආවට, අනිත් ඇයොන්ට එහෙම එන්න තරම් මොලේ කොලොප්පත් වෙලා නෑ.

"ආවිව් මමිමම බලන්නකො මොකද වෙන්නෙ කියලා.."

"මොකද වෙන්නෙ කියල නම් මාත් බලන් ඉන්නව සුදු පුතා.. මීට පස්සෙ කලින්ටත් වැඩිය ඔයා පරිස්සම් වෙන්න ඕන. ඔයා ගැන මගේ හිතේ තියෙන බලාපොරොත්තු කන්දරාව ගැන මං විතරයි දන්නෙ.."

"ඔයාගෙ බලාපොරොත්තු මං කඩල නෑනෙ ආවිව් මමිමෙ.. ඒත් මං කාගෙන්ද පරිස්සම් වෙන්න ඕන.. මේ පුංචි දේකට අත පය කඩන්න හදපු බාලවන්දුන්ලගෙන්ද...?"

"නෑ සුදු පුතා.. ගැනු ලමයින්නෙත්.."

මොනව හිතාගෙන ආවිව් මමිමා එහෙම කිව්වද කියල මට තේරුණේ නෑ. මට තවදුරටත් ඒ ගැන හිතන්න කියල වගේ බැල්මක් මුළු මුණෙම රඳවගෙන ආවිව් මමිමා කාමරෙන් ගියා. 'ගැනු ලමයින්නෙත්' මට පරිස්සම් වෙන්න දෙයක් නෑ.. මොකද කියනව නම් එක ගැනු ලමයනෙ මාව බලන්න ආවෙ.. ඇරැක් අමන්දාගෙන් මට පරිස්සම් වෙන්න තරම් දෙයක් නෑ.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

අමන්දා ගිහින් හුභාක් වෙලා ගතවෙලා තිබුණත් එයා ලහ ඉදිදි දැනුණු ආත්මීය සුවඳ, මගේ මුලු හිත පුරාම රැදිල තිබ්බා. එයත් එක්ක ගෙවිල ගියපු ලස්සන දවසෙ හැම තත්පරයක්ම මගෙ හිතට හැම තත්පරේම ආයෙ ආයෙත් මතක් වෙන්න ගත්තා.

"ක..නි..ෂ්..ක..."

"මි.."

"ඔයාට මං ඉන්නෙක කරදරයක්ද..?"

බිනෝදුත් ඇවිත් කියවලා කාමරෙන් පිටවෙලා ගියාට පස්සෙ අමන්දා මගේ මුණට ආයෙත් එබුණා. බිනෝද් ගැන ප්‍රශ්න මහ හුභාක්.. දැන් ඩිංගකට කලින් අමන්දා ලහ තිබුණත්, එයා ඒ හැමදේම හරි අපුරුවට පැත්තකින් කියල තිබ්බා. ඒ පැත්තකින් කියල එයා මගෙන් අහපු දේ බලන්නකො..

"හම්.."

"දෙයියනේ.. ඔයා නම් මහ පුදුම තරකයෙක්.. ඒක මට කෙලින්ම කිව්ව හැටි.. අනේ කනිෂ්ක.. ඔයා ඔය ඇත්තටමද කියන්නේ..?"

"ඔව්.."

රෝස පාට මුලු මුණ පුරාම හිතාගන්නවත් බැරි තරම් ඉක්මනට කලු වළාකුළු වලින් පිරිලා ගියා. ලස්සන ඇස්වල මුතු කැට වගේ කළු ඩිංදු පිරෙනවත් මං බලාගෙන.

"මං.. මං එහෙනම් යනවා.."

මං හිටපු ඇදෙන්, අමන්දා එකපාරටම නැගිට්ටා. එයා ඒ වගේ දෙයක් කරයි කියල මං බලාපොරොත්තුවෙන් හිටියෙ. ඒක හින්දම මං එයාගෙ අතකින් අල්ලා ගත්තා. නෝක්කාඩු බර ගාණකින් පිරිල තිබ්බ සුදු මුණෙ , ආත්ම සියක් ගියත් විදල ඉවර කරන්න බැරි තරම් හැඟීම් කන්දරාවක් පිරුණා. අමන්දාව මෙහෙම්මම තුරුලු කරගන්න සියවෙනි සැරේටත් මට හිතුණා. කෙල්ලෙක් කොහොමද දෙයියනේ මේ තරම් හැඟීම්බර වෙන්නේ.

"ය...ත්..නෙ..පා.."

"එහෙනම් මං ඉන්නෙක කරදරයක් කිව්වේ..?"

"ඔව්.. ඒක ඇත්ත.."

"අ..නේ.. මං ඔයාව බලන්න, මේක ආරංචි වෙව්ව ගමන්ම දුවගෙන ආවටද මට ඔහොම කියන්නේ..? ඔයා නම් හරිම තරකයි කනිෂ්ක.."

"ඔයා ඉන්නෙක කරදරයක් කියල කිව්වේ මට නෙමේ.."

"එහෙනම්..?"

"මගෙ හිතට.."

"ආ.."

"තව ටිකකින් ඔයා මාව දාලා ගියහම, මේ හැමදේම මට ආයෙ ආයෙත් මතක් වෙයි. ඒක මතක් වෙන හැම වෙලාවෙම ඔයා මගේ ළඟ නෑ කියල හිතට තේරේද්දි, දැනෙන වේදනාව මේ බැන්ඩේජ් කරල තියෙන තුවාල වලින් දැනෙනවට වැඩිය දහස් ගුණයකින් වැඩියි අමන්දා.."

"ඔයා කියන්නේ, මට මොනව කරන්න කියලද..?"

අල්ල ගත්තු අත එහෙම්ම තියෙද්දි අමන්දා මගේ ළඟට තවත් ළංවුණා. ජීවිතයට උදාවෙලා තිබුණෙ නැති වසන්ත කාලෙක සොදුරු රූපමය පෙලහරක් හිත ඇතුළෙ එහෙට මෙහෙට පාවෙද්දි.. මොනවදෝ කියාගන්න බැරි හැඟීම් කන්දරාවක් හිත ඇතුළෙ කිටි කිටියෙ එක පොදියට හිරවෙලා තියෙනවා මට දැනුණා.

"ආ.. කනිෂ්ක.. කියන්න.. මට කියන්න.. ඔයා මට කියන්නේ මොනව කරන්න කියලද..?"

අත මගෙන් මුදවගෙන, ඒ අතින් ආයෙමත් මගේ මුණ පුරාම සීරුවට අත ගාන ගමන්, අමන්දා මගේ ළඟින්ම වාඩි උනා. ඒ මුණෙ දැන් තියෙන්නේ පුංචි විඩාබර බවක්.

"ආ.. කනිෂ්ක.. ජලීස්.. කියන්න තියෙන ඒවා හිතේ හිරකරන් ඉන්නැතුව මට කියන්න.. නැත්නම් අද ගෙදර ගිහින් මගේ

හිතටත් වද විඳින්න වෙයි.. මේ දුක් විඳිනවටත් වැඩිය.."

'මේ දුක් විඳිනවටත් වැඩිය' කියල අමන්දා හරිම අමුතු විදියට කිව්වේ. ඒකේ තේරුම් කීපයක්ම තිබ්බා. ඒත් හරි තේරුම මොකක්ද කියල බලන්න මං ඒ මුණ මැදට එබුණා.

"ඔයා හිතන්නෙ.. අද මට සැනසීමෙන් නිදාගන්න පුළුවන් කියලද කනිෂ්ක.. අද උදේ මං කොයි තරම් සන්තෝසෙකින් සැහැල්ලුවකින්ද ගෙදරින් එළියට බැස්සෙ.. ඒත් ඔයාට මේ වගේ කරදරයක් වෙලා කියල දැනගත්තහම මගේ හිත පත්තු උන හැටි දන්නෙ මං විතරයි.. අනේ මංදා කනිෂ්ක.. මට මොනව වෙලාද කියල මටවත් තේරෙන්නෙ නෑ.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට ඉක්මනට සනීප වෙන්න.. එතකොට මේ හැමදේම හරියයි.."

ඒ වචනවල ආදරේ කියන සොදුරු වචනයේ හැඩ තල ඕනෙවටත් වැඩිය තිබ්බා. ඒත් මේ තරම් ඉක්මනට ඒ ගැන කතා කරන්න තරම් හයියක් මගේ හිතට තිබ්බේ නෑ.

"ඔයා ඇයි දුක් විඳිනව කියල කිව්වේ..?"

"ඔයාට මේ වගේ දෙයක් වෙලා කියල දැනගත්තහම දුකක් නෙමෙයිද කනිෂ්ක.. හරියට ම දැනෙන්නෙ මේ දේ මට උනා වගේ.."

"තැත්කයු අමන්දා.. මං ගැන ඔහොම හිතනවට.."

"ඉතිං මට කියන්න කනිෂ්ක.. ඉස්සෙල්ල ඔයා මොනවද කියන්න හැදුවේ..?"

"ඕ.. මුකුත් නෑ.."

අමන්දාගෙ පැත්තට හෙමිත් සීරුවේ බරවෙන ගමන් මං කිව්වා. නෝක්කාඩුව පිටින්ම ඒ මුණෙ පුංචි හිනාවක් ඇඳිල ගියා.

"නැත්තෙ නෑ.. මට කියන්නම ඕන.."

'මාව දාල යන්න එපා අමන්දා.. ඔයා ලහ නැති උනහම මට හුභාක් පාලයි.. ඔයා හැමදාම මගේ ලිහිත් ඉන්න..! කියල කැගහල කියන්න මට ලොකු උවමනාවක් තිබුණා. ඒත් මං ඒවා වචන වලින් පිට කෙරුවේ නෑ.

"ක..ණ..යා.. මගෙ සුදු පුතේ.."

කාමරේට එළියෙන් එකපාරටම අසංකගෙ කටහඩ ඇහුණා. මේකා කොයි වෙලාවෙද ආවේ..? බොන්න මොනව හරි අරන් එන්නම් කියල ගියපු දම්තයට මොකද උනේ..? ප්‍රශ්න දෙක තුනක්ම පිට පිටම හිත උඩට එද්දි, අමන්දා මගේ ලිහිත් ඇත්වෙලා අල්මාරිය ලහට ගියා. ඒ අයින් ඩිංගක් විතර කලුවරයි. සාමාන්‍යයෙන්, එකපාරටම කාමරේට එන කෙනෙකුට එතන කෙනෙක් ඉන්නව කියල පේන්නෙ නෑ.

"උඹ දන්නවද වැඩේ....?"

නැට්ටට ගිනි අරගත්තු හනුමන්නා වගේ කාමරේට කඩත් පාත්‍රිණු අසංක ඇහුවා. මුගේ ඇස්වල හොටු කියන්නෙ, උෟෂාමත් අමන්දාව දැක්කෙ නෑ.

"මොකක්ද..?"

"අර අපිත් එක්ක දවසක් සෙල්ලම් කරන්න ඇවිත්, උඹෙන් හයේ පාරක් කාපු බ්‍රවා උඹට මතකද..?"

"ඔව්..."

"උඹ හිතන්නේ උෟ කවුරු කියලද..?"

මේකා මේ කට බලිය වගේ ඇරගෙන කියන්න එන්නෙ පිළුණු වෙච්ච නිවිස් එකක්නේ. මහා සද්දෙට ඇනුමක් යවල මං උෟ දිහා බැලුවා. ජාත්‍යන්තර තරඟකාරයෙක් දිහා බලනව වගේ අසංකත් මං දිහා බැලුවා.

"මොකෝ උඹ නිකං, තෝන්ඩියට මං දිහා බැලුවේ.. දැනගනිං මේක ඔර්ජිනල් නිවිස් එකක්.. මේක අහල උඹේ ඇස් උඩ යයි. උඹට කලන්තෙ හැදෙයි. උඹ හිතෙකින්වත් හිතපු නැති දෙයක් මේ.."

"හර්.. හර්.. උඹ ඔය කියන්න යන්නෙ, හෙණ හද්දා පරණ නිවිස් එකක්නේ.."

"කණයා මේ.. උඹ මාව යකෙක්, තිරිසනෙක් කරන්න එපා.. උඹ දැන් මේ ඉන්න තත්ත්වෙ ගැන සලකල බලල මං පාඩුවේ ඉන්නවා.. මේ නිවිස් එක උඹ කියටවත් දැනගන්න විදිහක් නෑ. අත පය හතරම කඩාගෙන ගේ ඇතුළෙ ඉන්න උඹ කොහොමද මේ වගේ ස්පෙෂල් නිවිස් එකක් දැනගන්නේ.. මමත් මේක හොයාගත්තේ මාර අමාරුවෙන්. පර්යේෂණ රාශියක් කරලා.. සැහෙන කැපවීම් කරලා.."

"ඇත්තට.."

මුගේ කියවිල්ලක මහත කියන්නෙ මු තාමත්, අමන්දා දැක්කෙ නෑනෙ. අඩු ගානෙ දම්තයවත් කිව්වෙ නැද්ද මංදා.. අමන්දා ඇතුළෙ ඉන්නවා.. කට පරිස්සම් කරගනිං කියලා..

"අඩෝ කතයා.. උඹ මට තෝන්ඩියටයි 'ඇත්තට'.. කියල ඇහුවේ..? මං දන්නවා මේ ආරංචිය උඹට නොසැහෙන්න වැදගත් කියලා.. ඒත් උඹේ ඔය තියෙන අහංකාර පඩත්තලකමට මං මේක උඹට කියන්නෑ.. මං හිතේම තියාගන්නවා.."

"උඹ හිතේ බැරි නම් පස්ස පැත්තෙ හරි තියාගනිං.. මට මොකෝ.."

"ඒ කියන්නෙ.. උඹට මේ සිරා නිවිස් එක වැඩක් නෑ.."

"මට මොකටද බං.. මං ඕක දන්නවා.."

"දන්නවා.. මොනවද..? දවස් දෙකක් තිස්සෙ මේ ඇඳ උඩ ඉන්න උඹ දන්නේ..? උඹ කිසි දෙයක් දන්නෑ.."

"මෙහේ පොලිසියෙ අලුත් ඕ. අයි. සී. මහත්තයා කාවින්ද කියලා.."

"යකෝ.. මං මට කලන්තෙ වගේ.."

අසංකගෙ ඇස් ගෙඩි දෙක, කුරුම්බැට්ටි දෙකක් වගේ ලොකු වුණා. තව ඩිංගක් එහෙට මෙහෙට උනා නම් බඩුම තමා.. බිම්මම වැටෙනවා.. මුට සිරාවටම කලන්තෙ තමයි..

"ඕ. අයි. සී. මහත්තයගෙ නම කාවින්දද..? මං ඒක දන්නෑනෙ කතයා.. ඇත්තට උඹට නම් මොකක් හරි රන් පදක්කමක්වත් දෙන්න ඕන.. මේ වගේ අමානුෂික සොයා ගැනීම් කරනවට.."

හැබැයි ඉතිං උඹට දැන් අර ලස්සන ශ්‍රියා කාන්තාව දිහා බලනෙක නවත්තල දාන්න වෙනවා.."

"ඇයි..?"

"ඇයි කියන්නෙ කනසා.. උඹට තේරෙන්නෙ නැද්ද මේකෙ බරපතලකම..? එයාගෙ අයියගෙ පෝස්ට් එකෙන්ම හිතාගනි. උඹල අතරෙ තියෙන චිත මහා ප්‍රාකාරෙ වගේ බාධකේ.. ඒකා උඹට හොඳටම නෙලලා කුඩුවට දායි.."

"කමක් නෑ.. එයා ඇවිත් අයියට කියල මාව බේරගනි.."

"කණයා මේ.. උඹ හදන්නෙ මාව පිස්සෙක් කරන්නද..? උඹ හිතාගනි.. අඩු වයසින් පිස්සෙක් වෙන්න මට උවමනා නෑ.. ඒකි කොහොමද උඹව බේරගන්නෙ..? උඹ දැක්කා නම් අරකගෙ පවර්ස්.. මගේ ඇහේ මයිල් කෙලින් උනා බං.."

"උඹ මයිල් කෙලින් කරගනි.. ඒත් එයා උඹ වගේ, එයාගෙ අයියට බය නෑ.. මං ඒක දන්නවා.."

"කනසා මේ..? උඹ කෙල්ලො ගැන දන්නෑ.. ඒ උඹ විහිලුවටවත් ආදරේ කරල නැති හින්දා.. මේ ලෝකෙ තියෙන කෝටි සංඛ්‍යාත දේවල් වලින් උඹ, මට වැඩිය ඉදිරියෙන් හිටියත්, ආදරේ කියන දේ අතින් මං උඹට ආලෝක වර්ෂ ගානක් ඉස්සරහයින් ඉන්නෙ. අන්න ඒ ධර්මතාව තේරුම් ගනි.. ඔය කෙල්ල එයාගෙ අයියට පණ බයයි. මං ඒක සහසුද්දෙන්ම දන්නවා.. ඒ මට කෙල්ලො ගැන අනන්ත අප්‍රමාණ අත්දැකීම් තියෙන හන්ද. නමුත් උඹ ඒ පැත්තෙන් බිංදුවයි.."

"අනේ නිකං පලයං බං යන්න.. මට ජේන විදියට කෙල්ලො

ගැන උඹේ දැනුම, අංගවිකල එකක්.. මෙලෝ වගකුවක් නෑ.."

"අඩෝ කනසා.. මගේ පපුව පෑරෙන කතා, ඔහොම මං ඉස්සරහදි කිව්වට කමක් නෑ.. කවුරුවත් ඉස්සරහ හෙම කියනව නෙමෙයි.. උඹ එක දවසක් කිව්වා, මගේ පතිවෘර්තාව කාලා ගැන්ටා එකක් බොනවා කියලා.. ඒත්.."

මෙව්වර වෙලා, අල්මරිය ළඟට වෙලා, හැමදේම අහගෙන හිටපු අමන්දාට එක පාරටම ලොකු හිනාවක් හියා. ඒ අසංකයගෙ පතිවෘර්තතාව පිළිබඳ කතාවට. කනයගෙ කාමරේ ඇතුළෙන් කෙල්ලෙක්ගෙ හිනා හඩක් එන්නෙ කොහොමද කියල හිතාගන්න බැරුව වගේ, අසංක ඒ පැත්තට හැරුණා.

"ක.. කනසා.. මට.. මට ඇත්තටම කලන්නෙ වගේ.. මෙයා.. මෙයා කොහොමද මෙතෙන්නට ආවෙ..?"

කිව්වත් වගේ අසංක සුදුමැලි උනා. ඇස් ඉස්සරහ දැකපු දේ උභ්‍ය අදහා ගන්න බැරිවුණා කියල මට තේරුණා.

"ඒකනෙ මං කිව්වෙ.. අමන්දා එයාගෙ අයියට බය නෑ කියලා.."

එතන ඉඳල අසංක යනකනුත්, වෙව්ව දේ ගැන කතා කර කර අමන්දායි, මායි හිනාවුණා. ඇත්තමයි.. උභ්‍යට නම් උනේ පොතකවත් නැති දෙයක්. ඒත් අමන්දාටයි, මටයි තිබ්බෙ ප්‍රශ්නෙ දම්තට මොකද උනේ කියනෙක. ආවිච්චි මම්මවත්, රාළහාමි අයියවත් දම්තව දැකල තිබුණෙ නෑ. හැබැටම මු කොහෙද අත්තරස්දාන උනේ..?

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

“

...සුදු මහත්තයා.. සුදු මහත්තයා..”

පහුවෙනිදා උදේම වගේ ගේට්ටුව දිනායින් රාළහාමි අයියගෙ විලාපෙ ඇහුණා. මොන අවනඩුවක්ද මේ..? මගෙන් එක්ක කැරමී ගහන ඉඳපු බිනෝද් ඇස් දෙක ලොකු කරල මං දිහා බැලුවා. අරකා අර කැගහන කැගැහිල්ලට බිනෝදුත් බයවෙනවා.

“බිනු... ඔහොමම ඉන්න.. මං ගිහින් බලල එන්නමි..”

අසරණ හිතාවක් එක්ක බිනෝද් ඔලුව දෙපැත්තට වනද්දි වෙනද වගේම මගෙ හිත දාලා පිටිවිල ගියා. අනේ මට අඩුපාඩුවක් වෙලා හරි ඔයා හොඳ ලමයෙක් උනා නමි...?

“සුදු මහත්තයා..”

“මොකද රාළහාමි අයියා මේ විලාප දෙන්නෙ..? අරහෙ බිනුත් බයවෙලා..”

“පොළෝසියෙන් ඇවිත්.. මහත්තයව හොයනවා..”

“මාව හොයානවා.. ඒ මොකටද..?”

“මටත් තියෙන පුරස්තෙ ඒකම තමයි.. සුදු මහත්තයව පොළෝසියට අල්ලන් යන්නද කියල මට බයයි...”

“පිස්සු නැතුව ඉන්න.. මිනිස්සු ගුටි කැවහමත් පොලීසියට අරන් යන්නෙ මොන රටේද..? කෝ ඉන්න මං බලන්නමි..”

රාළහාමි අයියට එහෙමම ඉන්න දීලා මං ගේට්ටුව දිහාට ඇවිදගෙන ආවා.

“දැන් කොහොමද මල්ලි..?”

ඒ ඒ එකේ ඉස්සරහ වාඩිවෙලා ඉඳපු අමන්දාගෙ අයියා ඇහුවා.

“රියෙට වැඩිය නම් හුඟාක් හොඳයි.. හෙට දිහාට බැන්ඩේජ් එක ගලවන්න පුළුවන් වේවි..”

“ඒක හොඳයි.. ඔයාලගෙ ධුනමන්ටි එකත් ලහ ලහම එනවනෙ. ඔන්න මං රියෙ හවස, අර බාලවන්දුත් කියන එකාවත් ඇරෙස්ට් කරා. උංව දවසක් දෙකක් හරි කුඩුවෙ දාන්න ඕන.. නැත්නම් හදන්න බෑ..”

“මං වෙනුවෙන් කරන මේ දේවල්වලට තැත්ක්සු අයියෙ..”

“නෑ.. නෑ.. මේ මං ඔයා වෙනුවෙන් කරන දෙයක් නෙමෙයි.. මේ නගරෙ සාමයයි, නීතියයි ආරක්ෂා කරනෙක මගේ වගකීම. ඒ දේ කරන්න මං කොයි වෙලාවෙන් බැඳිල ඉන්නවා.

කොහොමටත් තව නහරකාරයෝ කීප දෙනෙක්ම ටවුන් එක් ඉන්නවා. උංටත් ඉතිං තව ටික දවසකින් ඔය සෙනෙම තමයි.."

අර මුණ උඩ තිබ්බ හිනාව එහෙම්මම තියෙද්දි කාවින්ද කිව්වා. ඒත් එයාගෙ ඇස් වලින් මාව හොඳටම පරීක්ෂා කරනවා කියල මට තේරුණා. මේ මනුස්සයා මොනවද දන්නෑ මේ හැටි බලන්නෙ.

"ඒ කට්ටියම රිමාන්ඩ් කරපු එක නම් කියලවත් කරගන්න බැරි වැඩක්. එහෙම නොවුණ නම්, ලොකු ප්‍රශ්නයක් එනවා.. අපේ කොල්ලො ටික ඕකට පටලව්ලා.."

"හම්.. එහෙනම් අපි ගිහිල්ල එන්නම්.. මං මේ ස්පෙෂල් ඩියුටියක් යන ගමන් ආවෙ ඔයාව බලල යන්න.."

අලුත් ඕ. අයි. සී. මහත්තයා නිල් පාට දිග ජීප් එකට නැග්ගා. එතකොටයි මං දැක්කෙ, ජීප් එක ඇතුලෙ හිටපු අලුත්තෙ නැති කීප දෙනා. යුනිෆෝම් නැතුව සිවිල් පිට හිටපු ඒ කට්ටිය කවුද කියල ආපහු ගේ පැත්තට එන අතරෙන් මං කල්පනා කරා.

"කරදරයක්ද සුදු මහත්තයා..?"

"ඔව්.."

රාළහාමි අයියගෙ අත් දෙකම කම්මුල් වලට ගියා.

"හත්වලාමෙ.. ඒ මොකක්ද..?"

"තව ටිකකින් ආයෙත් එනව කියන්නෙ..?"

"ඒ මොකටද..?"

"අතුරුදහන්වීමක් සම්බන්ධයෙන් සැක පිට අත්අඩංගුවට ගන්නලු.."

"මොකක්..? කාවද අත්අඩංගුවටද මොකටද ගන්නෙ..?"

"රාළහාමි අයියව.."

"දෙයියන්ටම ඔප්පු වෙච්චාවෙ.. අර මක්කටද සුදු මහත්තයෝ.. මං කිසි වරදක් කොල්ලේ නෑනේ.."

"ගැනියෙක් අතුරුදහන් වෙලාලු.."

"ගැනියෙක්.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.. සුදු මහත්තයා මොන හරුපයක් කියනවද කියලා.."

"කලු කොට සුමනවතී වත්තෙ නෑල්ලු.."

හිනාව තද කරගෙන මං කිව්වා. රාළහාමි අයියගෙ මුණ මහා කේන්තියකින් ඇඹර්ලා ගියා.

"අනේ ඇත්තට මට එන කේන්තියක්. ගෙදර ගැනි අරහෙ මේ කතන්දර අහන් හිටියොත් පවුල් කාලක් ඉවරයි.. හනේ අම්මප.. මේ ජලාස්ටර් කෑලි අලවන්න තිබ්බෙ අනේ පයේ නෙමෙයි.. සුදු මහත්තයගෙ කට්ටි.."

එළ.. එළ.. රාළහාමි අයියට එකසිය ගානටත් එහා මළ පැනලා. මේ ගෙදරට වෙලා අත පය අකුලගෙන ඉන්නවත් වෙලා, මේ වගේ ආතල් එකක්වත් ගත්තෙ නැත්තන්, දවසත් නිකම්ම නිකං කුච්ඡ වෙලා යනවා.

"සුදු පුතා.. මොකද අර මනුස්සයා තනියම බැන බැන යන්නෙ..? මුණක් එල්ලගෙන.. මං දිහාවත් බැලුවෙ නෑ.."

ඒ පාර රාළහාමි අයියගෙ අදෝනාව ආවිච් මම්මටත් ඇහිලා. දැන් ඉතින් දීපංකො උත්තර.

"කිච්චට අහන්නැනෙ ආවිච් මම්මෙ.."

"ඇයි සුදු පුතා..?"

"ඇයි කියල අහන්නෙ.. මං නිතරම කියනවා රාළහාමි අක්කත් එක්ක රංඬු වෙන්නෙපා කියලා.. බලන්න ආවිච් මම්මා.. මං ඒකට ටිකක් අවවාද කරා කියලා, මටත් ගස්සගෙන ගියා.."

"හනේ ඇත්තද..? ඉන්නකො මං රාළහාමිට කනේ ඇහිලි ගහගන්න කතා කරන්න.. උපාසකයා වගේ මෙනන ඉඳගෙන, තව රංඬුත් අල්ලන්න.."

හරි ඉතිං.. දැන් නම් රාළහාමි අයියට හොඳටම සනීප වෙයි. ආවිච් මම්මගෙ කතාව ගැන මං දන්නෙ නැතුවද..?

"සුදු පුතා.. අර එන්නෙ.. ඊයෙ ආපු ගැනු දරුවා නේද..?"

මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ආවිච් මම්මගෙ කතාවත්තෙක්ක මං ආයෙත් ගේටි එක දිහා බැලුවා. දෙයියනේ.. ඔයා අදත් ආවද කෙල්ලේ.. මල් අහුරක් වගේ සුදු හිනාවකින් මුණ පුරවගෙන ගේටිටුව ළඟ ඉන්න අමන්දාව මං දැක්කෙ පුංචි සුරංගනාවියක් වගේ. එයා අද ඇඳලා ඉන්නේ, නිල් පාට දිගම දිග ගවුමක්.

"ඔව්.. එයා තමයි ආවිච් මම්මා.."

ඇත්තටම ආවිච් මම්මට කියන්න දෙයක් මට තිබුණෙ නෑ. 'ඔයාගෙ හොර වැඩ මං දන්නවා සුදු පුතේ' කියන විදියෙ බැල්මක් තමයි ආවිච් මම්මගෙ මුණෙ තිබ්බේ.

"එන්න දුව ගේ ඇතුළට..."

"කමක් නෑ ආවිච් මම්මෙ.. මං ඉක්මනට යන්නත් ඕන.. කනිෂ්කව ටිකක් බලල යන්නයි ආවෙ.."

ආවිච් මම්මා මායි, අමන්දායි දිහාට පුංචි හිනාවක් පා කරල ගේ ඇතුළට ගියා. දැන් ඉතිං ප්‍රශ්න සීයකට විතර උත්තර දෙන්න මේ සුදු පුතාට සිද්ධ වෙයි. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.

"බැලුවද..?"

ගේ ඉස්සරහම තිබ්බ කොන්ක්‍රීට් බංකුව අමන්දාට පෙන්නන ගමන් මං ඇහුවා. පුංචි කෙල්ලෙක් ආඩම්බරේට හිනාවෙනව වගේ හිනා වෙච් එයා බංකුව උඩින් වාඩිවුණා.

"මොනවද..?"

"ටිකක්.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"ටිකක් බැලුවද කියලා.."

"අනේ.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.."

"ඇයි දැන් ඩිංගකට කලින් ඔයා ආවිච් මම්මට කිව්වෙ

මාව ටිකක් බලල යන්න ආවා කියලා.."

අමන්දාගෙ මුණෙ අර පුංචි එකෙක්ගෙ වගේ ආඩම්බරේට තිබ්බ හිනාව, හිතාගන්නවත් බැරි තරම් ලස්සන හිනාවක් බවට පත්වුණා. දෙයියනේ.. කෙල්ලෙකුට මේ තරම් ලස්සනට හිනාවෙන්න පුළුවන්ද..?

"හරිම තරකයි ඔයා නම්.. වචනයක් වරදින්න බැනේ.."

"හරි.. හරි.. ටිකක් බලන්නෙ ඇයි..? හොඳටම බලාගෙන යන්නකො.."

"ආ..පෙරේ.. වැඩේමයි.. මෙයාව බලල යන්න.."

"ඉතිං වැඩේමයි නම් නොබල ඉන්න තිබුණතේ.."

"ඉන්න තිබ්බා.. ඒත් ඉතිං..?"

ඉතිරි ටික කියන්නැතුව අමන්දා ගිල ගත්තා.

"ඒත් ඉතිං..?"

"මං දන්නෙ නෑ කනිෂ්ක.."

"බෑ.. බෑ කියන්නම ඕන.. වචන ගිලීම තහනම්.."

"අනේ මං දන්නෙ නෑ.."

"හරි.. එහෙනම් මං කියන්නද..?"

"මොනවද..?"

"ඔයා කියන්න ගියපු දේ.."

"මං හිතන්නෑ ඔයාට කියන්න පුළුවන් වෙයි කියලා.."

අමන්දාගෙ මුණට අර ආඩම්බර හිනාව ආයෙත් ආවා.

"මං කිව්වොත්..?"

"මි.. එහෙනම් මං ඔයාට බඩ්ඩක් දෙනවා.."

"ඔන්න.. පස්සෙ දෙන්න බෑ කියන්න බෑ හොඳේ.."

"හරි.. හරි.. ඉස්සෙල්ල කියන්නකො බලන්න.."

"මාව නොබල ඉන්න තිබ්බා.. ඒත් ඉතිං හැම වෙලාවෙම මතක් වෙනවනේ.."

"දේ.. යිය..නේ.. ඔයා නම් හරිම තරකයි.."

අමන්දා අත් දෙකෙන්ම මුණ වහ ගත්තා. එයාට හොඳටම ලැජ්ජා හිතුණ කියල මට තේරුණා.

"මං කියපු එක හරි නේද..?"

"මි.. මං දන්නෙ නෑ.. මගෙන් අහන්නෙපා.."

"ඇ.. ඇයි ඒ..?"

"ඇයි තමා.. ඩිංගක්වත් මැනර්ස් කියල දෙයක් දෙන්නැද්ද..? ඔහොම එකපාරටම දේවල් කිව්වහම ගැනු ලෙමේකුට කොයි තරම් ලැජ්ජා හිතෙනවද කියලවත් හිතෙන් නැද්ද..?"

"මි.. හරි.. මං එහෙම හිතන්නම්කො.. හැම වෙලාවෙම කනිෂ්කව මතක් වෙන එක අමන්දාට ලැජ්ජාවට කාරණයක් කියලා.."

"අනේ.. මං දැන් ඔයාට දෙනව දෙකක්.. එහෙම කතාවක්ද මං කිව්වෙ.. මේක නම් කටක් නෙමේ.. ඕන පැත්තකට හරවා හැමදේම කියනවා.."

එතන ඉඳල ගෙවිල ගියේ හරිම ආදරණීය විනාඩි කිහිපයක්. මෙන්ම මේ විදියටම අමන්දායි, මායි තනි කරල ලෝකෙ නැවතිල තියෙනව නම්..?

"ඔයා එද්දි දමිතව හම්බ උනාද..?"

"ආනේ.. මට ඔයාට ඒක කියන්නත් බැරි උනා.. දමිත කිව්වා, හවසට ඔයාව හම්බවෙන්න එනවා කියලා.."

"ඉතිං ඊයෙ උෂ් අන්තර්ස්ථාන උනේ කොහේද..?"

මං අහපු ප්‍රශ්නට අමන්දගෙ මුණට අර කලින් ආපු අපූරු හිනාවම ආවා. මොකක් හරි හිතේ තියාගෙන ඉන්නකොට තමයි එයාට ඒ විදියට හිනා යන්නෙ කියලා මං දැන් හොඳටම දන්නවා.

"ඔයා හිනාවෙන්නෙ, දමිතයා මොකක් හරි කියන්න ඇති.."

"ඔව්.."

"මොනවද ඒ අපතයා ඔයාට කිව්වෙ..?"

"අපතයා.. ඒ කවුද කනිෂ්ක..?"

"ආ.. ඒ තලපතාගෙ අයියා.. හැලපයාගෙ මල්ලි.. ඉතිං කියන්නකො.."

අමන්දා ආයෙත් හිනාවෙන්න ගත්තා. එයාට හිනා වෙන්න දීලා, මං ඒ හිනාවෙ ලස්සන මුළු හිතෙන්ම විඳ ගත්තා.

"හේ.. ඔයත්තෙක්ක ඉන්නකොට මුලු දවසම හිනාවෙන්න පුළුවන් කනිෂ්ක.. මේ වචන ඔයාට කොහෙන් එනවද කියල මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ..."

"හරි.. හරි.. ඔයා හැමදාම උනත් මගේ ළඟ ඉන්න.. ඒකෙ කිසිම අවුලක් නෑ.. ඉතිං කියන්නකො දමිතයා මොනවද කිව්වෙ කියලා..?"

"දමිත කියනවා.. අපි දෙන්නට නිදහසේ ඉන්න ඉඩ දීලා එයා ස්වකැමැත්තෙන් විශ්‍රාම ගියාලු.. අපි දෙන්නගෙ පැණි කතාවලට ඇහුම්කන් දීලා කිරි හට්ටියක් වෙන්න එයාට බැරිලු.."

බලන් ගියාම දමිතටත්, උප්පත්තියෙන් ආපු මොල දන්ඩයි, දේවල් නිරික්ෂණය කරල ආපු මොල දන්ඩයි හින්ද මොල දන්ඩවල් දෙකයි.. කරුමෙට හරි අසංකයා ඔතන හිටිය නම් අමන්දා යතකත්ම ඒකා මගේ ළඟට වෙලා ඉදියි.. අනේ සංසාරේ.. උඹට වගකුවකුත් නෑ.. මේ කණයට වගකුවකුත් නෑ.

"කනිෂ්ක..?"

"...මි...."

"ඔයාට දැන් කොහොමද..? ඊයෙට වැඩිය අද හොඳයි වගේ දැනෙනවද..? තාම ඇඟ රිදෙනවද..?"

"ආයෙත් අහල.. ඊයෙට වැඩිය නම් අද අම්බානක හොඳයි.."

"අම්බානක හොඳයි..?"

"ඔව්.. ඔයා මාව බලන්න හෙටත් ආවොත්, ඊටත් වැඩිය හොඳයි.. හෙටින් පස්සෙ, ලෙඩේ හොඳ උනාටත් පස්සෙ මාව බලන්න ආවොත් සදාකාලයටම හොඳයි.."

"මේක නම් කටක් නම් නෙමේ.."

"ඔව්.. අපේ ආවිටි මම්මත් කිව්වා.."

"දැන් නම් අසනිපයි කියල බලන්නෑ මං දෙනව දෙකක්.. ඒක නෙමෙයි.. කනයව බලන්න වෙන කවුද ආවේ..?"

මෙව්වර වෙලා යස අගේට ගලාගෙන ගියපු කතාව හදිසියේම ට්‍රැක් එක පැන්නා. අමන්දා අධිය කියන්න හදන්නෙ කොහේටද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"වෙන කවුද කිව්වේ..?"

"මේ මං එනව වගේ වෙන කවුද ආවේ..?"

"ආ.. මගේ කොල්ලො සෙටි එක ආවා.. ඇයි මං ඔයාට ඊයෙ ඒ ගැන කිව්වේ..?"

"කොල්ලො ගැන නෙමෙයි.. මං ඇහුවේ..?"

"එහෙම්.."

"මං ඇහුවෙ ගැනු ලෙමයි ගැන..?"

"ගැනු ලෙමයි ගැන..?"

"ඔව්.."

"කවුරුවත් ආවෙ නෑ.."

"ඔයා බොරු කියනවා කනිෂ්ක.."

"ඇත්තමයි අමන්දා.. ඔයා ඇරෙන්න වෙන කිසිම ගැනු ලෙමයක් මාව බලන්න ආවෙ නෑ.."

"ඔය ඇත්තමද..?"

"මං ඔයාට බොරු කියන්නෙ ඇයි අමන්දා..? ආ...?"

අමන්දාගෙ මුණ වෙනස් වුණා. මගෙන් මුකුත් වැරදි දෙයක් කියවුණාද කියල හිතාගන්න බැරුව මං උඩ බිම බැලුවා. එයාගෙ ඇස් තිබ්බෙ මගේ උරිස්සෙන් පිටිපස්ස පැත්තට. වචනයක්වත් කියන්නෙ නැතුව, හැරිලා බලද්දි තමයි මං දැක්කෙ අපි දෙන්නා දිහා කන්න වගේ බලත් ඉන්න බිනෝද්ව.

"බි..නු.. ඇයි මේ.. මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද..?"

ඒ මුණෙ තිබ්බ නොයන්සුත්කම දැක්ක ගමන් මං ඇහුවා. මොකක් හරි අවුලක් තමයි.. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නෑ.

"ඔ.. ඔව්.."

"ඉතිං ප්‍රශ්නයක් නම් කියන්න.. මං අහගෙනයි ඉන්නෙ..?"

"අ.. අහගෙන ඉ.. ඉන්න ඔ.. ඔයාට වෙලාවක් තියෙයිද සිදු අයියා.."

බිනෝද්ගෙ ප්‍රශ්නෙන් මගේ හිත ටිකක් ගැස්සුණා. ඒ ගැස්සුන හිතත් එක්ක මං අමන්දා දිහා බැලුවා. එයත් ඇස්

දෙක ලොකු කරගෙන අමුතු විදියට බිනෝද් දිනා බලන් හිටියේ. හරියට මේ වෙලාවේ, බිනෝද් මෙනෙන්ට ආපු එක ගැන කැමැත්තක් නෑ වගේ..

"ඇ.. ඇයි බිනු එහෙම ඇහුවේ..?"

"ඔ.. ඔයා එනකන් මං මෙව්වර වෙලා බලන් හිටියා..?"

"මොකටද..?"

බිනෝද්ගේ මුණ මහා අසරණ සිතාවක් ඇදිල ගියා. ඒ හිතාවත්තෙක්ක ඔලුව දෙපැත්තට වතල කට උල් කරද්දි මගේ හිත පිවිච්ල වගේ ගියා. එයාගේ කට ඒ විදියට හැඩ ගැහෙන්නේ එයාට දුකක් දැනුනහම කියන්න මං හොඳටම දැනගෙන හිටියා.

"මොකටද බිනු.. ඔයා මං එනකල් බලන් හිටියේ..?"

බිනෝද් මෙව්වර වෙලා වම් අතේ ගුලි කරගෙන හිටපු දේ මගේ මුණ ඉස්සරහට පෙන්වුනම, මගේ පපුව දාල පිවිච්ලා ගියා. දෙයියනේ.. කැරම් ගහන ඩිස්ක් එක. මායි, බිනෝද්ගේ හිටියේ කැරම් ගහන කියන දේ මට අමතක වෙලා ගියානේ..

"ක.. කවදාවත් නැතුව ඔ.. ඔයාට මාව අ.. අමතක උ.. උනා සුදු අයියා.."

"න්.. නෑ බිනු.. එහෙම දෙයක් නෑ.. මේ අමන්දා අක්කි මාව බලන්න ඇවිත්... මං එයත්තෙක්ක ටිකක් කතා කර කර හිටියා. ඒකයි උනේ.."

"එයා අදත් ඇවිත් තියෙන්නෙ හොරෙන්ද..?"

බිනෝද් ඒ ප්‍රශ්න ඇහුවේ අමුතුව විදියට. මොකක්ද අප්පේ ජ් කතාව..? බිනෝද් මගේ දිනායි, අමන්දා දිනායි මාරුවෙන් මාරුවට බලනවා මං දැක්කා.

"ඒ කිව්වේ බිනු..?"

"ඇයි සුදු අයියා ඔයා කලින් කිව්වේ, මෙයා ඇවිත් තියෙන්නෙ හැමෝටම හොරෙන් කියලා.. හොරෙන්ම ඇවිත් හොරෙන්ම යන්න කියලා.. ඒකයි මං ඇහුවේ.."

අමන්දාගේ මුණට පුංචි හිතාවක් ආවා. මගේ හිතට ආවේ මහා පුදුමයක් විතරයි. දෙවියනේ.. මං ඒ කියපු වචන ටික බිනෝද්ට මේ තරම් මතක හිටියේ කොහොමද..? සාමාන්‍යයෙන් මන්ද මානසික දරුවෙකුගේ මතකය හුඟාක් කෙටියි. ඒ උනත්, ඒ සමස්ථ මන්ද මානසික දරුවන්ගේ මතකයට වැඩිය බිනෝද් ඩිංගක් හරි ඉදිරියෙන් හිටියා කියලා මං දැනගෙන හිටියා. ඒත් අමන්දා ගැන මං කියපු දේවල් බිනෝද් කොහොම හරි හිත ඇතුළට අරන් ලොකු අවධානයක් දීලා තියෙනවා. මං ඒකෙන් තේරුම් ගත්තු එකම දේ එව්වරයි.

"අදත් ඇවිත් තියෙන්නෙ හොරෙන් තමයි බිනු.."

"එතකොට අදත් හොරෙන්ම යනවද..?"

"ඔව්.. මාව බලල එහෙමම යයි.."

"ඉතිං කවදද මෙයා, හොරෙන් නැතුව ඇත්තට සුදු අයියා බලන්න එන්නේ..?"

"ඇ.. ඇයි බිනු එහෙම ඇහුවේ..?"

"මං කැමති එහෙම.."

"ඔ.. ඔයා ඔය යනවද බිනු..?"

"ඔව් සුදු අයියා.. ඔයා එන්න.. මං කැරම් බෝඩ් එක ලෙඟ ඉන්නවා.."

මොකක්දෝ කණස්සල ගතියකින් මුණ පුරවගෙන බිනෝද් ගේ පැත්තට ඇවිදගෙන ගියා. මං ආයෙක් අමන්දා දිහා බලද්දි එයාගෙ මුණෙන් ඒ කනස්සල ගතිය අඩුවක් නැතුවම තිබුණා.

"ම.. මං එනවට බිනෝද් ඒ තරම් කැමති නෑ වගේ කනිෂ්ක.."

එක පාරටම බංකුවෙන් නැගිටල අමන්දා කියපු දෙයින් මං පුදුම උනා. ඇත්තටම එහෙම දෙයක් මෙතන උතේ නෑනෙ..

"ඇ.. ඇයි අමන්දා එහෙම කිව්වේ..?"

"නෑ.. මට තේරුණා.."

"බිනු.. ඔයාට අකමැති නෑ.. ඔයා එහෙම හිතන්නවත් එපා.."

"එහෙනම් එයා අර විදියට හැසිරුණේ..? ඒ විදියට කතා කරේ ඇයි..?"

"මොන විදියටද අමන්දා.. බිනුගෙ සාමාන්‍ය විදිය ඔක තමයි.. ඔයා ගැන මුකුත් අහිකක් එයාගෙ හිතේ නෑ.."

"මං දන්නෙ නෑ කනිෂ්ක.. මං ඔයා ලෙඟ ඉන්නවට එයා අකමැතියි කියල මට තේරෙනවා.. එහෙනම් එයා ඇයි මුණ සවුත්තු කරගෙන හිටියේ.."

"ඩිංගක් තේරුම් ගන්න අමන්දා.. බිනු කියන්නෙ සාමාන්‍ය ලෙසෙක් නෙමෙයි.. ඇඟ පත ඔහොම හැදිල තිබුණට ඒකට සාපේක්ෂව එයාගෙ මොළය වැඩිල නෑ. එයා හිතන්නෙ පතන්නෙ පුංචි එකෙක් වගේ. එයාට හුඟාක් ඉක්මනට දුක දැනෙනවා.."

"මොළය වැඩිල නෑ කියල ඔයා කිව්වට බිනුට හැමදේම මතකයින්.."

"හැමදේම කිව්වට කොයි තරම් සුළු ප්‍රමාණයයිද අමන්දා.. මං දන්න විදියට, මට තේරෙන විදියට ඒක එහෙම තමයි.. බිනු මුණ සවුත්තු කරන් හිටියෙ මං එයාට ඩිංගක් ඉන්න කියල එලියට ආපු හින්දා.. ඒ වෙලාවේ මායි, බිනුයි කැරම් ගහ හිටියෙ. ඉතිං බිනු හුඟාක් වෙලා බලන් ඉඳල මං එනකන්.. ප්‍රශ්නෙ ඒකයි.."

"ඒ කියන්නෙ ඔයා මාව ගේට් එක ලෙහදිම දැක්කද කනිෂ්ක..?"

"නෑ අමන්දා.. ඔයාට කලින් කාවින්ද අයියා ආවා මාව බලන්න.. එයත් එක්ක කතා කරන්න එළියට බැහැපු ගමන්මනෙ මං තාමත් මෙතන ඉන්නෙ.. ඉතිං බිනුට අප්සට් යන එක සාධාරණයින්.."

කතාව කරගෙන ගිහිල්ලා මං අමන්දා දිහා බැලුවා. දෙයියනේ මේ කෙල්ලට මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ.. රෝස පාට පිණි පමිබු ගෙඩියක් වගේ ලස්සනට තිබ්බ මුණ සුදු මැලි වෙලා මිලානික වෙලා ගිහින් තිබ්බා.

"ඇ.. ඇයි අමන්දා.."

"අ.. අපේ අ.. අයියා මෙතේ ආවා..?"

"ඔව්.. ඔයා එන්න ඩිංගකට කලින්.."

"අනේ දෙයියනේ.."

"ඇයි අමන්දා.."

අමන්දා ඉන්නෙ හොඳටම බයවෙලා කියල මට තේරුණා. ඒත් ඇයි එයා බයවෙන්නේ..? ඒක නම් මට තේරුම් ගන්න බැරි උනා.

"ඔ.. ඔයා ඇයි කනිෂ්ක, අයියා ආවා කියල මට කිව්වෙ නැත්තේ..?"

"කිව්වෙ නැත්තේ කියන්නේ..?"

"අයියා ආවා කියලා.."

"ඉතිං ඒකෙ තියෙන ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද අමන්දා..?"

"දෙයියනේ.. ඔයා නම් මහ පුදුම ළමයෙක්.. ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද කියල ඔයා මගෙන් අහනවා. ඇයි කනිෂ්ක, මං ආවෙ අයියට හොරෙන්නේ.."

ඔන්න ඒ පාර තමයි මේ කණයට අලගිය, මුලගිය වැල ගිය තැන තේරුණේ. ඒත් එදා ග්‍රවුන්ඩ් එකේදී කාවින්දයි, අමන්දායි හැසිරව්ව විදියට අමන්දා, කාවින්දට මේ තරම් බය ඇති කියල මං හිතෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ.

"ඉතිං ඇයි හොරෙන් එන්නේ..? මාව බලන්න කාවින්දත්"

එන්නේ.. ඉතිං ඔයා එන එකේ තියෙන ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද..?"

"අයියෝ.. ඔයාගෙ නම් හිතට එන ඒවා මොනවද කියල මට නම් තේරෙන්නේ නෑ. මං ඔයාව බලන්න එන්නෙ මොනව කියලද..? යාලුවෙක් බලන්න යනව කියලද..?"

"ඔව්.. එහෙම පුළුවන්නේ.."

"පුළුවන් තමයි.. ඊට පස්සෙ මගෙන් රටේ නැති ප්‍රශ්න කෝච්චියක් අහයි.. ඔයා අඳුනන්නෙ කොහොමද..? ඔයාට මේ වෙච්ච දේ මං දන්නෙ කොහොමද..? ඔය වගේ නානාප්‍රකාර ඒවා අහයි.. ඇත්තටම කනිෂ්ක ඔව්ට නම් මගේ ළඟ උත්තර නෑ.."

අමන්දාගෙ මුණ සම්පූර්ණයෙන්ම බේරවෙලා තිබුණා. මොනව හිතුවත්, ඇත්තටම මං ඒ වගේ පැත්තක් ගැන හිතල තිබුණේ නෑ. අමන්දා කියාගෙන කියාගෙන යනකොට තමයි මගෙන් ඇස් ඇරුණේ. එදා හිරුණි අක්කත් එක්ක ගහ ළඟට අමන්දා ආවෙත් කාවින්දට හොරෙන් වෙන්න ඇති කියල මට හිතුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

දවස් දෙක තුනක් හෙමින් සීරුවේ නිවාඩු පාඩුව ගෙවිල ගියා. අනේ, පයේ, ඇහේ තිබ්බ අමාරුකම් ටිකක් දන්නෙම නැතුව හොඳ වෙලා තිබුණා. ධුනමන්ටි එකක් අත ළඟටම ඇවිල්ලා තිබ්බ හන්ද, තවත් දවසකට පරක්කු නොවීම මං ග්‍රවුන්ඩ් එකට ආවා. ඇත කියාම මාව දැක්ක කොල්ලො විසිල් ගහ, අත් පොඩි ගහන්න ගත්තා. මුංටත් ඇත්තටම පිස්සුද

මංදා. පාරේ මිනිස්සුන් බල බල යනවා.

"ඉන්පර්ඩ් එකක් වෙලා, හොඳ කරගෙන සැදැහැ සිතින් අපේ ආතල් භූමියට පැමිණි අපේ කනයව සාදරයෙන් පිළිගන්නවා.."

වැඩිය මින්නෑ.. විත්තක උගේ සාන්ධා නාදේ හැම තැනටම මුදා හැරියා. කොල්ලො තව පාරක් විස්ල් ගැහුවා.

"දැන් කොහොමද මවං..?"

"මේ දවස් ටිකට උඹ මහත්වෙලා.."

"කනයා ගෙදෙට්ට වෙලා හොඳට අඹරල තියෙනවා.."

"උඹ කියන්නේ උච නොකා ඉන්න කියලද..?"

කොල්ලො රටේ නැති ඒවා කියද්දි, අහද්දි මං බැටි එක අතට ගත්තා. ඇත්තටම මෙතෙක්ට ආවහම තමයි තේරෙන්නේ ගෙදරට වෙලා මොන තරම් ඒකාකාරී ජීවිතයක්ද ගෙවුවේ කියලා.

"කනයා.."

බැටි කරලා ඉවරවෙලා, ග්‍රවුන්ඩ් එක පල්ලෙහාට මං එද්දි වාමරයි, ඉන්දිකයි, විත්තකයි මගේ ළඟට ආවා.

"ඒ පාර මොකක්ද ප්‍රශ්නේ..?"

"ප්‍රශ්නයක් නෑ.. අද හෙටම අරකව ඉස්පිරිතාලේ නවත්තන්න මින.."

"කාවද..?"

"කාවද ඉතිං බාලවන්දන් මිසක.. උච වැඩිය නටන්න දෙන්න හොඳ නෑ කනයා.."

"උඹල මේකට පැටලෙන්නෙපා විත්තක.. මං උත්තෙක්ක ඒක බලාගන්නම්.. අතික උච රිමාන්ඩ් කරා කියල මි. අයි. සී. මහත්තයා කිව්වනේ.."

මගේ කතාවට කොල්ලො තුන්දෙනා මුනින් මුණ බලා ගත්තා.

"මි. අයි.සී මහත්තයා මොනව කිව්වත් උඹ අලුත්ම කතන්දරේ දන්නෑනේ.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ෂෙට්ටියාර් මුදලාලි කෙලින්ම වැඩේට අත දාලලු.."

"ත්.. නෑත්.."

"නෑ නෙමෙයි ඔව්.. සමහර විට ෂෙට්ටියාර් මුදලාලිගේ පොලිටිකල් පවර්ස් එක්ක මි. අයි. සී. මහත්තයව කොහේ හරි අප්පට් පැත්තකට විසි කරල දායි.."

වාමරගේ ඒ කතාවට මගේ හිතට මහ මොකක්දෝ වෙලා ගියා. මට එකපාරටම මතක් උනේ අමන්දාව.

"උඹට තේරෙනව තේද දැන් වෙන්න යන දේ.. මි. අයි. සී. මහත්තයට මේකට අත දාන්න දුන්නොත් එයක් අමාරුවේ

වැටෙනවා. ඒක හින්ද අපිටම මේකෙ ඇතුළට බහින්න වෙනවා.. එතකොට අවුලක් නෑ.."

"කොහොමත් බාලවන්දන්ව රූටි එකෙන් අයින් කරන්න ඕන. නැත්නම් මගේ හිතට නම් කිසිම පිටි එකක් නෑ.."

මෙව්වර වෙලා සද්දයක් බද්දයක් නැතුව හිටපු ඉන්දික මගේ ළඟට ආවා. උගේ මුණෙ තිබ්බේ බරපතල පෙනුමක්.

"මේකයි ඉන්දික කතන්දරේ.. අපි තවත් ටිකක් බලන් ඉදිමු.. කතන්දරේ කොහෙටද හැරෙන්නෙ කියලා.. අපි මේක අමතක උනා වගේ ටික දවසක් ගත කරමු.."

"ඒ.. ඒ කිව්වෙ කතයා..?"

"ඔය ෂෙට්ටියාර්ලටයි, ඕ.අයි. පී මහත්තයටයි අපි අඟවමු ඒ වෙච්ච දේ අපි එක සිතින්ම අමතක කරා කියලා.."

"ඊට පස්සෙ..?"

"වූනමන්ටි එකට කලින් හරි වූනමන්ටි එකේදි හරි බාලවන්දන්ට ඇවුස් නැති කරන්න ඕන.. ඒක හැබැයි හෙමින් සිරුවෙ කරන්න ඕන දෙයක්.."

"ඒ උනාට කතයා අපි සද්ද නැතුව ඉන්න ගියොත් උෟ මුදුනා වෙන්න ඉඩ තියෙනවා.."

"නෑ වාමර.. කතයා කියන දේ හරි.."

"මොකක්ද බං හරිය.. අරුගෙ කෝවොක් හිනාව තමයි අපිට බලන්න වෙන්නෙ.."

"ඔය බලපං ඉතිං.. මේ කියන දේ ඩිංගක් ඔලුවට ගනිං.. හරකා වගේ තප්පුලන්නෙ නැතුව.."

ඒ පාර ඉන්දිකට තදවෙලා. ඇත්තනෙ අප්පා.. මේ තරම් සරල සිංහල වලින් බඩ පුද්ධ වෙන්නම කියද්දි, මු නෑගම් යන්න හදනවා.

"වාමර මේක අහපං.. බාලවන්දන්ට ගහන්න බැරිකමක් නෑ.. මං උනත් හිතුවෙ එහෙමයි. සනීප වෙලා ඇඳෙන් බැස්ස ගමන් උෟට නෙලනවා කියලා. ඒත් දැන් තත්ත්වෙ වෙනස්. ෂෙට්ටියාර්ලත් මේකට අත දාලා නම්, මේ කලබල අස්සෙම අපි බාලවන්දන්ට ගැහුව නම්, ඕ.අයි.පී මහත්තයට සිද්ධ වෙනවා අපිවත් කුඩුවට දාන්න.. තේරුණාද..?"

"කවුද කතයා, ෂෙට්ටියාර්ට පේන්න බාලවන්දන්ට ගහන්නෙ.."

ඇත්තමයි.. මට දැන් මුට දෙක තුනක් ඇනල අර පල්ලෙහා තියෙන ගහ මැදට අතැරල දාතැහැකි.. මුගේ ඔලුව ඇතුලෙ තියෙන්නෙ කිරි මැටිද මංදා.

"මැට්ටො.. මැටි හරකො.. කියන දේ තේරුම් ගන්න බලපං.. පිස්සා වගේ දොඩවන්නැතුව.. දැන් බාලවන්දන් රිමාන්ඩ් කරේ.. උෟ මට ගහලද..? නෑ.. උෟ මට ගහපු තැන හිටියද..? ඒත් නෑ.. ඉතිං අපිට උනත් ඒ කතන්දරේ එහෙමයි.."

"උඹලා ඔය කියන විදියට අපිට කවදාවත් උෟට අතක් තියන්න වෙන්නෑ.. මංදා.. ඕන බම්බුවක්.. මං යනවා යන්න.. උඹලා ඕන දෙයක් කරගනිල්ලා.."

"අඩෝ.. අඩෝ.. එහෙම ගිහිල්ලා කොහොමද..? ඒය.. වාමරයා.. ඩිංගක් නැවතියන්.."

අපේ පිටිපස්සෙන් අසංකයගේ කටහඬ ඇහුණා. කට කනේ කියාගෙන, උෞ වාමරට කතා කරනවා. මේකා අද පුකුක්කු කරන්න එන්නෙත් නැතුව කොයි අවමගුලක ගිහින්ද මංදා. ෂුවර් එකටම ප්‍රියංවදාව හම්බවෙන්න ගිහිල්ල නම් වෙන්න බෑ. එහෙනම් ඔය තරම් සොම් මුඩ් එකක් මුණේ කියටවත් තියෙන්නෙ විදියක් නෑ. ප්‍රියංවදාගේ අයියගේ නසරානි වැඩ හිත්දා, මු ගියාට වැඩිය බාගෙට මැරිව්ව මුඩ් එකෙන්නෙ ආපහු එන්නෙ.

"ඇයි අසංක..?"

"යකෝ වාමරයා.. උඹ ගහගන්න වගේනෙ කතා කරන්නෙ.. උඹට ඔහොම කතා කරන්න කිසිම සදාචාරාත්මක අයිතියක් නෑ.."

"ඇයි..?"

"හැයි.. උඹ ඒක අහපු ලස්සන.. වාමරයා උඹ මතක් කරගනිං ඇත අතීතය.. අපේ පුංචි කාලය.. අපේ සුන්දර පාසල් කාලය.."

ඒ පාර අසංක, වාමරට අතීතයක් ගැන කියල දෙන්න යනවා.. අනේ ඇත්තට, මු කතාවට කිසිම සම්බන්ධයක් නැති දේවල්නෙ මේ කතා කරන්නෙ..

"ඔව්.. දැන් පාසල් කාලයෙ ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද..?"

"මොකක්ද.. උඹ එහෙම අහනකොට මට ඇඬෙනවා.."

වාමරයා.. ඩිංගක් ඉඳපං.. මේ හොටු ටික හුරනකන්.. හම්.. උඹ ඇහුවා පාසල් කාලයෙ ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද කියලා.. අඩෝ වාමරයා.. උඹයි, මායි හතරේ පංතියෙදි එක පැත්සල දෙකට කඩත් ලිව්වෙ.. ඒ තරම් අපේ යාලුකම.. උඹට දැන් ඒවා අමතකයි.."

"ආ.. ඇත්තද..? මට මෙව්වර කාලයක් යනකන් හොයා ගන්න බැරිවුණා, හතරේ පංතියෙදි මගේ පැත්සල කඩපු එකා මොකාද කියලා.. ඔහොම හිටපං.. අදනෙ මං දන්නෙ ඒ නසරානි වැඩේ කරේ උඹයි කියලා.."

වාමරයාගේ කතාවට අපි හැමෝටම හිනා ගියා. මෙව්වර වෙලා අපි අතරේ තිබ්බ අයහපත් වාතාවරණෙත් ඇතට ඇතට පාවෙලා ගියා. මොනව උනත් කොල්ලො ටිකත් එක්ක ඉන්නකොට නම් ලේ ඩිංගක් හරි පිරිසිදු වෙනවා..

"කතයා..?"

අතින් කොල්ලො ටික අපි ගාවිත් ගියාට පස්සෙ මායි, අසංකයි ගහ පැත්තට ආවා.

"කතයා උඹට මාව ඇහෙනවද..? එහෙම නැත්නම් එදා කාටු පොලු පාරවල්වලට කන් දෙක අක්‍රීය වෙලාද..?"

"එහෙම අවුලක් නෑ.."

"හා.. ඒනම් හොඳයි.. ඉතිං මට කියපං.. උඹේ ජපන් බෝතික්කිගෙ තත්ත්වෙ කොහොමද කියලා..?"

"තත්වෙ කිව්වෙ..?"

"තත්වේ කිව්වේ කනසා තත්වෙට.. දෙයි භාමුදුරුවනේ මට ඒකත් උඹට උගන්නන්න වෙලාද..? එදා උඹ ඒ කෙල්ලව ඉවර කරලම දැම්මද..? නිකං සිරියාවටවත් අපිට බලන්න ඉතුරු කරේ නැද්ද..?"

මික් විතරක්.. බලන්න අප්පා මේ මුකලං බස්සා, හෝ හපුට්ටා, සදාකාලික ගදයා අහපු කෑන ප්‍රශ්නෙක හැටි.. මුකුත් ඉතිරි කරේ නැද්ද අහනවා.. මං උච මරාගෙන කන සයිස් එකට හැරල බැලුවා.

"හා.. හා.. මගේ අප්පුවේ.. ඔහොම කේන්ති ගන්න හොඳද.. ආ.. ඒක නොහොඹිනා ප්‍රශ්නයක් වගේ නම් මං ඉල්ලා අස් කරගන්නම්.."

"අසංක මේ.. ඔය කුණුහරුප නවත්තලා, මොනවද කරන්නෙ කියපං.. මං තව ටිකකින් යන්නත් ඕන.. බිහු මග බලන් ඇති.. එයා අද ග්‍රවුන්ඩ් ආවෙත් නෑනෙ.."

"මං මාධව්ට තව ලියුමක් දැම්මා.."

"මොනවා.."

"ඔව් කනසා.. මට ඒ කෙල්ලව බලන්න ඕන.. මං හිතනවා ඒකි හුභාක් ලස්සන ඇති කියලා.. මිත්.. හැබැටම අපරාදෙ බං.. මං එදා උඹව යැව්වේ ඒකි ළඟට.."

"ඇ.. ඇයි..?"

"ඇයි කියන්නෙ.. මං එදා පරිප්පු කියක් නම් කෑවද..? අරකිගෙ වසවර්කි අයිසා කාරයා මාව අමු අමුවෙම කෑවනෙ

බං.. ඇත්තටම මට දැන් ආදරේ කිරිල්ලත් එපා වෙලයි කියෙන්නෙ.. ආදරේ කරනව කියල හැමදාම ගුටි කන්නත් බෑනෙ.. ප්‍රියංවදාට උනත් මං ගැන කිසිම ගානක් නෑ.."

අසංක ඒ පාර හුල්ම සිරියස් පිට කියවනවා.. මේ නිදහස් ගලාගෙන යන ජීවිතේට කෙල්ලෙක්ව පටලව ගත්තහම කියෙන කරදරේ ගැන හිතන්න, මීටත් වැඩිය උදාහරණ මොකටද..? ඒත් මං අසංකට කිව්වේ වෙනමම දෙයක්.

"මේ අසංක.. උඹට මං එකක් කියන්නම්.. මේ කොහේවත් ඉන්න මාධවියෙක් හන්දා, අවුරුදු ගානක් ආස්සරේ කරපු ප්‍රියංවදාව අතාරින්න හිතන්නෙපා.. ඒවා සහගහන අපරාධ.. අනික බුරු තඩියො.. මැටි හරකො.. උඹ දැන් මාධව් ඉස්සරහට යන්නෙ කොහොමද..? මාධව්, අසංක කියලා හිතාගෙන ඉන්නෙ මාවනෙ.."

"ඒකම තමයි කනසා මට කියෙන එකම හිසේරදේ.. දහ අට පොලක දිව්වුවත් කෙල්ල දැන් පිළිගන්නෑ මං අසංක කියලා.. මට උඹෙන් දැවැන්ත ප්‍රමාණයේ උපදෙසක් ඕන මේකට මොනව හරි කරන්න.."

"මේ අසංක.. උඹ මගෙන් කණ පලාගන්න ලැස්ති වෙන්නෙපා.. ඇත්තමයි උඹ වැඩිය නටන්න ආවොත් මං උඹේ සියලු වලක්ක වාර්තා, ප්‍රියංවදාට පෙන්නනවා.. අන්න ඒක තේරුම් ගනි.."

"මිත්.. ඔය තරම් මුර්ගයෙක්, අමනුස්සයෙක් විදියට හැසිරෙන්නෙපා කනසා.. ඩිංගක් සාමාකාමී විදියට මං ගැන හිතපං බං.. උඹට මං ගැන දුක නැද්ද..? මං දන්නවා.. උඹ ඔය

මොනව කිව්වත්, උඹ හඳුන්නේ මාධවීන් දුරින් තියාගෙන, අර ජපන් බෝනික්කිව් ලිහිත් තියාගන්න.. අඩෝ කනසා.. මිවා සහලෝල උණ ගන්න ජාතියේ වැඩ.. ආ.. ඔය එන්නේ..?"

පිස්සු බලු බේත් බීජු වොම් පුසා වගේ ඔලුවත් දෙපැත්තට වන වනා අසංකයා, ගහට ඉස්සරහින් තිබ්බ රූප්ප ගහ දිහා බැලුවා. වැලි පාර දිගේ අපි ඉන්න පැත්තට ආවේ අමන්දායි, හිරුණි අක්කයි..

"තවත් මං මෙතන ඉඳල වැඩක් නෑ.. මං යනවා.. උඹ මං කිව්ව දේ ගැන ඩිංගක් කල්පනා කරල බලපං.."

තවත් මොනවදෝ කියව් කියව් ගුවුන්ඩි එකෙන් අතින් පැත්තට තියෙන වැලි පාර දිගේ අසංක යන්න ගියා. උඹ කල්පනා කරල බලපං කිව්ව දේ ගැන බිංදුවක්වත් කල්පනා කරන්නේ නැතුව, මං ආයෙත් වැලි පාර දිහා බැලුවා.

"දැන් ඔයාට කොහොමද මල්ලි..?"

මගේ දිහා හොඳට බලන ගමන් හිරුණි අක්කා ඇහුවා. ඒත් අමන්දා හිටියේ බිම බලාගෙන වගේ. තාම හරියකට මං දිහා බැලුවේ නෑ. ඒත් ඒ ඇස් මාව හොයනව කියල මං දැනත් හිටියා.

"මි.. දැන් නම් හොඳටම හොඳයි අක්කෙ.. අද මං සෙල්ලම් කරන්නෙක්ක.."

"අපි නම් හොඳටම බයවුණා මල්ලි.. ඔයාට මෙහෙම උනා කියල ආරංචි උනහම.. අනේ ඔයා ඔය්ට වැඩිය ඩිංගක් පරිස්සම් වෙන්න ඕනනේ.."

"දහ පහළොස්දෙනෙක් වටකරහම කොයි තරම් පරිස්සම් උනත් වැඩක් නෑ අක්කෙ.. දුවගන්න බැරි උනොත් නැවතට කන්න වෙනවා.."

මගේ කතාවට හිරුණි අක්කට නම් ලස්සන හිනාවක් ගියා. ඒත් තාමත් අමන්දා මගේ දිහා බිංදුවක්වත් බැලුවේ නෑ. මොකක් හරි අවුලක් වෙලා වත්ද.. වෙනදට අමන්දා ඔහොම නෑනේ.

"ඉතිං කනිෂ්ක මල්ලි.. ඔයාට දුවන්න තිබ්බනේ.."

"දුවන්න බැරි හේතුවක් එතන තිබ්බා අක්කෙ.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"මගේ මල්ලි බිනෝද් එතන හිටියනේ.. එයාට දාලා දුවන්න කොහොමද..?"

තත්පර ගානකට හිරුණි අක්කගේ මුණ වෙනස් වුණා. ඒ වෙලාවේම අමන්දා ඔලුව උස්සල මං දිහා කෙලින්ම බැලුවා. ඒ ලස්සන ඇස්වල තිබ්බේ ලොකු තරවටුවක්. ඒත් ඒ මොකක් හින්දද කියල මට තෝර බේරගන්න බැරි උනා. ඇයි අමන්දා ඔයා ඔහොම සැරෙන් මා දිහා බලන්නේ.

"ඉතිං.. මල්ලිටත් ඔයත්තෙක්කම දුවන්න තිබ්බනේ.."

මගේ කතාව හිරුණි අක්කට ලොකු ප්‍රශ්නයක් කියල මට තේරුණා. ඒත් ඒ කතාව ඉස්සරහට අරගෙන යන එකට අමන්දාගේ ඒ තරම් කැමැත්තක් නෑ කියල මට තේරුනේ පස්සේ. ඒ වෙනකොට මං බිනෝද් ගැන හුභාක් දේවල් හිරුණි

අක්කත් එක්ක කියල තිබුණා.

"මගේ මල්ලි සාමාන්‍ය ළමයෙක් නෙමෙයි හිරුණි අක්කෙ.. එයා මන්ද මානසික ළමයෙක්.. සාමාන්‍ය ළමයෙකුට ඒ වෙලාවේ හිතෙන දේවල් වලින් බිංදුවක්වත් බිහිවුනු ඒ වෙලාවේදි කරන්න හිතෙන්නෙ නෑ. මොනවද වෙන්නෙ කියල හිතාගන්න බැරුව එයා බලාගත්තු අතේ බලන් ඉදියි.. ඉතිං මං එයාව දාලා දුවන්නෙ කොහොමද..?"

"ඒ වගේ ප්‍රශ්නයක් ඇහුවට මට සමාවෙන්න මල්ලි.. මං ඔය වගේ දෙයක් හිතෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ.. අතේ ඔයාගෙ හිත රිදුනා නේද..?"

හිරුණි අක්කා කතා කරේ හුඟක් පසුතැවිල්ලෙන්. ඒත් අමන්දා තාමත් මගෙත්තෙක්ක වචනයක්වත් කතා කරේ නෑ. ආයෙ අහන්න දෙයක් නෑ.. මොකක් හරි අවුලක් තමා.. හතර අතටම කල්පනා කරල බැලුවත් ඒකට හරි හේතුවක් හොයාගන්න මට බැරි උනා.

"නෑ අක්කෙ.. ඕක මොකක්ද..? ඔයිට වැඩිය හිත රිදෙන දේවල් ඕන තරම් වෙන්නෙ.. ඒක නෙමේ.. අද මේ වැහි වලාකුළු සැහෙන්න පිරිල මොකද..?"

අමන්දාව ඇස්වලින් පෙන්නන ගමන් මං හිරුණි අක්කගෙන් ඇහුවා.

"කෙල්ල ඔයත්තෙක්ක තරහ වෙලා මල්ලි.."

"මාත්තෙක්ක..?"

ඇත්තටම හිරුණි අක්කගෙ කතාව මට ලොකු පුදුමයක් උනා. මායි, අමන්දායි ඊයෙන් හොඳට කතා බහ කරානෙ. තරහ වෙන්න තරම් දෙයක් අපි අතරෙ උනෙත් නෑනෙ.

"ඔව්.. ඔයත්තෙක්ක තමයි.."

"ඇ.. ඇයි අමන්දා.."

හිරුණි අක්කත් බලන් ඉදිදිම මං අමන්දාගෙ මුණට එබුණා. ඒ ලස්සන ඇස් වල දිලිසෙන්නෙ කේන්තියක්ද, දුකක්ද කියල මට තාමත් හරියකට තේරුම් ගන්න බැරිවුණා.

"කියන්නකො අමන්දා.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

"ඒකත් ඔයා හිරුණි අක්කගෙන් අහන්න.. එයානෙ දැන් ඔක්කොම කිව්වෙ..?"

එක පාරටම චීන පටස් කරලක් පිපුරුව වගේ අමන්දා කියවගෙන කියවගෙන ගියා. මං පුදුම වෙලා හිරුණි අක්කා දිහා බැලුවා. ඒත් එයාගෙ මුණ ඩිංගක්වත් වෙනස් වෙලා තිබුණෙ නෑ.

"මේ.. මේ.. ඔයාලගෙ රංචුවලට මාව ගාවගන්නෙපා.. ඒවා ඔයාලම බේරගන්න.. බලන් ගියහම මේක ඉරිසියාවෙ සජ්ඣ මහා සාගරයක්නේ.."

"ඇයි අමන්දා..?"

"මං දන්නෙ නෑ.."

ඔන්න ඔය වෙලාවට තමයි කනයට නැති කේන්තිත් හිතට

එන්නෙ.. ඇයි හත්තිලව්වෙ.. කියන මල ඉලව්වක් කෙලින් කියනව නම් මේ මොන කෙහෙල්මලක්වත් නෑනෙ.

"ඊයෙ අපේ මහත්තයා මල්ලිව බලන්න ආවා කියල කිව්වෙ නෑ කියලනෙ ඔය.."

ටිකක් වෙලා ඉඳල හිරුණි අක්කා කිව්වා. එහෙනම් ඒකයි මේ කතන්දරේ.. ඔක ඔය තරම් ඔරොප්පුවක් ගන්න ඕන දෙයක්ද දෙයියනේ.. සාමදානයෙන් කතා කරල විසඳගන්න තිබුණනේ.

"ඉතිං මං අමන්දාට කිව්වනෙ අක්කෙ.."

"ඔව් කිව්වා.. පෙරහැර ගියාට පස්සෙ..."

අද නම් කෙල්ල ඇඳෙන් බැහැල තියෙන්නෙ මගෙන් එක්ක රංචු කරනව කියල එක හිතින් එක පයින් හිතාගෙන.. ආයෙ ඒකෙ දෙකක් නෑ..

"ඇයි අමන්දා ඔයා ඔහොම කතා කරන්නෙ..? වෙව්ව දේ මං ඔයාට කිව්වනෙ.."

"ඒ උනාට ඔයාගෙ ගෙදර ළහඳි මං අයියට අහු උනා නම්.. මං මොනවද එයාට කියන්නෙ..?"

"ඔයා කියන දේ මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ අමන්දා.. කාවින්ද අයියා ඇවිත් ගියේ ඔයාට කලින්.. ඊට පස්සෙයි ඔයා ආවෙ.. ඔන්න, ඔයා ආවට පස්සෙ කාවින්ද එන්න හිටිය නම්, මං ඔය දේ මුලින්ම නොකිය හිටියොත් ප්‍රශ්නයක් තමයි.. ඒත්, කාවින්ද අයියා ඇවිත් ගියාට පස්සෙ ඔයා ආපු එකේ ප්‍රශ්නයක්

මට පේන්නෙ නෑ.."

"කතිෂ්ක කියන දේ ඇත්තනෙ නංගි.. ඔයා නිකං රංචු කරන්නයි හදන්නෙ..?"

"ඔයාට ඉතින් මොනව කිව්වත් මෙයා හොඳයිනෙ.. දන්නවද අක්කෙ... මෙයා ගෙදර ඉන්දේදි ගැනු ළමයි කී දෙනෙක් මෙයාට බලන්න ආවද කියලා.."

"ගැනු ළමයි..?"

"ඔව්.. මට කිව්වෙ නෑ.. ඒත් මං දන්නවා.."

"ඔය බොරු හිරුණි අක්කෙ.. මාව බලන්න ආපු එකම ගැනු ළමයා අමන්දා විතරයි.. ආයෙ මගේ කොල්ලො ටික ආවා.. එව්වරයි.."

"මේ.. මේ.. ඔයාල දෙන්න රංචුවෙන් ඕන නම් වෙන දවසක් ඒකට දාගන්න.. කම්මැලියි කියල ගහ පැත්තෙ ඇවිදින්න ආවෙ, කතිෂ්කත් එක්ක රංචු වෙන්නනෙ.. දැන් ඒක හරි නේද..? ආ.. දැන්වත් ඉතිං හොඳ දෙයක් ගැන කතා කරන්න.. නැත්තං ගෙදර ගිහිල්ලත් මට කනක් ඇහිල ඉන්න නෑ.."

හිරුණි අක්කා කියාගෙන යන ඒවට මට හිතා යන්නත් ආවා. ඒත් අමන්දාගෙ මුණ දැක්කහම ඒ හිතාව උපන්ගෙයිම නැතිවෙලා ගියා. මොකක්දෝ දුකකින් ඒ සුදු මුණ වැහිල තිබුණා.

"ඩිංගක් එන්න.."

හිරුණි අක්කා එතනම ඉන්දේදි, ඊට ඩිංගක් එහායින්

තිබ්බ රුස්ස ගහ ළඟට අමන්දා මට අඩගැහුවා. මේ කෙල්ල ඒ පාර මොකක්ද මේ කරන්න හදන්නෙ..?

"ඇයි අමන්දා..?"

"ඔය වගේ වැඩ ආයෙ කරන්නෙපා කනිෂ්ක.. මට හුභාක් දුක හිතෙනවා. එතකොට මට හිතෙන්නෙ, ඔයා මට දේවල් හංගනවා කියලා.."

'මොන දේවල්ද, මොන වැඩද..?' කියන ප්‍රශ්න දෙක දිව අගටම ආවත් මං කට හෙල්ලුවේ නෑ. තව මොනව හරි කියන්න හියොත්, ආයෙත් හිත තරක් කර ගන්න තමයි වෙන්නෙ. මං දන්නවනෙ මගේ කට උනත් ඒ තරම් හොඳ නෑ කියලා.

"දැන් ඔයාට හොඳටම හොඳයි නේද..?"

"හම්.."

"චුනමන්ටි එක ලබන සතියෙ නේද..?"

"හම්.."

"ඔයාල ටීම්ස් කියද දාන්නෙ..? දෙකයිද..?"

"හම්.."

"අනේ ඇයි කනිෂ්ක..? හැම එකටම බකමුණු උත්තර දෙන්නෙ..? ඔයා ඉන්නෙ මගෙත්තෙක්ක තරහෙන්නේද..?"

"හම්.."

"ඇත්තමයි.. දෙන එක නම් දෙනවා පාරක් රිදෙන්න.."

ඉයාට කතා කරන්න බැරිද..?"

කෙල්ලගෙ මුණ රතු පාට වෙලා. හිරුණි අක්කා මෙනත නැත්නම් මං දනී කරන වැඩේ.

"කතා කරන්න පුළුවන්.. මං මේ බලන් හිටියෙ මට පාරක් දෙනකන්.."

"ඇයි..?"

කටත් උල් කරගෙන අමන්දා මගේ දිහාට නැමුනා. හිතට ගලාගෙන එන සිතුවිලි තතර කරගෙන, මාව පාලනය කර ගන්න මට ලොකු උත්සාහයක් ගන්න වුණා. ඇත්තටම ඒ වෙලාවේ මට හිතුවෙමි අමන්දාව තුරුලු කරගන්න.. මං ඒ දේ කරත්, එයා ඩිංගක්වත් අකමැති වෙන එකක් නෑ කියල මට හිතුවා. ඒ තරම් හැඟීම්බර බවක් ඒ මුණ පුරාම පිරිල තිබ්බා.

"කියන්නකො කනිෂ්ක.. ඇයි ඔයා බලන් හිටියෙ.."

"මට පාරක් දුන්න නම්, මාත් දෙනවා එකක් පස්ස පැත්තට.. ආයෙ තලව තලව යන්න බැරිවෙන්න.."

"තරකයා.. එන්න එපා ඕව කියන්න.. මං කොහෙද තලව තලව යන්නෙ..?"

"අපෝ.. අපි දැක්කෙ නැද්ද..? කොල්ලො ඉස්සරහ පද්දන පැද්දිල්ල.. මං හිතුවේ ඉනෙන් ගලවන් වැටෙයි කියලා.."

"මොකක්ද..? ඉනෙන් ගලවන් වැටෙන්නෙ..?"

"පස්ස පැත්ත.."

"අනේ ඔයා නම් හරි තරකයි කනිෂ්ක.. මොනවද ඔයා මේ කියන්නේ..? බලන්නකො අක්කේ..?"

"ඒ පාර ඔතෙන්ට ගිහිල්ලක් රංචු කරගන්නද හදන්නේ..? ඔන්න අමන්දා නංගි.. ගෙදර ගිහිල්ල නම් මට කනක් ඇඟිල ඉන්න ඕන.. කියෙන ප්‍රශ්නයක් බේරගන්න.. අපි දැන් යන්නක් ඕන.."

හැමදේම පැත්තකින් කියල යන්න ඕන වෙලාව ගැන හිරුණි අක්කා මතක් කරල දුන්නා.

"කනිෂ්ක.."

මේවිට වෙලා කතා කරගෙන ගියපු කටහඬ වෙනස්ම කටහඬක් කරගෙන අමන්දා මට ළංවුණා.

"හෙට අපි හම්බවෙමුද...?"

ඉබ්බා ගහට දාන්නද ඇහුවහම, උෟ කිව්වලු අනේ මං හෙමිට ගහ අයිනෙන් කියපං, නැත්නම් මාව හෙමිබා හැදිල මැරෙයි කියලා.. මේකත් ඒ වගේ කතන්දරයක් තමයි. හිත පුරාම ජීවත්වෙන මේ ලස්සන කෙල්ල, හෙට හම්බ වෙමුද කියල අහනකොට, කනයගෙ හිත පස්වනක් ප්‍රීතියෙන් පිනාලනෙ යන්නේ.. කවුද දෙයියනේ මේවට බෑ කියන්නේ.

"හවසට.. මෙතෙන්දිම.."

හිරුණි අක්කට ඇහෙන්නැති වෙන්න වගේ මං කිව්වා.

"ඔයාට හෙට මොනවද ගේන්න ඕන..?"

"මුතුන් එපා.. ඔයා ආව නම් ඇති.."

"මං ආව නම් ඔක්කොම හරිද..?"

"හරි තේන්නම්.. සදහටම හරි තමයි.."

රූස්ස ගහ ගාවින් අමන්දායි, හිරුණි අක්කයි ඇත්වෙලා යනකන් මං බලන් හිටියා. වැලි පාර කොනේ වංගුවෙන් එයාල ජේන්නැති වෙලා යද්දි, මට හෙමිට ලතාවකට ඇහුණේ ගහ දිය රළි ගලන හඬ විතරයි.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

08

“...සිද්ධි මහත්තයා..”

කොකුබුරා බැටි එක ගබඩා කාමරෙන් කියල හැරුණා විතරයි මෙන්න රාළහාමි අයියා මගේ ඉස්සරහ. මිනිහගෙ මුණ සවුත්තු වෙලා කියෙන විදියට නම් මොකක් හරි කුණුහරුපයක් ඉස්මොල්ලෙ ගිහින් කියෙන පාටයි.

"ඇයි.. රාළහාමි අක්කා වලිද..?"

"ඒ යෝදිගෙ මොන වලිගෙයක්වත් නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"සුදු මහත්තයා බලන්න අර සැරින් සැරේට එන ගැනු දැරිවි කවුද..?"

"දැන් රාළහාමි අයියට ඒකෙ කියෙන ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද..?"

"මොකක්ද කියන්නෙ, ලොකු තෝනා මහත්තයා මගේ

මාලුනෙ කන්න හදන්නෙ..?"

"මේ අපේ ආවිච්චි මම්මා..?"

"නැත්නම් ඉතිං මෙතේ ආවිච්චි මම්මල දෙන්නෙක් නෑනෙ.. මොනවද සුදු මහත්තයො මේ කරන විකාර වැඩ..?"

"විකාර වැඩ..?"

"ඔව්.. විකාර වැඩ තමයි.."

"රාළහාමි අයියා කියන්නෙ, මේ ගැනු ළමයෙක් මාව හම්බ වෙන්න එන එක විකාර වැඩක් කියලද..? ආ.. එතකොට විකාර වැඩ වෙන්නැත්තෙ මොනවද..?"

"අතේ මට ඔව්වා තේරෙන්නෙ නෑ සුදු මහත්තයො.. මට නම් මේ ජීවිතේ එපා වෙලයි කියෙන්නෙ.. ඇයි හත් දෙයියනේ.. අල්ලපු ගෙදර එකාට වාතයක් ගියත් ලොකු තෝනා මගෙන්නෙ අහන්නෙ.."

"ගණන් ගන්නෙපා රාළහාමි අයියෙ.. ඔයාට කියන්න තිබ්බෙ ආ.. උගේ බඩ තරක් වෙලා කියලා.."

රාළහාමි අයියගෙ මුණ, කුඹුරට ගහන්න ගෙනියපු වස බෝතලේ වගේ උනා. ඇත්තමයි.. මිනිහට පුළුවන් නම් ඇස්ට්‍රා මාපරින් ටිකක් ගාලා මාව කැල්ලක් හරි කනවා.

"සුදු මහත්තයන් එක්ක මේව්වා කතා කරන්න එනවට අම්මපා මං මටම ගහගන්න මින.. අහපු ප්‍රශ්නෙන් පැත්තක.. බලහල්ලකො.. ඒකට දීපු උත්තරවල ලස්සන.."

"හරි.. හරි.. ඔකට ඔය තරම් විලාප කියන්න ඕන නෑ.. ඒ ගැනු ලමයා මගේ යාලුවෙක්.. කතන්දරේ එව්වරයි.."

"ඒක අරුම පුදුම යාලුකමක් නොවු.. ගෙවල් අස්සටම හොයාගෙන එන්නෙ..?"

"මේ ගෙදරට එන්නැතුව අල්ලපු ගෙදරට යන්නද..? රාළහාමි අයියක් මරු විකාරෙන්නෙ කියවන්නෙ..?"

"සුදු පුතා.."

තවත් මොනවදෝ කියන්න රාළහාමි අයියා කට හදද්දි ආවිච් මම්මගෙ කටහඬ ඇහුණා.

"ඇයි ආවිච් මම්මෙ..?"

"සුදු පුතාට හෙට උදේම වත්කට ගිහින් එන්න පුළුවන්ද..?"

"හදිස්සියක්ද..?"

"හදිස්සියක්මත්ම නෙමෙයි.."

"එහෙනම්..?"

"ලියන මහත්තයට පහුවුණ දවස්වල අසනීප වෙලා ඉස්පිරිතාලෙ නවත්තලා.. එයාට ඩිංගක් බලල එන්න.."

ඔය ගඳ ගහන ලියන්නගෙ මොනව බලන්නද අස්පා.. ඕකා සෙත්ටිග්‍රෙඩ් අංශක සියටත් වැඩිය ඉහල උණ්ණත්වයකනෙ හිටියෙ.

"ඉතිං වත්කට යන්නෙ ඇයි ආවිච් මම්මා.. මිනිහා ඇත්තෙ

ඉස්පිරිතාලෙනෙ.."

"නෑ.. හොස්පිටල් එකේ දවස් දෙකයි ඉඳල නියෙන්නෙ.. දැන් ඉන්නෙ ගෙදර.."

"මොකක්ද ආවිච් මම්මා අසනිපෙ...?"

"උණ හැදිලා.. මේ දවස්වල ඔය හැමෝටම හැදෙන බෝවෙන උණක් තියෙනවනෙ.."

"මොන උනද ආවිච් මම්මා..? ඔය මනුස්සයට කොහොමටත් අලි උනක් තිබ්බෙනෙ.. දැන් ඉතිං ඒ උනයි, මේ උනයි දෙකම එකට එක්කපු වෙලා සහලෝලම උණ අරගෙන ඇති.. අනේ සාදු.. හොඳම වැඩේ.. ඔය බක පණ්ඩිත ලියන්නට.."

"සුදු පුතා.. මිනිස්සුන්ට ඔහොම කතා කරන්න හොඳ නෑ.. පව් සිද්ධ වෙනවා.."

"කමක් නෑ ආවිච් මම්මෙ.. පව් සිද්ධ වෙන්නෙ මටනෙ.. එහෙනම් රාළහාමි අයියා, හෙට උදේ පාන්දරම මුණ කට හෝදගෙන ලෑස්ති වෙලා ඉන්නෝන.. හරිනේ.."

"ම.. මට හෙට වැඩක් තියෙනවා සුදු මහත්තයෝ.."

"සියලු වැඩ අවලංගුයි.. මේක හැම අතින්ම වැදගත්.. තේරුණාද..? මේක ආවිච් මම්මගෙ ඕඩර් එකක්.."

ආවිච් මම්මයි, රාළහාමි අයියයි එකන ඉදිද්දිම මං ගේ ඇතුළට ආවා.. ඒ එනකොට තමයි මං දැක්කෙ, රාළහාමි අක්කා බිනෝද්ට මොනවද පෙති වගයක් දෙනවා..

"ඇයි රාළහාමි අක්කෙ..?"

"බිනු මහත්තයගෙ ඔලුව රිදෙනවද.. මං මේ පෙනඩෝල් පෙති දෙකක් දුන්නා.."

අයියට දෙකට බිනෝද් ලහට ඇවිත්, මං එයාව මගේ ලහට ගත්තා.

"බිනු.. ඔයාගෙ ඔලුව රිදෙනවද..?"

නළලටයි, බෙල්ලටයි පිටි අල්ල කියල බලන ගමන් මං ඇහුවා. සුදුමැලි පාණ්ඩු පාට මුණෙ ඇඳිල ගියේ හිත හිරිවට්ටන අසරණ හිතාවක්.

"ඔ.. ඔව්.. සු.. සුදු අයියා.. ඇ.. ඇහත් රිදෙනවා.."

"මේ පෙනඩෝල් දෙක බිච්චහම හරියයි බිනු... මේක බිල ඉන්නකො.."

"සුදු අයියම පොවන්න.."

මගේ ඉන වට්ට අතක් දාලා මාව ඇහටම තුරුලු කරගන්න ගමන් බිනෝද් කිව්වා. බෙහෙත් පෙති දෙක කට ඇතුළට දාගන්නට පස්සෙ, මං රාළහාමි අක්කා ගෙනැල්ල තිබුණු චතුර කෝප්පෙ බිනුට ලං කරා.

"ඔයා අද ගුවන්ඩි එක පැත්තෙ ආවෙ නැත්තෙ ඔලුව රිදෙන හන්දද..?"

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"මං.. මං ආස නෑ.."

"ඇයි ඒ..? ඔයා කලින් හුභාක් ආසයිනෙ ගුවන්ඩි යන්න.."

"දෑ.. දැන් කැමති නෑ.. මාව හෙට ඔංචිලි පදින්න එක්කං යනවද සුදු අයියා..?"

"මේ.. හෙට නේද..? හෙට උදේ වත්තට යන්නත් ඕන.. බලමුකො බිනු.."

"එහෙනම් හවස යමු.. මං හුඟ දවසකින් ලමයින්ගෙ ඔන්චිල්ලා කියෙන තැනට ගියේ නෑනෙ..."

"හරි.. හරි.. මං ඔයාව එක්කගෙන යන්නම්.."

මුණු මුණු ගගා තවත් මොනවාදෝ බිනෝද් මුමුණුද්දි මං එයාගෙ කොන්ඩ කැරලි අතරින් අත් දෙක යැව්වා. දිගට වැටිල තිබ්බ කොන්ඩෙ දැක්කහම, ලහකදි බිනෝද්ගෙ කොන්ඩෙ කපන්න එක්කං යන්න බැරි උනා නේද කියල මට මතක් උනා. කොහොමටත් ඉස්සර ඉඳලම බිනෝද් කොන්ඩෙ කපන්න හරිම අකමැතියි.. අර කොන්ඩෙ කපන මැෂින් එකේ සද්දෙ ඇහෙන කොට බිනෝද් සැලුන් එකේ පුටුත් පෙරලගෙන දුවන්න හඳනවා.. එක පාරක් සැලුන් එකේ ලොකු කන්නාඩියකුත් කැඩුවා, බිනෝද්ට තරහ ගිහිත්. ඒ වෙලාවෙම කන්නාඩියක් ගන්න දෙදාස් ගානක්ද කොහෙද දීල තමයි සැලුන් එකේ මනුස්සයව මං කුල් කර ගත්තෙ. පස්සෙ පස්සෙ, මගේ උකුල උඩ වාඩිවෙලා කොන්ඩෙ කපන්න බිනෝද් පුරුදු උනා. අදටත් ඒ පුරුද්ද එහෙමමයි. ඉස්සෙල්ලම, පුටුවෙ මං වාඩිවෙලා ඊට පස්සෙ මගේ උකුලෙන්

බිනෝද වාඩි වුණාම, කොන්ඩේ කපන මනුස්සයා අපි දෙන්නවම වැහෙන්න අර සුපර් මැන්ගෙ පිටේ තියෙන රෙද්ද දානවා. ම. කරන්නෙ බිනෝද්ගෙ අත් දෙක අල්ලන් ඉන්නෙක. ආයෙ මොනවද ඉතිං.. අමාරුවෙන් කොන්ඩේ කපල ඉවර උනහම, මාත් කොන්ඩේ කැපුවා වගේ තමයි.. මුළු ඇඟ පුරාම කොන්ඩ ගස් කැලි.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

බිනෝද නින්දෙ ඉදිදිම පහුවෙනිද රාළහාමි අයියයි, මායි ගල්කන්ද වත්තට ගියා. ඒ යනකොටත් රාළහාමි අයියා කුණු කුණු ගානවා. හරිම මල අඩේ.

"සුදු මහත්තයට තිබ්බෙ තනියම එන්න.."

"ඇයි...?"

"ඇයි අහන්නෙ.. අර කලින් දවසක මාව අර ස්ටෝරුව ළඟ හිටෝලා කොහෙද ගිහින් ආව වගේ.. හෝන්දු මාන්දු වෙන්න නම් මට බෑ.. දෙයි භාමුදුරුවනේ මං කොයි තරම් වෙලා බලන් හිටියද..?"

"ඒවා එහෙම තමයි.. ඒත් අද නම් මං රාළහාමි අයියත් එක්කම ලියන්නගෙ ගේ ඇතුළට යනවා.."

"එහෙනම් කමක් නෑ.. මං හිතුවේ අදත් මට ගහක් යටට වෙලා දෙමළ හැකිකරේ දිහා බලන් ඉන්න වෙයි කියල.."

"ඒකත් ඉතිං පාඩුවක් නෑනෙ රාළහාමි අයියෙ.. ඔයා කොහොමටත් දෙමළ ගැනු අය දිහා බලන් ඉන්න ආසයිනෙ.."

"සුදු මහත්තයො.. මේ..! මං කිව්වයි කියල හිතාගන්න.."

රාළහාමි අයියට මල පැන්නා කියල මට තේරුණා. මේ මනුස්සයට දැන් දෙයක් කියන්නත් බෑනෙ. අර්ශස් අමාරුව වැඩිවෙලාද කොහෙද.. කරන්න තියෙන්නෙ එකම දෙයයි.. භිහිගෙ ඇඳුම් ටික ගලවලා, කටු කොහිල ගාලක පැය දෙක තුනක් ඉන්දල තියෙන එක.

"මෙන්න මෙතන තමයි තැන.."

රාළහාමි අයියා බයික් එකේ ඉන්දෙදිම ස්ටෑන්ඩ් එක ගහල මං බැස්සා. රාළහාමි අයියගෙ මුණ සී. ටී. බී. බස් එකක පස්සෙ රෝද දෙකට අහුවෙව්ව අඹ ගෙඩිය වගේ උනා.

"මො.. මොනවද සුදු මහත්තයො මේ කරන්නෙ.. ඔ..ඔන්න මං වැටෙන්නයි යන්නෙ.. බයිසිකලෙන් වැටෙනවා.."

කිව්වත් වගේ බයිසිකලේ පෙරලෙන්නයි ගියේ.. මං හනිකට පැනල හැන්ඩල් එකෙන් අල්ල ගත්තා. බලන් ගියහම රාළහාමි අයියත් ගැනු දෙතුත් දෙනෙක් වගෙයි.

"අ..සං..ක.."

ගේ පැත්තකින් හිටවල තිබ්බ පුංචි උණ පඳුර ගාවින් ඇහුණු කටහඬට මායි, රාළහාමි අයියයි තරහෙට වගේ හැරල බැලුවා. මෙන්න බොලේ මාධව්, 'උසේන් බෝල්ට්' ඇවිදිනවට වැඩිය ඉක්මනට ඇවිදගෙන අපි ළඟට ආවා.

"ඔයා මොනවද අසංක මෙතන කරන්නෙ.. අද තාත්තාත් ගෙදර ඉන්නවා.."

"ඉතිං ප්‍රශ්නයක් නෑනෙ.. මට අද හැමදේම බේරගතැකි.."

කලින් කතන්දරේම මං දිගටම කන්ට්නියු කරා. ඒකත් ජයසිරි මංගලම් කියලා වැඩේ නැගල යයිනේ.

"හැමදේම කිව්වේ..?"

මාධව්ගේ මුණ එහෙම් පිටින්ම අමුතු වෙලා ගියා. එදා විල්රන් පාක් එකේදි දාපු විශිෂ්ඨ ගනයේ පන්දු යැවීම් අද තුන් හිතකවත් නෑ වගේ. කෙල්ල හිටියේ මහසෝනත් එක්ක, එක සිටි එකේ වාඩිවෙලා ගමනක් යන්න උනාට වැඩිය බයකින්. ඒක මට කෙල්ලව දැක්ක ගමන්ම තේරුණා.

"එදා මෙහේ ආවහම ඔයා කිව්වා, ටවුමෙදි මාව හම්බ වෙන්නම් කියලා.. මීට පස්සෙ ඔහොම බොරු පොරොන්දු නොදෙන්න වැඩේ කරන්න ඕන.."

"අනේ.. මං ටවුමට තුන් පාරක්ම ආවා.. ඔයාව හම්බ වෙන්න.."

"බොරු කියන්නෙපා.."

"මං කියන්නෙ බොරු නෙමෙයි අසංක.. ඇත්තමයි.. සත්තකයි.. ම ආවා.."

"ඉතිං මට හම්බ නොවුණේ..?"

"අනේ.. ඔයා ඉන්නෙ කොහෙද කියල මට කිව්වේ නෑනෙ.. ඉතිං මං ටවුමට ඇවිල්ල, හතර වටේ ඇවිදල රස්කියාදු වෙලා ගෙදර ආවා.."

ඒකත් හරියට කලුවා මාරපත් ගියා වගෙයි.. මාරපත් යන්න කිව්වහම උං ගිහින් ඇවිත්. හැබැයි මාරපත් යන්න කිව්වේ ඇයිද කියල උං අහගෙන ගිහින් තිබුණේ නෑ. ඒ කතන්දරේ වගේ තමයි මේකත්.

"එතකොට මට කියන්නෙ ඔය හැමදේම පිළිගන්න කියලද..?"

"හයියෙන් කතා කරන්නෙපා අසංක.. තාත්තා නැගිටල එළියට එයි.."

"ඔයා කියන්නෙ මට මොනව කරන්න කියලද..?"

"අනේ.. ඔයා දැන් යන්න.. හවසට මං ඔරලෝසු කණුව ළඟට එන්නම්.. ජලීස්.."

ඇත්තටම මට පළවෙනි වතාවට මාධව් ගැන දුකක් දැනුණා. මං ඒකයි එයා දිහා කෙලින්ම බැලුවේ. හරියටම තලල මැද්දෙන් දෙකට බෙදල තිබ්බ කොන්ඩේ හන්ද, අර එදා මුණට ඇවිල්ල තිබ්බ පණ්ඩිත ගතිය අද කෙල්ල ගාව නෑ. අද තිබ්බේ වාම් අහිංසක පෙනුමක්.

"හරි.. ඒ උනාට මට මිස්ට පතිරණව හම්බවෙන්න ඕන.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. අපේ තාත්තගෙ නමක් ඔයා දන්නවද...?"

"ඔව්.. මං එදත් දැනගෙන තමයි ආවේ.."

"අනේ.. ඇයි ඔයා අපේ තාත්තව හම්බවෙන්න ආවේ.. ඔයා හදන්නෙ මාව ගෙදරින් එලවන තැනට වැඩේ කරන්නද අසංක.. අනේ කියන දේ අහල යන්නකො.. මං කිව්වනෙ හවසට එන්නම් කියලා.."

මේ කෙල්ල, ලියන්නට පරාණ බයයි කියල මට තේරුණා. සමහර විට මීට කලින් මේ වගේම නැත්නම් මේකට සමාන සිද්ධියකට ලියන්නගෙන් හොඳ පරිප්පුවක් කන්න ඇති. ඒ පරිප්පු හොඳ්දේ රස තමා තාමත් කෙල්ලගේ දිව අග්ගිස්සෙ කියෙන්නේ.

"ක..වුද දුව..?"

ගෙදර සාලේ හරියෙන් වගේ ගොරෝසු කටහඬක් ඇහුණා. මං සුවර් එකටම හිතාගත්තා ඒ නම් ලියන්නම් තමයි කියලා.

"අ..නේ.. අසංක තාත්තා එනවා.. ඔයා යන්නකො.."

මාධව් දහ අනේ බැහැපත් වෙලා විසි අනෙක් බැහැපත් උනා. මං ගල් පිළිමේ වගේ හිටගත්තු තැනම හිටගෙන හිටිය මිසක හෙල්ලුනේවත් නෑ. රාළහාමි අයියා මටයි, මාධව්ටයි ඩිංගක් එහායින් මුණට අවමංගල සභාවක සිරිය මවාගෙන විරෝප්ව්ටත් ගහගෙන හිටියා. ඇයි යකෝ.. මුට මරද ඩිංගක් හිනාවෙලා හිටිය නම්.. මේකගේ අතින් පයින් යනවද..? පැත්තකට වෙලා ඔරං ඔටං වගේ බුම්ම බුම්ම ඉන්නේ මං හරියට වැරද්දක් කරල වගේ.

"අ.. අනේ අසංක.. තාත්තා අහන දේවල් වලට මං මොනවද කියන්නේ..? කිව්වහම අහල යන්නකො.."

"ආ.. මේ.. අපේ සුදු මහත්තයයි, රාළහාමියිනේ.. ඉතිං මොකද මේ මිදුලට වෙලා.. එමු.. එමු.. ගේ ඇතුළට.."

ඉස්සරහ දොරකඩින් එලියට එබුණේ මාධව්ටත් වැඩිය පැහැපත්, ප්‍රසන්න මනුස්සයෙක්. වැඩේ කියන්නේ මං මිනිහව

වැඩිය නෝට් කරේ නැතුවට මිනිහා මාව ටක්කෙටම අඳුනගෙන තිබ්බ එක.

"අපි මේ ලියන මහත්තයගේ අසනීප තත්වේ බලල යන්න ආවා.. ලොකු නෝනා නම් සුදු මහත්තයට විතරයි එන්න කිව්වේ.. ඒත් සුදු මහත්තයා මාවත් දාගෙන ආවා.."

"ඒකට මොනව වෙනවද..? ආපු එක කොයි තරම් දෙයක්ද..? මටත් හරි කම්මැලිකමේ හිටියේ.."

ගේ ඇතුළට ගිහින් කතාව පටන් ගත්තට පස්සේ, ලියන්නා ගැන තිබ්බ අපැහැදීම මගේ හිතෙන් ඩිංගෙන් ඩිංග ඇත්වෙන්න ගත්තා. සාලේ කොනට වෙලා නියපොත්තක් හප හපා හිටපු මාධව්ට මේ කිසිම දෙයක් තේරුම් ගන්න බැරිව අතරමං වෙලා හිටියා.

"සුදු මහත්තයල එදත් ඇවිත් ගිහින් කියල මට ආරංචි වුණා.. ලොකු නෝනා අද උදෙන් කෝල් කරා.."

"ආ.. අපි ඒ නිකං ආවේ..?"

"ඉතිං ආ පයින්ම ගියේ..?"

ලියන්නගේ ප්‍රශ්නෙන් එක්කම මං බැලුවේ මාධව් දිහා. ඒ මුණට දැන් පුංචි හිනාවක් ඇවිල්ල තිබුණා. එයා දැන් ඩිංගෙන් ඩිංග දේවල් තේරුම් ගන්නවා කියල මට දැනුණා.

"අ..පි මෙහේ.."

'අපි මෙහෙටත් ආවා' කියල කියන්න රාළහාමි අයියා කට ඇරියා. එහෙම උනොත් නම් මාධව්ට සදා සොත්ති හවත්තුනේ

තමයි. මං කෙරුවේ රාළහාමි අයියගෙ කකුල පුල් වම් එක දාලා පාගපු එක.. කියන්න ගියපු වචන ටික රාළහාමි අයියගෙ උගුරේ හිරවෙද්දි මං ලොකු හිනාවක් මුණට අරගෙන ලියන්නා දිහා බැලුවා.

"වෙන වැඩ වගයකුත් දාගෙන එදා ආවේ. මේ.. රාළහාමි අයියගෙ නෑයෝ වෙන නංගි කෙනෙක්ගෙ ගෙදරත් යන්නයි රාළහාමි අයියා ආවේ.. ඒකට යන්න ඕනෙයි කියල කරදර කරපු නිසා, මං වැඩිය මෙහේ රැළුණේ නෑ.. කොහෙද ඉතිං ආපු වෙලාවේ ඉඳල යං යං කියල කරදරේ.."

"අනේ අපරාදේ.. සුදු මහත්තයට තිබුණේ, රාළහාමිට යන දිල්ලියක යන්න කියලා මෙහේ එන්න.. මං කොහොමටත් දවල් වෙනකොට ගෙදර එනවනේ.."

මාව මරාගෙන කනවද, තම්බගෙන කනවද, කියල හිතා ගන්න බැරුව වගේ රාළහාමි අයියා කම්මුල් අත් දෙක තියා ගත්තා. මිනිහා හිතන්නෙ සුවර් එකටම 'දෙයි හාමුදුරුවනේ මේකා කෙලින කෙබර.. ඇයි හත්ඉලව්වේ මුගේ කටේ ගෙඩි දාන්නෙ නැත්තේ..?' කියල වගේ වචන ටිකක් තමයි.

"ඉතිං මිස්ට පතිරණ.. දැන් හොඳටම හොඳයිද..?"

කතාව වෙන පැත්තකට ගෙනියන්න ඕන හන්දා, මං අසනීපෙ ඉස්සරහට ගත්තා. මාධව්ගෙ මුණ කලින් තිබ්බටත් වැඩිය පැහැපත් වෙලා තියෙනවා මං දැක්කා. එතනින් එහාට හුඟාක් දේවල් ලියන්නා එක්ක කතා කරත්, ඒ හැමදේටම රාළහාමි අයියා හුඟාක් අඩුවෙන් තමයි සම්බන්ධ වුණේ.

"සුදු මහත්තයා දන්නවත් ඇති.. මේ තමයි මගේ ලොකු දුව මාධව්.."

"මං හිතුවා.. ලස්සන දුවෙක්නේ.. මිස්ට පතිරණට ඉන්නේ.. ආ.."

මං ඩිංගක් අගේ කරද්දි ලියන්නගෙ මුණ මලක් වගේ පිපුණා. ඒ වගේම සතුටක් මාධව්ගෙ මුණෙන් මතු වෙනවා මං දැක්කා. ඒ සතුටට එහෙමම තියෙන්න ඉඩ දීලා මායි, රාළහාමි අයියයි ආපහු එන්න පිටත් වුණා. ලියන්නා නම් දහ වතාවකට වැඩිය කිව්වා උදේට මොනවා හරි ඩිංගක් කාල යමු කියලා. ඒත් මං ඒ දේට කැමති උනේ නෑ. කතා බහෙන් මනුස්සයට හිතට ඇල්ලුවට ඕනම දෙයක් ඕනවට වැඩිය ඕනෙම නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා.

"මොකක්ද රාළහාමි අයියේ.. මේ විරෝපට්ටං ගහගෙන ඉන්නේ..? ඔහොම යනකොට කැඳවත් හම්බවෙනවද..?"

ගල්කන්ද වත්තේ වැලි පාරෙන් තාර පාරට බයික් එක දාලා ඉවර වෙලා මං ඇහුවා. ලියන්නගෙ ගෙදර වෙව්ව කතාබහට මේ මනුස්සයගෙ දිව උලුක්කු වෙලාවන්ද දන්නෙ නෑනේ.

"දෙයි හාමුදුරුවන්ට කියන්න.. මීට පස්සේ නම් මං සුදු මහත්තයත් එක්ක ගමනක් බිමනක් නම් යන්න එන්නෙ නෑ.. තෑමයි.. ඇයි හත්තිලව්වේ.. තුන් හිතකවත් තියෙන දේවල්ද අර අසත්පුරුෂයා ඉස්සරහ කියෙව්වේ..? මං ගැන ඩිංගක් හරි ලිංගතුකමක් තියෙනව නම්, තිබ්බ නම්, ඔහොම වලත්ත

කතාවක් කියනවද...? ඔය කුණු ලියන්නා දැන් මං ගැන මොනව
නොහිතාවිද...?"

මහවැලි ගඟේ සොරොව්ව ඇරිය නම් මීට වැඩිය සනීපයි..
එක දිගට උසට වැටිල තිබ්බ ඇලස්ටෝනියා ගස් පේලියක්
අයිනෙන් මං බයික් එක නැවැත්තුවා.

"දැන් මොකක්ද ප්‍රශ්නෙන...?"

"ප්‍රශ්නෙන..? ඇයි සුදු මහත්තයෝ ඔය වගේ කුණු වැඩ
කරන්නෙන..? ඇයි ඔය වගේ ද්‍රෝහිකම් මේ අසරණ අහිංසක,
සදා දුක් ඉන්න මනුස්සයාට කරන්නෙන..? ඔයාගෙ හිතේ
ඩිංගක්වත් තෙතමනයක් නැද්ද...?"

"හරි.. හරි.. තෙතමනේ නැති උනාට ආර්ද්‍රතාව හරි
හියෙනවනෙ... තව ටිකකින් ඒකත් වාෂ්ප වෙයි. දැන් කියමුකො
බලන්න අවුල මොකක්ද කියලා.."

බුර බුරා හපන්න එන පිස්සු බල්ලෙක්ව ගෙදර එක්කං
යන්න බෑනෙ. රාළහාමි අයියත් ඒ වගේ තමයි. ලියන්නගෙ
ගෙදර වෙව්ව කතාබහෙන් මේ මනුස්සයා හොඳටම පිස්සු
වැටිලයි ඉන්නෙ. ගෙදර යනව නම් කුල් කරලම ගෙනියන්න
වෙනවා..

"මගේ නෑයෝ වෙන නංගි කෙනෙක් කොයි තුන් ලෝකේද
ඉන්නෙන.. ඇයි හත්තිලව්වේ.. ඔහොම අපාගත වෙන පට්ට
කෙබර ඇදබාන්නෙන..? එකකොට මගේ සංස්කෘතේට මොකද
වෙන්නෙන..?"

"ඔයාගෙ සංස්කෘතේට මුකුත් වෙන්නෑ.. ඒක ඕනම නම්

රෙද්දකින් වහල පැත්තක තියමු. අරක නම් මගේ කටට ඒ
වෙලාවේ ආවා.. මං කියල දැම්මා.. ඇයි ඉතිං රාළහාමි අයියා
හැදුවේ අල ගිය, මුල ගිය, වැල ගිය තැන් වමාරන්නනේ.."

"කටට ආවට ඔහොමත් දේවල් කියනවද සුදු මහත්තයෝ..
හරි එහෙම කිව්වට කමක් නෑ කියමුකො.. අර බඩගෙඩියගෙ
කවේ ගෙඩි දාන්න, ඒකා කියනවා මට යන දිල්ලියක යන්න
කියලා.."

ඒ පාර රාළහාමි අයියා, ලියන්නව බයිට් එකට ගත්තා.
හිතේ තිබ්බ ප්‍රශ්නෙන ටික ඔක්කෝම ඉවරයි කියල හිතුවට
රාළහාමි අයියගෙ කට ආයෙත් ඇරුනා.

"ඒකා සුදු මහත්තයා ඉස්සරහ කතා කෙරුවේ, බෝට්ටි
සත්වයෙක් වගේනෙ.. ඈ මහත්තයෝ.. මොකාද අසංක
කියන්නෙන..?"

"මං දන්නෑ.."

"දන්නෑ.. ඕන්න මං නොකිව්වයි කියන්නෙපා.. ඔය හදන්නෙ
මට සුදු එනු පොඩි කරන්න.. මගේ මේ කොන්ඩේ පැහැනෙ
අකලට නෙමෙයි.. තේරුණාද..? මං ඔය හැමදේම ලොකු
තෝන්නතෙක්ක කියනවා.."

මල ජංජාලයයි.. ඒ පාර මේ යකා මොකාටද මේ එන්න
හදන්නෙ.

"මොනවද ආව්ව් මම්මත්තෙක්ක කියන්නෙන..?"

"ලොකු තෝනටත් කොල්ලේ වහලා, මටත් කොල්ලේ වහලා.."

"ඔව් ඉතිං.."

"සුදු මහත්තයා, ලියන්නගෙ දුවව හම්බවෙන්න යනවා කියලා.. මට දැන් තේරෙනවා.. වෙනදට යන හැමතැනම මාව එක්කරගෙන යන කෙනා, එදා මාව අර ස්ටෝරුව ලෙහ පැය ගානක් තැප්පෙව්වෙ ඇයි කියලා.."

"මේ.. රාළහාමි අයියෙ.. විකාර කතා නම් කියන්නෙපා.."

"විකාර කතා..? මං අහුවෙයි ඕවට.. අපිට නොකිව්වට හොරෙන් හොරෙන් දෙන්නා හම්බ වෙනවා ඇති.. පහුගිය දවස්වල මොකක් හරි රංචුවක් දෙන්නා වෙන්නැති.. ඒකයි මේ ගෙදෙට්ටම හොයාගෙන ආවෙ.. මං දැක්කනෙ ලියන්නගෙ කෙල්ලත් එක්ක තිබ්බ මුකුළුව..."

හපොයි.. මේකා ඒ පාර කොඩි විණයක් උනානේ.. මං ලියන්නගෙ කෙල්ලත් එක්ක මුකුලු කරාලු.. මොනව උනත් මේ කියනව වගේ ආව්ව් මමමත් එක්ක මේකා මොනවා කියයිද දන්නෑ.

"කපටිකම කියන්නෙ, ඒ කෙල්ලට නම වශයෙන් කියල තියෙන්නෙ අසංක කියලා. ඒකිගෙ හුනු මොල්ට ඉතිං ඒ ටොම් පවේ එහෙම්මම ගිලලා. ලියන්නත් ඉතිං සුදු මහත්තයගෙ නම දන්නැති හින්ද හොදයි. නැත්තං ඉතිං ලෙඩා මලත් බඩ සුද්දයි වගේ වැඩක් මෙතන වෙන්නේ.."

"රාළහාමි අයියෙ මේ.. දැන්වත් ඔය මල අඩේ නවත්ක ගන්නවද..? ආ.. මොන කන්දොස් කිරියාවක්ද මේ..?"

"කන්දොස්කිරියාවක් උනත්, මොනවද සුදු මහත්තයෝ

මේ කරන බාල වැඩ. මේ සිර ලංකාවෙ කෙල්ලො නැතුවටද ලියන්නගෙ කෙල්ල අල්ල ගත්තෙ. අනික අපිට පැහෙන්න පුළුවන් පවුලක්ද..? මගෙ හිතේ ඔය ලියන්නා, බෙර ගහන කුලේ ද කොහෙද..?"

"මොකක්...! බෙර ගහන කුලේ..?"

"ඔව්.. සුදු මහත්තයල ගොවිගම කුලේනේ.. ඒකට ඔය අනිත් පරාව පැහෙන්නෙ නෑ.. ලොකු තෝනා මේවා දැනගත්තොත් පපුව පැලිලා මැරෙයි.. ඇයි හත් දෙයියනේ.. කාටවත් නොකියා මෙහෙම නොහොඹිනා වැඩ කරන්නේ..?"

"දැන් එකකොට කාට හරි කියල කරොත් වැඩේ ගොඩද..?"

"මං.. දන්..නෙ නෑ.. මට ඕව කියන්නත් එපා..."

මොනව නැතත්, රාළහාමි අයියට උපරිම වශයෙන් මල පැනල තිබුණා. තවත් මේ ගැන කතා කරන්න ගියොත්, මට වෙන්නෙ රාළහාමි අයියව මග දාලා එන්න. ඒක හන්ද මං බයික් එක ආයෙත් ස්ටාර්ට් කර ගත්තා. ඇදගෙන හිටපු සුදු සරම ආයෙත් කැසපොට ගහගෙන, රාළහාමි අයියා මාව බදා ගත්තා. මේ අල්ලන් ඉන්න ඇල්ලිල්ලට මගේ හුස්ම උනත් හිරවෙනවා. කෝකටත් ඉතිං කණයා ලිට් බුවා හින්ද හොදයි. නැත්තත් ඉතිං සුවර් එකටම වලකප්ප ගහනවා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

සියලු ග්‍රහ අපල නැතිවෙන්න කියල වගේ, දවල්ට කාල මං නිදා ගත්තා. අර පට්ට අව්වේ එහෙට මෙහෙට බයිසිකලේ පැදල, මං හිටියෙ ඇස් දෙක නිලංකාර වෙන්න හෙම්බත් වෙලා.

රාළහාමි අයියට නම් මීව ගානක් නෑ. මිනිහා නිතරම හෙමිබත් වෙලානෙ ඉන්නෙ.

"සුදු පුතා.. සුදු පුතා.."

ආච්චි මම්මා මාව හොල්ලනකොට තමයි මට හවස ඇහැරුණේ.. මේ මොකද මේ..? සාමාන්‍යයෙන් මං නිදාගෙන ඉන්දේද්දි ආච්චි මම්මා මාව ලේසියෙන් නැගිටිටවන්නෙ නෑ. ෂුවර් එකටම මොකෙක් හරි අපත දන්ඩෙක්වත් ගෙට කඩාගෙන වැදිල ඇති. එහෙමත් නැත්නම් රාළහාමි අයියට මොකක් හරි අකරනැබියක් වෙලා ඇති.

"මේ.. ඇයි ආච්චි මම්මේ..?"

"අනේ.. සුදු පුතා නැගිටින්නකො.. බිහිට හොඳටම උණ අරන්.."

ආච්චි මම්මගෙන් පිටවෙව්ව වචන වලට මං දඩබඩ ගාලා ඇදෙන් නැගිට්වා. ඊට පස්සෙ ගෙවුන තත්පරේට දෙකට මං බිනෝද්ගෙ කාමරේට දුවගෙන ආවා. අඩන්න වගේ මුණක් බෙර කරගෙන බිනෝද් හිටියෙ, ඇදේ භාන්සි වෙලා.

"බි..හු.. බිහු.. මොකද ඔයාට.."

"මිත්.. මට සනීප නෑ සුදු අයියා.. ඔලුව හොඳටම රිදෙනවා.. මේ බලන්න.."

ඇහිලි දෙකක් නලල දිහාට දික් කරන ගමන් බිනෝද් කෙදිරි ගැවා. තමන්ට තියෙන අසනීපයක්වත් හරියට කියාගන්න බැරුව දුක් විඳින මගේ අභිසක මල්ලි ගැන මට ආවෙ පසුව

පලාගෙන මතු වෙන තරමෙ ලොකු දුකක්. තමන්ගෙ ඇහේ සිද්ධ වෙන වෙනස්කම් පවා බිනෝද්ට දැනෙන්නෙ තේරෙන්නෙ හුභාක් පරක්කු වෙලා.

"උදේ තිබ්බට වැඩිය ඔයාගෙ උණත් වැඩිවෙලා බිහු.. යමු.. අපි රණසිංහ ඩොක්ටර් ගෙන් බෙහෙත් ටිකක් අරන් එමු.. එකකොට ඔය අමාරුකම් ඔක්කොම ඉවරයි.."

"සුදු අයියත් මගෙන්තෙක්ක එනවනේ..?"

මං එනවද කියල බිනෝද් අහපු අසරණ විලාසෙ, මගේ හදවත හතර අතටම දැනුණා. මේ ගෙදර කවුරු හිටියත් බිනෝද්ට මං තරම් වෙන කිසිම කෙනෙක් හරියන්නෑ කියලයි ඒ වචන ටික සාක්ෂි දුන්නෙ. මං බිනෝද්ව ලෑස්ති කරගන්න අතරෙදි රාළහාමි අයියා ත්‍රීවිල් එකක් ගෙන්නගෙන තිබුණා.

"සු..දු.. අයියා..?"

"ඇයි බිහු.. ඔයාට අමාරුද..?"

"හ්ම්.. ඔලුව රිදෙනවා.."

"බෙහෙත් බිච්චහම හරියයි බිහු.. තව ඩිංග දුරයිනේ.."

බිනෝද්ගෙ මුණත්තෙක්ක සුදු මැලි වෙලා.. එයා හෝන්දු මාන්දු වෙලා වගේ හිටියෙ. කොහොමටත් බිනෝද්ට අසනීපයක් හැදුනොත් ඔහොම තමයි.. එයාට වගේම එයා වටේ ඉන්න අයටත් විඳවන්න වෙනවා.. බිනෝද්ව බලපු ඩොක්ටර් රණසිංහ කිව්වෙ, මේක සාමාන්‍ය උණක් කියලා. කොහොමටත් මේ දවස්වල ඔය මොකක්දේ උණක්, වසංගතේ වගේ පැතිරිලා

යනවනේ.. අපිට නම් හැදුනත් කමක් නෑ.. ඕන හෙතේකට ඔරොත්තු දෙනවනේ.

"සුදු අයිශා.."

බෙහෙත් අරගෙන, එතනදිම බෙහෙත් එක වේලක් බිනෝද්ට බොන්න දීලා ආපහු එද්දි, බිනෝද් මගේ අතින් අල්ල ගත්තා.

"අපි ඔංචිලි පදින්න යමුද..?"

"ඔංචිලි පදින්න.."

"ඔචි.. සුදු අයිශා කිව්වෙ, හවස මාව එක්කරං යනවා කියලා.. දැන් ගෙදර ගියොත් අපිට ඔංචිලි පදින්න වෙන්නෑනෙ.."

"ඔයාට සනීප නෑනෙ බිනු.. හොඳ උනාට පස්සෙ වෙන දවසක මං එක්කරන් යන්නම් හොඳේ.."

"අනේ සුදු අයිශා.."

"මේ අසනීපෙ පිට ඔංචිලි පදින්න ගියොත්, හුලං වැදිල අසනීපෙ වැඩිවෙයි. එතකොට තවත් වැඩිපුර දවසක් ගේ ඇතුළටම වෙලා ඉන්න වෙයි.."

"ඉ..කිං.. මං ඉන්නෙම ගේ ඇතුළෙනෙ.."

"ඒ ඔයාව ආරක්ෂා කරගන්න ඕන හන්දනෙ බිනු.. දැන් ඉකිං හොඳ ළමයා වගේ මං කියනෙක අහල ගෙදර යමු.. මේ සුදු අයිශා ඔයාට දීපු පොරොන්දුවක් කවදාවත් කඩල නියෙනවද? ආ බිනු.. නෑ නේද..? ඒක තමයි.. ඔයාට ඩිංගක් හරි හොඳ වුණ ගමන්ම මං ඔයාව විල්රන් පාක් එකට එක්කරන් යන්නම්.."

යාන්තමට හිනාවෙන ගමන් බිනෝද් ඔලුව දෙපැත්තට වැනුවා. එයා යම් කිසි දේකට එකඟ වෙන අසරණ විලාසය, හැමදාම වගේ අදත් මගේ හදවත කීර් ගස්සවල දැමීමා. එයා බෑ කියල, තරහ වෙලා, මුරංඩු වෙලා, කෑගහල මං කිව්ව දේට ප්‍රතිචාර දැක්කුව නම් මේ කිසි දුකක් නෑ.. ඒත් බිනෝද් කවදාවත් මට එහෙම කරේ නෑ. මං වගේම එයත් මට තමන්ගෙ පණටත් වැඩිය ආදරෙයි කියල මං හොඳටම දැනගෙන හිටියා.

"මොකද කිව්වෙ සුදු පුතා..?"

බිනෝද්ව කාමරෙන් භාන්සි කරවල, විනාඩි පහළොවක් විතර ඔලුවත් අත ගාල එළියට එද්දි ආච්චි මම්මා මගේ ළඟට ආවා.

"බෝවෙන උනක් කිව්වා.. ඒ තරම් බයවෙන්නෙපා කිව්වා.. බෙහෙත් ටික බොනකොට අඩුවෙලා යයිලු.."

"ඇති යාංතන්.. මමත් මේ බයවෙලා හිටියෙ.. හොඳට හිටපු දරුවට මොකද උනේ කියලා.."

"බිනුට සනීප වෙයි ආච්චි මම්මෙ.."

"ලොකු තෝනා දන්නවද වැඩක්..?"

මගෙයි, ආච්චි මම්මගෙයි සතුටු සාමීචියට එක පාරටම රාළභාමි අයිශා කඩත් පාත්වුණා. මේ මනුස්සයා ඒ පාර මොනවද දන්නෑ කියන්න යන්නෙ.. මුණත් නිකං හරියට දවස් තුන හතරක් බත් නොකාපු උණ කාරයෙක්ගෙ වගෙයි.

"මොකක්ද රාළභාමි..?"

"අපේ සුදු මහත්තයා වත්තට ගියානෙ.."

"ඉතිං.."

"ලියන මහත්තයගෙ.. දු.."

මේකා ඒ පාර වත්කඩේ අරින්න වගේ හදන්නෙ.. මං ඊට කලින් ඉස්සර උනා. නැත්තම් මට මෙතනම ළමයා හම්බ වෙනවා.. මෙව්වර පහසු ක්‍රම තියෙද්දි මේකා පිරිසේනයන් කරන්න යනවනෙ..

"රාළහාමි අයියෙ මේ.. පව ගෝනි ගණන් ඇදල දාලා ඔන්න මං නරක මිනිහයි කියන්නෙපා.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. බුලත් වටක් කන්නවත්, පුවක් කැල්ලක් කන්නවත් මං දතක් ඉතුරු කරන්නෑ.."

"සුදු පුතා.. ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ..?"

කොටින්ම කියනව නම් මට තද උනා. ඇයි දෙවියනේ.. ආවිච්ඡි මම්මට කියන්න ඕන දේවලුත් තියෙනවා, නොකියන්න ඕන දේවලුත් තියෙනවා.

"බලන්න ලොකු නෝනා.. සුදු මහත්තයා කියන කතා.. ඒ කියන්නෙ මට ගහනව කියනෙක නේද..? ඔය හදන්නෙ වවුමේ අර දෙමලුන්ගෙන් ගුටි කාපු පලිය මගෙන් ගන්න.. මං මොන වැරද්දක්ද හත්තිලව්වෙ කරේ.. මිට පස්සෙ නම් අම්මා මුත්තා කිව්වත් මං සුදු මහත්තයා පිටි පස්සෙන් නම් යන්නෙ නෑ.. ලොකු නෝනට ඕන කෙනෙක් යවාගන්න.."

"මගෙන් එක්ක කවුරුවත් එන්න ඕනෙත් නෑ.. විශේෂයෙන්

රාළහාමි අයියා එන්න ඕනෙම නෑ.. හැමදාම කරේ උදව්වට ඇවිත් කුල කියන එකනෙ.."

"අනේ ලොකු නෝනා.. බලන්නකො ඒ කඩුප්පුලි කතාවෙ හැටි.. මං කුල කිව්වලු.. මේ ගෙදරට මං කරපු එව්වා කියන්න ගියොත්, මාස ගානක් ගියත් මට කියල ඉවර කරන්න බෑ.. ඇයි අහන්න ඔහොම කතා කරන්නෙ.. අඩ ගහපු ගහපු හැම තැනටම බෑ බෑ කිය කිය හරි මං ආවෙ නැද්ද..? කමක් නෑ.. හ්ග්.. මටනෙ මේවා කියන්නෙ..?"

රාළහාමි අයියා බිරුස් ගාලා නහය ඇද්දා. මෙව්වර වෙලා හිත ඇතුළෙ රැඳිල තිබ්බ කේන්තියත් ඩිංගෙන් ඩිංග අඩුවෙලා ගියා.

"දැන් ඔය කතාව නවත්තන්න රාළහාමි.. අපි හැමෝම එකට ඉන්න උදවියනේ.. අපි කියව ගන්න ගියොත් මිනිස්සු අපට හිතාවෙයි.. සුදු පුතා ගිහින් මුණ කට හෝදගන්න.. රැ වෙන්නත් ආවනේ.."

රැ වෙන්නත් ආවනේ කියනකොට මගේ හිතට මොකක්දෝ අමුත්තක් දැනුණා. හරියට ඒක නිකං මොකක් හරි අඩුවක් උනු දෙයක් වගේ. හිතේ නොසන්සුන්කම පිරෙද්දි මං සාලෙට ආවා. ඒ ඇවිදත් එද්දි තමයි මට ඒ අඩුව මතක් උනේ.. ඒ මතක්වීමම මගේ මුලු හිතම සීතල කරල දැමීමා.

දෙයියනේ.. අමන්දා ගහ ළඟට එනවා කිව්වා නේද..? වෙලාව හයාමාරටත් ළඟයි. දැන් මොකද මං කරන්නෙ..? දැන් මොනවද මට කරන්න තියෙන්නෙ..? හිත හිතා ඉන්න වෙලාවක් මට තිබුණෙ නෑ. ආවිච්ඡි මම්මටයි රාළහාමි අයියටයි හොරෙන්

මං එලියට බැස්සා. පල්ලෙනා ගල් පඩිපෙළ ළඟ හේත්තු කරල තිබ්බ මවුන්ටන් බයිසිකලෙන් අරගෙන, හෙමින් සිරුවෙම මං පාරට ආවා. දැන් ඉතිං පාගල යමු පුතා.. දන්න ශිල්ප ඔක්කොම දාලා.. අමන්දා තාමත් ගහ ළඟට වෙලා බලන් ඇතිද...? එහෙමත් නැත්නම් එයා බලන් ඉඳල බලන් ඉඳල යන්න ගියාද...? එයා ආවෙ නැද්ද...? ඔය වගේ දහසක් පුශ්න මගේ හිත පුරාම දුටල ගියා. ෆුල් ඩම් එක දාලා බයිසිකලේ පාගද්දි මං මනසින් හත් අට වතාවක්ම ගහ ළඟට ගිහිල්ලා තිබුණා.

පිට්ටනියත් පහු කරල ගහ පැත්තට බයිසිකලේ පැදගෙන එද්දි, කළුවර, තිත්ත කළුවරක් වෙන්න තිබ්බේ තව ඩිංගයි.. මුලු වටපිටාවෙම අඳුර කියන දේ ඕනවටත් වැඩිය පැතිර්ලා තිබුණා. මේ වගේ වෙලාවක ගහ ළඟට මං මීට කලින් ඇවිල්ලම තිබුණේ නෑ. හිත හිරි වැටෙන මහා මුසල කමක් අඳුර මැද්දෙන්, මුළු පරිසරේම වල්මත් කරගෙන තිබුණා.

බයිසිකලේ පැදගෙන රුස්ස ගහ ළඟටම ආවත්, අමන්දා කියා පණ තියෙන කිසිම සත්ත්වයෙක් පේන තෙක් මාතෙක හිටියේ නෑ. කොහොමටත් මේ තරම් රෑ වෙනකන් කියටවත් අමන්දා මෙනෙන්ට වෙලා මං එනකන් බලන් ඉන්න විදියක් නෑ කියල මං හිතාගත්තා. රුස්ස ගහ ළඟින්ම වගේ පහළින් සද්දයක් නොකරම ගලාගෙන යන ගහ දිහා බලන් ඉඳල මං ආපහු හැරුණා. දැනට හුභාක් කාලෙකට ඉස්සර පිහිටල තිබ්බ තොටුපලේ නටඹුන් ඇතට මං දැක්කෙ යෝධ හෙවනැලි වගේ.

තවත් වෙලා මෙනත බලන් ඉදීමෙන් කිසිම තේරුමක් වෙන්නෙ නෑ කියල තේරෙන කොට වෙලාව හතත් පහුවෙලා තිබුණා. ඒත් ඒ වෙනකොට මගේ හිතේ තිබ්බ එකම දේ, මේ

වෙව්ව දේවල් කොහොමද අමන්දාට පහදල දෙන්නෙ කියලා.. එයා මං කියන දේවල් පිළිගනියිද කියලත් මට පුංචි සැකයක් තිබුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

රියෙ හවස අමන්දා මාව හම්බවෙන්න ඇවිල්ල තිබුණේ නැත්නම් හොඳයි කියන සිතුවිල්ල එක්කයි මං උදේ නැගිට්ටෙ. ඒත් ටිකක් වෙලා යනකන්, රියෙ දවසෙදි සිද්ධ වෙව්ව දේවල් මගේ ඔලුවට හරියට ආවෙ නෑ. වෙන වෙන බහුබ්බ තමයි ආවෙ.

මොනව උනත් ඉස්සෙල්ලම කරන්න තියෙන්නෙ අමන්දාව හම්බවෙන එක.. ඒත් ඒක කරන්නෙ කොහොමද කියන පුශ්නෙ මගේ ඉස්සරහයින්ම තිබුණා. ගෙදරට ගිහින් එයාව හම්බ වෙනවද...? එහෙමත් නැත්නම් පණිවිඩයක් යවල එයාව ගෙයින් එළියට ගන්නවද කියල මං සැහෙන තරම් වෙලා කල්පනා කරා. ඒ කල්පනා කරලත් උත්තරයක් නැති තැන, මං කෙරුවේ ටවුමට ගිහින් දමිතව හම්බවුණ එක.

"හප්පේ.. උඹව දකින්න තියෙන අමාරුව..?"

ෂොප් එකේ කස්ටර්මස්ලා හිටියත්, දම්තයා මාව දැක්ක ගමන් අත වැනුවා. උගේ මුණේ පුංචි හිනාවක් තිබ්බත් මොකක්දෝ අමුත්තක් මට දැනුණා.

"අමාරුව..? උඹලනෙ බං ගෙවල්වලට ඇවිල්ල නොකියම යන්නෙ..?"

මං පරණ කෝත්තරයක් දිගුරියා. ඇයි එදා බීම එකක්

ගේන්න යනවා කියලා කාමරෙන් එළියට ගියපු එකා මං අදනෙ දැක්කෙ.

"ඒ ඉතිං උඹලට අවස්ථාව දෙන්නනෙ කනගා.."

"මමයි, අමන්දායි ඒත් හිතුවා උඹ බිම හදන කොම්පෑණියකටවත් ගිහිල්ලද කියලා..."

"බිම හදන කොම්පෑණි නෙමෙයි.. ඩිංගක් මෙහෙට වරෙන්.."

අර මං මුලින්ම දමිතයගෙ මුණෙ දැක්ක අමුත්ත ඒ පාර ටිකක් වැඩිවෙලා පෙනුණා.

"ඇයි දමිත..?"

"මං මෙහෙම ඇහුවට මුකුත් හිතන්නෙපා.. උඹයි, අමන්දායි අතරෙ මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"මායි, අමන්දායි අතරෙ..?"

"ඔව් බං ඔව්.. නැත්තං ඉතිං උඹයි, මායි අතරෙද..?"

"ත්..නෑ.. මායි එයයි අතරෙ එහෙම දෙයක් නෑ.. ඇයි.. ඇයි උඹ එහෙම ඇහුවෙ...?"

මං අහපු දේට මුකුත් කියන්නෙ නැතුව දමිත මගේ මුණ දිහා බලන් හිටියා. ඒ අතරෙ උෟෂ්ණ ආපු කස්ටර්මස්ලගෙ අඳෝනා වලටත් උෟෂ්ණ ඇහුම්කන් දෙන්න උනා.

"රියෙ හොඳටම හවස් වෙලා, අමන්දා මෙහේ ආවා.."

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. අමන්දා මාව හම්බවෙන්න

ඇවිල්ල නැත්නම් හොඳයි කියන සිතුවිල්ලට උපන් ගෙයිම පණ ගිහිල්ල තිබුණා.

"මෙහේ ආවා..? ඇයි ඒ..?"

"මාත් දන්නෑ කනගා.. ඒ වෙලාවෙ කඩේ සෙනඟ පිරිලත් හිටියා. ත්‍රිවිල් පාක් එකේ ඇයොයි, ඔය ටවුන් එකේ රස්කියාදු ගහන කොල්ලො කීප දෙනෙකුත් ඡොප් එකේ හිටියා. ඒක හින්ද වැඩි වෙලාවක් අමන්දා එක්ක කතා කර කර ඉන්න මං හිතුවෙ නෑ.."

"උඹ හිතුවෙ නැති එක පැත්තක කියපං.. මට ඒවයින් වැඩක් නෑ.. අමන්දා මොකද කිව්වෙ..?"

"මුකුත් කිව්වෙ නෑ බං.. කෙල්ල හිටියෙ සැහෙන්න අවුල් වෙලා.."

"ඒ... ඒ.. කිව්වෙ..?"

"ඒකිගෙ හිත කියවන්න මං දන්නෙ නෑ කනගා.. ඒත් මට තේරුණ එකම දේ තමයි ඒකිගෙ ඔරොප්පුව තිබ්බෙ උඹත් එක්ක කියනෙක.."

"ඔරොප්පුව.. මගෙන්තෙක්ක..? ඇ... ඇයි ඒ..?"

"කෙල්ල මගෙන් ඇහුවෙ, උඹ මොකක් හරි පණිවිඩයක් තිබ්බද කියලා.. එයාට.. මං කිව්වා නෑ කියලා.."

ප්‍රශ්නෙ ඩිංගෙන් ඩිංග පීරියස් වෙනවා කියලා මට තේරුණා. මොනදේ උනත් වෙච්ච හැමදේම දමිත එක්ක, කියනෙක හොඳයි කියල මට තේරුණා.

"මාර අප්පට් වැඩක් උනානෙ දමිත.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"අමන්දායි, මායි ඊයෙ හවස ගහ ගාවදී හම්බවෙන්න හිටියෙ.."

"ඉතිං..?"

"මට යන්න බැරි වුණානෙ මවං.. අපේ බිනුට උණ අරන්, මං බෙහෙත් ගේන්න ගියා.."

"හප්පට සිරි.. කෙල්ල හිතුවද දන්නෑ උඹ හිතලම කණුව තිබ්බා කියලා..."

"ඒකනෙ දමිත.. උඹ කියන විදියට අමන්දා හිටියෙ තද වෙලා නම්.. කෙල්ල මාව සුවර් එකටම මිස් අත්ඩස්ටෑන්ඩ් කරල ඇති.. ඡන්.. ඡන්.. මේක මාර අවුලක් උනානෙ.."

"බෙහෙත් අරගෙන ඉවර වෙලාවත් උඹ, අමන්දාව බලන්න ගියේ නැද්ද..?"

"ගියා දමිත.. ඒත් එතකොට ටිකක් රැ වෙලා.. අපරාදෙ මට තිබුණෙ ගහ ළඟ ඉඳල කෙලින්ම මෙනෙත්ට එන්න.."

එතනින් එහාට දමිතත් එක්ක උනත් ඒ ගැන කතා කරල වැඩක් නෑ කියන දේ මගෙ හිතට තේරිලා තිබුණා. කොව්වර කතා කෙරුවත් මෙව්වර තමයි.. කරන්න තියෙන එකම දේ කොහොම හරි අමන්දාව හම්බවෙන එක.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

09

අමන්දාව

හම්බවෙන්න ගෙදරටම ගියා නම් හොඳයි.. ඒත් කාවින්ද තමයි පුශ්නෙ.. මිනිහට මොනවද මං කියන්නෙ..? මොන හේතුවකට ගෙදරට ආව කියලද කියන්නෙ..? අමන්දා මේ වෙලාවේ මොනව කරනව ඇතිද..? එයා මොනව හිතනවද ඇතිද..? ඉස් ඉස්සෙල්ලම අපි කතා කරගෙන හම්බවෙන්න හදපු පළවෙනි දවසෙම මේ වගේ අවුලක් උනේ, පෙර කරපු අකුසල්කටම තමයි.. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නෑ.. ඔලුව රිදෙනකල් එහෙටයි මෙහෙටයි හිත හිතා ගිහිත් මං උඩ ගිහිල්ල බිමට වැටුණෙ, මහා පත සද්දෙට වැදිව්ව ඩ්‍රෙක් පාරක් හින්දා.

මුලින්ම මට හිතාගන්න බැරිවුණා මං ඉන්නෙ කොහේද කියලා. ඇයි ඉතිං දමිතගෙ ෂොප් එකෙන් මං එළියට බැස්සෙ මල විකාරෙන් වගේනෙ. වටපිට බලද්දී තමයි මං දැක්කෙ සුදු පාට අලුත්ම කාර් එකක් මගේ පිටි පස්සෙන් නවත්තල කියලා.

"මං කවුද කියල දන්නවද..?"

හිතාගන්නත් කලින් කාර් එකෙන් බැහැල ආපු උස මහත මනුස්සයෙක් මං ඉස්සරහයින් හිට ගත්තා. මු මොකාද බං.. මේකගෙ මුණ දිහා බලන්න වෙන්නෙ ඔලුව උස්සලා.. ඒ තරම් උසයි.

"දන්නෙ නෑ.."

දැකල පුරුද්දක් නැති හිතද මං කෙලින්ම කිව්වා.

"දන්නෙ නෑ.. තමුසෙ මේ ටවුන් එකේද ඉන්නෙ..?"

මගේ ගරුසරු නැති කතාවට මිනිහට තද වුණා කියල මට තේරුණා. ඒත් මිනිහට වගේම මටත් තදවෙගෙන ආවා.. ඇයි යකෝ.. මේ මොන කුණ්ඩවාලියක්ද..?

"ටවුන් එකේ හිටියා කියලා, මං මේකෙ ඉන්න හැම එකාම අඳුනගන්න ඕනද..? මං ආස්සරේ කරන්නෙ මට ඕන අය විතරයි.. වෙන අපතයොත් එක්ක මගේ ගණුදෙනුවක් නෑ.."

මේකා කවුරු වෙන්න පුළුවන්ද කිය කිය හිතල මං ඔලුව වෙහෙසද්දි මිනිහා මගේ ළහට තවත් ටිකක් ළංවුණා.

"මට ඕන අය කියල කිව්වෙ, ඕ.අයි.සී. කාවින්දද..? එහෙමත් නැත්නම් එයාගෙ නංගි අමන්දාද..?"

ආයෙ දෙකක් නෑ.. ඒ වචනෙ ටිකෙන්, මාව රවුම් දෙක තුනක් වෙගෙන් කරකවල හිටෙව්වා වගේ හැඟීමක් හිත මැදට ආවා. ඇත්තටම මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා.

"මොකද..? කණිෂ්ක බය උනාද..? දැන්ම බයවෙන්නෙපා.."

තව බයවෙන දේවල් ඉස්සරහට තියෙන්නෙ.. එතකොට බය උනා නම් හරි.."

මේකා ඔර්ජිනල් පොරක්. මගේ නමත් දන්නවා.. අමන්දා ගැනත්, කාවින්ද ගැනත් දන්නවා.. මේ හැමදේම දැනගෙන මු මොකාටද එන්න හදන්නෙ.. හැබැයි ඒ එන දේ නම්, හොඳ දෙයක් වෙන්න බෑ.. කෝකටත් පරිස්සමින් කතා කරන්න මං හිතා ගත්තා.

"ඇයි මං බයවෙන්නෙ..?"

"බයවෙන්නෙ..? බයවෙන්න කොයි තරම් දේවල් තියෙනවද කනිෂ්ක.. ඒත් මිනිස්සු බය කිරීමේ කලාවක් මගේ ළහ නෑ. එහෙම උනා නම්, මේ ටවුන් එකේ හුඟ දෙනෙකුට මගේ මුණ මතක් වෙනවා.. දැන් කනිෂ්කම කිව්වනෙ මාව අඳුනන්නෙ නෑ කියලා.."

"ඔව්.. මං ඇත්ත කිව්වෙ.."

"මං කවුද කියල පස්සෙ කියන්නම්.. මං කනිෂ්කව හම්බවෙන්න හිටියෙ ඊයෙ.. කොටින්ම ඊයෙ හවස, අමන්දාත් එක්කම.."

"අමන්දාත් එක්ක..?"

මගේ හිත වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා. මේකා මොනවද මේ කියවන්නෙ.. ඇයි අමන්දාව මු මේකට ගාව ගන්නෙ...

"ඔව්.. ඔයාලා දෙන්නටම කතා කිරීමේ උවමනාව මට තිබ්බා. ඒත්.. ගහ ළහට වෙලා මං හුඟාක් වෙලා හිටියා. ඔය

දෙන්නව හම්බවෙන්න.. නමුත් ඔයා ආවේ නෑ.. අමන්දා විතරයි තනියම රැ වෙනකල් හිටියේ.."

තනිකරම සුදු ඇඳගත්තු, කොණ්ඩෙන් අමුතු විදියකට පිරගෙන, මගේ ඉස්සරහ හිටපු මනුස්සයා කියවගෙන යන දේවල් වලින්, මගේ හිත සීතල වෙලා ගියා. දෙයියනේ.. මායි, අමන්දායි හම්බවෙන තැන මේකා දැන ගත්තේ කොහොමද..? මේ කියන විදියට, මු අමන්දා දිහා බලාගෙන හිටිය නම්, එයා මොන තරම් අනතුරකද ඉන්න ඇත්තේ..? ඒ ගැන හිතෙනකොට මගේ මුලු ඇඟම පණ නැතිවෙගන ආවා.

"ත.. තමුසෙ මොනවද එතන කරේ..?"

"භාෂාව හැසිරවීමේදී ඉස්සෙල්ලම නපුරු විදිහට කතා කරන්න ගත්තේ ඔයා.. ඒක හින්දා ඔයා, මෙයා වචන වලින් මාත් ඉවත් වෙනවා.. තමුසෙ වගේ ආමන්ත්‍රණයක් මාව ඒ දේට ඉතා ඉක්මනින් පොළඹවා ගන්නවා.."

මේකා මොන කුණුහරුපයක් කියනවද කියල මට නම් තේරුණේ නෑ. මට ඕන වෙලා තිබ්බේ මු මොකාටද එන්න හදන්නේ කියල දැනගන්න විතරයි.

"කොටින්ම කතන්දරේ මෙව්වරයි කනිෂ්ක.. තමුසෙ ඕ.අයි.සී. මහත්තයට කියන්න ඕන, ටවුමේ දෙමළ මිනිස්සුන්ට හිරිහැර කරන එක නවත්තන්න කියලා.. තේරුණාද..? මිනිහා හැමදේටම සීමාව ඉක්මවා යනවා.. ඒක හින්දා අපේ සීමාව ඉක්මවල ගිහිල්ලයි තියෙන්නේ.."

එහෙනම් ඒකයි මේ කතන්දරේ.. මගේ හිතට යාතන් හොඳ

හුස්මක් දෙකක් වැටෙන්න ගත්තා. අමන්දාව මේකට සම්බන්ධ ඇති කියල හිතල, මමත් අවුල් වෙලානෙ හිටියේ.

"ඉතිං ඇයි මේවා මට කියන්නේ..?"

"කියන්නෙද..? මේ හැමදේටම මුල තමුසෙ හින්ද.."

"මම..?"

"ඔව්.. තමුසෙ තමයි.. තමුසෙ හින්ද තමයි මේ හැමදේම පටන් ගත්තේ.. ඒක හන්ද තමුසෙ තමයි මේක ඉවර කරන්නත් ඕන.."

"මට.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.."

"තමුසෙ හින්ද තමයි ටවුමේ දෙමළ කොල්ලො රිමාන්ඩ් කරේ.. උං තමුසෙට ගැහුව නම්, තමුසෙටත් තිබ්බේ උංට ගහන්න.. එහෙම නැතුව පොලීසි ගානෙ ගිහින් මස්සිනාට කියන එක නෙමෙයි.."

"මස්සිනාට..?"

"ඔව්.. අමන්දා තමුසෙගෙ කෙල්ල නෙමෙයිද..? මං මෙව්වර දවසක් හිතන් හිටියේ එහෙම.. තමුසෙ ගහන හයේ පාරවල් වලට වයිවෙලා.. කෙල්ල තමුසෙට ආදරේ කරා කියලයි මට තම් ආරංචි.."

මිනිහා අවුලක් නැතුව කියවගෙන යනවා. මට නිකං හොල්මන් ජේනවා ගානයි. මේකා කොහොමද අප්පා මේ තරම් දේවල් දන්නේ.. මු හරියට මගේ හෙවනැල්ල වගේ මං කරපු කියපු ඔක්කොම දේවල් දන්නවනෙ.

"තමුසෙ කවුද..?"

"ආන්න.. දැන් තමයි කනිෂ්ක.. තමුසෙ නියම තැනට ආවෙ.. මං මේ කියපු ඒවයෙ හැබෑ තේරුම තමුසෙට තේරෙයි මං කවුද කියල දැනගත්තහම.. දැනට ඔය තේරෙන්නෙ නෑ වගේ තියෙන හුඟාක් දේවල් තමුසෙට එතකොට තේරෙයි.."

එතන ඉඳල තත්පරයක දෙකක විතර නිහඩතාවයක් ගෙවිල ගියා. මටත් හිතන්න හුඟාක් දේවල් දීලා මිනිහා මගේ මුණ දිහාම බලත් හිටියා.

"මං තමයි ෂෙට්ටියාර්.. මිනිස්සු කියන විදියට නම් ෂෙට්ටියාර් මුදලාලි.."

මෙව්වර දවසක් නමිත් විතරක් එහෙත් මෙහෙත් අහල තිබ්බ ඒ රූපෙ මං ඉස්සරහ හිටියා. එහෙනම් තමුසෙ තමයි මිනිහා..

"බාලවන්දන් කියන්නෙ මගෙ බෑණා. දැන් තමුසෙට තේරෙනවා ඇතිනෙ, මං මේකට අත දාන්නෙ ඇයි කියලා.."

ඒ වෙනකොට හැමදේම මට පැහැදිලි වෙන්න පටන් අරන් තිබුණා. ඒ වගේම මේ ප්‍රශ්නෙ තවත් සංකීර්ණ වෙන්න, අවශ්‍ය කළමනාක් අඩුවක් නැතුව එකතු වෙලා තිබුණා.

"වැරද්ද කරේ බාලවන්දන්.."

"ඒක මං දන්නෙ නෑ.. ඒවා කොල්ලො කොල්ලො බේර ගන්න ඕන.. ඒකට පොලිසිය මැදිහත් වෙන්න ඕන නෑ.."

"ඒක මාර කතාවක්නෙ.. ඒක කොහේ තියෙන නීතියක්ද..?"

දහසක් පහළොවක් විතර වටවෙලා, මට ගහපු එක සාධාරණයිද? එහෙනම්.. මමත් අපේ කොල්ලො විස්සක් තිහක් අරගෙන, බාලවන්දන්ව වට කරන්නයි තිබුණෙ. එහෙම වුණා නම් මීට වැඩිය හොඳයි.."

"තමුසෙට ඒක කවදාවත් කරන්න බෑ කනිෂ්ක.. දෙමළ මනුස්සයෙක් වෙලා, මේ තරම් හොඳට සිංහල කතා කරන මං ඒ දේට කවදාවත් ඉඩ දෙන්නෑ.. හැබැයි ඒ හැමදේටම කලින් ඕ.අයි.සී මේ ප්‍රශ්නෙට එදාම අත දැම්මා. ඒ තමුසෙ හින්දා.. තමන්ගෙ නංගිගෙ කොල්ල හින්දා. එතනයි අවුල තියෙන්නෙ.. ඒක හන්ද තමුසෙ ගිහින් ඕ.අයි.සී. ට කියනවා, මේ ප්‍රශ්නෙන් අයිත් වෙන්න කියලා.."

"මං එහෙම කිව්වෙ නැත්නම්..?"

"ඕ.අයි.සී. ගෙයි, තමුසෙගෙ කෙල්ලගෙයි ඇඩුස්වත් නැති වෙයි.. තේරුණාද..?"

ෂෙට්ටියාර් මුදලාලි ගෙන් පිටවුණේ පැහැදිලි තර්ජනයක්. කාවින්ද කෙසේ වෙතත් අමන්දාගෙ නම කියවෙද්දි නම් මගේ පසුව දාලා යනව වගේ මට තේරුණා.

"ඔවා තමුසෙට, එල්.ටී.ටී.ඊ. කාලෙදි කරන්න පුළුවන්කම තියෙන්න ඇති.. ඒත් දැන් බෑ. මේක දැන් මුළු රටටම ආණ්ඩුවේ තීතිය තියෙන කාලෙ.."

සිංහල ආණ්ඩුවක් තියෙද්දි, මු මේ තරම් නටන්නෙ කොහොමද කියලයි මට හිතුවෙ. හුඟාක් වෙලාවට රජයේ ඉහල තනතුරු දරන අය, ෂෙට්ටියාර් එක්ක සම්බන්ධ ඇති. මු

මේ තරම් උඩ පනින්නෙ, සිංහයා වගේ ඉන්නෙ ඒකයි.

"තමුසෙ පුංචි එකෙක් හලෝ.. දන්නැත්තම් අද ඒක දැන ගන්නවා. කොටන කුකුළට කොයි කොටුවත් එකයි.. ඒකට මේ සිංහල, දෙමළ ආණ්ඩු එන්න ඕන්නැ.. තේරුණාද..? අනික දවස් දෙක තුනක් ඇතුළෙදී මේ වැඩේ ඉවරයක් කරනවා. නැත්නම් හුභාක් නරක දේවල් ඉස්සරහට වෙයි. තමුසෙට දැන් තේරෙනවත් ඇතිනේ මං කොයි තරම් දේවල් මේ වෙනකොට දන්නවද කියලත්.. ඒ වගේම ඊයෙ හවස මට තමුසෙගෙ කෙල්ලට ඕනම දෙයක් කරන්න පුළුවන්කම තිබ්බා කියලත්.."

මොනව නැතත් ඒ තර්ජනයෙන් නම් මගේ පපුව පිට්ටිලාම ගියා. ඒ ගැන හිතන්න හිතන්න මගේ හිත තෝත්තු වෙනවා කියල මට තේරුණා. අනේ අමන්දා.. ඔයා මොන තරම් ලොකු අනතුරකද ඊයෙ ඉන්න ඇත්තෙ..?

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

කොහොම උනත්, අමන්දා ඊයෙ හවස දම්තයව හම්බ වෙලා ගියපු එක, මගේ හිතට ලොකු සැනසීමක් ගෙනාවා. ඒ කියන්නෙ එයා කරදරයක් නැතුව, ගහ ළහ ඉඳල ටවුමට ඇවිත් තියෙනවනේ.

"හො..ද වැඩේ.."

ගෙට ගොඩ උනා විතරයි, මට රාළහාමි අයියගෙ කටහඬ ඇහුණා. කිසිම අතක් ගුණක් නැතුව මං මිනිහා දිහා කෙලින්ම බැලුවා.

"ඕ..වට.. තමයි දිට්ට ධම්ම වේදනීය කර්ම කියන්නෙ.. මේ

බලන් ඉදිද්දි, මේ පඩිසන් දෙනවා.. හොඳ වැඩේ.. හොඳම වැඩේ.."

මේ මනුස්සයට ඒ පාර මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ..? උදේ පාන්දරම මොකකට හරි බයවෙලාද මංදා.. පිස්සු බල්ලා වගේ කියවන්නෙ.. මිනිහව සහ පහකට ගණන් ගන්නැතුව මං ගේ ඇතුළට ආවා.

"මෙයා, එයා හොයන් යනකොට, එයා මෙයාව හොයන් මෙහේ ඇවිත්.. අනේ පටි.. හත්තිලව්වේ.."

කාමරේට යන්න ඔන්න මෙන්න කියල තියෙද්දි, මොනව නැතත් මට ඒ ටික නම් ඇහුණා. මේ පොළොස් කොට්ටෝරුවා මොනවද මේ කියවන්නෙ..? මං ආපහු සාලෙට ආවා.

"රාළහාමි අයියෙ මේ.. කියන මගුලක් තේරෙන්න කියනවා.. කවුද දැන් මෙහේ ආවෙ..? කවුද දැන් මෙහෙන් ගියේ.. ආ.."

"මෙහෙන් ගියේ නම් සුදු මහත්තයනෙ.."

"එතකොට ආවෙ..?"

"අර මෙව්වර දවසක්, දුක සැප බලන්න ආපු සුදු ගැහු දැරව්.."

මගේ මුලු හිතම සීතල වෙලා ගියා.. දෙවියනේ.. අමන්දා ඔයා උදේම මෙහේ ආවද..?

"මොන ගැහු දැරව්ද..?"

"අනේ අම්මප.. ඒ ටිකට ඒකත් අමතකද..? ඇයි

හත්තිලව්වේ.. අර දෙමළුන් ගෙන් ගුටි කාල, ඇදේ දපල ඉන්නකොට හැමදාම බලන්න ආපු ගැනු දැරිවි.. හම්.. දැන්වත් මතකයිද..?"

'දෙමළුන්ගෙන් ගුටි කාල' කියල, රාළහාමි අයියා කිව්වෙ හද්ද ජරා විදියට. කරන්න ඕන මොනවද කියල හිතාගන්න බැරුව ඉඳපු හන්ද මිසක, නැත්නම් මං දැනී ඒ කතාවට කරන්න ඕන හරිය.

"අමන්දා මොනවද කිව්වේ..?"

"මොන අමන්දෙක්ද..?"

රාළහාමි අයියගෙ ඇස් දෙක කුරුම්බැට්ටි සයිස් එකට ලොකු උනා. ඇත්තනෙ අප්පා.. මේකා අමන්දාගෙ නම දන්නැනෙ.

"ඔය ආවයි කිව්ව ගැනු දැරිවිගෙ නම තමයි ඒ.."

"ඒකත් එහෙමද.. එහෙනම් ඉතිං සුදු මහත්තයගෙ ජීවිතෙත් මගේ වගේම සදා දුක් තමයි.."

"රාළහාමි අයියෙ මේ.. පිස්සු නම් නටන්න හදන්නෙපා.. මේක මගේ ජීවිතයත්, මරණයත් අතර ප්‍රශ්නයක්.. මං අහපු දේට හරියට උත්තර දෙනවා..."

"ඔය බලාපල්ලකො ඉතින්.. ඒ ගමන ආයෙත් නටි බුරුල් කරගත්තා.. ඒ දැරිවි මගෙන් ඇහුවා සුදු මහත්තයා කෝ කියලා.. මං කිව්වා, ඊයෙ රැ ඉඳල මං දැක්කෙ නෑ කියලා.."

මේකව කොටියම කන්න එපාද දෙයියනේ.. මෙහෙම

නොහොඹිනා කතා කියනවට.

"ඊයෙ රැ ඉඳල දැක්කෙ නෑ.."

"ඔව්.. සුදු මහත්තයා හිතන්නෙ, අර පට්ට රැ වෙලා අපි හැමෝටම හොරෙන්, අර බයිසිකල් ලඩිය අරන් පාරට පැනපු එක මං දන්නෑ කියලද..? අඩු ගානෙ මට කියල යන්න එපාද..? තියෙන නොසන්ධාලකමට වෙන්නැතිනෙ ඕවා ඔහොම කරනවා ඇත්තෙ.. කරගෙන යමුකො බලන්න.."

හුටා.. මේකා ඒකත් දැකලද..? දැන් ඉතිං වැඩිය කව බව ගාන එක ඇහට කොහොමත් අගුණයි.

"බලන්න දෙයක් නෑ.. ඊට පස්සෙ මොකද උනේ..?"

"ඒ පාර නම් දැරිවි ඇහුවා, කනිෂ්ක හවස මොකද කරේ කියලා..."

"ඉතිං..?"

"මං කිව්වා, දවල් ඉඳන් හවස් වෙනකන් ගෙදර තමයි හිටියෙ කියලා.."

දැන් නම් මට රාළහාමි අයියගෙ බෙල්ල මිරිකන්න තරම් ගතියක් එනවා.. මේ කියපු ඒවට අමන්දා මොනව හිතුවද කවුද දන්නේ..? ඒවා වෙනස් කරන්න නම් ලෝක ගෝලෙ භ්‍රමණ වේගය අඩු කරන්න වෙනවා.

"ඇයි මනුස්සයෝ.. අමන්දාට කිව්වෙ නැත්තෙ, මං බිනුට බෙහෙත් අරන් දෙන්න ගියා කියලා.."

"හත්තිලව්වේ.. ඇත්ත තේන්නම්.. අම්මප සුදු මහත්තයෝ.. මට ඒක නිව්වියක් නැතිවම ගියානෙ.."

මුට නිව්වියක් එන්න නම්, ලොකු පොලු තඩියකින් ඔලුව මැද්දටම පත බාන්න ඕන. පැණි බේරෙන්න..

"රාළහාමි අයියා ඔය කිව්ව කතන්දර වලින්, අමන්දා මගෙන් එක්ක හොඳටම තරහ වෙන්න ඇති.. ඔහු.. ඔයත් මහ බාල වර්ගයේ වැඩ තමයි කරන්නෙ.."

"තරහ වුණත් කමක් නැතෙ සුදු මහත්තයෝ.."

"ඇයි..?"

"අර බඩ ගෙඩියගෙ දුව ඉන්නවනෙ..?"

"මොන බඩගෙඩියගෙද..?"

"අර කුණු ලියන්නගෙ.."

මේකා අවුරුදු ගානක් දන්න කියන මනුස්සයා හන්දා ම. ඉවසනවා.. නැත්නම් මෙතනම පරලෝ සැපත් කරලයි ම. පස්ස බලන්නෙ.

"සුදු අයියා.."

රාළහාමි අයියගෙන්, අමන්දා කියල ගියේ මොනවද කියලවත් හරියකට තාමත් අහගන්න බැරි උනා. ඇයි ඉතිං පිස්සුනෙ කියවන්නෙ.. ඔය අතරෙ තමයි බිනෝද් ම. ළඟට ආවේ.

"ඔයාට දැන් කොහොමද බිනු..?"

"හො..ද..යි.. සුදු අයියා.. ඔයා අද මාව ඔංචිලි පදින්න එක්ක යනවද..?"

"මි.. අපි හවස බලමු බිනු.. අද මට වැඩ ගොඩක් තියෙනවා."

"අ..අනේ සුදු අයියා.. ඔයා එක්ක ගියේ නැත්නම් ඔන්න මං හොරෙන් හරි යනවා.."

"නෑ.. නෑ.. හොරෙන් යන්න දෙයක් නෑ.. මං එක්කගෙන යන්නම්.."

බිනෝද්ගෙ සුදු මුණ ලොකු හිනාවකින් වැහිල ගියා. ඒ හිනාවත්තෙක්ක මට ඕනම දෙයක් කරන්න පුළුවන් කියල මං දැනගෙන හිටියා. පහුගිය දවස්වල, වෙනද වගේ බිනෝද් ලොකු ලොකු බාල්දි පෙරලුවෙත් නෑ. හිතා ගන්න බැරි තැත්පත්කමක්, සන්සුන්කමක් එයා ළඟ රැඳිල තිබ්බා. ඒත් ඉතිං කුණාටුවක් එන්න කලින් කොයි තරම් ලොකු නිහඩකමක් තියෙනවද කියල මං තේරුම් අරගෙනයි හිටියෙ.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

තවත් බලන් හිටියොත් නම් පෙරහැරවල් එකට දෙක තුනක්ම ගිහිල්ල තියෙයි. කරන දෙයක් ඉක්මනට කරන්න වෙනවා. ගෙදර හැමෝගෙම ඇස් වහල මං ආයෙත් එළියට පැන්නා. විශේෂයෙන්ම රාළහාමි අයියගෙයි, බිනෝද්ගෙයි. දෙන්නම දෙවිදියක දෙන්නෙක්නේ. මවුන්ටන් බයිසිකලෙන් පොලීසිය ඉස්සරහින් යනකොට මං හොඳට වටපිට බැලුවේ කාච්න්ද

ඉන්නවද කියල බලන්න. කොහොමටත් අද වගේ බ්‍රහස්පතින්දා දවසක, කාචින්ද ගෙදරට වෙලා ඉන්නව කියල හිතන්න බෑනේ. අඩුම ගානෙ මට මේ අවුල අමන්දා එක්ක එකතු වෙලා ලිහා ගන්නකන්වත් කාචින්ද පොලීසියට වෙලා හිටියොත් හොඳයි.

"කවුද අප්පේ පාර කිව්වේ..?"

මාව දැක්ක ගමන් හිරුනි අක්කගෙ මුණෙ ලොකු හිනාවක් පිපුණා. මිදුලෙ තියෙන 'ජරබරාස්' පැල ගොඩකට එයා ලොකු සාත්තුවක් දෙනවා. එතන රටේ නැති පාට වලින් පිපිව්ව මල් වර්ග සැහෙන්න තිබුණා.

"කවුරුත් කිව්වේ නෑ අක්කේ.. මට හිතුණා මං ආවා.."

"අපි තවත් බල කරන්න කලින් එහෙම හිනිව්ව එකක් හොඳයි. එන්න මල්ලි.. ගේ ඇතුලට යමු.."

හිරුණි අක්කත් එක්ක කතාබහ කලත් මගේ ඇස් හැම තැනකම දිව්වේ අමන්දා හොයාගෙන. ඒත් එයාගෙ අංශු මාත්‍රයක සලකුණක්වත් මං දැක්කේ නෑ.

"කෝ කාචින්ද අයියා..?"

"අයියා නම් උදේම යනවනෙ මල්ලි.. බලන්නකො.. හරියකට කාලවත් යන්නෙ නෑ.. මං ඒත් හැමදාම කැගහනවා.. ඒත් ඉතිං කියන එකක් අහනවද..? මගේ කට රිදෙනව විතරයි.."

මගේ පපුවට යාන්තම් හුස්ම ටිකක් වැටෙන්න ගත්තා. අමන්දාව හම්බවෙන්න ලොකුම උවමනාවක් හිතේ තිබ්බත්, කාචින්දට මුහුණ දෙන ප්‍රශ්නය තමයි මට තිබ්බේ. ඒක බයක්

නෙමේ.. මුණට හම්බ උනොත් දෙන්න උත්තරයක් නැති එකයි, අවුලක් උනේ.

"අමන්දා ඉන්නවද අක්කේ..?"

ගේ දිහාට යන්න ගියපු හිරුණි අක්කා ආපහු මගේ පැත්තට හැරුණා. ඒ මුණෙ පිරිල තිබ්බේ හරිම ලස්සන හිනාවක්. ඒත් ඒක වෙන විදියකින් බැලුවොත් පැණි හිනාවකුත් වෙන්න තිබුණා. ඒත් ඒ හිනාවෙ තේරුම උනේ, 'උඹ මේව්වර වෙලා පොත් පෙරලුවේ ඕක අහන්න තේද..?' කියලයි. ආයෙ දෙකක් නෑ.. ඒ වගේ අදහසක් තමයි ඒ මුණ මැද්දේ තිබ්බේ.

"නෑ.."

හිරුණි අක්කගෙ තනි කෙලින් උත්තරෙන් මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා.

"අමන්දා නෑ..?"

"ඔව් මල්ලි.. අයියගෙම නංගිනෙ.. ඇරපු අතක් නෑ.. අයියගෙ ගතිගුණම තමයි.. දෙයක් කිව්වොත් ඒ දේම තමයි. එතනින් එහාට වෙන දෙයක් නෑ.. හරි උනත් වැරදි උනත් එයාලගෙ තීරණේ තමයි තීරණේ.."

හිරුණි අක්කා කියන දේවල් වලින් මගේ පපුව පත්තු වෙලා යන්න ගත්තා. අමන්දා නෑ කියල කියන්නෙ එයා ගෙදර ගිහින් කියනෙක වත්ද..? ලොකු මිදුල මැද්දේ හිටගෙන ඉන්න බැරි ගතියක් මට දැනුණා.

"අමන්දා කොහෙද අක්කේ ගියේ..?"

"මං දන්නෙ නෑ මල්ලි.. ඇහුවට කියන්නෙත් නෑ. මුණ එල්ලගෙන ඉන්නව මිසක. මොනව උනත් දැන් ටික දවසක ඉඳල කෙල්ල හරිම අමුතුයි. කෙල්ල කල්පනා කරනවත් වැඩියි.. කාවින්දත් මගෙන් ඇහුවා, අමන්දාව මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද කියලා.. අන්තිමට හැමදේම මගෙන් තමයි කාවින්ද අහන්නෙ. ඒත් ඉති කිසිම දෙයක් දන්නැතුව මං මොනවද කියන්නෙ..?"

අමන්දාගෙ වෙනස්වීමට හේතුව 'මම' තමයි කියන දේ පසුව පලාගෙන ඉහළට එද්දි මං හිරුණි අක්ක දිහා බැලුවා. වෙච්ච දේ හිරුණි අක්කත් එක්ක කියනවද නැද්ද කියන තීරණයට එන්න බැරුව මං සිංගක් ලකවුණා.

"අමන්දා කියට විතරද ගියේ..?"

"කාවින්ද වැඩට යනකල් ඉඳල ගෙදරින් පැන්නා. මං ඒත් ටිකක් විතර බැන්නා. අයියා ඇහුවොත් මං මොනවද කියන්නෙ කියලත්.. අනේ මංදා මල්ලි.. මට නම් මේවා තේරෙන්නෙ නෑ.. අන්තිමට මමයි හැම පැත්තෙන්ම නරක ගැනි වෙන්නෙ.."

එහෙනම් අමන්දා උදේම මාව හම්බවෙන්න ගිහින් තාම ගෙදර ඇවිත් නෑ. ඒත් ඉතිං මෙව්වර වෙලා කෙල්ල කොහෙද ගියේ.. ඒ ගැන හිතන්න හිතන්න ඔලුව අවුල් වෙනව කියල මට තේරුණා.

"අමන්දා ඊයෙ හවස අක්කට මුකුත් කිව්වද..?"

"ඇයි මල්ලි එහෙම ඇහුවේ..?"

"නෑ.. නෑ.. එහෙම නම් අපිට මොනව හරි හිතන්න පුළුවන්නෙ නේද...? අඩු ගානෙ ගියේ කොහේද කියලවත්.."

"අනේ මංදා.. කෙල්ල ඊයෙ රැටත් කෑවෙ නෑ.. අද උදෙන් ඔය නොකා ගියේ.. අඩුම ගානෙ බෙඩි ටි එකවත් ගත්තෙ නෑ.."

හිත ඇතුළෙ තියෙන හුඟාක් දේවල් අවංකව එළියට දාන හිරුණි අක්කත් එක්ක වෙච්ච දේ කියන්න, මගේ දිව දහ දොළොස් පාරක්ම දහ දැම්මා. ඒත් ඒ හැම වෙලාවෙම මට මතක් වුණේ අමන්දාව. එයා ගැන පුංචි නරක හැඟීමක්වත් හිරුණි අක්කා ඇති කරගත්තොත් ඒක හොඳටම හොඳ නෑ කියල මගේ හිතට දැනුණා.

"ඇත්තටම මේ ළමයා කොහේ ගියාද මංදා.. තව සිංගක් බලලා කාවින්දට කෝල් එකක්වත් දෙන්න වෙනවා.."

ටිකක් වෙලා කල්පනා කරල හිරුණි අක්කා කිව්ව දෙයින් මං උඩ ගිහින් බිමට වැටුණා. එහෙම උනොත් මේ කෙල්ලට සොරිම තමයි.. ඇයි හත්දෙයියනේ කොහේ ගියත් ගෙදර එන්න එපායෑ..

"ගියපු තැනක්වත් දන්නව නම්, මට හරි සිංගක් හොයල බලනැහැකි.. ආ.."

එතකොටයි මං දැක්කෙ, ගේට්ටුව ළඟ ඉඳන්, ගේ දිහාට හෙමින් සිරුවෙ ඇවිදගෙන එන අමන්දාව. එයා දැක්කා විතරයි මගේ හිතට දැනුණෙ පුදුම සැනසීමක්. ඒ සැනසීම හිතේ තියාගෙනම මං හිරුණි අක්කා දිහා බැලුවා. එයා බලන් හිටියෙත් අමන්දා දිහාම තමයි.

"කොහෙද නංගි ඔයා ගියේ.. මං මේ හොඳටම බයවෙලා හිටියේ.."

ගෙට ගොඩවෙන පඩිපෙලවල් තුන හතර නගිද්දී අමන්දාගේ ගමන අඩාල උනා. ඒ ලස්සන මුණ අවිච්චද කොහෙද හෙමිබන් වෙලා ගිහින් තිබුණා. කොන්ඩෙන් අවුල් වෙලා.. කිසිම ප්‍රිය මනාප ගතියක්, මුණ මැද්දේ නම් විහිලුවටත් තිබිබේ නෑ.

"නංගි.. ඔයා කොහෙද ගියේ.. අඩු ගානෙ යන තැනක් මටවත් කියල යන්න ඕන නේද..?"

අමන්දා කෙලින්ම ඔලුව උස්සල හිරුණි අක්කා දිහා බැලුවා. මෙව්වර දවසක්, ආදරේ සෙනෙහස පිරිල තියෙනව දැකපු අමන්දාගේ මුණෙ තිබිබේ මහ විසාල කේන්තියක්.

"මං කොහේවත් ගියේ නෑ.."

කිසිම ගරුසරුවක් නැතුව දිපු ඒ උත්තරෙන්, හිරුණි අක්කගේ මුණත් මැලවිලා ගියා. තාමත් මගේ මුණ දිහා හරියකට අමන්දා බැලුවේ නැති උනත්, මේ කතාව මැද්දට එන්න ඕන කියල මං හිතා ගත්තා.

"අමන්දා නංගි.. ඇයි ඔයා මගෙන් එක්ක කේන්ති ගන්නේ.. මං ඔයාගෙන් වැරදි දෙයක් නෙමේනෙ ඇහුවේ.. මට එහෙම දෙයක් ඔයාගෙන් අහන්න අයිතියක් නැද්ද..? එහෙම නම් ඉතිං ඔයාගෙයි, මගෙයි තියෙන බැඳීමෙන් කිසිම වැඩක් නෑනේ.."

"සොරි අක්කේ.. මං ඩිංගක් කේන්ති ගිහිල්ලා හිටියේ.. මං කියපු ඔයා ගණන් ගන්නෙපා.."

'කියපුවා ගණන් ගන්නෙපා' කිව්වට අමන්දා මුකුත් කිව්වේ නෑනේ. ඇත ඉඳල දැක්ක වෙලාවේ ඉඳල මං අමන්දා දිහා බලාගෙන හිටියත්, එයා මට මුණ නොදී මග අරිනවා කියල මට තේරුණා. මගෙන් එක්ක තියෙන මොකක්දෝ කේන්තියක් පිටවෙලා යන්න ගියේ හිරුණි අක්කගෙන්. ඒත් හිරුණි අක්කගේ කතාවෙන් ඒකත් අතර මගදීම තතර උනා.

"ඔ.. ඔය ඔයා කොහෙද යන්නේ..?"

කතාව එක තත්පරයට ඉවර කරල අමන්දා ගේ ඇතුළට ගියා. වෙව්ව දේ හිතාගන්න බැරුව මං වගේම හිරුණි අක්කත් ගල් ගැහුණා.

"අමන්දා.."

තවත් බලන් ඉඳල වැඩක් නෑ. ඉවසීමෙන් මට ලැබෙන කෙංගෙඩියක් වත්, මාලුපාන් ගෙඩියක්වත් නෑ.. අමන්දාගේ පිටි පස්සෙන්ම මං ගෙට ඇතුල් උනා. තාලෙට නැලවුණ පස්ස එහෙමම නතර වෙද්දී එයා මගේ දිහාට හැරුණා.

"ඇයි..?"

"ඔයාට මොනවද අමන්දා වෙලා තියෙන්නේ..?"

"ඒක මමයි ඔයාගෙන් අහන්න ඕන.. ඔයාට මොනවද වෙලා තියෙන්නේ කියලා.."

"මට මුකුත් වෙලා නෑ.."

"වෙලා නැති හැටි ජෙනවා මුණ බැලුවහම.."

"ඇයි.. මගේ මුණ මොනව හරි ජේනවද..?"

"ජේනවා තමයි.."

"මොනවද..?"

"නපුරුකම, දුෂ්ඨකම, කැතකම.."

ඊතල පාරවල් වගේ වචන හති හතිකට එලියට ගලා ගෙන ආවා. කමක් නෑ.. මොනව කියල හරි අමන්දා එයාගෙ කේන්ද්‍රිය අඩු කර ගනියිනේ. හිරුණි අක්කා මායි, අමන්දායි දිහා බලන් හිටියේ පුදුම වෙලා වගේ. ඇයි දෙයියනේ.. පුදුම වෙන්නැතුව තියේවියැ.. සත්තු දෙන්නෙක් වගේ අපි දෙන්නා කා කොටා ගන්නකොට..

"මේක ඔයාලා දෙන්නගෙ ප්‍රශ්නයක්ද..?"

එක පාරටම මායි, අමන්දායි අතරට ආපු හිරුණි අක්කා ඇහුවා. එයා බලන් හිටියේ අපි දෙන්නගෙන් කවුරු හරි කතා කරනකල්. ඒත් අමන්දාටයි, මටයි ඒ ප්‍රශ්නෙ සම්බන්ධයෙන් කතා කරන්න දෙයක් තිබ්බෙ නෑ. අපි හිටියේ ඊටත් එහා ලෝකෙක අතරම වෙලා, හෙණ වලියක් දාගෙන..

"ප්‍රශ්නයක් නම් කේන්ති ගන්නෙ නැතුව විසදගන්න.. මං ඒත් බැලුවා, අපේ ගෙදර එන්න කියලත් ආවෙ නැති මනුස්සයා, මේ උදේ පාන්දර හදිසියේම ආවෙ ඇයි කියලා.. බැලුවහම දැන්නෙ වැඩේ තේරෙන්නෙ.."

මහා පරිමාණයේ කැපිල්ලක් මගේ දිහාට දාලා හිරුණි අක්කා හිනා උනා. ඒ හිනාවෙ තිබ්බ තේරුම් ගැන දැන

ගන්න නම්, මට තව මාසයක්වත් හිරුණි අක්කලහ එන්න වෙනවා.. ඒ තරම් සංකීර්ණයි.

"ඔයා කොහෙද ගියේ අමන්දා...?"

හිරුණි අක්කා ඩිංගක් එහෙට මෙහෙට වෙනකන් ඉඳල මං ආයෙත් කතාව පටන් ගන්නා. නැතුව බෑනෙ අස්පා.. මොනව කරල හරි මේ වැඩේ, වඩේ වෙන්න කලින් ගොඩ දාගන්න ඕනෙන.

"මං ගියපු දිහා ඔයාට මොකටද..?"

ඇස් දෙකත් රතු කරගෙන, මුණත් හතරැස් කරගෙන අමන්දා මගේ ළඟට ආවා. මේ කෙල්ලට මල පැනලා කියන්නෙ, මල් මල තමයි. ඒත් ඉතිං මේ කණයා ඕවට මොනව කරන්නද..?

"හරි.. හරි.. මට වැඩක් නෑ තමයි.. මං නිකං ඇහුවෙ.."

"ඔව් ඉතිං.. අනිත් කෙල්ලොන්ගෙනුත් නිකං අහනව ඇති.. තියෙන කැත කමනෙ.."

"අමන්දා.. බොරුවට රණ්ඩු කරන්නෙපා.. මං මේ සීරියස්ලි අහන්නෙ.. ඔයාට මගෙන් එක්ක තියෙන ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද..? අන්න ඒ ප්‍රශ්නෙ මට කියල ඉවර වෙලා ඔය අනිත් ඒවට උත්තර හොයමු.."

අමන්දා කියන්නෙ, ලස්සන කෙල්ලෙක් උනත් ඒ ලස්සන ඉස්සරහ පිටං වෙන්න මේ කණයා සුදානම් නෑ. මෙව්වර වෙලා හරි සමාව භාජනේක දාගෙන හුරුකල් කර කර හිටියෙ,

මුලු හිත පුරාම අමන්දා ජීවත්වෙන හන්දා. ඒත් ඒක හැම වෙලාවෙම කරන්න බෑ.

"ඔයත්තෙක්ක තියෙන ප්‍රශ්නෙද..?"

"ඔව්.."

"කිසිම කැතක් නැතුව, මාව කට්ට කරුවලේ තනියම රස්තියාදු කරපු එක.."

"ඒක.. ඒක.. ම.."

"චුට්ටක් ඉන්න.. මං තාම කතා කරනවනෙ.. ඔයාගෙ ප්‍රශ්නෙටයි මේ උත්තර දෙන්නෙ.. ඔයාට එන්න බැරි නම් බෑ කියන්න තිබ්බා.. කතාව එතකොට ඉවරයිනෙ කනිෂ්ක.. එහෙනම් මට මෙහෙම හිතේ අමාරුවක් එන්නෙත් නෑනෙ.."

"බිනුට හදිසියෙම අසනීප උතා අමන්දා.. මට ඒකයි එන්න බැරි උනේ.."

"බිනුට අසනීප උතා..? ඇයි කනිෂ්ක ඔයා ඔහොම බොරු කියන්නෙ.. ආ..? මගේ මුණ දිහා බලාගෙන ඔයාට බොරු කියන්න ලැජ්ජා නැද්ද..?"

"මං බොරුවක් නෙමෙයි කියන්නෙ.. මං බිනුට බෙහෙත් අරන් දෙන්න ගියා.."

"ඒ පාර තවත් ලොකු බොරුවක්.. ඔයා බිනුට බෙහෙත් අරන් දෙන්න ගියා..? ඇයි ඔයාලගෙ ගෙදර ඔයා විතරද ඉන්නෙ බිනුට බෙහෙත් අරන් දෙන්න..? ඔයාට මාව රවට්ටන්න බෑ

කනිෂ්ක.. මං මේ කතා කරන්නෙ හැමදේම නොයාගෙන හරි තැන ඉදන්.."

"මං කියන දේ ඔයාට විශ්වාස කරන්න බැරිද..?"

"මං ඇයි ඔයාව විශ්වාස කරන්නෙ..? ඔයා ඊයෙ හවස යාලුවොත් එක්ක කොහේ හරි රවුම් ගහන්න යන්න ඇති.. ඔයාට මාව සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක උනේ ඒකනෙ.."

"ඔයා මොනවද අමන්දා මේ කියන්නෙ..?"

"කියන්න නම් හුඟාක් දේවල් තියෙනවා.. මගෙ හිතට මහා හුඟාක් දුකයි.. මං කොයි තරම් විශ්වාසෙකින්ද ඔයා එතකත් ඊයෙ හවස බලන් හිටියෙ.. ඔයා හිතන්න, ගැනු ලෙමයෙක් ඒ වගේ තැනක, ඒ තරම් රැ වෙනකත් හිටියා කියල හිතෙනකොට ඔයාට මුකුත් හිතෙන්නෙ නැද්ද..? ඔයා දන්නවද.. ඔයා දන්නවද මං කොයි තරම් බයකින්ද එතනින් ආවෙ කියලා.. කවුදෝ මිනිස්සු වගයක් වාහන දෙකක ඉදන් මං දිහා බල බල මොනවදෝ කිව්වා. මං එතනින් එතකනුත් ඒ මිනිස්සු ගහ ළඟට වෙලා හිටියා. මට මොනව හරි උතා නම්, උං මට මොනව හරි කරා නම් මං මොනවද කරන්නෙ..? ආ.. ඔයාට මගේ වගකවත් තිබ්බෙ නෑ කනිෂ්ක.. ඒක තමයි ඇත්ත දේ.."

"මං කියන්නෙ ඇත්ත.. අමන්දා.. බිනුට බෙහෙත් අරන් දීලා මං ගහ ළඟට ආවා. ඒත් ඔයා එතනින් ගිහින් තිබුණා.."

"රැ උතාට පස්සෙ යන්නෙ නැතුව මට එතන පැළවෙන්න බෑනෙ.. ඔයා කියන්නෙ, යාලුවොත් එක්ක හැම ජෝගියක්ම ඔයා නටල එතකල් මට කලුවරේ ගහ ළඟට වෙලා බලන්

ඉන්න කියලද..? ආ.. කනිෂ්ක.. ඔයා එන්නැත්නම් මට ඒ ගැන කියල පුංචි පණිවිඩයක් හරි දෙන්න තිබුණා. අර වෑන් වල ආපු කට්ටිය හිටියේ නැත්නම්, මං තව රැ වෙනකන් හරි ඉන්නවා..."

වෑන් එකේ කට්ටිය ගැන කියල කිව්වේ, ජෙට්ටියාර් මුදලාලියි, මිනිහගේ කට්ටියයි කියල මං එක තත්පරෙන්ම තේරුම් ගත්තා. ඒත් අමන්දා බයවෙන හන්දා මං ඒ ගැන වැඩිය කතා කරන්න ගියේ නෑ. ඇත්තටම මං මහා විසාල වැරද්දක් කරා වගේ හැඟීමක් මගේ හිතට දැනුණා. ඒ දේ මගේ හිත සිංගෙන් සිංග කොනින් තත්තා ගත්තා.

"ඔයාගේ හිත රිදුන නම් මට සමාවෙන්න.. අමන්දා.. මං මේ කිසි දෙයක් හිතල කෙරුවේ නෑ.. ඒත් බිනුට බෙහෙත් ගන්න ගියා කිව්ව කතාව ඇත්ත.."

"බිනුට අසනීප නම් අර යස අගේට සෙල්ලම් කර කර ඉන්නෙ කොහොමද..? මං අද උදේම ඔයාලගේ ගෙදර ගියේ ඔයාට මොකද උනේ කියල බලන්න.. ඒත් ඔයා ඊයේ රැ ඉඳල මට මොකද උනේ කියල සිංගක්වත් හොයල බැලුවද...? කෙනෙක් තව කෙනෙකුට තියෙන බැඳීම පෙන්නන්නෙ මුණට හම්බ උනාම විතරද කනිෂ්ක..? දැක්ක පළවෙනි දවසෙම, ඔයා ගැන ඇතිවෙච්ච බැඳීමට, ඔයා සලකපු හැටි නම් හරිම අපූරුයි.."

තව මොනවා කිව්වත් අමන්දා, ඒ කිසිම දෙයක් පිළිගන්නෙ නෑ කියල මට තේරුණා. වැරද්දෙන් තුන් කාලක් විතර මගේ පැත්තෙ උනත්, මොකක්දෝ මුසල කේන්තියක් මගේ හිතට හෙමින් සිරුවේ එබෙන්න ගත්තා.

"ඔයා ඔයාගේ බැඳීම ගැන කතා කරනවා. ඔයාට වගේම බැඳීමක් මගේ හිතටත්, ඔයා ගැන මහ ලොකුවට තියෙනවා. ඔයා ගැන හෙව්වේ නෑ කියල කිව්වට, මං මේ ගෙදරට ආපු එකෙන්වත් ඔයාට හිතාගන්න බැරිද මං ඔයා ගැන හෙව්වා කියලවත්. වැඩිය ඕන්නෑ.. මං ඊයේ රැම දමිතව හම්බවෙන්නත් ගියා. දමිතත් දන්නවා බිනුට බෙහෙත් ගත්තා කියලා.."

"වෙනත ඇති.. ඒත් ඔයාට තිබුණේ, ඔයා එන්නෙ නැත්නම් දමිත අතේ හරි, අඳුනන වෙන කවුරු හරි අතේ හරි ගහ ළඟට මට පණිවිඩයක් එවන්න. එහෙනම් මේ ප්‍රශ්න මුකුත් නෑනේ.. කතාව ඒක නෙමෙයි.. ඔයාට මාව සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක වුණා.."

"මට ඔයාව අමතක උනේ නෑ අමන්දා.."

"නැත්තෙ නෑ.. ඔයාට මාව මතක, මාව දකින වෙලාවට විතරයි.. එතනින් එහාට ඔයාගේ ලෝකෙ හුඟාක් වෙනස්.. මට වැඩිය වටින හුඟාක් අය ඔයාට ඉන්නවා.. මං තේරුම් ගත්තු එකම දේ එව්වරයි.."

"ඔයාට ඔව්වරද කියන්න තියෙන්නෙ..?"

"ඔව්.."

"මං කියපුව කිසිම දෙයක් ඔයා පිළිගන්නෙ නැද්ද..?"

"නෑ.."

පපුව ඇතුළෙන්ම පෙරිලා ආපු මහා වේදනාවක් හිත පහුරු ගාල විනාස කරල දාද්දි, හිතට කලින් එබිල තිබිබ

කේන්තියක් එක්කම මං ආපහු හැරුණා. ඒ හැරෙන පුංචි
වෙලාවෙදි අමන්දාත් ගේ ඇතුළට යන්න හඳුනවා වගේ ම.
දැක්කා. තවත් දුරට මෙනත, සාධාරණව නොවුණත්, රැදිල
හිඳිමේ හිතක් මට තිබ්බේ නෑ. තවත් වචනයක්වත් කියන්නැතුව,
බයිසිකල් ළඟට දුවගෙන ඇවිත්, එක හුස්මට තාර පාරට මං
පැදන් ආවේ ඒකයි. අඩු ගානෙ මං හැරිලවත් බැලුවේ නෑ.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

10

ගෙදරට

ආපු ගමන්ම මං කෙරුවේ
හතර ගානෙ දාලා ඇදේ පත බරියන් වේව්ව එක.. හිතන්න
දාහක් දේවල් තිබ්බත්, හිතේ සැනසීමට හුභාක් දේවල්
තිබ්බත්, හිතට ඇවිල්ල තියෙන මේ මුසලකම නම්, ආත්ම
ගානකට ඉවර වෙන්නැතිවෙයි කියල මට හිතුණා.

"සු..දු. අයියා.."

හොඳටම තින්ද හිහිල්ල හිටපු මං ඇහැරුණේ බිනෝද්ගෙ
කටහඬින්. ඉතට අත් දෙක ගහගෙන මහ ලොකු මිනිහෙක්
වගේ මගේ දිහා බලන් ඉන්න බිනෝද්ව දැක්කහම මගේ
හිතට පුංචි සැනසීමක් ගෙනාවා. හිතේ පිරිල තියෙන මේ
නොසන්සුන්කම, ඔයාට කියලවත් ඉවර කරගන්න පුළුවන්
නම්..? ඒත් ඉතිං ඔයා කියල මොනව කරන්නද බිනෝද්..?

"ඇයි බිනු..?"

"අපි ඔංචිලි පදින්න යන්නෙ නෑ..?"

මන්න දැන් තමයි මට ඒකත් මතක් උනේ. මගේ හිතේ තියෙන අවුලට, ගත් කට්ටම 'දැන් යන්න බෑ' කියල, මේ අහිංසකයාගෙ හිත කඩල දාන්නෙ කොහොමද..?

"තව ඩිංගකින් යමු.."

"ඒක වහයිද දන්නැතෙ සුදු අයියා.."

"නෑ බිනු.. තව වෙලා තියෙනවා.. ඉන්න මං චෝෂ් එකක් දාගෙන එන්නම්.."

හිත කොයි තරම් අවුලක තිබ්බ උනත් බිනෝද්ගෙ සංතෝසෙ නැති කරන්න මට හිතූණෙ නෑ. තව ඩිංගක් වෙලා යද්දි මං හිටියෙ බිනෝද් එක්ක විල්ලන් පාක් එකේ.

"සුදු.. අයියා.. මේ..න්.."

ඔංචිල්ලාව පදින ගමන් බිනෝද් මට කතා කර කර ඒක උඩ යන හැටි පෙන්න්න හදනවා.. එයාගෙ මුණ මහා සතුටකින් වැහිල ගිහිල්ලා.. අර ඊයෙ තිබ්බ උණ ගතිය, ඇහට අමාරුකම් මේ වෙනකොට මුකුත්ම නෑ.

"නියමයි බිනු.. නියමයි.. හයියෙන් අල්ලගෙන පදින්න.."

අත්දෙකේම මාපටහිළි උරුක් කරල මං ටිකක් හයියෙන් කෑගැහුවා. විල්ලන් පාක් එකට ආපු කීප දෙනෙක් බිනෝද් දිහා මැරීක් එකක් බලනව වගේ බැලුවත් හුභාක් අයට බිනෝද්ව පුරුදු දසුනක් වෙලා තිබ්බා.

"සුදු මහත්තයා.."

නුහුරු නුපුරුදු වගේ කටහඩක් මගේ ලිහින්න ඇහෙද්දි, ඒ කවුද කියල බලන්න මං හැරුණා. ඇස් දෙක වගේම මගේ හිතත් මේ වෙලාවෙ කියටවත් මෙයාව නම් බලාපොරොත්තු උනේ කෑ කියන්න බුදු ෂුවර්.

"මාධව්.."

"ඔයා මොනවද සුදු මහත්තයා මේ පුංචි ලමයි සෙල්ලම් කරන තැන කරන්නෙ..?"

මං වාඩිවෙලා හිටපු කොන්ක්‍රීට් බංකුවට තවත් ලංවෙන ගමන් මාධව් ඇහුවා. ඒ මුණෙ තියෙන්නෙ සංතෝසයක්ද? දුකක්ද කියල මට තේරුම් ගන්න බැරිවුණා. ඒ මදිවට එයා, සුදු මහත්තයා කියල අමුතු ආමන්ත්‍රණයකුත් දාගෙන.

"මං මල්ලිත් එක්ක ආවා.."

"මල්ලි.."

"ඔව්.. මල්ලිත් එක්ක තමයි.."

"ඔයා බොරු තේද කියන්නෙ..?"

"මං ඇයි ඔයාට බොරු කියන්නෙ..?"

"ඒ උනාට ඔයයි, මල්ලියි මොනාද මේ පුංචි ලමයි සෙල්ලම් කරන තැන කරන්නෙ..? මට ජේන විදියට නම්.. වෙන වැඩකට ඇවිල්ල වගේ.."

"වෙන වැඩකට කිව්වෙ..?"

"ඔයාට හුඟාක් දේවල් අමතකයි සුදු මහත්තයා.."

"මාධව්.. මට සුදු මහත්තයා කියන්න ඕන නෑ.. මට තම කියල කතා කරා නම් ඇති.."

"ඒ උනාට මං ඒ නමට ආසයි.. ඔයා කැමති උනත් අකමැති උනත් මං එහෙමම කතා කරනවා.."

ඕන මල ඉලව්වක්. කියන දේ නාහන එකා, උඩින් ගියත් එකයි, බිමින් ගියත් එකයි.

"මොකක්ද මාධව් ඔයා වෙන වැඩක් ගැන කිව්වේ..?"

"මං හිතුවේ අර එක දවසක් මාව මෙතෙක්දී අමුතු දේවල් කියල බය කරේ.. ඒ වගේ එකක්ද දන්නෑ කියල.."

හප්පොට්ටියේ දැන්නේ මට ඒක මතක් උනේ.. දෙයි භාමුදුරුවන් පල්ල.. මගේ මෙමරිය බල්ලො කාලද මංදා.. නැත්තම් රාළභාමි අයියවත් මොකක් හරි ස්විටි එකක් ඔබල ඩිලිටි කරල දාලද මංදා.. අසංකයා ලියපු සෙනෙහෙ කොල වල අනුහසින්, මමනෙ එදා මාධව් හම්බවෙන්න මෙතෙක්ට ආවේ..

"එදා දවස ගැන අද හිතනකොට හිනාත් යනවා සුදු මහත්තයා.. මං ඔයාට කොයි තරම් බයකින්ද හිටියේ, මෙතනින් පැනල දිව්වේ.. ඇත්තමයි.. මට හිතා ගන්නවත් බෑ.. එහෙම පැනල දුටු මං.. ඔයත්තෙක්ක බය නැතුව අද කතා කරනවා.."

ගවුම් කොටෙන් උස්සගෙන එදා මාධව් පැනල දිව්ව හැටි මතක් වෙලා, මට පුංචි ගතියකුත් දැනුණා.

"එදා ඔයා ආවේ මාව බයිටි කරන්නනෙ මාධව්..."

"ඔව්.. මං ඒක පිළිගන්නවා.. ලියුම් වල තිබ්බ හැටියට වැඩිය ඔයා වෙනස්ම චරිතයක්.. මට ඒක ඔයා දැක්ක ගමන්ම තේරුණා.. මෙයත් එක්ක නම් වැඩේ ලේසි වෙන්නෑ කියලා.."

හරිනෙ ඉතිං.. ලියුම් ලිව්වේ අර ගල් උගුඩ්ඩනෙ. උඹ ලියන්නෙ උගේ හිතේ තිබ්බ දේවල්නෙ. ඒවා කියටවත් මට පැහැනේනෙ නෑනෙ.

"කොහොම හරි මං එදා ඔයාව හුඟාක් බය කරා.."

"ඔව්.. මං හොඳටම බයවුණා.. විහිලුවට විහිලුවට වගේ ලියපු ලියුම් වලින්, අත්තිමට මගේ ජීවිතේටත් ප්‍රශ්නයක් එයිද කියලා.."

"දැන් ඉතිං ඔක්කොම හරිනේ.. ප්‍රශ්නයක් නෑනේ.."

"මං දන්නෙ නෑ සුදු මහත්තයා.. මට හිතෙන විදියට දැන් තමයි ප්‍රශ්න එන්න පටන් ගන්නේ.."

"එ.. ඒ කිව්වේ..?"

කන්න මුකුත් නැත්තම් කාපිය පිල්බෝල කිව්වලු.. කෙල්ල එන පොට, එහෙමත් නැත්තම්, ලයින් එක මට දිරෙව්වෙම නෑ. මොනව නැතත් මේ කණයට ඕවා පොල්ලෙන් ගැහුවා වගේ තේරෙනවා..

"මට ඒ වෙච්ච කිසි දෙයක් අමතක කරන්න බෑ සුදු මහත්තයා.. මට හැම වෙලාවෙම ඒවා මතක් වෙනවා.. මට කිසිම වැඩක් කරන්නත් බෑ.."

"ඒ වෙච්ච දේවල් එහෙමම අයින් කරල දාන්න.. තවත්"

ඒවා ඔලුවේ කියත් ඉන්නෙපා.. ඔලුව කුරුවල් වෙනවා. අනික වැදගැම්මකට ඇති දෙයක් නෙමේනෙ.."

"ඔයාට එහෙම හිතෙන්න පුලුවන් ඇති.. ඒත් මට එහෙම බෑ.. ඔන්න සමහර විට සුදු මහත්තයා අපේ ගෙදර ආවේ නැත්නම්, මමත් මගේ පාඩුවේ ඉඳියි.. ඒත් ඒක එහෙම උනේ නෑනේ.. සුදු මහත්තයා මාව බලන්න ආවනේ.."

"මං ඔයාව බලන්න ආවා..?"

"ඔව්.. මං හිතන්නෙ එහෙමයි.. ඔයාට මතක නැද්ද සුදු මහත්තයා, අපේ ගෙදර ඇවිත් කිව්ව දේවල්.. මට නම් ඒවා හැමදේම මතකයි.."

තත්වය ටිකෙන් ටික බැරෑරුම් වෙනවා කියලා මගේ මොළ ගෙඩිය මට අනතුරු ඇහෙව්වා. ඒත් කලින් වගේ එහෙත් මෙහෙත් කපල දාලා, මාධව්ගේ හිත විනාස කරල දාන්න මට හිතුණේ නෑ. මොනව උනත් අහිංසක ගැනු ලමයෙක්නේ.

"මාධව් කොහේ යන ගමන්ද මේ..?"

"මං ආවේ ඔයාව හම්බවෙන්න.."

"මාව..? ඒ මොකටද..?"

"ඇයි මං ඔයාට ඊයේ කිව්වේ ඔරලෝසු කණුව ලඟට එනවා කියලා..."

කිරි අප්පව බල්ලොම කාපිය.. කාලා බුරිය වටේට ඉන්නේම හතක්ම ගහපිය.. මේ මොන මරාලයක්ද කණයගෙ ඔලුව මැද්දට පත බෑවෙන්න යන්නෙ.

"ඒ ඉතිං ඊයෙනෙ.. මේ අදනෙ.."

"ඊයේ හම්බවෙන්න බැරි උන හන්ද තමයි මං අදත් ඔයාව බලන්න ආවේ.. මගේ වෙලාව හොඳකම කියන්නෙ, මට ඔයාව හම්බ වුණානෙ.. ඉතිං සුදු මහත්තයා..?"

"ඔයා මේ මොනවද මාධව් කියවන්නෙ.. ඔයා දන්නවද ඔයා කතා කරන දේවල්වල තේරුම..? ආ.."

මෙව්වර වෙලා හිතේ සැහැල්ලුවෙන්, කරගෙන ගියපු කතා බහ දෙමංසලක නතර උනා. ඒ මගේ පපුව පිවිච්ඟෙන වගේ ගියපු හැඟීමක් හින්දා.. දෙයි..ය..නේ..?

"කෝ බිනු...?"

වාඩ් වෙලා හිටපු බංකුවෙන් මං නැගිට්වා නෙමෙයි නැගිටුණා. තත්පරේට දෙකට තුනට, විනාඩියට මං මුළු විල්රන් පාක් එකම පුරාම ඇස් යැව්වත් මගේ ඇස් වලට බිනෝද්ව අහුවුනේ නෑ.

"ක.. කවුද බිනු කියන්නෙ..?"

"ම.. මගේ මල්ලි.."

මාධව් රටේ නැති ඒවා අහ අහා මගේ ලඟ කැරකෙද්දි මං විල්රන් පාක් එකේ මහ ගේට්ටුව ලඟට දුවගෙන ආවා.. දෙයියනේ.. මගේ අහිංසකයාට මොකද උනේ..? ඇයි මගේ අතින් මේ වගේ අතපසු වීමක් උනේ..? ඇයි මං බිනෝද්ගෙන් විනාඩි ගානකට හරි ඇස් අහකට ගත්තෙ.. මේ හැමදේටම වග කියන්න ඕන, මේ මගේ පිටිපස්සේ කොහොල්ල ගුලිය වගේ ඉන්න

මාධවී කියල හිත කේන්තියෙන් හිතද්දි, මේන් ගේටි එක ලඟම තිබ්බ ආරක්ෂක කුටියට මං එබුණා.

"සමරෙ අයියා.."

"ආ.. කොහොමද මල්ලි..? අද බිනුව එක්කන් ආවෙ වෙන කෙනෙක්ද..?"

විල්ලන් පාක් එක බලා කියා ගන්න සමරෙ අයියා අහපු හරස් ප්‍රශ්නෙන් මගේ ඔලුව තවත් ටිකක් අවුල් උනා. මේ මනුස්සයා මොනවද මේ අහන්නෙ..?

"වෙන කෙනෙක්..?"

"ඔව්.. බිනුව එක්කන් ගියේ ගැනු කෙනෙක්නෙ.."

"ගැනු කෙනෙක්..?"

"ඔව්.. බිනුත් හුඟාක් සංතෝසෙන් ඒ ගැනු කෙනාගෙ අතේ එල්ලිලා ගියා.. ඇයි.. ඇයි මල්ලි මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"ප්‍රශ්නයක් තමයි සමරෙ අයියා.. බිනු ආවෙ මගෙන් එක්ක.. එයා දැන් විල්ලන් පාක් එතේ නෑ.."

"මල කෙලියයි.. එහෙනම්, මොකෙක් හරි ගැනියෙක් බිනුව ඉස්සුව වත්ද..?"

සමරෙ අයියා කියන දේවල් වලින් මගේ හිත තවත් පිස්සු වැටුණා. ආයෙ දෙකක් නෑ.. කඩන් වැටෙන්න ඕන අන්තිම තැනටම මං කඩාගෙන වැටිල තිබුණා. කවදාවත් නැති විදියට මොකක්ද මේ උනේ..?

"බි..නු.."

මහා සද්දෙට කැගහන ගමන් මං පාර පැත්තට දුවගෙන ආවා. පිස්සුවෙන් වගේ හතර අතේ බැලුවත් මං බිනෝදගේ හෙවනැල්ලක්වත් දැක්කෙ නෑ. මං මාධවී එක්ක කතා කර කර හිටපු පුංචි කාලෙට තමයි මේ සිද්ධ වුණ හැමදේම සිද්ධ වෙලා තියෙන්නෙ.. විල්ලන් පාක් එක ලඟින් එතේ මෙහේ ගිය හුන දෙනෙක් මගේ සද්දෙට හැරී හැරී මං දිහා බැලුවත් මට ඒක ගානක් උනේ නෑ. ඇත්තටම පැය බාගයක් විතර එහේටයි, මෙහේටයි දුවලා, කැගහලා මං පිස්සෙක් වෙන්න ඕන්න මෙන්න කියලා හිටියෙ. දැන් මම කොහේ කියල බිනෝද්ව හොයන්නද..? ප්‍රශ්න බර ගානක් අතරෙ මං අතරමං උනා.

"කතයා..?"

විල්ලන් පාක් එකත් පහු කරල වටපිට බල බල ටවුම පැත්තට මෙලෝ සිහියක් නැතුව දුවගෙන එද්දි මට දම්තගෙ කටහඩ ඇහුණා. මේකා මොකද මෙතන කරන්නෙ..? ෂොප් එකට වෙලා ඉන්නැතුව.

"මාර අවුල දමිත.."

"මං දන්නවා.."

දම්තගෙ කතාවෙන් මං උඩ යට මාරු උනා. වේව්ව අවුල ගැන කිව්වහම උෟ ඒක දන්නවලු.. මට කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරි උනා.

"උඹ දන්නවා..?"

"ඔව්.. උඹ මේ කලබලේ දුවන්නෙ බිනුව හොයා හොයා ගෙනෙන.."

"ඔ.. ඔව්.. ඔව්.. උඹ කොහොමද දන්නෙ..?"

"දන්න විදිය පස්සෙ කියන්නම්.. බිනුව කරදරයක් නෑ.. යස අගේට ගෙදර ඉන්නවා.."

"ගෙදර ඉන්නවා..?"

"ඔව් කනගා.. ඔව්.. ඔව්වර සර්ප්පියස් වෙලා මං දිහා බලන්නෙපා.. මගේ ඔලුවක් අවුල් වෙනවා.. මොනවද මවං.. මේ පෙරල ගන්න බාල්දි.. උඹ හරියකට පුක්ටිස් කරන්න ග්‍රවුන්ඩ් එන්නෙත් නෑ. ඒ මදිවට හතර දිග්බාගෙටම බකට් දාගන්නවා.."

"දම්තයා.. මට ඕවයින් වැඩක් නෑ.. කරුණාකරලා මට කියපං බිනුව මොකද උනේ කියලා.."

"ඇයි බං.. මම දැන් කිව්වෙ.. බිනු යස අගේට ගෙදර ඉන්නවා කියලා.."

"පිස්සු කියවන්නෙපා බං.. බිනු ආවෙ මගෙත්තෙක්ක.. එයා කොහොමද තනියම ගෙදර යන්නෙ.. මං නැතුව.."

"ඒ ගැන කියන්න තමයි මං ආවෙ.."

දම්තගෙ මුණෙ තිබ්බෙ අමුතුව හිනාවක්. ඒකට ඕන තරම් අර්ථකතන දෙන්න පුළුවන්කම තිබුණා.

"කියන මගුලක් ඉක්මනට කියපං බං.. මං මේ දෙලෝ රත්වෙලා ඉන්නෙ.."

කවුද ගැනු කෙනෙක් බිනෝද්ව එක්කං ගියා කියල සමරෙ අයියා දිව්වල කියද්දි, මේකා කියනවා බිනෝද් ගෙදර ඉන්නවලු..

"කියන්න අමුතු දෙයක් නෑ කනගා.. බිනුව එක්කගෙන ගිහින් ගෙදරටම බාර දීලා තියෙනවා.. ඒ බාර දුන්න කෙනා මට පණිවිඩයක් දුන්නා, උඹට කියන්න කියලා.. නැත්තම් උඹ කලබල වෙලා පොළිසියටත් යයි කියලා.."

"මගේ ඔලුවක් අවුල් වෙනවා දම්ත.. උඹ මොනව කියනවද කියල මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ.. කවුද බිනුව එක්කරං ගිහින් තියෙන්නෙ..? එයාට කොහේදිද බිනුව හම්බවෙලා තියෙන්නෙ..?"

"ඒක මං දන්නෑ කනගා.. කස්ටර්මස්ලා බර ගානක් එළියට දාලා මං කඩෙන් වහල දුවගෙන ආවෙ උඹ හන්දා.. මං දැන් ආයෙත් එතෙත්ට දුවනවා.. උඹ දැන් ගෙදර පලයං.. අපි හවසට ග්‍රවුන්ඩ් එකේදි හම්බ වෙමු.."

"උඹ දන්නැත්තම්, උඹට පණිවිඩේ හම්බ වුණේ කාගෙන්ද..? අඩු ගානෙ උඹ ඒකවත් දන්නව ඇතිනෙ.."

බිනෝද් යහකින්, සනීපයෙන් ඉන්නව කියල දම්තගෙ වචනවලින් තේරේදි මගේ හිතට මහ විසාල සැනසීමක් දැනෙන්න ගත්තා. ඇත්තටම මගේ පපුව පත්තු වෙලයි තිබුණෙ.

"ඒක නම් දන්නවා.. ඒත් මං ඒක උඹට නොකියා හිටියෙ උඹ අවුල් වෙව් කියලා.."

"මං අවුල් වෙන්න මට පිස්සුද බං.. බිහු හොඳින් ඉන්නව කියල දැනගත්තහම, මගේ අවුල් ඔක්කොම ලිහෙනව කියල උඹට තේරෙන්නෙ නැද්ද..?"

"ඒක හරි කතයා.. බිහුට උඹ හුභාක් ආදරෙයි කියලා මං දන්නවා.. මං මේ කිව්වෙ, මට පණිවිඩේ දුන්නු කෙනා ගැන.."

"කවුද උඹට මැසේජ එක දුන්නෙ..?"

"වෙන කවුරුවත් නෙමෙයි.. උඹේ සුරංගනාවි.. අමන්දා.."

දම්තගෙ කතාවෙන් මාව වෙච්චල ගියා. දෙයියනේ.. එයා කොහොමද මෙච්චර දෙයක් දන්නෙ..? එකකොට එයාද විල්ලන් පාක් එකේ ඉඳල බිනෝද් ගෙදරට එක්කරං ගිහින් තියෙන්නෙ.. එහෙනම් සමරෙ අයියා කිව්ව කතාව හරි. කවුද ගැනු කෙනෙක් බිනෝද්ව එක්කරං ගියා කිව්ව එක. ඒ එක්කම මතක් වෙච්ච අනිත් දෙයින් මාව පිවිච්ලාම ගියා. මායි, මාධව්යි කතා කර කර ඉන්න හැටිත් අමන්දා දකින්න ඇති. මගේ ඔලුව පුරාම, කිලෝ දාහක විතර බරක් තිබ්බ වගේ, බර ගතියක් දැනෙන්න ගත්තා. මොන අවමගුලක්ද අප්පා මේ උනේ..?

"එහෙනම් මං යනවා.. හවසට කතා කරමු.."

දම්තයා ගියා. ආයෙ හවසට කතා කරන්න දෙයක් නෑ.. දැනුත් හවස තමයි.. සමරෙ අයියට වටීන් ගොඩින් කනන්දරේ කියල මං එළියට බැස්සා. හැම කුණු කන්දලක්ම මගේ ගිණුමට බැරවෙලා තියෙන හැටි මට මැව්ල පෙනුණා.

"ඔයා යන්නද හදන්නෙ..?"

ඔන්න එකකොට තමයි මට මතක් උනේ මේ නාට්ටියෙ තවත් වර්තයක් තියෙනවා කියලා. මේ හත්තිලව්ව හින්දනෙ යකෝ මේ හැම මරාලෙම. මගේ හිතට ආවෙ කියාගන්න බැරි තරමේ කේන්තියක්.

"නෑ.. පැලවෙන්න හදන්නෙ.."

"අනේ.. මගෙත්තෙක්ක කේන්ති ගන්නෙපා.. මං මුකුත් කෙරුවේ නෑනෙ.."

මාධව් ඒ පාර බබා වෙන්න හදනවා.. ඇයි දෙයියනේ මේ වාහෙට තේරෙන්නෙ නැත්තෙ, මට බබා හම්බ වෙලා කියලා.

"මුකුත් කෙරුවේ නැත්නම් කරුණාකරල ගෙදර යන්න.. මට මෙහේ ලොකු ප්‍රශ්නයක් වෙලා.."

"අනේ.. ප්‍රශ්නයක් නම් මං ඔයාට උදව් කරන්නම් සුදු මහත්තයා.. මට ඒකට ඉඩක් දෙන්න.."

හුදු මහත්තයා.. හුදු මහත්තයා කිය කියා නාහෙන් කියව කියව එන මාධව්ව මට නම් දැන් පෙනුණේ පරණ තරහකාරයෙක් විදියට. ඇයි අප්පා මොන බඩකඩින්කුවක්ද මේ..?

"මාධව්.. මගෙ යකා අවුස්සන්නෙ නැතුව මෙතනින් යන්න.. ඔයාට මේකට උදව් කරන්න බෑ.. මං ඒක බලා ගන්නම්.."

තවත් මෙන නිටියොත්, මාධව් මගෙන් ගුටි කනවා. ඒ තරම් ඔරොප්පුවක් මගේ හිතේ තිබ්බෙ. ඒ හන්දම, ඉස්සරහට ආපු ත්‍රිවිල් එකකට අත දාලා මං ඒකට නැග ගත්තා. ඒ නැගලා බාගයක් දුර එද්දි තමයි මට මතක් වුණේ මගේ

මවුන්ටත් බයික් එක විල්ලන් පාක් එක ගාව කියලා.. කමක් නෑ.. පස්සෙ ගිහින් ගන්නවා.. සමරෙ අයිශා දන්නවනෙ, ඒක මගේ බයිසිකලේ කියලා..

"සුදු මහත්තයා කොහෙද ගියේ..?"

ත්‍රීවිල් එකෙන් බහින්න හම්බවුණේ නෑ. මෙන්න කටක් අක්කරයක් විතර ඇරගෙන රාළහාමි අයිශා මගේ ඉස්සරහ. හනේ අම්මාපල් මෙහෙම හැදියාවක් නැති එකෙක්.. මං මේ දෙකොන පත්තුවෙලා ඉන්නවා.. මු එනවා කිරිබත් උයන්න.

"ගියා මගුලක.."

"ඒ විත්තිය නම් මුණෙන්ම ජේතවා.. ඇයි හත්තිලව්වෙ මුණෙ එක හිනා සාගරයක් නොවු.."

මේකගෙ නම් ඇස්වල හොටුම තමා. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. මං මෙහේ ඇඩිල ඉන්නවා. රාළහාමි අයිශා කියනවා, මං දත් බේත් ඇඩි එකක ඉන්න කතාවක්.

"කෝ බිනු..?"

ඔක්කොම නැලවිලි පැත්තකින් තියලා මට දැනගන්න ඕන උනේ එව්වරයි.

"බිනු මහත්තයා ගෙදර.."

"කාත් එක්කද ආවෙ..?"

"කාත් එක්කද ආවෙ කියලා මගෙන්ද අහන්නෙ..? සංදක්කාරේ.. විපරිත කාලෙට සිද්ධ වෙන දේවල්වල හැටි. බිනු

මහත්තයව අර ගැනු දැරිවිත් එක්ක එව්ලා, කොහෙදෝ මගුලක ගිහින්, දැන් ඒ ගැන මගෙන් අහනවා.. අනේ ඇත්තට සුදු මහත්තයා, ඔයා මං මොකෙක් කියලද හිතන් ඉන්නෙ..?"

රාළහාමි අයිශගෙ කතාවෙන් මට හිටපු තැනත් අමතක උනා.

"මොන ගැනු දැරිවිද..?"

"යකඩෝ.. ඒකත් මගෙන්ද අහන්නෙ..? ඇයි අර දෙමළ හැකිකරේ ගෙන් පළු පැලෙන්න ගුටි කාල, කාමරේ දපල ඉන්න කොට බලන්න ආපු ගැනු දැරිවි.. ඔය ඩිංගට ඒකත් අමතක උනාද..?"

"මොනවා.. අමන්දා.. එයාද බිනුව මෙහාට ගෙනැත් ඇරලුවේ..?"

තත්වේ එන්න එන්නම බරපතල වෙන හැටි මට ඉවෙන් වගේ තේරුණා. පෙනීගෙන යන විදියට නම් කණයට ටොන් ගානක පරිප්පුවක් කැත නැතුව කන්න වෙනවා.

"සුදු මහත්තයත් එක්ක කතා කරල, මේ නහින දෙහින කාලෙදි පිස්සෙක් වෙන්න මට ඕන්නෑ.. මං යනවා.."

වනේ වන හතුරෙකුටවත් ඔරවන්නෙ නැති කාලෙට, මට ඔරව ඔරව රාළහාමි අයිශා ගබඩා කාමරේ පැත්තට ගියා. තවත් මෙතන බලන් ඉඳල තේරුමක් නෑ. මං ගේ ඇතුළට එබුණා.

"සුදු අයිශා.. ඔ.. ඔයා මාව දාලා කොහේද ගියේ..? මං

ඔයාට හැම තැනම හෙව්වනෙ.. හේ.."

මාව දැක්ක ගමන් බිනෝද් අඩාගෙනම මගේ ඇහේ එල්ලුණා.

"මං කොහේවත් ගියේ නෑ බිනු.. මං ඔයාට ඩිංගක් එහායින් වාඩිවෙලානෙ හිටියෙ.. ඔයානෙ මාව දාලා ගිහින් තිබ්බෙ.."

"නෑ.. නෑ.. ඔයා එතන හිටියෙ නෑ.."

බිනෝද් එක්ක තර්ක කරල වැඩක් නෑ කියන්න මං දැනගෙන හිටියා. ඒ තර්ක කිරිල්ලෙන් වෙන්නෙ, බිනෝද්ට වගේම මටත් මල පතින එක.

"ඔයා කාත් එක්කද ආවෙ..?"

"අර අක්කත් එක්ක.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"සු..රං..ග..නා..වි.."

බිනෝද් කටත් ඇද කරල, ලොකු ආයාසයක් අරගෙනයි එහෙම කිව්වෙ. මොනව අමතක වුණත් අමන්දා ගැන මං මුලින්ම කියපු දේ බිනෝද්ට තාමත් මතකයි.

"සු.. දු.. අයියා.. ආයෙ මාව දාලා යන්නෙ නෑ නේද..?"

"නෑ බිනු.. මං කවදාවත් ඔයාට දාලා යන්නෙ නෑ.."

සමහර විට මේ ජීවිතයෙන් ඔයාට කලින් මං සමු ගත්තොත් ඒ දේ වෙයි. එහෙම නැත්නම්, කියටවත් එහෙම දෙයක් වෙන්නෑ.. මේ ආත්මෙ තියෙනකල්ම මං බිනෝද් ලෙ තමයි.. මං මගේ

හිතට කියා ගත්තා..

"සුදු පුතා.."

බිනෝද්ට එතනම ඉන්න දීලා, කාමරේට යන්න ලැස්ති උතා විතරයි ආව්ව් මම්මගෙ කටහඩ ඇහුණා. අමන්දා, බිනුව ගෙනුල්ල ඇරලපු එකට එයක් මොනව හරි කියන්නද මංදා.

"ඇයි ආව්ව් මම්මෙ..?"

කාමරේට යන ගමන නවත්තන්නෙ නැතුවම මං බේරහන් දුන්නා.

"මෙන්න ඔයාගෙ යාලුවෙක් ඇවිත්.."

යාලුවෙක්..? ඒ ගමන කවුද අප්පේ..?

"කණයා.. ගුඩ් මෝනින් මවං.."

කිසිම කැතක් නැතුව, මේ හද්ද හැන්දෑකරේ ගුඩ් මෝනින් කියාගෙන අසංක මං ලහට ආවා.

"මෝනිං.. උඹ මොකද මේ වෙලාවෙ..?"

"ඒක මං උඹෙන් අහන්න ඕන ප්‍රශ්නයක්නෙ කතයා.. කොල්ලො අපි හැමෝටම දැන් දැවෙන ප්‍රශ්නයක් ඇතිවෙලා. හැමෝම නියෝජනය කරමින්, නායකත්වයේ සැබෑ සලකුණු විදහා පාමින්, එඩ්තරව උඹව හම්බවෙන්න මං ආවෙ ඒකයි.."

"හරි.. උඹලගෙ දැවෙන ප්‍රශ්නය මොකක්ද..?"

"ඇයි කතයා.. උඹ අපිට මෙහෙම වද වේදනා දෙන්නෙ..?"

වද හිංසා කරන්නේ..? අපිට කියලා හිතක් පපුවක් නැද්ද..? අපි කොහොමද මේවා තවත් ඉවසන්නේ..?"

"අසංක මේ.. කියන මගුලක් කියපං බං.. මං මේ අලිපත ප්‍රශ්න පත්තරේක පටලැවිල ඉන්නේ.."

බලන් ගියාම මුත් රාළනාමි අයියා වගේ තමයි.. ඒ පාර සද්දයක් බද්දයක් නෑ. හුටා.. මේකා ගියාවන්ද..? මං ඔලුව උස්සල බැලුවා. මොන.. මේ ඉන්නේ.. නන්දිකඩාල් කලපුවෙ හිටවපු හබරල පැලේ වගේ.

"ඇයි උඹ ප්‍රැක්ටිස් එන්නෙ නැත්තේ..? වූනමනටි එකට තව දවස් කීයද කනගා.. අනිත් හැම රිමි එකක්ම කැන නැතුව ප්‍රැක්ටිස් කරනවා. 'රෝයල් වොරියර්ස්' වෙච්ච අපේ රිමි එක ආත භූත වෙලා බලන් ඉන්නවා.."

"මං ආවෙ නැතුවට අවුලක් නෑනේ.. උඹල ප්‍රැක්ටිස් කරපල්ලා.. මගේ අතපයෙන් නෙමෙයිනෙ උඹලා ක්‍රිකට් ගහන්නේ.."

"කනගා.. මවං.. පපුව හැරෙන කතා කියන්නෙපා මවං.. උඹ නැතුව අපි කොහොමද ප්‍රැක්ටිස් කරන්නේ..? කොල්ලොන්ගෙ මෙලෝ උනන්දුවක් නෑ. මං මේ අමාරුවෙන් කියන යථාර්ථේ තේරුම් ගන්න බලපං.. ඇත්තටම උඹට මොනවද වෙලා තියෙන්නේ.. උඹ ඇයි මෙහෙම හෝන්දු මාන්දු වෙලා.."

"මට මුකුත් වෙලා නෑ අසංක.."

"නැත්තේ නෑ කනගා.. අර මි.අයි.සී. ගෙ සහෝදරී උඹ

ඉස්සරහ කළ එලි බැස්සට පස්සෙ උඹ අපෙන් මහ හුඟාක් ඇත් උනා. ඒකයි ඇත්ත.."

"පිස්සු කියවන් නැතුව ඉඳපං.."

"මේවා මගේ අදහස් විතරක් නෙමෙයි. කොල්ලො හැම එකාගෙම.. හුඟාක් වෙලාවට හෙට කොල්ලො ටික මෙහේ එයි. උඹව හම්බවෙන්න.. එතකොට අපි මේ ප්‍රශ්නෙ බේරගමු.. හොඳද මවං.."

"බේරගන්න ඇති ප්‍රශ්නයක් නෑ.."

"එහෙනම් උඹ ඉස්සෙල්ල කිව්වෙ අලිපත ප්‍රශ්න පත්තරේක පැටලැවිල කියලා.."

බලන් ගියහම මුත් තර්ඩි අම්පයාර් කෙනෙක් වගේ. ටී.ඊ. එකෙන් ස්ලෝ මෝෂන් බලල හරි මතකය අලුත් කර ගන්නවා.

"ඒ උඹල එක්ක නෙමෙයි.."

"අපි එක්ක නෙමෙයි කියන්නේ.. එහෙනම් ප්‍රශ්නෙ තියෙන්නෙ මි.අයි.සී. ගෙ නංගිත් එක්ක. එහෙමනේ.."

"මං දන්නෑ බං.."

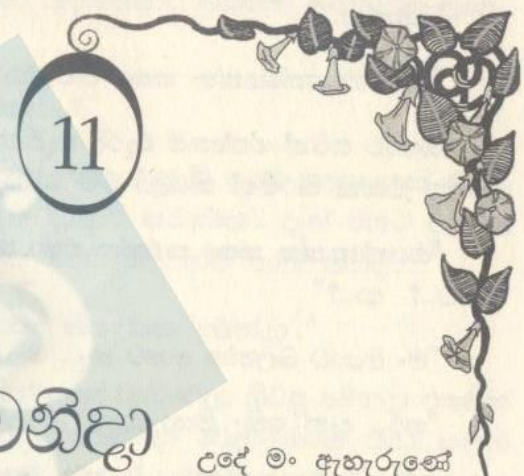
ඇත්තටම තවත් ඒ ගැන කතා කරන්න මගේ හිත ඉඩ දුන්නෙ නෑ. අද දවසෙ වෙච්ච දේවල් වල හැටියට මගේ ඔලුවත්තෙක්ක රිදෙන්න අරන් තිබුණා. හැමදේම පැත්තකින් තියලා මට ඕන උනේ, හොඳ නින්දක් දාන්න. එතකොට මේ ඔලුවෙ තියෙන බර ගතිය ඩිංගක් හරි අඩුවෙයි කියල මට හිතුණා.

"කතයා.. උඹ මාව මේ පෘතුචි තලයේ තට්ට තනියම දාලා ඔය කොහේද යන්නේ..? මං අහපු එක ප්‍රශ්නෙකටවත් උඹ හරි හමන් උත්තරයක් දුන්නෙ නෑ. මං මොනවද බං කොල්ලොන්ට කියන්නේ.? උඹ හිතේ අමරුවෙන් ඉන්නව කියල දැනගත්තොත්, උං විකට් කුරුයි, බැට් කෑලියි උස්සගෙන මෙනෙත්ට ඒවි.."

"ඒ උඹ ගිහින් අනං මනං කිව්වොත්තේ. මං දන්නවා උඹ එහෙම කියන්නෑ කියලා.. කොල්ලොන්ට කියපං මං හෙට ඉඳල ප්‍රැක්ටිස් එනවා කියලා.."

"හු..ර්..රේ..න්.."

මගේ වචනවලින් හිතට ආපු ගතිය වැඩි වෙලාද කොහෙද අසංකයා, කියන්නෙත් නැතුවම හැරිල ගියා. හෝන්දු මාන්දු වෙච්ච හිතත් අරගෙන මං කාමරේට ආවා. හෙට ප්‍රැක්ටිස් එනවා කියල කිව්වට.. හෙටත් අද වගේම වෙයිද කියල කවුද දන්නේ..? අමන්දා අද මගේ ළහටම ඇවිල්ල ගියත්, මට එයාව දකින්නවත් හම්බ වුණේ නෑනේ. හිතේ තියෙන අවුලෙන් බාගයක්ම ඒක හින්ද තමයි කියලා ඇදේ භාන්සි වෙද්දිම මට හිතුණා. අඩු ගානෙ හෙට දවසවත් හොඳ දවසක් උනොත්..?

පිහුටෙහිදා

උදේ මං ඇහැරුණේ මගේ මුණේ සීතලට මොනව හරි දෙයක් ගැවෙනවා වගේ දැනෙද්දි. මහා දිග නින්දකින් පස්සෙ හිතට වගේම ඇහටත් දැනෙන අපහසුකම අඩුවක් නැතුව දැනෙද්දි මං වටපිට බැලුවා. මගේ ඇස් දෙක එකපාරටම දැකපු දේ මට අදහාගන්නත් බැරිවුණා. ඒකයි මං ඇස් පිහිදාලා ආයෙත් හොඳට බැලුවේ. මං මේ දකින්නෙ හීනයක් වන්ද..? එහෙමත් නැත්නම් හැබැවටම මට මෙහෙම ජේනවිද..?

"අ..ම..න්..දා.."

උදේ පාන්දරම පිත්තෙ පිපුණ නැවුම් මලක් වගේ, මගේ ළහිත්ම ඒ සුරංගනාව වාඩිවෙලා හිටියා. ඇත්තටම වචනයක්වත් කියාගන්න බැරි තරමට මං පුදුම වෙලයි හිටියේ. ඇයි හත් දෙයියනේ.. උදේ පාන්දර නැගිටින කොටම ඇස් දෙක ඉස්සරහ අමන්දා ඉන්නව කියන්නේ, හිතාගන්නවත් පුළුවන් දෙයක්ද..?

"අමන්දා.."

"එපා මගෙන්කෙස්ක කතා කරන්න.."

කතාව පටන් ගත්තෙම වැරදි තැනින්. එයා තාමත් ඉන්නෙ මගෙන් එක්ක තරහින් කියලා මට තේරුනා.

"ඔයත්තෙක්ක කතා කරන්න එපා නම්, ඇයි මාව බලන්න ආවෙ..? ආ..?"

"මං ඔයාව බලන්න ආවෙ නෑ.. මං ආවෙ බිනුව බලන්න.."

"හරි.. දැන් ඉතිං ඔයා බිනුව බැලුවද..?"

"නෑ.. එයා නිදි කියල ආව්ව් මම්මා කිව්වා.. ඒ ගමන තමයි මං ඔයා බලන්න ආවෙ.."

"කමක් නෑ.. එහෙම හරි මාව බලන්න ආවනෙ.."

"ඇයි කනිෂ්ක ඊයෙ කෑම කෑවෙ නැත්තෙ..?"

"කවුද ඔයාට කිව්වෙ..?"

"රාළහාමි අයියා.."

ඇත්තමයි.. මේකව නම් කියන්න වටින්නෑ.. ඒ ඩිංගට ඒකත් අමන්දාගෙ කනේ තියලා.. 'කන්නෙ කොහොමද කෙල්ලේ.. හිත අවුල් වෙලා තියෙනකොට...'

"මට බඩගින්නක් තිබ්බෙ නෑ අමන්දා.. ඒකයි.."

"ඔව් ඉතිං.. ආදරේ කරනකොට බඩගිනි දැනෙන්නෑලුනෙ.. ඒක වෙන්නෑකි.."

"ආදරේ කරනකොට..?"

"ඒකත් මගෙන්ද අහන්නෙ..? පුංචි අයට හදපු පාක් එකේ, අලිපත මිනිස්සුනෙ දැන් ආදරේ කරන්නෙ.. දැන් ඒකට විල්ලන් පාක් නෙමෙයි කියන්න ඕන.. එලිගත්ටි පාක් කියලා..."

"ඔයා මේ මොනවද කියන්නෙ අමන්දා.."

මට ඩිංගක් එහායින් ඇඳේ වාඩ්වෙලා හිටපු අමන්දා එකතින් නැගිට්වා. මගේ පපුව මොකක්දෝ වෙලා ගියේ එයා යන්න හදනවා වගේ දැනුණහම. ඒත් ඒ ගමන්ම, කාමරේ මේසෙ ළඟ තිබ්බ පුටුව ඇදල අරගෙන එයා මගේ ඇඳ ඉස්සරහයින් වාඩ් උනා.

"කියන්නෙද..? ඔයා මට කිව්වෙ කොහොමද..? ඒ උනාට ඔයාගෙ හැසිරීම කොහොමද කනිෂ්ක..? මං මගේ ඇස් දෙකෙන්ම දැක්ක හින්දා හොඳයි.. හ්ග්.."

"ඔයා මොනවද දැක්කෙ අමන්දා.."

"දැක්කෙ..? අර කෙල්ලෙක්වත් ළඟින් තියාගෙන, හරි අපුරුවට කියව කියව හිටියෙ. ඒ කෙල්ල ඔයාගෙ අතිනුත් ඇල්ලුවද කොහෙද..? ඇයි කනිෂ්ක ඔය වගේ දේවල් කරන්නෙ..? මං හිතුවට වැඩිය ඔයා කොයි තරම් තරකද..?"

"තව මොනවද ඔයාට කියන්න තියෙන්නෙ..?"

"ඇයි ඒ ටික අහගෙන මාව එළියට ඇදල දාන්නද..?"

"මම කවදාවත් එහෙම කරන්නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"මෙන්න මෙහෙම මගේ ළඟට ගන්නවා.."

අමන්දාට වචනයක්වත් කියන්න දෙන්නැතුව මං එයාව මගේ ළඟට ඇදල ගත්තා. එයා ඒ දේ ඩිංගක්වත් බලාපොරොත්තු උනේ නෑ කියල මට තේරුණේ පුළුන් රොදක් වගේ අමන්දා මගේ දිහාට ඇදිල ආපු හින්දා. එයා ඇදගෙන හිටියෙ හිනි පටි දාලා මහපු ගවුමක්. මං එයාගෙ නිරුවත් අත්ගොබ වලින් හයියෙන් අල්ලා ගත්තා.

"මාව අතාරින්න.."

"බෑ.."

"කනිෂ්ක මාව අතාරින්න.. මං ඔයත්තෙක්ක තරහයි.."

"කමක් නෑ.."

"කිව්වම අහන්නකො.. මං හොඳටම තරහයි.."

"එහෙනම් මාව බලන්න ආවෙ..?"

"තරහයි කියල යන්න.."

"ඒ උනාට මං තරහ නෑනෙ.."

"කමක් නෑ.. මං තරහයිනෙ.."

"අනේ ඉතිං අපි යාලුවෙලු.."

"බෑ.. බෑ.. බෑ.. මං ඇත්තටම තරහයි.. මාව අතාරින්න.. මං ආව්වි මම්මට ඇහෙන්න කෑගහනවා..."

"ඉතිං කෑගහන්න.."

"අනේ කනිෂ්ක.. කිව්වහම අහලා මාව අතාරින්නකො.. මගේ අත් දෙකත් රිදෙනවා.."

"හර්.. මං අතාරින්නම්.. හැබැයි එක පොරොන්දුවක් පිට.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"මගෙත්තක්ක තියෙන ප්‍රශ්නෙ බේරගන්න ඕන.."

"බෑ.. මං ඔයත්තෙක්ක තරහයි.."

"එහෙනම්.. තරහවෙන්න.."

මං අමන්දාව අතාරින ගමන් ඇදෙන් බැස්සා. ඒත් ඒ තත්පරේකට විතරයි. මං ආයෙමත් එයාගෙ ඉන වට්ට අත දාලා මගේ ළඟට ළං කර ගත්තා.

"මෙ.. මේ.. මො.. මොනවද කරන්න හදන්නෙ..?"

අක්බමරු වලින් වැහිල තිබ්බ නලල් තලාව වම් අතින් පාදගෙන මං ඒ උඩ මගේ දෙතොල් තිබ්බා. ජීවිතයෙ ඉස් ඉස්සෙල්ලම වතාවට කෙල්ලෙකුට මේ තරම් ලංවෙලා, කෙල්ලෙක්

ගාවින් එන ගැනුකමේ නිරාමිස ප්‍රීතිය මං හෙමින් සිරුවේ විද ගත්තා. ඒක හරිම අපූරු දෙයක්. දැක්ක පළවෙනි මොහොතෙ ඉඳලම මගේ හිත ගත්තු මේ ලස්සන කෙල්ලට, මේ වගේ ළංවෙලා ආදරෙන් ඉන්න මං හීන නම් කියක් දැක්කද..? ඒත් ඒ හීන මේ තරම් ඉක්මනට හැබූවේවි කියලා මං හිතෙකින්වත් හිතුවේ නෑ.

"අ.. අනේ.."

"ම.. මං ඔයාට ආදරෙයි අමන්දා.. අයි ලව් යූ.. අයි ලව් යූ සෝ මච්.."

මෙව්වර වෙලා, මුණේ පිරිල තිබ්බ අපූරු ගතිය ඇතට පාවෙලා ගිහින්, අමන්දා ලස්සනට හිනාවුණා. ඒක හරියට මල් පොහොට්ටුවක් පිපෙනවා වගේ හරිම සුන්දර හැඟීමක් මගේ හිතට ගෙනාවේ. ජීවිතයේ හැමදාම මේ හිනාව මගේ ළහින් තියෙනව නම්..

"මට.. මට ඔයා නැතුව බෑ කනිෂ්ක.. ඔයා.. ඔයා දන්නවද මං ඔයාට කොයි තරම් ආදරේද කියලා.. ඔයාට තේරෙනව නේද මං ඔයාට කොයි තරම් කැමතිද කියලා.."

"ඔව් කෙල්ලේ.. ඔව්.. ඒත් ඔය හැමදේම හිතේ තියාගෙන තේද මගෙත්තෙක්ක රංචු කරන්න ආවේ..? අඩු ගානෙ මට මුකුත් කියන්නවත් දෙන්නෙ නැතුව.. කියවගෙන කියවගෙන ගියේ..?"

"ඒ ඔක්කොමත් හරි.. මං ඔයාට ආදරේ කරන එකක් හරි.. ඒත් ඔයා හරිම නරකයි කනිෂ්ක.."

දැන් ඉතිං අමන්දා.. මොනව කිව්වත් මේ කනයට අවුලක් කැතක් නෑ.. මං දැන් හොඳටම දන්නවනෙ.. මේ ඇස් ඉස්සරහ සුර දුකිකාවියක් වගේ දිලිසි දිලිසි ඉන්න සුරංගනාව මට මුළු හදවතින්ම ආදරෙයි කියලා.. ඒ ආදරෙන් එක්ක දස මහ යෝධයොන්ගෙ යෝධ ශක්තියටත් වැඩිය ශක්තියකින් ජීවිතේ ඉස්සරහට අරන් යන්න පුළුවන් කියලා..

"ඇයි මං නරක..?"

"ගහ ළඟට ඔයා එනව කියල, මාව රස්කියාදු කරපු එක පැත්තකින් තියලයි මං මේ කතා කරන්නෙ.. ඒත් හරි නම් ඔයා මට ආදරේ කරා නම්, ඔයාට යුතුකමක් තිබුණා ඒකෙන් පස්සෙ හරි මාව හම්බවෙන්න.."

"ඉතිං මං ඔයාව හම්බවෙන්න ආවනෙ.. ඔයානෙ මාව එල්ලගත්තෙ.. මට පල නොකියා පලා බෙදුවේ.."

"ම.. මං ඔ.. ඔයා එල්ල ගත්තා..?"

"ඇයි මතක නැද්ද.. මං මගේ හැම ආඩම්බරකමක්ම පැත්තකින් තියල ඔයාව හම්බවෙන්න ආවේ.. මට කියන්න.. මට කියන්න ඔයා මාව ගණන් ගත්තද..? මං කොයි තරම් හිතේ අමාරුවකින්ද ආපහු හැරිල ආවේ කියලා.. ගේට් එක පහු කරනකල් මං හිතුවේ, ඔයා දැන් කතා කරයි, දැන් කතා කරයි කියලා.. එතනින් එහාට මං හිතුවේ දුවගෙන ඇවිත් මගේ අනේ එල්ලෙයි කියලා.."

"අනේ කනිෂ්ක.. මගේ හිත හොඳටම රිදිලයි තිබුණේ.. මං කාමරේට ගිහින් හොඳටම ඇඩුවා.."

අමන්දාගේ ඇස් දෙක කළු එ වලින් පිරුණා. මහා ලෝකමක් මේ පුංචි කෙල්ල ගැන හිතට දැනෙද්දී, මං අමන්දාව ආයෙමත් තුරුලු කර ගත්තා. මගේ උණුසුමට ලෝකමකින් වගේ එයත් මට තුරුලු උනා.

"ක..නි..ෂ්..ක.."

ටිකක් වෙලා ගිහින් අමන්දා, එයාගේ දිග ඇඟි පිහාටු උස්සල මං දිහා බැලුවා. ඒ උස්සන ඇස්වල තිබිබ ආදරේ මුලු හිනිත්ම විඳ ගන්න ගමන්, මං එයත්තෙක්කම ඇඳෙන් වාඩි උනා.

"ඇ.. ඇයි අමන්දා..?"

"ඔයා ලෙහ හිටපු ගැනු ලෙයා කවුද..?"

මං හිතුවේ ඒ ප්‍රශ්න, කිසිදු අවුලකින් තොරව යට යයි කියලා.. ඒත් ඒක එහෙම උනේ නෑ. නියම ප්‍රශ්නයක් විදියට නියම වෙලාවේදී කැන නැතුව උඩට මතු උනා.

"ඒ.. ඒ.. මං ටිකක් දන්න ගැනු ලෙයෙක්.."

"ටිකක් දන්නව නම් ඔය තරම් හුරුතලේට ඔයාට ලංවෙලා කතා කරේ ඇයි කනිෂ්ක.. අනික බිනෝද්වත් ඔයාට අමතක උනා.."

"මට බිනුව අමතක උනේ නෑ අමන්දා.."

"ඔයා දන්නැති උනාට බිනෝද, විල්ලන් පාක් එකෙන් එළියට ඇවිල්ලයි හිටියෙ. තව සිංගක් එහෙට මෙහෙට උනා

නම්, ඔයාට පොලිසියට තමයි කියන්න වෙන්නෙ බිනු නැති උනා කියලා.. මං එයාට කතා කරනම එයා හිතාවෙලා මගේ ලෙහට ආවා. ඔයා හිටියෙ වෙනම ලෝකෙක හින්දා, මං බිනුව ගෙදර එක්කරගෙන ආවා. දමිතට පණිවිඩෙන් දිගෙන.."

"කරපු උදව්වට අනෙක් වාරයක් සතුකියි.. ඒත් මට හිතෙන විදියට නම්, බිනු පාක් එකෙන් එළියට එන්න ඇත්තෙ ඔයාව දැකපු හින්දා කියලයි.. එහෙම නැතුව, මං එයා ලෙහ ඉන්දෙද්දී බිනු කවදාවත් මාව දාලා යන්නෑ.. අනික හැම වැඩක්ම පැත්තකින් කියල, බිනුගේ උවමනාවටයි මං විල්ලන් පාක් එකට ගියේ.. අඩු ගානෙ මං ග්‍රවුන්ඩ් එකටවත් ගියේ නෑ.."

මගේ කතාවෙන් පස්සෙ අතුරු ප්‍රශ්න කීපයක් හරි අමන්දා අහයි කියල මං බලාපොරොත්තුවෙන් හිටියත්, එයා සම්පූර්ණයෙන්ම නිහඩ වුණා. ඒ මුණෙ තිබිබ, මේ වගේ වෙලාවක තියෙන්න බැරි තරම, කල්පනාකාරී ගතියක්.

"අපරාදෙ.. මට තිබිබ ඔයා ලෙහට ඇවිල්ලා, ඒ ගැනු ලෙයගෙන් අහන්න, කනිෂ්කත් එක්ක තියෙන සම්බන්ධෙ මොකක්ද කියලා.. ඡන්.. මං වැඩ කරල තියෙන්නෙ හරිම මෝඩ විදියට.."

"ඔයාට මාව විශ්වාස නැද්ද අමන්දා..?"

"මට ඔයාව විශ්වාසයි.. ඒත් මට එතන මොකක්දෝ තුහුරු බවක් දැනෙනවා. ඒක මගේ හිතට හරි නෑ.. ඔයා කියන දේ නෙමෙයි එතන උනේ කියල මගේ හිත කියනවා.."

අමන්දාගේ ඉව ගැන මට පුදුමත් හිතුණා. එයා ඔය කිව්ව විදියට වැඩේ සිද්ධ උනා නම්, කණයට ඇටුස් නැති වෙනවා..

එහෙනම් මාධවීන්, වෙලේ කඩේ වත්තේ මාල ගිරවා වගේ හැමදේම ටක්කෙටම කියල දායි.

"දැන් ඉතින් හැමදේම හරිනෙ.. අපි ඔය කතාව නවත්තමු.. ඕකෙන් වෙන්නෙ අපි දෙන්නගෙම හින් රිදෙන එක. ඔයට වඩා කොයි තරම් ලස්සන දේවල් තියෙනවද අපිට කතා කරන්න.."

"ඒ මොනවද කනිෂ්ක.."

හැමදේම එක තත්පරේට අමතක කරල දැමීම වගේ ලස්සනට හිනාවෙලා අමන්දා මගේ දිහා බැලුවා.

"ඔයයි, මමයි ගැන.."

"ඔයාව මට කවදාවත් නැතිවෙන එකක් නෑ නේද කනිෂ්ක.."

"ඇයි අමන්දා එහෙම ඇහුවෙ..?"

"මට බය හිතෙනවා.. ඔයාට හුඟාක් අය කැමතියි.. හුඟාක් අය ඔයාට ආදරේ කරනවා.. අනේ ඇත්තමයි.. එකකොට නම් මට හරිම ඉරිසියයි.."

"හුඟාක් අය මට ආදරේ කරත් මං ආදරේ කරන්නෙ ඔයාටනෙ කෙල්ලෙ.."

"මට තියෙන එකම සැනසීම ඔයා විතරයි කනිෂ්ක.. ක.. කවදාවත් මාව අමතක කරන්නෙපා.. මට ඔයා නැතුව බෑ.."

කොල්ලෙක් ඉස්සරහ, කෙල්ලෙක් මේ වගේ කතා කරද්දි, ඒ කොල්ලගෙ පපුවට දැනෙන හැඟීම් ගැන, කියන්න දන්නෙ ඒ

වගේ අවස්ථාවකට මුණ දීපු කොල්ලො විතරයි. මුලු හිතම ආදරෙන් වල්මත් වෙද්දි, මුලු ලෝකෙම උනත් පෙරලන්න පුළුවන් විදියෙ ලොකු ශක්තියක් මුලු හිත පුරාම පිරෙනවා. ඒකත් එක්කම හිතට දැනෙන ආදරණීය හැඟීම් විස්තර කරන්න වචන දහස් ගානක් තිබ්බත් මදි.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

අමන්දාගෙ ආදරෙන් එක්ක පටන් ගත්තු දවස ගෙවිල ගියේ පුදුම ජව සම්පන්නකමකින්. කෙල්ලෙක්ගෙ ආදරෙන් එක්ක, ඒ ආදරේ තමන්ටමයි කියල දැනුණහම, ඒ කෙල්ල තමන්ගෙ කියල හිතට ආවහම, කොල්ලෙකුට දැනෙන හැඟීම මේ කණයගෙ භාෂාවෙන් කියනව නම් 'බුදු ලිටි' එකක්. මටත් ඒ බුදු ලිටි එක අඩුවක් නැතුව දැනුණා.

"කිරි බුදු සන්නේ.. මේන් මේකා එනවා.."

"අනේ උඹ කොහෙද අපුවිවේ ගියේ..?"

"වනගත උනාද..? ආදරේ නාමයෙන්.. ප්‍රේමයේ සෝකයෙන්.."

"දවසේ ලිටි එක.. ආවා.. දැන් අඩුලක් නෑ.."

හවස ග්‍රවුන්ඩ් එකට ගියහම කොල්ලො ටික රටේ නැති ඒවා කියල මාව උණුසුම් විදියට පිළිගත්තා. ටිකක් හරි අස්සට කතාවක් කිව්වේ අසංක විතරයි. ඒ බඩේ අමාරුවක් ගැන. උඹ ඉතින් මතක් වෙන්නෙම වොයිලට් කතානෙ.

"කණයා.. බැට් එක උස්සන් එනවා දැකලා, මගේ බඩ රිදෙනවා මවංලා.. ඔහ්.. බඩ බුරුල් උනාද කොහෙද..?"

"මු මේ බයවෙලා.. පළවෙනි ඕවරේ දාන්න වෙයි කියලා වැඩේ අමාරුම නම් ඔය අකුලකට වත් රිංගපත් මෙනන කැන කරන්නෙ නැතුව.."

"අඩෝ වාමරයා.. කැන කතා කියන්නෙපා.. මං උඹේ කැල්ලක් කනවා.. හොඳට විකලා.. එතකොට නම් මගේ බඩ රිදෙයි.. ඒත් මං හරක් මස් කන්න.. ඒක හින්ද උඹ බේරුනා කියල හිතාගනි.. නැත්තං මං උඹට කරන දේ උඹවත් දන්න.. උඹේ පෙර පිනකට මට කේන්ති ආවෙ නෑ කියලා හිතාගනි.. අද මේ අපේ කණයා, සම්ප්‍රාප්ත වෙලා තියෙන අති උත්කර්ෂවත් අවස්ථාවෙ, මට උඹ වගේ ඔටුවෙක්ගෙ කතා අහන්න ඕන නෑ.. තේරුණාද..?"

"කතා අහන්න ඕන්නෑ..? උඹ දන්නවද කතයා.. පඤ්ඤා දවසක මු දමාගත්තු මුට්ටියෙ සයිස් එක.."

විත්තක, වීර මද්දුම බණ්ඩාර වගේ මගේ ඉස්සරහට ආවා. අසංකයාගෙ මුණ, ගහේදිම ඉදිලා බිමට වැටිව්ව ලාවලු ගෙඩිය වගේ උනා.

"අඩෝ විත්තකයා.. උඹ ඇයි, වාමරයට පාන අල්ලන්න යන්නෙ, මගේ වලිය තිබ්බෙ වාමරයා එක්කනෙ.. උඹට කිසිම මනුස්සකමක් නෑ වගේ, ඇයි මගේ බඩමාලු කන්න එන්නෙ..? අඩෝ.. අන්තිම කැතයි හරිද..?"

"මාත් හරක් මස් කන්නෑ බං.."

විත්තක හයියෙන්ම කියද්දි කොල්ලො හැමෝම හිනා උනා.

"අහපංකො කතයා.. අපේ අසංකයාගෙ ෆෝන් එකට මිස් කෝල්ස් දෙකක් ඇවිල්ලා.. පෙරේදා රැ.. ඒත් මු ඒක දැකල තියෙන්නෙ ඊයෙ හවස.. මුගේ පෙනීම ඒ තරම් සුන්දරයි කියල විතරක් මතක තියාගනි.. පස්සෙ මේකා වීරයා වගේ, ග්‍රවුන්ඩ් එකට ආපු වෙලාවෙ, කොල්ලො හැමෝමම කිව්වා මිස් කෝල් දෙකේ කතාව.. බලපල්ලා උඹලට කෙල්ලොන්ගෙන් මිස් කෝල් එනවද, අඩුගානෙ තමන්ගෙ කෙල්ලගෙන්වත්.. ඒත් බලපල්ලා.. මට අදුන්නැති කෙල්ලොන්ගෙනුත් මිස් කෝල් එනවා.. මං මොන තරම් වැදගත් පොරක්ද කියලා.. මු මෙනන පැය බාගයක් විතර දර්ශනේ දැම්මා.."

"කතයා.. මවං මු මේ අමු කෙප්ප දෙසා බාන්නෙ.. උඹ ඕවා තුන් සිතේ කොතනකටවත් ගන්නෙපා මගෙ දෙයියො.. මේ තනිකරම මඩක්.. මුං හදන්නෙ මාව සෝදා පාලුවකට ලක් කරන්න.."

අසංක ඒ පාර බැහැපත් වෙනවා. ජෙන දර්ශනේ හැටියට නම්, මු ඉහගෙන නාල වගේ.

"පස්සෙ මවං.. මු ඩිංගක් එහාට ගිහිල්ලා, ඒ මිස් කෝල් ආපු නම්බරේට මහා ආඩම්බරෙන් ගත්තා.. කෝල් එකක්.. බලන්න එපායෑ ඒ වෙලාවෙ මුගේ තිබ්බ දර්ශනේ.."

"ඉතිං.."

අසංකයා මොකක් හරි කුණු බාල්දියක් කැන නැතුව පෙරලගෙන ඇති කියල ඉවෙන් වගේ තේරෙද්දි මං වාමර දිහා බැලුවා. උඹටත් ඉතිං මඩ ගැහීමේ කලාව ගැන උගන්වන්න දෙයක් නෑනෙ.

"උඹට කියන්න කතයා.. ඒ වෙලාවෙම මගේ ලෝන් එක රින්නේ වෙන්න ගත්තා.. ලෝන් එක අරගෙන බැලුවහම, අසංක ගෙන් කෝල් එක.. මුගේ මතකයෙ තරම් කියන්නෙ උඹට මගේ නම්බරේවත් මතක නෑ.. මං පෙරේදා මුට ගත්තු කෝල් එකට උඹ දැන් තමයි ට්‍රයි කරන්නෙ.. මං කරපු වැඩේ ලෝන් එක ආන්සර් කරන්න ඉන්දිකයට දුන්නා.. උගේ කටහඬ කොහොමත් ගොරෝසුයිනෙ.."

කොල්ලො ටික කතන්දරේ දන්නව උනත්, මේක ඉස්සෙල්ලම අහන කතාවක් වගේ අහගෙන හිටියා.

"ඉන්දිකයා මේ පැත්තෙ ඉඳන් හෙලෝ කිව්වහම, අසංකයා අහනවා ඔය කවුද කියලා.. එතන ඉඳලා කතයා, උඹ කියන්නෙ මං මගේ ජීවිතේට අහල නැති වචන වලිනුයි, කුණු හබ්බ වලිනුයි ඉන්දිකයා අසංකයට බැන්නා. උඹේ දැනගැනීම පිණිස මං ටිකක් සංස්කරණය කරල කියන්නම්.. 'අඩෝ.. උඹ මගේ ගැනිට අදත් කතා කරන්න නේද හැදුවේ.. උඹ දවස් ගානක්ම මගේ ගැනි පස්සෙන් ඇවිත් තියෙනවා.. පරයා.. මං තොගේ කැල්ලක් කනවා.. ආයෙ ලෝන් කරොත්.. මං තොගේ ඇස් දෙක උගුල්ලනවා ආයෙ ගැනියෙක් දිහා නොබලන්න.. කියලා.. අමු තිත්ත කුණු හම්බ මව්.. පස්සෙ අහන් ඉන්න බැරි කැත කමට අසංකයා ලෝන් එක මිඞ් කරලා දාලා ගඩා ගෙඩි කාපු කලවැද්දා වගේ අපි ගාවට ආවා.."

"ඔව් කතයා.. මුගේ ඒ වෙලාවෙ මුණ බලන්නයි තිබුණේ.. අනේ කුණු සංසාරේ.. ටවුමෙ කුණු කාණුවෙ ලැගපු හොරිකඩ බල්ලා වගේ.. ඒතරම් ප්‍රණීතයි.. අවුල මොකද ඇහුවහම මු කියනවා.. කතා කළාට කෙල්ල ගෙදර හිටියෙ නැල්ලු.. කෙල්ලගෙ

අම්මලු කතා කරේ.. මං ඒ පාර ඇහුවා.. කෙල්ලගෙ අම්මද අර කුණුහබ්බෙන් බැන්නෙ කියලා.."

කොල්ලො හැම එකාම හුකු හුකු ගගා හිනාවෙනවා. වාමරයා හිනාවෙන්නෙ හු තිය තියා.. අසංකගෙ මුණ දුරියන් ගෙඩියක් ඔතපු පත්තර කැල්ලක් වගෙයි.. පව් අප්පා.. බලන් ගියාම අසංක කන්නෙන් එසේ මෙසේ අල ගෝවා නෙවෙයි.. තනිකරම රාබු.. අර ගද ගහන රාබු..

"හප්පට සිර.."

"මේ මොකද බං මේ..?"

"ලොක්කා.. වැඩේ වනගහයි වගේ.."

එකපාරටම කොල්ලො හැම එකාගෙම මීටර් මාරු වුණේ මොකද කියල මං බැලුවා. මෙන්න බොලේ පොලිස් ජීප් එක ග්‍රවුන්ඩ් එක මැද්දට කඩාගෙන එනවා.

"ඔ. අයි. සී කාරයා නේද..?"

"කතයා.. උඹේ මස්සිනා..?"

"යකඩෝ.. කෙල්ලත් ජීප් එක ඇතුළෙ.."

මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරි උනා. මුලින්ම කාවින්ද දැක්කහම මගේ හිත ගැස්සුනත්, මං හිතුවෙ ආයෙමත් අර එදා වගේ බෝල් කරන්නවත් එනවද කියලා.. ඒත් ජීප් එකේ ඉස්සරහ අමන්දා ඉන්නව දැක්කහම මගේ හිත අවුල් වෙලා ගියා.. කෙල්ල බාල්දියක්වත් පෙරලගෙනද මංදා.. ආදරේ තාම පටන්

අරගෙනත් පැය ගානයි. මොන විනාසයක්ද ඒ සිංහට මේ සිද්ධ වෙලා තියෙන්නෙ.

"කනිෂ්ක මල්ලි..?"

ජීප් එක නැවතුනෙත්, කාවින්ද අයියා එළියට බැස්සෙත් එක තත්පරයෙදිම වගේ. ජීප් එක ඇතුලෙ හිටියෙත් අමන්දා විතරයි. කාවින්ද ඉස්සරහ අමන්දා දිහා බලන්නත් බෑ. මේ මනුෂ්‍යයා මගේ දිහා කන්න වගේ බලන් ඉන්නවා.

"අයියා සෙල්ලම් කරන්නද ආවෙ..?"

කාවින්ද සිවිල් පිට හිටපු හින්ද මට ඒ ප්‍රශ්නෙ අහන්න පුළුවන් උනා. හොර ඇහින් බලනකොට අමන්දාත් මං දිහා බලන් ඉන්න විත්තිය මං දැක්කා. කොල්ලො ටික නම් කොහොමත් ගල්බිත වෙලා හිටියෙ.

"නෑ.. නෑ.. ඒකට මං වෙන වෙලාවක එන්නම්.. ඔක්කොටම කලින් මට කියනවද මල්ලි අද උදේ හිටියෙ කොහෙද කියලා.."

හුස්ම ගන්නත් අමතක වෙලා යද්දි, මං අමන්දා දිහා බැලුවා. එයත් එකපාරටම ගැස්සිලා මං දිහා බැලුවා. ඒ කියන්නෙ මේ ප්‍රශ්නෙ අහන බව කෙල්ල දන්නෑ කියනෙකනෙ.

"ම.. මමද..?"

"ඔව්.. ඔයා තමයි.."

"මං හිටියෙ ගෙදරනෙ..?"

"උදේ හතත්, අටහමාරත් අතර..?"

කාවින්ද මගේ මුණ මැදටම එබුණා. ඒ ඇස්වල තිබ්බ විමසිලිමත් බවට මාව සීතල වෙලා ගියා. දෙයියනේ හරියටම ඔය පැය එකහමාර ඇතුලෙනෙ අමන්දා අපේ ගෙදර හිටියෙ.. මේ මනුෂ්‍යයා කොහොමද ඒක හරියටම දැන ගත්තෙ. තොල් පෙති උඩට දබරැහිල්ල තියලා, කාවින්දට කිසිම දෙයක් කියන්නෙපා කියන සංඥාව අමන්දා මට දුන්නා. එහෙම නම් මේ ප්‍රශ්නෙ මොන බෝංචි කොටුවකින් ආපු බෝංචි කරලක්ද දෙයියනේ..

"ඒ වෙලාවෙන් ගෙදර තමයි.."

"ඔයා මට ඔය ඇත්ත නේද කියන්නෙ..?"

"ඔව් අයියෙ.. අද උදේ වරුවෙම මං හිටියෙ ගෙදර තමයි.. මට ඔයාට බොරුවක් කියන්න උවමනාවක් නෑ.. ඇයි අයියෙ මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

"ප්‍රශ්නෙ මොකක්ද කියල මං කියන්නම්.. ඔය කියන වෙලාවෙ ඔයා ගෙදර හිටියා කියලා ඔයාට ඔප්පු කරන්න පුළුවන්ද..?"

මොකක්ද යකෝ ඒ අසමජ්ජාති ප්‍රශ්නෙ..? මං මගෙන්ම අහගන්නා... දෙකොන පත්තු වෙන කතන්දරනෙ මේ මනුෂ්‍යයා අහන්නෙ.

"ඔප්පු කරන්න කියන්නෙ.. අපේ ගෙදර අය හැමෝම දන්නවා මං ගෙදර හිටියා කියලා.."

"එහෙම බෑ.. මට ඕන වෙන කෙනෙක්ගෙ සාක්ෂියක්.. ඔයා ගෙදර හිටියා කියලා.."

මේවට තමයි කියන්නේ 'අනාගතේ අපේ අතේ අපි ඔක්කොම නාමු පුනේ..' කියලා.. මං කොහෙන්ද අප්පා සාක්ෂියක් හොයන්නේ.. තියෙන එකම එක සාක්ෂිය මේ තියෙන්නේ ඇස් ඉස්සරහ දිස්නේ ගහහා. මං අමන්දා දිහා බැලුවහම එයා හිනාවෙලා බිම බලාගත්තා. 'ඔය කියන පැය එකහමාර මං හිටියේ ඔයත්තෙක්කනේ බබා.. දැන් මට සිද්ධ වෙන්නේ ඒක ඔයාගෙ අයියත් එක්ක කියන්නද..?'

"අපේ ගෙදර සාමාන්‍යයෙන් පිට අය ඉන්නෑ අයියෙ.. අපේම කෙනෙක් ඇරෙන්න.."

මං ඒ ටික කිව්වෙන් අමන්දා දිහා බලාගෙන. රෝස පාට කම්මුල් දෙක රතු පාට වෙනවත් මං බලාගෙන.. කෙල්ලට ලැජ්ජා හිතුණා වගේ කියල මට තේරුණා.

"මොකක්ද ප්‍රශ්න කාවින්ද අයියෙ..?"

අමන්දාගෙ අයියා මගේ උත්තරෙන් පස්සෙ සයිල්න්ස් උණු හින්ද මං ඇහුවා. කොල්ලො කට්ටියක් වචනයක්වත් කතා කරේ නෑ.. අඩු ගානෙ බකමුණො වගේ හුම් ගාපිය.. ඒකවත් නෑ..

"ප්‍රශ්න නම් ටිකක් බරපතලයි.. අද උදේ බාලවන්දුන්ටයි, මිනිහගෙ මල්ලිටයි, තව බාලවන්දුන්ගෙ යාලුවො පස් දෙනෙකුටයි කවුරු හරි හොඳටම ගහල තියෙනවා.. කට්ටියම දැන් ඉස්පිරිකාලෙ.. බාලවන්දුන්ට තමයි වැඩියක්ම අමාරු.."

කාවින්දගෙ කට්ටි පිටවෙව්ව දේවල් මට අදහගන්නත් බැරි උනා. ඒ පාර මොන අවමගුලක්ද මේ වෙලා තියෙන්නේ..

කවුද අප්පොට්ටියේ උංට දෙන පාර තිල් වෙන්න දීලා තියෙන්නේ?

"අයියා හිතන්නේ මං ඒ දේ කරා කියලද..?"

"නෑ.. මං සැකේට ඇහුවේ.. ඔයාට කරපු දේට රිටර්න් එකවත් ඔයා දුන්නද කියලා.. එහෙම නෑ..නේ..?"

"ඇත්තමයි.. මං උංට ගැහුව නම් මං ගැහුවා කියනවා.. ඒත් ඒක එහෙම නෑ.. ඒත් මං කරන්න හිටියා.. ඒ දේ මට කලින් කවුරු හරි කරා නම් මං ඒ මනුස්සයට ස්තුති කරනවා.."

"මනුස්සයෙක් නෙමෙයි.. මනුස්සයො කීප දෙනෙක් එකතු වෙලයි වැඩේ දීලා තියෙන්නේ. වෙලාව කියන්නේ කාවවත් අඳුනගන්න බැරිවෙලා තියෙනවා.. අර වෙසක් දවස්වලට පොඩි ළමයි දාන ඔලුබක්කො තමයි, ඒ ගහන්න ආපු අය දාගෙන ඉඳල තියෙන්නේ.."

ඒක නම් කියලවත් කරගන්න බැරි වැඩක්.. මොනව උනත් ඒ වැඩේ ඇදක් කුදක් නැතුව අත්තිම දගමට කරපු එක නම්, සිරාම තමයි.. ඒත් කවුද ඒ දේ කරේ.. මට තිබ්බ ලොකු ප්‍රශ්න ඒකයි..

"කනිෂ්කත් මේ වැඩේට සම්බන්ධ නැත්නම්.. ඔය අතින් මල්ලිලාත් මේකට සම්බන්ධ නැතුව ඇතිනේ.."

එහෙම කියල කාවින්ද, අපේ කොල්ලො ටික දිහා එක සීරුවට බලාගෙන ගියා. කිව්වත් වගේ මට ඒ ගැන කල්පනා උනේම නෑනේ. මුං ටිකවත් එකතු වෙලා ගේම දුන්නවත්ද..? ඒත් මේ කතයා නැතුව..?

"පි.. පිස්සුද අයියෙ.. අපි ඔය ගැන කිසි දෙයක් දන්නෑ.."

"ඔ.. ඔව්.. ඔව්.. අපි කිසි දෙයක් දන්නෑ.. හැබැයි වෙලා තියෙන වැඩේ නම් මරු කියලා හිතෙනවා.."

"බාලවන්දුන්ව ඉන්දියාවටම ගෙනියන්න ගැහුව නම් තමයි හරි.."

"මොනව උනත් වැඩේ ලස්සනයි.."

කාවින්ද ඉස්සරහ කොල්ලො එක එක ඒවා කියන්න ගත්තා. මිනිහට කේන්ති යයිද දන්නෙත් නෑ මේ කියවිල්ලත් එක්ක.

"මොනව උනත් මං මේ ගැන හොයනවා.. මොකද ඡෙට්ටියාර් මුදලාලිගෙ කඩේටත් ගල්ගහල අලාහහානි කරල.. ඉස්සරහ වීදුරු ටික බාගයක් විතර කැඩ්ලා.."

ඒක නම් මට අලුත්ම ප්‍රවෘත්තියක් උනා.. බාලවන්දුන්ලත් එක්ක මදිවට ඒ පාර ඡෙට්ටියාර් ගෙනුත් ගේම ඉල්ලල තියෙන්නෙ කවුද..? කවුරු උනත් ඒකා රියල් බ්ලට් එකක්.

"එහෙනම්.. මං යනවා මල්ලිලා.. ඔයාල මේකට සම්බන්ධ නම්, පරිස්සම් වෙලා ඉන්න.. මොනව උනත් කරපු එකා නම් කැත නැතුව වැඩේ කරල තියෙනවා.. උං කොහොමත් ඔලුවෙන්නෙ හිටියෙ.. මං යනවා කනිෂ්ක.."

කාවින්ද ජීප් එකට නගින්න යද්දි, අමන්දා මට ඇහිලි පහත් එක්ක අල්ල පෙන්නලා, ගහ පැත්තට ඇහිල්ල දික් කරා. ඔය තියෙන්නෙ කෑවයි.. උදේ හමුවීම වගේම හවසන් හමුවීම ප්‍රීතියට කාරණයක් කෙල්ලේ.

"ජේන විදියට නම් කෙල්ල, අයියවත් කරකවල ගනියි වගේ.. දැක්කෙ නැද්ද යනකොට දීපු සිග්නල් එක.."

"කමක් නෑ බං.. ඒ ගැන සද්භාවයෙන් හා පරම පිවිතුරු සිතින් හිතපල්ලා.. හරියන්නෙ අපේ කණයටනෙ.."

"ඒ උනාට මට හෙම්බා හැදෙන්න වගේ මවං.. ඒකා මස්සිනා උනාට ඩිංග ඇත්නම් පොලිස් පාවිනෙ දාන්නෙ.."

"එහෙම කියන්නෙපා බං.. හරි නම් ඒකා අපිව කුඩුවට දාලයි පස්ස බලන්න ඕන.. කනගා හින්ද තමයි ඕ.අයි.සී. කාරයා අපි දිහාත් ඡෙප් එකේ බලන්නෙ.. නැත්නම් බලපල්ලා අපිට වෙන දේ.. එදා උං කණයට ගහල පැය කීයද ගියේ.. බහුතරයක් පොලිස් කුඩුවෙ.. ඡෙට්ටියාර්ගෙ බල්ලේ තමයි බාලවන්දුන්ට ඇප දුන්නෙත්. නැත්තං උං අදටත් කුඩුවෙ.."

විත්තකගෙ කතාවෙන් මෙව්වර වෙලා අඩමානෙට තිබ්බ දෙයක් මගේ හිතට ස්තීර උනා. ආයෙ බලන්න දෙයක් නෑ.. ගේම දුන්නෙ මගේ කොල්ලො සෙට් එක.. කාවින්දටත් සැක හිතිල තිබ්බෙ ඒකයි. බලන් ගියාම මුං තමයි දවසකටවත් මිනිස්සු..

"උඹල ඇයි මට කියන්නැතුව මෙව්වර ලොකු වැඩක් කරේ.. හදිසියෙන් උඹල කරදරේක හෙම වැටුණ නම්..? අඩු ගානෙ උඹල එකෙක් හරි උං අදුන ගත්ත නම්..?"

මගේ ප්‍රශ්නෙට කොල්ලො එකෙක්වත් උත්තර දුන්නෙ නෑ. උං මුණෙන් මුණ බලල බිම බලා ගත්තා.

"ඒත් කමක් නෑ කනගා.. අපි මේ හැමදේම කරේ උඹ

වෙනුවෙන්.. උඹට උං අත ඉස්සුවා කියපු දවසේ ඉඳල අපිට හරියටක තිත්දක් ගියේ නෑ.. ගේම ඉවර කරන කල්.."

"ඒ උනාට මේකෙන් උඹලට ප්‍රශ්නයක් ආවොත්..?"

"ඒත් ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ප්‍රශ්න එකක් නෙමේ.. ලක්ෂයක් ආවත් කමක් නෑ.. උඹට කරපු දේට අපි ජපනා වගේ නියම ගේමක් දුන්නා.. කිසිදු සාක්ෂියක් නෑ.."

"ෂෙට්ටියාර් එලියට ආවේ නැත්තේ උගේ වෙලාවට.. වැරදිලාවත් උං එලියට ආව නම්, බාලවන්දුන්ගේ ඇඳට එහා පැත්තේ ඉන්න වෙන්තේ උං තමයි.. වැඩේ කියන්නේ, ඕ. අයි. සී. කාරයා බලන් හිටිය වගේ ප්‍රශ්න අහපු එකතේ.."

"මොනව උනත් අවුලක් නෑ. උංගේ ගේමට අපි ලෝබ නැතුව රිටර්න් එක දුන්නතේ.. දැන් ඉතුරු ගේම ගැන බලමු.."

මෙව්වර වෙලා සද්ද බද්ද නැතුව හැමදේම අහගෙන හිටපු වාමරගේ කතාවෙන් හැමෝම උං දිහා බැලුවා. මොනව උනත් උං කිව්ව වගේම ගේම අරගෙන ගිහිල්ලා තියෙනවා. මං කොයි තරම් උං එපා කිව්වත්, උං නවත්තන්න හැදුවත්, උං උගේ හිතේ තිබ්බ දේ කරා. ඇත්තටම මට වාමරයා ගැන මාර හක්තියක් දැනුණා..

"ඒ.. ඒ මොකක්ද බං ඒ..?"

"තියෙන ලොකුම ගේම දුන්නට පස්සේ තව මොන ගේමද වාමරයා..?"

"ඇයි බං අපේ ධුනමන්ටි එක.. දැන් නම් ඉතිං ගේමක්

ඇත්තේම නෑ වගේ තමයි.. බාලවන්දුන්ගේ අයිත් කරාහම.."

"උං හිටිය කියල අපිට අවුලක් නෑ බං.. අපි පරිස්සම් වෙන්න ඕන ඕපාස්ලගේ ටිම් එකක් එක්ක සෙල්ලම් කරන කොට.."

කොල්ලොන්ගේ කතාව ආයෙමත් ක්‍රිකට් ධුනමන්ටි එක පැත්තට පාවේද්දි මගේ ඔලුවේ තිබ්බේ තව ටිකකින් අමන්දාව හම්බවෙන එක ගැන. එතකොට එයාටයි මටයි මේ අවුල ගැනත් කතා කරන්න පුළුවන්තේ.

"කතයා.. උඹ කොහෙද ඔය යන්නේ..? අද මේ සෙල්ලම් කරා ඇතිද..?"

හින් සිරුවේම ගහ පැත්තට පල්ලම් බහිනකොට ඉන්දික කැගහුවා. මුගේ කටත් අපේ රාළහාමි අයියගේ ගාන්ටාරේ පරාදයි. මුලු හත්මුතු කෝරළේටම ඇහෙනවා.

"නොද්දකිං විතරක් මුගේ කටේ සවුදම.. උං ඔය යන්නේ මොකටද කියලවත් උඹ දන්නේ නැද්ද..?"

"ඇත්ත වශයෙන්ම මං දන්නෑ.. කරුණාකරල ඒ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය පිළිබඳව මාව දැනුවත් කරපං.. මං සමාජ කතිකාවක් හදන්නම්.."

"උඹේ කතිකාවක උඹ දෙකට නැමිල බලාගනිං.. උං යනවා උගේ අකලංක ආදරේ හොයාගෙන.. උං කරදර නොකර මෙන්න මෙහෙ වරෙල්ලා සෙල්ලම් කරන්න.."

කොල්ලො ටික රටේ නැති ඒවා කියද්දි මං වැලි පාර දිගේ

ගහ අයින්ට ආවා. ඒ එක්කම තමයි මං දැක්කෙ ඇත ඉඳලම දුවගෙන එන අමන්දාව.

"හේ.. හේ.. කනිෂ්ක"

"ඇ.. ඇයි අමන්දා.. මේ කලබලෙන්.."

මං ඒ සුදු අත් දෙකෙන්ම අල්ල ගත්තා. දුවල වැඩි වෙලාද කොහෙද එයාගෙ පපුව තාමත් හයියෙන් ගැහෙනවා. මුණ මැදට පුංචි පුංචි දාඩිය බිංදු මහ හුභාක් දාලා.

"නෑ.. කලබලයක් නෑ.. මං අයියට කියල මගින් බැහැ ගත්තා. ඇළුම් වගයක් ගන්න තියෙනව කියලා.. එයා හරියටම තව පැයකින් එතෙත්ට එනවා කිව්වා.."

"ඉතිං.."

"ඉතිං ඔයා කියන්නකො.."

"ඔයා ළඟ ඉන්නකොට කියන්න මුකත් හිතට එන්නෑ අමන්දා.. හිත සම්පූර්ණයෙන්ම ඔයාගෙන් පිරිලයි තියෙන්නෙ.."

"ඒක නෙමේ, අයියා ඔයාගෙන් ප්‍රශ්න කරද්දි ඔයා බයවුණා නේද..? මං දැක්කා. ඔයාගෙ මුණ වෙනස්වෙනවා.."

"බයවුණේ නම් නෑ.. ඒත් මට හිතාගන්න බැරි වුණේ, මං ඔයත්තෙක්ක හිටපු වෙලාව ගැනම, මෙයා මේ අහන්නෙ ඇයිද කියලා.."

"මට නම් හිතා කනිෂ්ක.. අයියා ළඟම සාකච්ඡා ඇස්

පනාපිට පේන්න තියෙද්දි ඒ ගැන අහනකොට, මට ආපු හිතාව මං නවත්ත ගත්තේත් හරිම අමාරුවෙන්.."

හති දැමිල්ල පැත්තක තියලා.. අමන්දා හිතාවෙන්න ගත්තා.. ගහ දිගේ හමාගෙන ආපු හුළඟට තිදහසේ පාවෙලා යන එයාගෙ කෙස් කැරලි හින්දා ඒ රවුම් මුණට අමුතූම හුරතලයක් ගෙනැල්ලා තිබුණා.

"ඔයා දන්නවද...?"

"මොකක්ද අමන්දා..?"

"අර දෙමළ ළමයින්ට ගැහුවෙ, ඔයාලා කියල අයියා දන්නවා.."

"ත්.. නෑත්.."

"නෑ නෙමේ ළමයො.. ඔව්.. මගෙන් එක්ක යද්දි කියනවා, නියම බුලටි කොල්ලො ටිකක්ලෑ.. අර ඉන්න උස සුදු කොල්ලා වෙනුවෙන් උං මැරෙන්න උනත් ඒවිලෑ.."

"දැන් කවුද උස සුදු කොල්ලා..?"

"ඇයි අනේ.. ඒ මගේ කනිෂ්ක ගැනනෙ අයියා කිව්වෙ..?"

"මි.. ඒකත් එහෙමද..? ඉතිං ඊට පස්සෙ.."

"මං බහිනකල්ම ඔයාල ගැන තමයි අයියා කියෙව්වෙ.. ඔයා නියම ඩීසන්ට් බෝයි කෙනෙක් කියල කිව්වා.. අනේ ඇත්තමයි.. ඒ වෙලාවෙ මගේ හිතට ආපු සංතෝසෙ ගැන

කියන්න මට වචන නෑ.. ඒත්.. ඒත්..?

"ඇ.. ඇයි අමන්දා.."

"තව දුක හිතෙන දෙයක් තියෙනවා.."

අමන්දා ඒ වචන වික කියපු තාලෙට මගේ පපුවේ හතර පස් පොලක්ම හිරවෙලා ගියා. දෙයියනේ එයාට මෙහේ දාලා යන්න වෙනවා කියනෙකද මේ කියන්න යන්නෙ..? මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරි උනා.

"ඔයාලගෙ 'සික්ස් සයිඩ් ටුනමන්ට්' එක කැන්සල් වේච් වගේ කියලා අයියා මගෙන් එක්ක කිව්වා.."

"ඇ.. ඇයි අමන්දා ඒ..?"

"තියෙන ප්‍රශ්නත් එක්ක බැලුවහම, ටුනමන්ට් එක දවසට මොනවයින් මොනව වෙයිද කියල කවුද දන්නෙ.. පොලිසිය හැම තැනම දාල හිටියත් පුංචි හිස් තැනක් ඇති කලබලයක් ඇතිවෙන්න.. කියල අයියා කියනවා.."

අමන්දාගෙ වචන වලින් මගේ හිතට මහ මොකක්දෝ දෙයක් වෙලා ගියා. කොටින්ම කියනව නම් හිත සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් වෙලා ගියා. හරියට කියනව නම් කුණු උනා. මොන අලුගුත්තේරු වැඩක්ද මේ වෙන්න යන්නෙ.

"කලබල ඇතිවෙන්නෙ නෑ.. ගිය පාරත් එහෙමයි.. මීටත් වැඩිය ලොකු උණුසුමක් තිබුණා. ඒත් නියපොත්තක් තරම්වත් හිරිමක් කාටවත් වෙලා තිබ්බෙ නෑ. ඒ කතාබහ ඔයාලගෙ අයියා දන්නෑනෙ.."

"අ.. අනේ ඉතිං ඇයි මේ මුණ තරක් කරගෙන.. මගෙන් එක්කත් තරහ වෙලාද ඉන්නෙ.. කෝ.. හොඳ ළමයා වගේ මං දිහා බලන්න.."

අමන්දා මගේ මුණ අත් දෙකෙන්ම අල්ලලා එයාගෙ මුණ පැත්තට හරව ගත්තා. ඒ තරු ඇස්වලින් ආදරේ උතුරනවා.

"මි.. අපි දැන් ඒ කතාව නවත්තලා, බිහු ගැන කතා කරමු.. මං කැමතියි එයා ගැන දැනගන්න.."

අමන්දාගෙ සිතුවිලි වල ශක්තිමත්කම ගැන මට පුදුමක් හිතුණා. එක කතාවකින්, තව කතාවකට මාරු උනත්, ඒ මාරු වෙලා ආවෙ, මං ආසම කරන මාතෘකාවක් උඩට. ඒ අතින් නම් මගේ කෙල්ල මටත් වඩා සැහෙන්න ඉහලයි කියල මං දැනත් හිටියා.

"ඔයාට මොනවද බිහු ගැන දැන ගන්න ඕන.."

"මං මෙහෙම අහනවට ඔයා මුකුත් හිතන්නෙපා.. මං ඔයාව රිද්දන්න නෙමෙයි මෙහෙම අහන්නෙ..? ඇයි බිහු පිටිපස්සෙ ඔයා විතරක් ඉන්නෙ..?"

"ඒ කිව්වෙ..?"

"ඔයාගෙ අම්මයි, තාත්තයි, ඇයි ඔයාලා ළඟ නැත්තෙ.. එයාලට මුකුත් කරදරයක් නෙමෙයි නේද..?"

"නෑ අමන්දා.. එයාලට මුකුත්ම කරදරයක් නෑ.. එයාලා බොහෝම යහතින්, බොහෝම සංතෝසෙන්, එයාලගෙ නිදහසේ"

ප්‍රීතිය හුක්කි විදින ගමන් ඉතාම හොඳින් වෙන රටක ජීවත් වෙනවා.."

"ඒත් ඇයි ඒ..? ඔයාලත් එක්ක එයාලා නැත්තෙ ඇයි..?"

"එයාලගෙ ජීවිතේට බිහිවු ලැජ්ජාවක් උනා. එයාලට මේ ලැබිවිට දේ.. ඔය අම්මා කියන මනුස්සයගෙන් බිහිවෙව්ව මගේ අහිංසක මල්ලි එයාලට මහා බරක් වුණා. ඔය තාත්තා කියන මනුස්සයා ජාතක කරපු, මගේ අහිංසකයව් එයාලගෙ අභිමානයට මහා කැළලක් උනා.."

"අ.. අනේ කනිෂ්ක.. ම.. මං මේ මොනවද අහන්නෙ..? මට හිතාගන්නවත් බෑ.."

"ඔව්.. ඔයාට හිතාගන්නවත් බෑ කියල හිතෙන දේවල් වලට මං මේ වෙනකොට දහස් පාරක් මුණ දීල තියෙනවා. එයාල හැදුවේ, බිහිවු කොහේ හරි අනාථ නිවාසෙකට දාලා මාවත් එක්කර ගෙන රටින් පිටවෙන්න.."

"දේ.. දෙයියනේ.."

"ඒත් මං ඒ තරම් වසලයෙක් නෙමෙයි.. මං කවද හරි, මගේ ජීවිතේ නැතිවෙන දවසක් එතකල්ම බිහිවු බලා ගන්නවා.. ඔයා දන්නවද අමන්දා.. මං.. මං මේ තරම් කාලයක් එරෙයාර් එකක් පටන් ගත්තෙ නැත්තෙ ඇයි කියලා..?"

"කියන්න.. මං අහන් ඉන්නෙ.."

"මගේ හිතේ ලොකු බයක් තිබුණා, මං ළං කරගන්න ගැනු

ළමයා, බිහිවු අකමැති වෙයි.. බිහිවු ගාවින් මං උදුරගනිමි කියලා.. මට බිහිගෙන් අයින් වෙන්න බෑ අමන්දා.. ඊට වැඩිය හොඳයි මැරෙන එක.. දෙමව්පියෝ විසින් කරන්න ඕන, දකින්න ඕන හුභාක් දේවල් මං බිහිවු හින්දා කරා. දැක්කා.. එයාගෙ ජීවිතේ අන්තිම අවදානම් අවස්ථා වල මං මගේ ජීවිතේ අඩු ලංසුවට දාලා එයාව බේර ගත්තා. ඇත්තමයි අමන්දා.. මං හිටියෙ නැත්නම් මේ තරම් කාලයක් බිහිවු ජීවත් වෙන්නෑ.."

"ඔ.. ඔයා හිතනවද, මං බිහිගෙන් ඔයාව උදුර ගනිමි කියලා.."

මුළු හදවත ඇතුළෙම තියෙන අවංකකම, කරුණාවන්තකම මුණ මැදට අරගෙන, අමන්දා මගේ ඇස්වලට එබුණා.

"නෑ.. අමන්දා කවදාවත් නෑ.. ඔයා වගේ හොඳ කෙනෙක් ඒ වගේ දෙයක් කවදාවත් කරන්නෑ.. මට ඒක විශ්වාසයි.."

"මාව විශ්වාස කරාට ඔයාට හුභාක් පිං.. මං මගේ මල්ලියෙක් වගේ ඔයාගෙ බිහිවු බලා ගන්නවා.. ඒක අද මං ඔයාට දිවුරල පොරොන්දු වෙනවා.. සත්තයි.."

අමන්දා මගේ අත තද කරල මිරික ගත්තා. ඒ අත උඩම ඊගාවට එයාගෙ තොල් වලින් ලොකුම ලොකු හාද්දක් තිබ්බා.

"බිහිවු අද ඔය ඉන්න තත්වෙට ගේන්න මං හුභාක් මහත්සි උනා. එයා ඔය විදියට හරි කතා කරන්න ගත්තෙත් ළඟකදි ඉදන්. මුලින්ම එයා කතා කරේම නෑ. ඇත්තටම එයා කතා කරන්න බැරූරුවයි හිටියෙ. මං දවසට පැය ගානක් බිහිවු එක්ක තනියම කතා කරා. එයා වචනයක්වත් කියන්නෙ නැතුව මං

දිනා බලන් ඉන්නවා. අඩු ගානෙ කොල්වත් හොලවන්නෙ නෑ. ඒත් මං මගේ උත්සාහය අතෑරියෙ නෑ.. අකුරෙන් අකුර මං අවුරුදු ගානක් එයාට කියෙව්වා.. ඒවයේ ප්‍රතිඵල තමයි දැන් ඔය යාංතමට හරි තියෙන්නෙ.."

"අ.. අනේ.. අපි ඔය කතාව නවත්තමු කනිෂ්ක.. මගේ පපුවත් එක්ක හිරවෙනවා.."

"මේ ඩිංගත් අහන්න අමන්දා.. මේවා ඔයා දැනගෙන ඉන්නෙක හුඟාක් හොඳයි.. එතකොට අපිට පස්සට වැරදිලාවත් ප්‍රශ්නයක් එන්නෙ නෑ.. මේ ලඟක් වෙනකල්ම බිහිවෙලා කන් ඇහෙන්නෙ නැතුවයි තිබුණෙ.."

"මොනවා.."

"ඔව්.. ඔයාගෙ ඔය පුදුමය වගේම ලොකු පුදුමයක් මටත් තිබ්බා. එයාගෙ කන් ඇහෙන්නැත්තෙ ඇයි කියලා.. මං ඒක තේරුම් ගත්තෙ හුඟාක් පරක්කු වෙලා.. කතාකරන කොට බලන්නෙ නැත්තෙ, අත ලඟම ලොකු සද්දයක් ආවත් ප්‍රතිචාර දක්වන්නෙ නැත්තෙ ඇයි කියලා බලන්නයි මං හොඳම ඩොක්ටර් කෙනෙක් ලඟට එයාව එක්කරන් ගියේ.. ඩොක්ටර් මට හැමදේම පැහැදිලි කරල දුන්නා.. වයසින් වැඩිමත් එක්කම ඒ ගතිය සාමාන්‍ය වශයෙන් හරි, හරියාවි කියලා.. මේ වගේ මන්ද මානසික ලෙමයින්ට කොහොමටත් ඇස්, කන් ආශ්‍රිතව ලොකු ආබාධ එනවා කියලා කිව්වා.."

"දෙයියනේ.. ඔයා කොහොමද කනිෂ්ක මේවා තනියම දරාගත්තේ..?"

"ඒක මටත් පුදුමයි අමන්දා.. බිහි කොයි තරම් දුර්වල ලෙමයෙක් වුණත්, මං එයාට වැඩි වැඩියෙන් ආදරේ කරන්න ගත්තා. අඩු ගානෙ ඒ ආදරෙන්වත් බිහිවෙලා සැනසීමක්, සතුටක් දැනෙයි කියල මං හිතූණා..."

"මට නම් මේ කතාව අහගෙන ඉන්නත් අමාරුයි කනිෂ්ක... ඇත්තටම මට හරි දුකයි.. බිහිවෙත් වඩා මට ඔයා ගැන දුකයි.. ඔයා මොන තරම් කැපවීමක්ද මේ කරන්නෙ.. ඔයාට කොයි තරම් ලස්සන හදවතක්ද තියෙන්නෙ.. ඇත්තටම මට ජේන විදියට බිහි වෙලා හුඟාක් වාසනාවත්තයි.."

අමන්දාගෙ කතාවෙන් මට පුදුම නොවී ඉන්න බැරි උනා. ඇත්තටම මිනිස් ශරීරෙක තියෙන දේවල් වලින් සියට පනහක් වත් හිමිවෙලා නැති බිහි වෙලා, වාසනාවත්ත වෙන්නෙ කොහොමද කියලා, හිතාගන්න බැරුව මං අමන්දා දිනා බැලුවා.

"ඔයා වගේ අයියා කෙනෙක් ලඟින් ඉන්න එක බිහිවෙලා වාසනාවක් නෙමෙයිද..?"

"ඔව්.. අමන්දා මාත් එහෙම හිතනවා.. මේ ලෝකෙ කවුරු එයාට නැති උනත්, මං එයාට ඉන්නවා කියලා බිහි දන්නවා.. එයා ඒක විශ්වාස කරනවා.."

"ඔයාගෙ හිතේ පුරවගෙන ඉන්න දේවල් ඩිංගෙන් ඩිංග හරි මට කියන්න කනිෂ්ක.. එතකොට ඔයාට ඩිංගක් හරි සැනසීමක් දැනෙයි. ඔයා බිහිව සංතෝසෙන් තියනව වගේම මටත් ඕන ඔයාව සතුටින් තියන්න.."

මට අමන්දා ගැන ලොකු විශ්වාසයක් දැනුණා. ඇත්තටම

එයා කොයි තරම් හොඳ කෙනෙක්ද..? එයා මොන තරම් මගේ සතුට ගැන බලාපොරොත්තු කියාගෙන ඉන්නවද..?

"දවසක් උදේ මං නැගිටල බලද්දි බිහි ගෙදර නෑ. වෙලාව ඕන්නම්, අටට විතර ඇති.. රාළහාමි අයියයි, ආච්චි මම්මයි, රාළහාමි අක්කයි, මායි මුලු ගේම පිර පිරා එයාව හෙව්වා. ඒත් බිහිගෙ සලකුණක්වත් තිබ්බේ නෑ. ඒ වෙද්දි බිහිට අවුරුදු දොළහක් විතර ඇති. එකකොට එයාගෙ කන් ඇහෙන්නෙම නෑ. කතා කරන්නත් බෑ. මොකක්දෝ අමුතු භාෂාවකින් උන්.. උන්.. ගගා කට ඇද කරනව විතරයි.."

"බිහි කොහේද ගිහිල්ල තිබ්බේ..?"

අමන්දාගෙ ඇස්වලට බයක් වගේ ගතියක් ඇවිල්ල තිබුණා. ඒ මං මේ කියන කතාවේ අවසානය මොකක් වේවිද කියල හිතාගන්න බැරුව කියල මට තේරුණා.

"ගේ ඇතුළෙ හොයල හොයල බැරිම තැන, මිදුලෙයි, අල්ලපු ගෙවල්වලයි, ගස් උඩයි, වහලවල් උඩයි, ලිං ඇතුළෙයි, බලන්න ඕන හැම තැනම අපි හෙව්වා.. ඔයාට කියන්න අමන්දා.. මං මගේ ජීවිතයෙ හුඟාක්ම විඳවපු දවස එදා.. උදේ ඉඳල හවස් වෙනකල්ම අපි බිහිව හෙව්වා.. කෑගහල කතා කරාට බිහිට ඇහෙන්නෙන් නෑ.. එයාට කතා කරන්නත් බෑ.. ඒක හින්ද ගෙවෙන විනාඩියක් විනාඩියක් ගානෙ බිහිගෙ ජීවිතේ අනතුරේ කියල මං දැනත් හිටියා.. වටපිටේ මිනිස්සුයි, පොලීසියයි හතර අතේ හෙව්වත් බිහිව හම්බ උනේ නෑ.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. පොලීසියත් ආවද.."

"ඔ.. ඔව්.. රාළහාමි අයියා ගිහින් එක්කරගෙන ඇවිත් තිබුණා.."

"ඉ.. ඉතිං බිහි කොහේද හිටියේ.."

"කිව්වට ඔයා විශ්වාස කරනෙකක් නෑ.. අපේ ගෙදර ගබඩා කාමරයේ.."

"දෙයියනේ.. එයා මොකටද ඒක ඇතුළට ගිහින් තියෙන්නේ..?"

"ඒක තමයි අපිටත් තිබ්බ ප්‍රශ්නේ.. හවස තුනට විතර මට යාංතත් කෙදිරිල්ලක් ඇහුණා. හරියට නිකං සතෙක් ගොරවනවා වගේ. ගබඩා කාමරේ පැත්තෙන්.. එළියෙන් ලොක් කරල තිබ්බ හන්දා මං මුකුත් වැඩිය හිතන්න ගියේ නෑ.. ඒත් මං හුඟාක් වෙලා ගබඩා කාමරේ දිහා බලන් හිටපු හින්දා රාළහාමි අයියා ඇහුවා මොකෝ සුදු මහත්තයා කියලා.. මං අහපු එකම දේ තමයි රාළහාමි අයියා අද උදේ ගබඩා කාමරේ ඇරල වැහුවද කියන එක.."

"ඉ..තිං..?"

අමන්දාගෙ මුළු මුණම මහ විශාල පුදුමයකින් වැහිල ගිහින් තිබුණා. මං ඒකෙන්ම හිතා ගන්නා එයා මේ කතාවට කොයි තරම් ආකර්ශනය වෙලාද කියලා.

"රාළහාමි අයියා කිව්වා, උදැල්ලක් අරගෙන, මල් පාත්තිය ලහට ගෙනිහිල්ලා ආයෙත් ඇවිත් වැහුවා කියලා.. මං කෑගහල කිව්වා, රාළහාමි අයියෝ දොර අරින්න.. බිහි මේක ඇතුලෙ කියලා.. මට ඒක ඉවෙන් වගේ තේරුණේ.. පස්සෙ දොර ඇරල

බලද්දී, ගබඩා කාමරේ දොර ගාවම බිත්තිය බිම වැටිලා හිටියා. එයා භාමත් වෙලා වගෙයි හිටියේ. මට ඒ දර්ශනේ මේ ජීවිතේ ඉවරවෙන තුරාවට අමතක වෙන එකක් නෑ.. කතා කරන්න බැරිව, කන් දෙකත් ඇහෙන්නේ නැතුව, හරි හමන් සිහි කල්පනාවක් නැතුව, පිටින් උදව්වක් එනකන් එයා බලන් ඉන්න ඇති.."

"අ.. අනේ දෙයියනේ.."

"ගබඩා කාමරයේ දොර ඇරල තියෙනව දැකල එයා ඒක ඇතුළට යන්න ඇති. රාළහාමි අයියා මේ මුකුත් දන්නැනේ.. මිනිසා උදැල්ල දාලා ආයෙත් දොර වහලා ඉබ්බා දාන්න ඇති.."

"අනේ ඔයාට බිත්තිය ඒකේ ඉන්නව කියල නොතේරුණා නම්..?"

"ඒක තමයි අමන්දා මටත් තිබ්බ ප්‍රශ්නේ.. දොයියෝ බැලුවා වගේ මට එහෙම හිතුණා. එහෙම නොවුණ නම් බිත්තිය භාමතේ තමයි මැරෙන්නේ.."

"මගේ ඇහන් එක්ක හිරිවැටෙනවා කනිෂ්ක මේවා අහනකොට.."

අමන්දා හුඟාන් නොසන්සුන්වෙලා ඉන්නේ කියල මට තේරුණා. ඒ කියන්නේ මේ කතාව ඇදගෙන ගියපු දුර හුඟාක් වැඩියි කියලනේ.

"අමන්දා.."

"මේ.."

"අයියා මං ගැන දැනගත්තු දාට මොනව කියයිද..?"

මං කතාවේ ජීල්ල මාරු කරා. අමන්දාගේ මුණට හිතුවේ නැති විදියට ලස්සන හිනාවක් ආවා.

"මංදා.."

"කියන්නකො අගේ නොකර.."

"මං හිතන්නේ.. ඔයාට කැමති වෙයි.."

"ප්‍රචර්ද..?"

"ඔව්.. මට එහෙම හිතෙනවා.."

එතන ඉඳල විනාඩි දහයක් විතර යනකන් අපි දෙන්නා කරේ ඇහිපිල්ලම් නොගහා අපේ දිහාම බලන් ඉඳපු එක. ඒක ඇත්තටම හරිම ආදරණීය හෝරාවක් උනා.

"මං දැන් යන්න ඕන කනිෂ්ක.. අයියා මාව හොයන් මේ පැත්තටවත් එයි.."

"අපි ආයෙ හම්බවෙන්නේ..?"

"මං ගෙදෙට්ටම එන්නම්කො.."

අමන්දා ඒක කියපු තාලෙට මටත් හිනාවක් ආවා. කෙල්ලෙක් ජීවිතේට සම්බන්ධ උනාට පස්සේ, ජීවිතේ ගැන කොයි තරම් සැහැල්ලුවක් හිතට දැනෙනවද..? හිතට එන ඕනම දෙයක් කටක් ඇරල කියන්න පුළුවන් විදියේ ආදරයක් ලෙස තියෙන

එක කොයි තරම් ලොකු දෙයක්ද..? තමන් කියවන දේ කිසිම ලෝබකමක් නැතුව අහගෙන ඉන්නෙක පවා මොන තරම් ගැමිමක්ද..? අපිට අපි ගැන උනත් ලොකු වටිනාකමක් හිතට එන්නෙ එකකොටයි..

"සුදු මහත්තයෝ.."

මගේ කල්පනා ලෝකෙ කැලි කැලි වලට කැඩිල ගියේ රාළහාමි අයියගෙ කටහඬින්. වැඩේ කියන්නෙ මේ මනුස්සයා මුණටම මුලිවිච්චි වෙනකන් දැක්කෙ නැති එකනේ.

"ඇයි..?"

"හත්වලාමෙ මගෙන්ද ඇයි කියල අහන්නෙ...?"

"නැත්නම් ඉතිං මට කතා කරේ මහසෝනා නෙමෙයිනෙ.."

"ඔය විදියට පපුව හැරෙන අලුගුත්තේරු කතා කියන්නෙපා දෙයියනේ.. මං මහසෝනෙක්ද..? මං රාළහාමිනෙ.. සුදු මහත්තයට මං කී පාරක් නම් කතා කරාද..? කෝ ඉතිං අර සුදු ගැහු දැරිවි ගැන කල්පනා කොර කොර ආව මිසක මං කතා කරපු එක ඇහුන්නැනෙ.."

"හරි.. හරි.. මල අඩේ නවත්තල රාළහාමි අයියගෙ ප්‍රශ්න මොකක්ද කියනවද...? මං මේ වෙලාවෙ හරිම බිඳී.."

"සුදු මහත්තයගෙ බිසිය පැත්තකින් නියල නසින්නයි වෙන්නෙ මේක ඇහුවහම..?"

දැන් නම් මට මුත්තෙක්ක තද වෙනවා.. ඇයි දෙයියනේ

කියන බඩමාලුවක් ඉක්මනට කියල දාපියකො.. ගැනි වගේ ලොට ලොටා ඉන්නෙ.

"රාළහාමි අයියෝ.. කියන මගුලක් කියපං.. මට තව නැව් පුරෝල වැඩ තියෙනවා.."

"ලියන මහත්තයගෙ දුව මෙහේ ආවා නොවැ.."

"කාගෙ..?"

"ඇයි කන් දෙකේ ගෝන ඇට හිරවෙලාද..? මං කිව්වෙ ගල්කන්ද වත්තෙ ලියන මහත්තයගෙ දුව ආවා කියලා.."

"මෙහේ.. අපේ ගෙදර.."

"ඔව් ඉතිං.. මෙහේ නැත්නම් අල්ලපු ගෙදරට යන්නද..?"

නොනගනේ වෙලාවෙ වැඩේ වනගත වෙලා කියල මට තේරුණා. ඒත් ඉතිං මාධව් මෙහේ ආවෙ අහවල් කෙංගෙඩියකටද මංදා... බැරි වෙලාවක් අමන්දා දැක්ක නම් හෙම මෙතන ගෝරි ගොඩයි. මට ලබන ආත්මෙටවත් ඔලුව උස්සන්න හම්බවෙන්නෙ නෑ. අර දෙනෝ දාහක් ගැවසෙන විල්රාන් පාක් එකේදි, මාධව් හම්බ උනා කියලා, අමන්දා දාපු කලර්ස් තොගේ මට මතකයිනෙ.. එහෙව් එකේ මේ ගේ ඇතුළෙ මාධව් ඉන්නවා, අමන්දා දැක්කොත් හෙම යස අගේට තියෙයි.

"ඔයාටත් පිස්සුනෙ රාළහාමි අයියෝ.. ආපු එකා, මෙතන ගේ අස්සට වඩම්මගෙන ආවෙ මොකටද..? එහෙත් මෙහෙත් වචන දෙක තුනක් දාලා හරවල යවන්නෙ නැතුව.."

"අතේ අප්පොව්වියේ.. මං කොහොමද එහෙම කරන්නෙ..?"

"ඇයි..?"

"කවද හරි මේ ගෙදරට එන්න ඉන්න මනමාලි පොඩ්ඩනෙ..."

රාළහාමි අයියට නම් සහලෝලම පිස්සු තමා. තවත් ඔය ගැන කතා කරන්න ගියොත් මාත් පිස්සෙක් වෙනවා. ප්‍රශ්නෙ තියෙන්නෙ මේ මනුස්සයා, මාධව්ට මොනවද කිව්වෙ කියනෙකයි.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

12

“...සිටි අයියා..”

පහුවෙනිදා උදේ ඇස් අරිනකොට මෙන්න බිනෝද් මගේ ඇඳුනු. නිදිමනෙන් උනත්, මං ටිකක් විමසිල්ලෙන් එයා දිහා බැලුවෙ මොකක් හරි අවුලක්ද කියලා දැනගන්න. ඒත් එහෙම අවුලක, ආබාධයක තොරතුරු ඒ සුදු මැලි මුණෙ තිබ්බෙ නෑ.

"ඇයි බිනු.. ඔයාට කොහේ හරි යන්න ඕනද..?"

"නෑ.. මට ඔයාට දෙයක් කියන්න තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"අර ඊයේ හවස ආපු කෙල්ලට මං කැමති නෑ.."

"මොන කෙල්ලටද..?"

"රාළහාමි අයියන්තෙක්ක කතා කර කර හිටියෙ.. ඒත් එයා හෙව්වෙ සුදු අයියව තමයි.. සුදු අයියන් එයාට කැමති වෙන්නෙපා.. ආවිච් මම්මන් එයාට කැමති නෑ.. ඒ ළමයගෙ හැදියාවද මොකක්ද එව්වර හොඳ නෑ කිව්වා.."

බිනෝද් වචන කඩ කඩා කියවගෙන යනවා. එයා ළහින් අවුරුදු ගානක් හිටපු හින්දා මට තේරෙනවා මිසක, වෙන එකෙකුට නම්, බිනෝද් කියවන ඒවා ශ්‍රීක් වගේ කියෙයි. ඇයි ඉතිං බිනෝද්ගෙ කටෙන් හරියකට වචන පිටවෙන්නෙ නෑනෙ.. හරියටම වචනයකින් බාගයක් කට ඇතුළෙනෙ.

"බිනු.. ඔයා කියන්නෙ මම හවස ග්‍රවුන්ඩ් ගියපු වෙලාවේ ආව ගැනු ළමයා ගැනද..?"

"හ්ම්.."

බිනෝද් කාමරෙන් පිට උනා. ඒ කියන්නෙ මාධව්ගෙ පැමිණීම බිනෝද්ට අවුලක් වෙලා තියෙනවා.. එයා අකමැති මොකක් හරි දෙයක් මාධව්ගෙන් දකින්න ඇති.

"සුදු මහත්තයා.."

දම්තගෙ රෙකෝඩ් බාර් එකෙන් අමන්දා මුලින්ම හදාගෙන යන්න ආපු රුස්ස ගහ ළහ සිංදුවට දාපු විෂුවල්ස් ටික මං ආයෙමත් බල බලයි හිටියෙ. ඒ විෂුවල්ස් වලට මායි, දම්තයි එකතු වෙලා දාපු 'ටැම්ල් ඇක්ටර් මාධවන්ගෙ ලොකු පෝස්ටරයක්

ඒ වෙනකොටත් මං ඇඳ ගාවින්ම බිත්තියෙ ගහගෙන තිබුණා. මාධවන්ට තිබුණෙ හරිම ප්‍රීතිමත් හිතාවක්. ඕන මල ඉලව්වක් දෙකයි පණහයි වගේ සැහැල්ලුකමක් ඒ මුණෙ තිබුණා.

"සුදු මහත්තයා.."

"මොකද රාළහාමි අයියෙ මේ මල වදේ.. ඇත්තමයි ඔයා නම් මල ගිය පෙරේක දන්ඩෙක්ද කොහෙද..?"

"මොන සිහි කල්පනාවක ඉන්නවද මංදා.. මං කී පාරක් නම් කතා කරාද..?"

"හරි.. හරි.. ඔය ලව්ඩ්ස්පීකරේ නවත්තල ආපු කාරණේ කියල ඉන්න.."

"මල ගිය පෙරේක දන්ඩා මම නෙමෙයි.. ඒවා ලෝකයා තීරණය කරයි. ආන්න ඇවිල්ලා ඉන්නෙ කවුද කියල බැලුව නම්.."

මේ වාහෙ මේ තරම් හිතට අරගෙන කතා කරන්නෙ මොන අවමගුලක් වෙලාද මංදා.. මං දැනි පනි ගාලා ඇඳෙන් බැස්සා. වෙලාව දොළහටත් ළහයි. මු මේ මරු කියවන්නෙ පට්ට දවාලෙනෙ.

"කවුද..?"

"කවුද ඉතිං.. පතිරණ ලියන මහත්තයගෙ දුව තමයි.."

මගේ ඔලුව සම්පූර්ණයෙන්ම අවුල් උනා. මේ ජරමර අස්සෙ

මෙයා මොකට එනවද මංදා. මගේ හිතට ඇත්තටම ආවේ ලොකු කේන්ද්‍රියයක්.

"මොන මගුලටද ඇවිල්ල ඉන්නෙ..?"

"සුදු මහත්තයව කසාද බදින්න වෙන්න ඇති.. ඔන්න ලොකු නෝනටත් කේන්ද්‍රිය ගිහිත් ඉන්නෙ.. ලොකු නෝනත් ඒ කෙල්ලට කැමති නෑ.. බිත්ත මහත්තයත් බිංදුවක්වත් කැමති නෑ.. මගේ ගැනිවත් කැමති නෑ.. වැඩිය ඕන්නෑ මාත් කැමති නෑ.."

"දැන් රාළහාමි අයිසා කියන්නෙ මට මොනව කරන්න කියලද..?"

"මං දන්නෑ.. මගෙන් ඕව අහන්නත් එපා.. මගේ කැමැත්තකුත් නැතුවනෙ ඔය කෙල්ලව බලන්න ඒකිගෙ ගේ අස්සටම රිංගුවෙ.."

"රාළහාමි අයිසෙ මේ.. තවත් මගේ ඔලුවට වද දෙන්නෙ නැතුව මෙතනින් යනවද..? මාව මල යකෙක් කරන්නැතුව..?"

කියන පරක්කුවට රාළහාමි අයිසා කාමරෙන් එළියට ගියා. ඇඳගෙන හිටපු ඇඳුම පිටින්ම මං සාලට ආවා. ඒත් කිසිම කෙනෙක් සේන්න හිටියෙ නෑ. මේකා මට ලණු ගුලියක්ද ගිලින්න දුන්නෙ..? ඒත් ඉස්සරහ දොරෙන් එළියට එබිල බලපුවහම මිදුලෙ රෙඩිලාමි ගස් අතරෙ ඉන්න මාධව්ව මං දැක්කා.

"මාධව්.. මොකද මෙහේ කරන්නෙ..?"

අඩියට දෙකට මාධව් ළඟට යන ගමන් මං හයියෙන් ඇහුවා. මගේ කටහඬට ගැනි බයවුණා කියල මට තේරුණා.

එහෙම නැතුව බෑ.. මේක ඉක්මනට ඉවරයක් කරල දාන්න වෙනවා.. නැත්තම් පස්සට කරදර ලෝඩ් එකක්ම එයි. මං එහෙම හිතුවත්, වෙන්න ඕන හැම දෙයක්ම ඒ වෙලාව වෙනකොට සිද්ධ වෙලා තිබුණා.

"මං ඔයාව බලන්න ආවා.."

"ඔයා ඊයෙන් ඇවිල්ල තිබුණතේ.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

"ඇ.. ඇයි අසංක ඔය තරම් නපුරු විදියට කතා කරන්නෙ.. මං ආවේ ඔයා හම්බවෙන්නතෙ.."

"මං අහන්නෙ ඒ මොකටද කියලා..?"

"පිත්තිය කාලෙ වෙච්ච දේවල් එක්ක, මට ඔයාව හම්බ වෙන්න එන්න බැරිද..? ඔයයි, මායි අතරෙ ආශ්‍රයක් ගොඩ නැගුනෙ නැද්ද.. ආ.."

"අපි දෙන්නා අතරෙ මෙලෝ දෙයක් නෑ කියලා ඔයාට නොතේරෙන එක නම් ලොකුම මෝඩකමක්. අනික මෙහෙම අපේ ගෙදරට ඔයා එන්න ගත්තහම, අපේ ගෙදර මිනිස්සු මං ගැන මොනවද හිතන්නෙ.. ඔයා ගැන මොනවද හිතන්නෙ..?"

"දැන් එතකොට ඔයාලගෙ ගෙදර මිනිස්සු, මොනව හරි හිතන්නෙ මං ආවොත් විතරද..?"

මාධව්ගෙ අංචර දෙමළ කතාව මට තේරුම් ගන්න බැරි උනා.

"ඒ කියන්නෙ..?"

"මං දැන් මෙහේ එනකොට, මෙතන ගේට්ටුව ළඟ හිටපු සුදු ගැනු ළමයා, ඔයාලගෙ ගෙදර ආවහම කාටවත් ප්‍රශ්නයක් නැද්ද..?"

"මොන ගැනු ළමයද..?"

මාධව්ගෙ කතාවෙන් මගේ හිත සීතල වෙලා ගියා. හිතෙකින්වත් වෙන්න එපා කියල හිතපු නැති දේවල් ඇස් මායිම්මෙ සිද්ධ වෙලා තිබුණා.

"ඒක නම් මං දන්නෙ නෑ.. ඒත් එයා මගෙන් සැහෙන්න ප්‍රශ්න ඇහුවා. අර ගේට් එක ළඟදි. මං දන්න තරමින් උත්තර දුන්නා. එයා හුඟාක්ම ඇහුවේ, ඔයාගෙයි - මගෙයි අතරෙ තියෙන සම්බන්ධෙ ගැන. කලින් දවසක පාක් එකේදි මං ඔයාව හම්බවෙව්ව එක ගැනත් ඇහුවා..."

මගේ පපුවට යාංතමට වැටුණ හුස්ම පොදක් ඉබේම නතර වුණා. දෙයියනේ.. අමන්දා.. ඇයි ඔයා මේ වෙලාවෙම මෙතනට ආවේ..? අඩු ගානෙ මේ හැම දෙයක්ම පැහැදිලි කරල දෙන්නවත්, ඔයා හිටිය නම්..? ඒත් හැමදාම වගේ අදත් මට කලින් ඔයා ඉස්සර වෙලා තිබුණා.

"ඒ ගර්ල් කවුද අසංක.."

මාධව් තාමත් මට කියන්නෙ අසංක කියලා. හිතේ මේව්වර වෙලා අස්සක් මුල්ලක් නෑර එකතු වෙලා තිබ්බ කේන්තිය

එළියට පනින්න තිබ්බෙ තව බොහොම සිංග වෙලාවයි. ඒත් මං ආයාසයෙන් කේන්තිය පාලනය කර ගත්තා. ඒ හන්දම සුපුරුදු විදියටම මට උහුලන්න බැරි හිසේ කැක්කුමක් දැනෙන්න ගත්තා.

"තව මොනවද එයාට කිව්වේ..?"

මාධව්ගෙ ප්‍රශ්නෙ ඇහුනෙ නෑ වගේ මං එයාගෙන් ප්‍රශ්නයක් ඇහුවා.

"මං මුකුත් කිව්වෙ නෑ.. එයා අහපු දේවල්වලට විතරයි මං. උත්තර දුන්නෙ.. ඇයි අසංක.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

"ප්‍රශ්නෙ මොකක් කියලද ඔයා මගෙන් අහන්නෙ..? ඔයා මොනවා එයාට කිව්වද කියල මං දන්නෙ නෑ.. ඒත් ඔයා දන්නැත්තම් දැනගන්න.. ඒ මගේ ගර්ල් ග්‍රෙන්ඩ්.."

"අ.. අනේ.."

බලාගෙන ඉදිද්දිම මාධව්ගෙ මුණ සුදු මැලි උනා. මං කියපු දේ එයාට විශ්වාස කරන්න බැරි උනා කියල මට තේරුනා.

"ඔ.. ඔයාගෙ ගර්ල් ග්‍රෙන්ඩ්..?"

"ඔව්.. මගේ ගර්ල් ග්‍රෙන්ඩ්.."

"ඒ.. එතකොට ඔයා මගේ පස්සෙන් ආවේ..? විල්රන් පාක් එකේදි මාව හම්බ උනේ..? අපේ ගෙදර ආවේ..? මට ලියුම් එව්වේ..? ඒ හැමදේම බොරුවක්ද..? ඇයි.. ඇයි අසංක

ඔයා මං වගේ අසරණ කෙල්ලෙක් එක්ක සෙල්ලම් කරේ..?"

මගේ උසට වගේ හැදිල තිබ්බ රෙඩ් ෆාම් පසුරට අත කියාගෙන මාධව් මං දිහාට හැරුණා.

"ඔය එකම ප්‍රශ්නෙකටවත් මං සම්බන්ධ නෑ මාධව්.. ඔයා මුලින්ම ඒක තේරුම් ගන්න..."

"ඔ.. ඔයා මේවට සම්බන්ධ නැත්නම් ඇයි මට දිගින් දිගටම ලියුම් එව්වෙ.. එදා විල්රන් පාක් එකේදි මුලින්ම හම්බ උනාටත් පස්සෙ දවසක ඔයා මට ලියුමක් එව්වා.."

මේවට තමයි කියන්නෙ.. වසුරු කුණුහරුප කියලා. අවුලක් නොවී තියෙන තාක්කල් හැමදේම හොඳයි.. අවුල් වෙන්න ගත්තහම මුලු සංසාරෙම අල වෙනවා. කොහොම නමුත් මේ අල ගෙඩිය ලිහන්න නම්, අයන්නෙ ඉඳලම මාධව්ට පැහැදිලි කරල දෙන්න වෙනවා.

"ලියුම් එව්වෙ මම නෙමෙයි.. අසංක.."

"ඉතිං අසංක කියන්නෙ ඔයානෙ.."

"නෑ මාධව්.. අසංක කියන්නෙ මගේ යාලුවෙක්.. මගේ නම කනිෂ්ක.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. තාත්තත් ඔය කතාව කිව්ව තමයි.. සුදු මහත්තගෙ නම කනිෂ්ක කියලා.. මං ඒත් තාත්තට හිනා උනා.."

එතන ඉඳල මේ අද දක්වාම වෙච්ච දේවල් මං මාධව්

ඉස්සරහ දිග ඇරියා. සුරංගනා කතාවක් අහන් ඉන්න පුංචි එකෙක් වගේ ඇස් දෙකත් ලොකු කරන්, කටත් ඇරගෙන එයා මගේ දිහා බලන් හිටියා. මං කියන දේවල් එයාට අදහාගන්නත් බෑ වගේ.

"මං ඔයාලගෙ ගෙදර පළවෙනි පාර ආවෙ, වත්තෙ තියෙන ප්‍රශ්න වගයක් ගැන කතා කරන්න.. ඇත්තටම ඔයාගෙ තාත්තා ගැන මගේ හිතේ පැහැදීමක් තිබ්බෙ නෑ.. ඒත් ඒ ගෙදර ඔයා ඉන්නව දැක්කහම, විල්රන් පාක් එකේ සිද්ධිය මතක් වෙලා, ඔයාව තවත් බයිට් කරන්න හිතුණා. හැබැයි මං දෙවෙනි පාර ආවෙ, ඔයාගෙ තාත්තා අසනීප වෙලා හිටපු හන්ද බලලා යන්න. එතනදිත් මං ඔයාව බයිට් කරා තමයි.. ඒත් මං ඔයාගෙ පස්සෙන් ආවෙ නෑ. ඒක ඔයා තේරුම් ගන්න..."

සුදුමැලි වෙච්ච මුණක් එක්ක මාධව් මගේ දිහා බැලුවා. ඒ මුණෙ දුකයි, වේදනාවයි දෙක වෙන වෙනම තැත්පත් වෙලා තියෙනව මං දැක්කා.

"ම.. මට මේ මුකුත් හිතාගන්න බෑ.. මගේ ඔලුවත්තෙක්ක අවුල් වෙලා.."

"ඔයා උනත් එදා විල්රන් පාක් එකට ආවෙ, වෙන කෙනෙක් වෙනුවෙන් නේද..? ඒ එන කොල්ලව් බයිට් කරන්නනෙ ඔයාලා හැදුවේ.. අනික අසංක ලියුම් එව්වෙ ඔයාට නෙමෙයි.. ඔයාගෙ යාලුවෙකුට වෙන්න ඕන.. එතකොට ඔයාල කරා වගේම ට්‍රික් එකක් තමයි මායි, අසංකයින් කරේ.."

"ම.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.. මං දැන් මොනවද කරන්න

මීන කියලා.. ඔයා කියපු හැමදේම ඇත්ත.. මමයි හතර වටේ පටලගෙන වැඩ කරල තියෙන්නෙ... ම.. මං යනවා.."

මේ කතා කර කර ඉඳලා හැරෙන තැපැලෙන් මාධවී හැරල ගියා. අඩු ගානෙ මට ඒ ගැන හිතන්නවත් වෙලාවක් තිබ්බෙ නෑ..

"මා... ධවී.."

දෙපාරක් තුන් පාරක්ම කතා කරත් එයා හැරලවත් බැලුවේ නෑ.. දැන් ඉතිං යන යකා කොරහත් බිඳගෙනයි ගිහින් තියෙන්නෙ.. මං කොහොමද අමන්දාට මුණ දෙන්නෙ..? එයා මාව සම්පූර්ණයෙන්ම වැරදිකාරයා කරගෙන ඇති. මේ වෙච්ච දේවල් අමන්දාට තේරුම් කරන්න යන එක තරම් අමාරු දෙයක් මේ ලෝකෙ තවත් නෑ කියල මට හිතුණා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

"මොනවද සුදු මහත්තයෝ මේ කරන කුණු වැඩ..?"

ඔලුව හතර අතටම තෝන්තු වෙලා තියෙද්දී, රාළහාමි අයියා මරු කියවන්න ගත්තා.

"ඇයි..?"

"යකඩෝ.. ඒක අහපු ලස්සන.. හරියට නිකං මං ඒ කුණු වැඩේ කරා වගේ නොවැ.."

"කියන මගුලක් තේරෙන භාෂාවෙන් කියන්න රාළහාමි

අයියෝ.. මං මේ ලෝකෙම එපා වෙලා ඉන්නෙ.."

"එපා නොවී තියේවියැ.. හත්වලාමෙ.. අර මල හෝන්තුව එක්ක මොනවද ඔය තරම් කතා කරේ..? හරියට නිකං අවුරුදු ගානක් ආස්සරේ කොලා වගේ. හැබැට.. ඒකි යනකොට අඩ අඩා නේද ගියේ...?"

මේකා ඒකත් බලන් ඉඳලා.. අනේ ද කියන්නෙ..?

"රාළහාමි අයියෝ.. මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දීලා මෙතනින් යනවද..?"

"යන්න නම් බැරියැ.. හැබැයි සුදු මහත්තයෝ.. මං හුනා කිව්වා වගේ කියන්නම්.. අර සුදු ගැනු දැරිවි මේ අටමගල් දැනගත්තු දාට මෙතන මිනි වලවල් දෙක තුනක් කපන්න වෙයි.."

දැනටමත් මිනි වලවල් කපන්න වෙලා කියල මං කොහොමද කටක් ඇරල කියන්නෙ..? ඇයි හත් දෙයියනේ මේ තරම් ඉක්මනට මේ දේවල් සිද්ධ උනේ.. අඩුම ගානෙ, මං ඊයෙවත් අමන්දාට මේ ගැන කියල තිබ්බ නම්.. නිකං විහිලුවට වගේ හරි මාධවී ගැනයි, අසංක ගැනයි කියල තිබ්බ නම් හිතට මේ තරම් ලොකු පසුතැවිල්ලක් එන්නෙ නෑනෙ.. එහෙනම් මං වැඩේ ගොඩින්ම ගොඩ දාගන්නවා.

"කතයා.."

දම්තගෙ කටහඬ ගේට්ටුව පැත්තෙන් ඇහුණා. උගේ මුණ දැක්කා විතරයි මගේ හිතට මහා ලොකු ශක්තියක් ආවා. මේ

වෙලාවේ මේකා ආපු එක නම් කියලවත් කරගන්න බැරි වැඩක්. ඒත් උෟ ඇවිල්ල තියෙන්නෙත් මගේ හිත තවත් පල්ලෙහාට ඇදල දාන්න තරමේ දේවල් අරගෙන කියල මං පස්සෙයි දැන ගත්තෙ. මේකා ආවට වැඩිය හොඳයි නෑවිත්ම හිටිය නම්..?

"මොනවද කතයා මේ දාගන්න මරාල..? අපේ කොල්ලො සෙට් එකෙන් උඹ නේද ඔලුවෙන්ම වැඩ කරන එකා..?"

"වෙලා තියෙන දේ කියපං දමිත.. මට බයිල වැඩක් නෑ.."

"කියන්න අමුතු දෙයක් නෑ.. දැන් පැයකට විතර කලින් අමන්දා ආවා ෂොප් එකට.."

"අමන්දා ආවා..?"

"ඔව්.. කෙල්ල හොඳටම අඩලා.. ඇස් දෙකයි මුණයි ගන්න දෙයක් නෑ.. මෙන්න මේ ලියුම උඹට දෙන්න කිව්වා.."

මං දමිතගෙන් ලියුම උදුරල වගේ ගත්තෙ. හතරට නමල තිබ්බ සුදු කඩදාසිය දිගාරනකොට මගේ පපුව වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා. ලියුම පටන් අරන් තිබ්බේ අගක් මුලක් නැතුව...

"කණිෂ්ක.. මේ තරම් දුරක් මාව අරගෙන ආවට හුඟක් පිං.. අපේ ආදරයේ කාල සීමාව දවස් දෙකක් උනාට, මං ඔයාට ආදරේ කරේ, ඔයාව දැක්ක දවසේ ඉඳලා.. ඒත් ඒ ආදරේ කොයි තරම් බොල් වී අහුරක්ද කියල මට දැන් තේරෙනවා.. හිතට හුඟක් දුකයි.. මං හුඟක් ඇඩුවා කනිෂ්ක.. ඉස්සෙල්ලම පාරටනෙ, කොල්ලෙකුට කියල ඔයාට ආදරේ කරේ.

ආදරයක් ඇති උනේ.. ඒත් ඒ ආදරේ ඇත අහසේ දැක්ක දේදුන්නක් වගේ උනා. මට අත දික් කරන්නවත් බැරි උනා. හැමදේම පේන්නැති වෙලා ගියා. එක හිතකින් දෙන්නෙකුට ආදරේ කරන එක, හැම වෙලාවේම දුකක්.. ඒ දුක, වේදනාව, මගේ පපුව මේ පිටිවෙන තරම ඔයාටත් කවද හරි දැනේවි.. මට ඔයාගෙන් අහන්න හුඟක් දේවල් නෑ.. ඒත් ඇයි මාව මේ විදියට අතැරල දැමීමේ.. ඇයි මට මෙහෙම කරේ..? ඔයා මගෙන් මේ මොන පලියක්ද කනිෂ්ක ගත්තේ..? ඔයා මාධව් එක්ක සංතෝසෙන් ඉන්න.. මං ඔයාගෙන් වගේම මේ නගරයෙහුත් ඇත්වෙලා යනවා.. අපේ මතක සටහන් තියෙන මේ කොතනකවත් මට ආයෙ ඉන්න බෑ.. අයියා අහන දේවල් වලට මට දෙන්න උත්තරත් නෑ.."

අගක් මුලක් නැතුව පටන් ගත්තා වගේම අගක් මුලක් නැතුව ලියුම අවසන් කරල තිබ්බා. මෙව්වර වෙලා හිතේ හයිසට දරාගෙන ඉඳපු දේවල්, කළුබ්බේ දු වෙලා ගින්නට වගේ මගේ ඇස් වලින් ගලාගෙන ගියා.

"කණයා.. මෙ.. මේ මොකද බං.. මාව පිස්සෙක් කරන් නැතුව වෙව්ව දේ කියපං.. ඉස්සෙල්ල අමන්දා ඇවිත් අඩල අඩල ගියා.. දැන් උඹ අඩනවා.. ප්ලීස් මවං.. උනේ මොකද කියපංකො.."

ආදරේ නාමයෙන්, ඉස් ඉස්සෙල්ලම වතාවේ ඇස් දෙකෙන් ගලාගෙන ගියපු කළුබ්බ වල වටිනාකම කොයි තරම්ද කියල මට ඒ වෙනකොට තේරිලා තිබ්බා. මෙව්වර දවසක් මුලු හිත පුරාම පිරිල තිබ්බ ජීවී බව ආයෙ ගොඩ ගන්න බැරි විදියට හතර

අතේ විසිරිලා තිබුණා.

"අමන්දා මාව දාලා ගිහින් දමින.."

"මො...කක්..?"

දම්තගෙ කට ඇරුණා. උඹ මගේ වචන විශ්වාස කරන්න බැරිවුණා කියල මට තේරුණා.

"මො.. මොකද වුණේ කනගා..?"

එතන ඉඳල මාධව් හම්බවෙන්න විල්රත් පාක් එකට ගියපු පළවෙනි දවසෙ ඉඳල වෙච්ච දේවල් මං දම්තත් එක්ක කියාගෙන ගියා. පුංචි සැනසීමක් හිත පුරාම දැනෙද්දි දම්ත තලලෙ අත ගහගත්තා.

"ඔය අසංකයා ගැවුණාද තැනකට.. එතන හුම් කම්පාවක්.. ආයෙ ඒක රිටිවර් මාපාංකෙ දාලා හොයන්න ඕන නෑ.. හතෙහුත් එහා අගයක් තමයි.. උඹේ වැරද්දක් නෑ කනගා.. තවත් බලන් ඉඳල වැඩක් නෑ.. අපි ක්‍රියාත්මක වෙමු.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"කරන්න දෙයක් කියෙනව නම් කියපං.. බෙල්ල කඩාගෙන හරි, අද දවසම බිස්නස් පාඩු උනත් හරි මං උඹත්තෙක්ක එනවා.."

"අපි අමන්දාලගෙ ගෙදර යමු.."

"හරි.. පිටි තමයි.."

ගේ ඇතුළට ගිහිල්ලා ඇඳුමක් දාගන්න මට විනාඩියක්වත් ගියේ නෑ. ඇත්තටම තවත් බලන් ඉන්න තරම් දෙයක් තිබුණෙත් නෑ. මං ගෙයින් එළියට බහිනව කියල තේරුණ ගමන් මේවිවර වෙලා ටී.ටී. එක කකා ඉඳපු බිනෝදුත් පාරට පැන්නා.

"මාත් එනවා සුදු අයියා.."

බිනෝද්ට එපා කියන්න තරම් ශක්තියක් ඒ වෙලාවෙ මගේ හිතේ තිබ්බෙ නෑ.. ඉස්සරහටම ආපු ත්‍රිවිල් එකේ නැගල අපි තුන්දෙනා අමන්දාලගෙ ගෙවල් පැත්තට ආවා. මේ වෙලාවෙ කාවින්ද ගෙදර ඉඳියිද..? එහෙම උනොත් එයාට මොනවද කියන්නෙ..? මං අමන්දාව අඳුනන්නෙ කොහොමද කියලා ඇහුවාත් මොකක්ද මං දෙන උත්තරේ.. ඔය වගේ ප්‍රශ්න දහයක් දොලහක් හිතට එබුණත් මං ඒ එකකටවත් උත්තර හොයන්න ගියේ නෑ. එන විදියකට මුණ දෙනවා.. ඇත්තටම මට ඕන උනේ අමන්දාව දකින්න.. ඊට පස්සෙ මේ වෙච්ච වැරද්ද හදාගන්න.. අඩුම ගානෙ, මං එයාට කොයි තරම් ආදරේ කරාද කියල පෙන්වන්න..

"මල්ලිලා කොහාටද යන්නෙ..?"

ටවුන් එක පහුවෙද්දිම ත්‍රිවිල් එක එලවපු අයියා ඇහුවා.

"ඕ. අයි. සී. මහත්තයගෙ ගෙදරට යමු.."

"කාවින්ද මහත්තයගෙ තේද..?"

මිනිහා ඒක ඇහුවෙ අමුතම විදියට. අමුත්තක් තේරුණ හන්දා මං මිනිහගෙ පිටට අත තිබ්බා.

"ඇයි අයියෙ.."

"ඕ. අයි. සී. මහත්තයා ට්‍රාන්සර් කියල ආරංචියි.."

"මොනවා.."

කන්දෙකට ඇහිවිව කතාව මට අදහාගන්නත් බැරි උනා. දම්ත උනත් ගල් උනා කියලා මට තේරුණා. බිනෝදට නම් අපේ කතාබහේ කිසිම වැදගත්කමක් තිබ්බේ නෑ. හුඟ දවසකින් ත්‍රිවිල් එකක යන ගතිය එයා උපරිමයෙන්ම විඳින්න පටන් අරන් තිබුණා.

"ඔව් මල්ලි.. ටවුමේ දෙමළ කොල්ලො ක්ලික් එකට පෙරේදගෙන් පළමුවා කවුරු හරි කැන නැතුව නෙලල තිබ්බා.. ඡෙට්ටියාර්ගේ කඩේටත් ගල් ගහල තිබ්බා. ඒ හැම දෙයක්ම ගියේ ඕ. අයි. සී. මහත්තයාගේ පිටින්.."

"ඒක හරි අසාධාරණයිනෙ.. හරියට කැකිල්ලේ තිත්දුව වගේ.."

"මොනව කරන්නද මල්ලි.. නඩුත් උංගෙ.. බඩුත් උංගෙ කොට.. අනික ඉතිං පොලිස් රස්සාවේ හැටි ඔහොම තමයි.. ටවුන් එකේ මොකක් හරි අවුලක් උන ගමන්, බෙල්ල හිරවෙන්න, ඒ වෙනකොට හිටපු ඕ. අයි. සී. ගෙ. ඒක තමයි ඕනෑම රජයක තියරිය. ඕකෙන් අත් මිඳෙන්න කාටවත්ම බෑ.."

එතන ඉඳල අමන්දාගේ ගෙදරට යනකල්ම අපි අතරේ කතා බහක් සිද්ධ උනේ නෑ.. මායි, දම්තයි හිටියේ අපේම ලෝකෙකට වෙලා හිතින්නම ප්‍රශ්න විසඳ විසඳා. ඒත් ඒ කිසිම

ප්‍රශ්නෙකට උත්තර අපි ලඟ තිබ්බේ නෑ.

"කතයා.. වැඩේ සැහෙන්න සිරියස් වගේ නේද..? ඕ. අයි. සී. ගියොත් කෙල්ලටත් තිකම්ම යන්න වෙනවා.."

දම්තගේ කතාවෙන්, මගේ පපුවේ පැත්තක්ම ඇවිලිලා වගේ ගියා. එහෙනම් ඔයා යන්නම යනවා කියලා ගියේ මේ හැමදේම දැනගෙනද..? අමන්දා...?

"ගෙදර නම් කෝදුරුවෙක්වත් ජේන්න නෑ මල්ලි.. දොර ජනේල හිටත් වහල දාලා.. මට ජේන විදියට ඕ. අයි. සී. මහත්තයා හැරෙන තැපෑලෙන් අලුත් තැන වැඩ බාරගන්න යන්න ඇති.. මිනිසා ඔය අතින් හම්පඩයො වගේ දෙකට තුනට නැමෙන පොරක් නෙමේනෙ.. දුන්න ගමන් යන්න ඇති.."

එකම එක දවසක් මෙතෙක්ම ඇවිල්ලා තිබුණා උනත්, අමන්දාගේ ආදරණීය හිතාව මට මැවිලා පෙනුණා. පාලුවට අඳුරු වෙලා තිබ්බ ගේ අච්චි වස්තුවක් උනත් මායි, අමන්දායි අතරේ මතකයේ මතක හිටින තැනක තිබුණා.

"සුදු අයියා.."

"ඇ.. ඇයි බිනු.."

"අ.. අපි කාවද මේ හොයන්නෙ..?"

'මගේ ආදරේ රත්තරං මල්ලියේ..' කියල මං හිතින් හිතද්දි මගේ මුලු පපුවම ඇවිලිලා ගියා. අනේ ඔයා මට කියන්නෙත් නැතුවම ගියානේ..

"තවත් මෙනත ඉඳල වැඩක් නෑ.. අපි යමු කතයා.."

පැය බාගෙකට විතර පස්සෙ දමිතගෙ කතාවෙන් මං පියවි ලෝකෙට ආයෙත් ආවා. හිතට හිතිවිච දහස් ගණන් දේවල්, එළියට දාන්න ඕනකම තිබුණත් ළඟ බිනෝද් හිටපු හින්දා මං හිත ගල්කර ගත්තා. මගේ අප්පට මුඩි එක දැක්ක නම් බිනෝද් මටත් වැඩිය අවුල් වෙනවා කියල මං දැනත් හිටියා. ඒක හන්දම පපුව පැලිලා ගියා උනත්, බිනෝද් ඉස්සරහ හිනාවෙලා ඉන්න මට සිද්ධ වෙලා තිබුණා.

"අමන්දා යන්නම ගිහින් කතයා.."

"උඹ එහෙම හිතනවද දමිත.."

"ඔව්.. මං හිතුවට වැඩිය මේක සිරියස් කේස් එකක්.. කෙල්ල සමහර විට අද උදේම උඹව හම්බවෙන්න එන්න ඇත්තෙ, අයියගෙ ට්‍රාන්සර් එක ගැන කියන්න වෙන්නැති.. ඒත් ඉතිං ඒක කියන්න ඇවිල්ලා කෙල්ලට මුණ දෙන්න උනේ ඊට වැඩිය බරපතල දේකටනෙ.."

"මේ වෙච්ච දේවල් මට නම් හිතයක් වගෙයි දමිත.. කොයි තරම් ඉක්මනට මේ හැමදේම සිද්ධ වුණාද කියල හිතෙනකොටත් පුදුමයි.. අමන්දාව මකක් වෙද්දි මුළු පපුවම ඇදුම් කනවා දමිත.. එයා කියනව වගේම, මාත් කෙල්ලෙකුට කියල ඉස් ඉස්සෙල්ලාම ආදරේ කරේ එයාටනෙ.. ඒ ආදරේ හැමදාමම තියෙනවා.. ඒක කවදාවත් වෙනස් වෙන්නෙ නෑ.."

"හවස ග්‍රවුන්ඩ් වරෙන්.. මේකට කරන්න ඕන මොනවද කියල අපි කල්පනා කරමු.."

"උඹ හදන්නෙ මේ ගැන කොල්ලොන්ට කියන්නද..?"

"නෑ මවං.. මං ඒ වගේ කැන සතෙක් නෙමෙයි.. උඹ කොල්ලො ඉස්සරහ මුඩි එක අවුල් කරගන්නැතුව ඉඳපං.. තැන්නම් උන්ටත් ලොකු ප්‍රශ්නයක් වෙනවා.."

"ඕන ප්‍රශ්නයක් උනාවෙ දමිත.. අමන්දා මාව දාලා ගියාට කමක් නෑ.. ඒත් එයා ගියේ, මං සම්පූර්ණයෙන්ම වැරදියි කියලා හිතාගෙනනෙ.. මං අන්න ඒ දේට කැමති නෑ.. මගේ හිත නිර්දෝෂ කරගෙන මේ වේදනාව ආත්ම හතක් හරි විදින්න මං කැමතියි.."

දමිත රෙකෝඩ්බාර් එක ළඟ බහිද්දි, මායි බිනෝදුයි ගෙදර එන්න ආවා. ගේ ඇතුළු මුලු වටපිටාවම මට පෙනුණේ මහා පාලු බංගලාවක් වගේ. හරියට මගේ හිත වගේම, ඒකත් මුස්සේන්නු වෙලා තිබුණා. ආවිච්චි මම්මා වගේම රාළහාමි අයියත්, සැරින් සැරේ මගේ වෙනස්කම් ගැන එහෙත් මෙහෙත් තරහට වගේ අහන්න ගත්තත්, කතාවක් දුර ගෙනියන්න බැරි විදියට, මං අරහෙන් මෙහෙන් උත්තර දීලා කාමරේට රංග ගත්තා.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

අමන්දාගෙ අයියට ට්‍රාන්සර් එක හම්බ වුණේ කොහෙටද කියල, පොලීසියට ගිය ගමන් දැන ගතහැකි. ඒත් මං කොහොමද අමන්දා ඉන්න තැනක් හොයාගන්නෙ.. කරුමේ කියන්නෙ, අමන්දාගෙ මහ ගෙවල් තියෙන තැනවත් මං දන්නෙ නෑ. බලන් ගියහම මං මහා පුදුම මනුස්සයෙක්.. අමන්දා මගේ ගෙදර කී

පාරක් නම් ආවද...? ඒත් මං එයා ගැන විස්තර කොයි තරම් පුංචි ප්‍රමාණයක්ද දන්නෙ...? ඇයි මං ඒවා ගැන ඒ තරම් හිතුවෙ නැත්තෙ.. එහෙම හිතලා තිබ්බ නම් අද වගේ දවසක කොයි තරම් ප්‍රයෝජනයක් වෙන්න තිබුණද...?

"කතයා.. දන්නවද වැඩක්..?"

"මි. අයි. සී. ට පනිෂ්මන්ට් ට්‍රාන්ස්ෆර් දීලා කුරුණෑගල පැත්තෙ කොහොටද...?"

"අපේ සික්ස් සයිඩ් ධූනමන්ට් එකක් දින නියමයක් නැතුව කල් ගිහිල්ලදු.."

හවස හතරාමාරට විතර ග්‍රවුන්ඩ් එකට ගියා විතරයි කොල්ලො අලුත් ආරංචි කියල හිතන් ඉන්න ඒවා මගෙන්තෙක්ක හෝ ගාල කියවනවා.. ඕවා දැන් පිලුණු වේව්ව ආරංචි කියල කියන්න ගියොත් හැමෝගෙම හිත් රිඳෙනවා.

හවස පහමාර විතර වෙනකල් වගේ එහෙත් මෙහෙත් සෙල්ලම් කරල ඉවර වෙලා මං ගහ පැත්තට පල්ලම් බැස්සා. අසංක අදත් නෑ. ෂුවර් එකටම උෟ ප්‍රියංවදා එක්ක කොහේ හර යන්න ඇති...

හිතල හුළහක් එක්ක, රූප්ප ගහ වටපිටාවෙම තිබ්බෙ, මහා දැවැන්ත ගනයේ පාලුවක්.. දවස් කීයක් නම් අපි මෙතන හම්බවෙලා සංතෝසෙන් වෙන්වෙලා ගිහින් ඇත්ද...? ඒත් අද දවස වෙනකොට ඒ හැම දෙයක්ම හීනයක් වෙලා ඉවරයි.. ඇයි අපට මෙහෙම උනේ අමන්දා.. මේ හැමදේම දාලා යන්න කලින් ඔයාට මාව ඩිංගක්වත් මතක් වුණේ නැත්තෙ ඇයි...? අමන්දා

මගේ ජීවිතේට සැහෙන තරම් වේගෙකින් ලංවෙද්දි මං එයාව ලං කරගන්නා මදි කියලා මට හිතුණා. නිතරම එයයි මාව හම්බවෙන්න ආවෙ. එයාව හම්බවෙන එක ගැන මං හුඟාක් අඩුවෙන් හිතුවෙ.. ඒ හැමදේම අඩුපාඩු, ගහ අයිනට වෙලා තට්ට තනියම ඇත වැලිපාර දිහා බලන් ඉන්නකොට මගේ හිත දිගේ ඇදිල ගියා. ලස්සන හිතාවකුත් අරගෙන ඇත ඉඳගෙනම මගේ දිහාට දුටගෙන එන අමන්දාව, මගේ ඇස් කීප සැරයක්ම මාව රැවැට්ටුවා.

✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧ ✧

සති දෙක තුනක්ම, අතීතය ඇස් මායිමේම කියල ඉවර වෙලා ඇදිල ගියා. ඒ ගෙවිල ගියපු හැම දවසකම හැන්දෑවට ගහ අයිනට වෙලා, තට්ටුන් වෙලා ගියපු තොටුපල දිහා බලන් ඉන්න මං පුරුදු වුණා. අමන්දා මට හම්බවුණ දවසෙ ඉඳන්, මගෙන් වෙන් වෙලා ගියපු දවස වෙනකන්ම සිද්ධ වෙව්ව හැම අංශු මාත්‍ර සිදුවීමක්ම මං ආයෙන් ආයෙන් මතක් කර ගන්නා. ඒ හැමදේම කොයි තරම් නම් ලස්සනද...? පුංචි කාලයක් උනත් අමන්දාටයි, මටයි හැබෑවටම හිතල සංතෝස වෙන්න පුළුවන් අතීතයක් තිබ්බා.

ගෙදර පරිසරයෙන් කෙසේ වෙතත් කොල්ලොන්ගෙන් මං පුදුම වේගෙකින් ඇත් වෙන්න ගන්නා. හුඟාක් වෙලාවට මගේ ජීවිතේ ගෙවිල ගියේ බිනෝද්ව සතුටු කරන්නයි, හැන්දෑවරුව තට්ට තනියම ගහ අද්දරට වෙලා, අඳුර දිහා බලන් ඉන්න එකටයි. ඒ අඳුරත් එක්කම, අමන්දායි මායි පලවෙනි පාරට කතා කරවපු සිංදුව මගේ ජීවිතේට තව තවත් ළං උනා.

“රුක්ස ගහ ළඟ පාලු මාවතේ..
කලුවර යාමේ කලු ගහ අයිතේ..
කඩුරුද ඇතිත් මා අමතන්නේ..
ඔබේ සුවඳදෝ සිත දැවටෙන්නේ..”

අතීත මතකය හිතට වද දිදී, හිත හෙමිබත් කරද්දී තවත් බලා ඉදීමේ තේරුමක් නෑ කියල මං තේරුම් ගත්තා. තොරතුරු හොයල බලද්දී, කාවින්ද කුරුණෑගල පැත්තේ පොලීසියක වැඩ බාර අරගෙන කියල මට ආරංචි උනා. එතන ලෝන් නම්බර් එක හොයාගෙන කීප සැරයක්ම කතා කරත් මට කාවින්දව කන්ට්‍රාක්ට් කරගන්න බැරි උනා. අඩු ගානේ අමන්දා ගැන එකම එක පුංචි තොරතුරක් හරි මට දැනගන්න තිබ්බ නම්, මේ හිතේ පිරිල තියෙන මහා දුක් කන්දරාවෙන් අංශු මාත්‍රයක් හරි අඩුවෙන් තිබ්බා.

“සුදු අයියා..”

“මි..”

“ඇයි ඔයා වෙනද වගේ මාත්තෙක්ක කතා කරන්නෙ නැත්තෙ..?”

“මුකුත් නෑ බිනු..”

“අද හවසට මාව ගහ ළඟට එක්කගෙන යනවද..?”

“ඇයි බිනු..?”

“රාළහාමි අයියයි, ආච්චි මම්මයි කතා වෙනවා මට ඇහුණා, සුදු මහත්තයා හවසට හවසට ගහ ළඟට වෙලා තනියම ඉන්නවා කියලා. ඔයාගෙ තනියට මං එන්නම් සුදු අයියේ..”

ඇස් දෙකට හේතුවක් නැතුවම කපුළු උනාගෙන එද්දි මං බිනෝද්ව තුරුළු කරගත්තා. අත්හිමට පුරුදු විදියටම මට ඉතුරු උනේ ඔයා විතරයි බිනු.. ඔයයි, මායි දෙන්නම ගාවින් ඉන්නව කියල කියපු අමන්දා හිතයක් වගේ ඇත්වෙලා ගියානේ.

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

දම්තල, අසංකල පණිවිඩ පිට පණිවිඩ එව්වත් මං ග්‍රවුන්ඩ් එක පැත්ත පළාතක ගියේ නෑ. මං කරේ කොල්ලො ටික සෙල්ලම් කරල ඉවරවෙන වෙලාව පහු කරල ගහ අයිනට වෙලා අපුර වැටෙනකල් බලන් ඉඳපු එක.. මං හුඟාක් ආසාවෙන් කරපු ක්‍රිකට් ගහනෙක පවා මගේ ජීවිතෙන් ඇත් වෙලා යන්න පටන් අරන් තිබුණා. කොකුබුරා බැටි එක අතට ගනිද්දිම මට මතක් වෙන්නෙම අමන්දාව. එයාගෙ හිතාව.. දිලිසෙන ඇස් දෙක.. ඒ ඔක්කොම මතකයේ තියාගෙන එයාගෙ අයියගෙ බෝලෙකට හයේ පාරක් ගහපු හැටි..

දැන් ඉතිං මේ ජීවිතේ ඉවර වෙනකල්ම අමන්දා මං ගැන වැරදියට හිතාගෙන ඉදියි.. අඩු ගානෙ එයාට ඒ දේ තේරුම් කරල දෙන්නවත් වෙලාවක් මට කවදාවත් හම්බවෙන එකක් නෑ. මාධව් උනත් එදායින් පස්සෙ මං ඇහැටවත් දැක්කෙ නෑ.. අඩු ගානෙ එයාටවත් ආයෙ අහම්බෙන් හරි අමන්දාව හම්බවෙලා මේ හැමදේම බේරුමක් උනොත් කියන පුංචි බලාපොරොත්තුව

මගේ හිතේ තිබ්බා. ඒත් ඒ බලාපාරොත්තුවත් දවසින් දවස දියවෙලා ගියේ මටත් හොරාටම.

හවස් වෙද්දි පුරුදු විදියටම ගුවන්ඩි එක මග ඇරල මං බිනෝද් එක්ක ගහ අයිනට ආවා. මට ඇති තරම් කල්පනා කරන්න ඉඩ දෙනවා වගේ බිනෝද් පුදුම සන්සුන්කමකින් මං ගාවිත්ම වාඩිවෙලා හිටියා. ජීවිතේ හරිම පුදුමයි බිනු.. අන්තිමට පුරුදු විදියටම අපි දෙන්නා තනි වුණා.

"සු.. දු.. අයි..යේ.."

පැය හාගයක් පැයක් විතර හෙමින් සීරුවේ ගෙවිල ගියාට පස්සෙ මට බිනෝද්ගෙ කටහඬ ඇහුණා. ඒක හරියට රහස් කෙදිරුමක් වගෙයි.

"ඇයි.. බිනු..?"

"ම.. මං ඔයාගෙන් දෙයක් අහන්නද..?"

"හා.."

"ඔ.. ඔයා මේ හැමදාම බලාගෙන ඉන්නෙ කවුරු එනකන්ද..?"

බිනෝද්ගෙ ප්‍රශ්නට මට දෙන්න තරම් හොඳ උත්තරයක් තිබුණෙ නෑ. මං මගේ නැතිවෙව්ව ආදරේ හොයනවා බිනු.. ඔයාට නම් මුළු ජීවිතේම මං හරි ඉන්නවා.. ඒත් ඔයාගෙ සුදු අයිසට කවුරුවත්ම නෑ.

"ඔයාට මේවා තේරෙන්නෙ නෑ බිනු.."

"මං දන්නවා.. කවුරු එනකන්ද කියලා.."

"ක..වු..ද..?"

"අර.. සුරංගනාවී තේද..?"

බිනෝද්ගෙ ඉව ගැන මට පුදුම හිතුණා. දෙයක් හිතල මතල කරන්න බැරි එයාට කොහොමද මේ වගේ දේවල් ගැන හිතෙන්නෙ කියලා..

"එයා කොයි වෙලාවෙ හරි එයි සුදු අයිසේ.. අපි එයා එනකන් හැමදාම බලන් ඉදිමු.. ඔයා වගේම මමත් එයාට කැමතියිනේ..?"

වේදනාවයි, දුකයි, පසුතැවීමයි ළඟම මිත්‍රයෝ වෙලා හිත වටේ කැරකෙද්දි මං බිනුගේ අතින් අල්ලගෙනම දණහිස් දෙකේ ඔලුව ගහගත්තා. එහෙම කොයි තරම් වෙලාවක් හිටියද කියල මට මතකයක් තිබ්බෙ නෑ.

"සුදු අයිසේ.."

"ඔ.."

"සුදු අයිසේ මේ බලන්නකො.."

"ඔ.."

හතර අතේ හැන්දෑ කළුවර වට කරද්දි බිනෝද් මාව

හොල්ල හොල්ල කෑගහන්න ගත්තා.

"සුදු අයියේ.. ඔයාගෙ.."

"මොකක්ද බිනු.."

"ඔයාගෙ පුරංගනාව ඇවිල්ලා.."

කැඩි කැඩි ඇඟිව්ව බිනෝද්ගෙ වචන වලින් මං ගැස්සිලා නැගිට ගත්තා. දෙයියනේ අමන්දා ඇවිල්ලද..? ඇස් දෙක හොඳට පිහිදාලා මං වටපිට බැලුවා.

"ක.. කනිෂ්ක.."

කලින්ටත් වැඩියෙන් හුඟාක් ආදරණීයව ඒ කටහඬ මගේ ළහිත්ම ඇහුනා. මේක හීනයක් නෙමෙයි.. අමන්දා ඇත්තටම ආපහු ඇවිල්ලා.. මට දැනුණේ දරාගන්න බැරි තරමේ සතුටක්.

"ඔ.. ඔයා, මාව දාලා ගියා රක්තරං.."

"ම.. මට සමාවෙන්න දෙයියනේ.. මට සමාවෙන්න.."

මහා සද්දෙට අඩාගෙන ඇවිත් අමන්දා මාව තුරුලු කර ගත්තා. මේ කිසිම දෙයක් ගැන හිතාගන්න බැරුව බිනෝද් ගල් ගැහිලා වගේ බලන් ඉන්නවා මං දැක්කා.

"මං වැරදි නෑ අමන්දා.. මං වැරදි නෑ.. ඔයා යන්න කලින් ඩිංගක් මාව හම්බවෙලා ගියා නම්.."

ඉඩක් ලැබිව්ව පුංචි වෙලාවෙම මං කියවගෙන ගියා. ඒත්

ඒවා මේ අවස්ථාවට කොහොම ගැළපේවිද කියල මං හිතන්න ගියේ නෑ.

"මං ඒ හැම දෙයක්ම දන්නවා කනිෂ්ක.. මට දම්තව හම්බ උනා.. ආදරේ වැඩි හිතදයි මේ හැමදේම උනේ. අර ගැනු ළමයගෙ කටින් හුඟාක් දේවල් පිටවෙද්දි.. මට කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරිවුණා. මං ඒකයි ඒ වගේ මෝඩ තීරණයක් ගත්තෙ.. එන්න බිනු.. ඔයත් මගේ ළඟට.."

අමන්දා, බිනෝද්වත් අපි දෙන්නා ළඟට ඇදල ගත්තා.

"ඔ.. ඔයා කාත් එක්කද ආවෙ අමන්දා..?"

"අම්මල එක්ක.. හුඟාක් වෙලාවට අයියට ලබන සතියෙ විතර ආයෙමත් මෙහේටම ට්‍රාන්සර් හම්බවෙයි.."

අමන්දා ආව වගේම ඒ ආරංචියත් මගේ හිතට ලොකු සතුටක් ගොතවා.

"ඔ.. ඔයා.. ආයෙ.. අපේ සුදු අයියව දාලා යනවද අක්කේ.. එහෙම කරන්නෙපා.. ඔයාට හොඳටම පව් සිද්ධ වෙයි.. ඔයා නැති දවස්වල සුදු අයියා හොඳටම ඇඬුවා.. කෑම කෑවෙත් නෑ.. බලා ගත්තු අතේ බලන් හිටියා.. තව.. තව.."

"අනේ.. බිනු.. මං ආයෙ කවදාවත්ම ඔයාගෙ සුදු අයියව දාලා යන්නෑ.. මොන දේ උනත් මොන ප්‍රශ්නෙ ආවත් මං එයා ළඟ ඉන්නවා.. මං එයාට මහා හුඟාක් ආදරෙයි.. මං ඔයාගෙ සුදු අයියව කවදාවත් නැති කරගන්නෙ නෑ.. මට එයා නැතුව බෑ බිනු.."

කළු පිරුණු ඇස් දෙකෙන් මායි, බිනෝදයි දිනා බලල
අමන්දා එයාගෙ ඇහට අපි දෙන්නව තදින් තුරුලු කර ගත්තා.
ඒ උණුසුමට ලෝබකමෙන් මායි, බිනෝදයි තරහට වගේ
අමන්දාව බදා ගත්තා.

- එළඹෙනා හෙට දිනයේදී නැවත හමුවෙමු -

